

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHAT HAPPENS IN AMSTERDAM

a novel

Rachel Lynn Solomon
NEW YORK TIMES BESTSELLING / AUTHOR OF *BUSINESS OR PLEASURE*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİN ÖVGÜ

İş veya Eğlence

"Rachel Lynn Solomon.... içgörülü mizahı sarsılmaz bir duyguyla harmanlayan çağdaş romanlarıyla favori yazarlarımdan biri haline geliyor. Bu kitap samimi ve gözü kara."

-*The New York Times*

"Solomon'un kitabı müstehcen ve komik, ama aynı zamanda kürtajdan akıl sağlığına kadar her şeyi ele aldığı için duygusal açıdan son derece yankı uyandırıcı ve akıllıca."

-*Entertainment Weekly*

"Hem esprili hem bilge, hem sinirli hem de savunmasız olan *İş ya da Zevk*, romantizmi harika yapan her şeyi ustalıkla dengeliyor. Basitçe ifade etmek gerekirse, bu kitap indirilemez, seksi bir cümbüş! Rachel Lynn Solomon bir romantizm virtüözü ve okurları da salonun en iyi koltuklarına sahip."

-Christina Lauren, *Ruh Eşi* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

Denklem

"Rachel Lynn Solomon'ın *İş ya da Zevk* kitabı tam bir zevk. Seksi, zeki ve çok eğlenceli; gülümsemeden duramadım! Rachel'in karakterleri her zamanki gibi muazzam bir sevgi ve özenle işlenmiş. Chandler ve Finn'e fena halde aşık olacaksınız."

-Carley Fortune, *Every Summer* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

Sonra

"Rachel Lynn Solomon benim için otomatik satın alınan bir yazar ve *İş ya da Zevk* onun şimdiye kadarki en iyi kitabı olabilir! Chandler ve Finn'in hikâyesi o kadar savunmasız ki

Solomon'un ciddi ve önemli konuları sıcak ve ilgi çekici bir romantizmle örme biçimi gerçekten ustaca. Bu kitabı tekrar tekrar okumak için şimdiden sabırsızlanıyorum."

-Alicia Thompson, *Love in the Time of the Love* kitabının ulusal çoksatan yazarı
Seri Katiller

"*İş ya da Zevk* tam anlamıyla bir zevk. Bu komik ve keyifli kitap sizi ilk sayfadan itibaren içine çekecek; seksin, rızanın ve aşkın yüce gönüllü bir kutlaması. Rachel Lynn Solomon ateşi nasıl yükselteceğini çok iyi biliyor ve Chandler ile Finn arasındaki kimya çok ateşli. Solomon'ın sesi bu seks-pozitif romantik komedide parlıyor."

-Elissa Sussman, *Funny You Should Ask* kitabının ulusal çoksatan yazarı

"Sadece Rachel Lynn Solomon, bir ünlüye seks dersleri vermekle ilgili bir hikâyeyi bu kadar ayakları yere basan ve gerçekçi hissettirebilirdi. Chandler ve Finn eşit derecede zeki ve komik, çekici ve cömert, düşünceli ve sevecen. Rachel, romantizm türünü bu kadar özel ve okuması zevkli kılan riskleri alıyor."

-Rosie Danan, *The Roommate* kitabının yazarı

"Rachel Lynn Solomon'ın hızlı diyalogları, yoğun kimyası ve en eski arkadaşlarınız gibi hissettiren yaşanmış ama taze karakterleri sunacağına her zaman güvenebilirim. *İş ya da Zevk* son derece bağımlılık yapıcı ve düpedüz kırmızı-sıcak baharatlı!"

-Amy Lea, *Exes and O's* kitabının uluslararası çok satan yazarı

"Rachel Lynn Solomon'ın doğrudan ruhuma bakma ve bir şekilde bana tam da ihtiyacım olan kitabı verme gibi bir yeteneği var. *İş ya da Zevk*, Solomon'un yazarlığında sevdiğim her şeyin mükemmel bir özeti: derinlik, kırılganlık ve düşüncelilik, kahkahalar attıran şakalar ve dumanı üstünde (ve bu durumda, zor kazanılmış) bir kimya ile taçlandırılmış."

-Ava Wilder, *How to Fake It in Hollywood* kitabının yazarı

"Rachel Lynn Solomon şimdiye kadarki en seksi romanıyla geri döndü ve bu zevk ait. Kendini güçlendirme, keşfetme ve her türlü yakınlığa bir aşk mektubu olan *İş ya da Zevk*, okuyucuların olağanüstü bir aşk romanında bulmayı umduğu her şeyle ruhunuzu dolduracak. Sürükleyici, ateşli, yürek burkan ve iyileştirici bu hikâye, son sayfadan sonra bile kalbinizi kucaklayacak. Solomon parlayan bir yıldız."

-Courtney Kae, *In the Event of Love* kitabının yazarı

"*İş ya da Zevk*, Chandler ve Finn'in çarşafaların altında ve ülkenin dört bir yanında yaşadıkları bu dürüst, çiğ, taze ve son derece eğlenceli macerada seksi neredeyse radikal bir şeye dönüştürüyor. Romantik, komik, cızırtılı ve içten, Rachel Lynn Solomon'un son romanı yeni favori romantik komedim olarak yerini aldı."

-Carlyn Greenwald, *Sizzle Reel* kitabının yazarı

İÇİN ÖVGÜ

Hava Durumu Kızı

"Yağmurlu bir cumartesi günü, bir elinizde harika bir kitap, diğer elinizde sıcak çikolata ile kanepeye kıvrıldığınızda hissettiğiniz o duygu: İşte *Weather Girl*'ü okuduğunuzda hissettiğiniz duygu budur."

-Jasmine Guillory, *While We Were* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Flört

"Seksi bir kitap fırtınası."

-Sophie Cousens, *This Time Next* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Yıl

"Keyifli bir romantizm. Yağmurlu günler, güneşli günler ve bunların arasındaki her şey için mükemmel."

-Helen Hoang, *The Heart Principle* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Rachel Lynn Solomon umut, dayanıklılık ve sevgiyi kutlayan büyülu bir hikâye yazmış. Benim tahminim: okuyun ve bulutların üzerinde olacaksınız."

-Ali Hazelwood, *The Love* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Hipotez

"Bir oturuşta okuyacağınız şefkatli, komik ve içten bir aşk hikayesi!"

-Tessa Bailey, *It Happened One* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Yaz

"[Solomon'un] iyimserlik ve depresyonun iniş ve çıkışlarıyla birlikte gelen içsel mücadeleleri ve bunun seks ve ilişkileri nasıl etkilediğini gerçekçi bir şekilde tasvir etmesi önemli."

-BuzzFeed

"Esprili, büyüleyici ve keyifli."

-USA Today

İÇİN ÖVGÜ

Eski Sevgili Konuşması

"Çok komik bir kitap.... Ekmek hamurunun tuza ihtiyacı olduğu gibi romantik komedilerin de gözyaşlarına ihtiyacı var ve burada karışım tatlı ve tuzlu arasında mükemmel bir denge kuruyor."

-The New York Times Book Review

"*Eski Sevgiliyle Konuşma* başarılı. Bu kitap hızlı, baharatlı ve tatlı."

-Shondaland

"Sahte randevuları unutun... Sahte eski sevgililer burada! *Ex Talk*, hayatınızda eksik olduğunu bilmediğiniz tüm kamu radyosu inekliğine sahip. Mutlak bir okuma keyfi!"

-Jen DeLuca, *Well Met* kitabının
yazarı

"Bu kitap bende gerçek kelebekler uuşmasına neden oldu. Shay ve Dominic'in birbirlerine aşık olmalarına bayıldım."

-Sarah Hogle, *Birbirinizi Hak Ediyorsunuz* kitabının
yazarı

RACHEL LYNN SOLOMON'DAN BERKLEY BAŞLIKLARI

Eski

Konuşan

Hava

Durumu Kızı

İş veya Eğlence

Amsterdam'da Neler Oluyor

What Happens in Amsterdam

RACHEL LYNN SOLOMON

BERKLEY ROMANTİZM

New York

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 yazan Rachel Lynn Solomon

Okuyucu Rehberi copyright© 2025 by Rachel Lynn Solomon

Business or Pleasure'dan alıntıdır telif hakkı © 2023 Rachel Lynn Solomon Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bir kitap satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Bu kitabın yetkili baskısını aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uduğunuz için. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka eğitimi amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.
teknolojiler veya sistemler.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak illüstrasyonu: Petra Braun Kapak

tasarımı: Vi-An Nguyen

Kitap tasarımı George Towne tarafından yapılmış, e-kitap için uyarlanmıştır

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Solomon, Rachel Lynn, yazar.

Başlık: Amsterdam'da ne olur / Rachel Lynn Solomon. Açıklama: Birinci

baskı. | New York: Berkley Romance, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024037574 (basılı) | LCCN 2024037575 (e-kitap) | ISBN 9780593548554 (ticari ciltli kitap) | ISBN 9780593548561 (epub)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3619.O437236 W47 2025 (baskı) | LCC PS3619.O437236 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20240819

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2024037574> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2024037575> Ebook ISBN

adresinde mevcuttur9780593548561

Ürün güvenliği ve uygunluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie> adresidir.

ep_prh_7.1a_151084780_c0_r0

İçindekiler

İthaf Epigrafi

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci

Onyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Yirmi Bölüm Yirmi Bir
Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi Yirmi Bölüm İki
Bölüm Üç Bölüm Bölüm
Bölüm Altı BölümDört
Beş
Sonsöz

Teşekkür Okuyucu

Rehberi

Tartışma Soruları İş ya da

Zevk alıntı kitabından Yazar

Hakkında

*Sanne Zwart için-
Bu ülkedeki ilk arkadaşım olduğun için ne kadar şanslıyım?
Her şey için teşekkürler.*

Amsterdam'da o zamana dair anılarım ne kadar taze... Tüm bu girişim ne kadar saçma, ne kadar aptalca.

-VINCENT VAN GOGH, KARDEŞİ THEO'YA MEKTUPLARINDA

Bir

.....

BAZEN hiç gitmediğiniz yerlerle ilgili en net anılara sahip olabilirsiniz. Uzak şehirler eski dostlar kadar tanıdaktır, çünkü ya onları binlerce kez ekranda görmüşsünüzdür ya da hayatınızı değiştiren tatiller veya yurtdışında geçirdiğiniz yıllarla ilgili hikayeler duymuşsunuzdur. Bir pastanın üzerine serpilmiş şeker kristallerinin tadını alabilirsiniz. Gözleriniz kapalıyken ünlü bir anıtın parıldayan ışıklarını görebilirsiniz. Suyun akışını duyabilirsiniz, ama sadece dinleyecek kadar sessizseniz. Anlamadığınız bir dilin melodisini.

Bu tür bir özlem çok spesifikdir, basit bir gezginlik tutkusu ya da belki daha keskin bir şey olabilecek rüya gibi bir ağrı, kaburgalarınızın arasına oturan ve sizi sonunda mutlu olacağınız yer olduğuna ikna eden bir şey. Nefes alabildiğiniz. Kendinizin en iyi versiyonu.

Bir keresinde böyle bir yere aşık olmuşum, gerçekliğin hayal gücümle kıyaslanmasına imkan kalmayana kadar onu inşa etmiştim.

Uykulu bir şekilde taksiciye bir avuç avro uzatırken, o yerin gerçekten var olup olmadığını merak ediyorum.

Telefonum sinyal ararken adresi üç kez kontrol ediyorum. Her nasılsa saat sabahın sekizi, vücudumun jet-lag olmuş her kasıyla protesto ettiği bir gerçek. Endişe uçuş boyunca beni uyanık tuttu, en kötü durum senaryoları

Tetris blokları gibi yığılıyordu ve ben ancak pilot alçalmaya başladığımızı duyurduğunda uyuklamaya başladım. Alçak kış güneşi her şeye gerçeküstü bir pus veriyor. Öteki dünyadan bir dokunuş.

Bodrum katını ilk başta fark etmememin nedeni de bu olmalı. En dik yokuştaki beton merdivenler, birisinin kazıyarak silmeye çalıştığı bir cümle ile karalanmış, arkasında altı çizili yarım bir kelime ve dev bir soru işareti bırakan siyah metal bir kapıda duruyor. Daire numarası yok. Pencere de yok. Sokağa doğru bakıyorum, sanki kayıp Amerikalıların koruyucu azizinin bana yardım etmesini bekler gibi, ama bunun bir anlamı yok. Taksi şoförüm gitmişti. Tanıdığım herkes başka bir kıtada.

İlk kez, korkuluklara tünemiş, kuyruğunu ileri geri sallayan turuncu bir kedi dışında tamamen ve tamamen yalnızım.

Los Angeles'tan ayrılmadan önce arkadaşlarımın ve ailemin pek çok sorusu vardı. *Bu gerçek bir iş mi Dani?* ve *Başka bir ülkede tek başına yaşamayı kaldırabileceğinden emin misin?* ve *Bu hafta duş aldın mı?* Ben de cevapladım: *"Haftayı" tanımla.*

Tüm dünyanız etrafınızda patladığında, bazen tek seçenek onunla birlikte patlamaktır. Özellikle de bu patlama sizi evinizden yaklaşık beş bin mil uzağa götürüyorsa - ya da kilometrelerce uzaktaysa.

Sinirlerimin düşük seviyede kalmasını istiyorum ve bir elimi çene hizamdaki küt saçlarımda gezdiriyorum; bu saç kesimi, stilistin bana söylediği gibi yüzüme yakışmıyor. Uçaktan indiğimden beri doğru düzgün nefes alıp verdiğimden emin değilim, ne evrak dolu el çantamı pasaport kontrolünden geçirirken ne de valizlerimi bagaj bandından sürüklerken. Bunu şimdi yapıyorum, omuzlarımdan düşmesine ve ciğerlerimin rahatlamasına izin veriyorum. Amsterdam havasından derin bir nefes ve sonra bir tane daha. Bu heyecan verici. Bu bir macera. Bu bir felaketin başlangıcı değil.

Sokak, açık kahverengiden koyu kahverengiye kadar değişen tonlarda, çoğu sadece üç ya da dört katlı, birbirlerine sıkıca eğri büğrü ev sıralarıyla çevrilidir. Bazı çatılar kavisli, bazıları çan şeklinde ve bazılarının kapılarının üzerinde karmaşık desenler var. Belki de garip şey çok sessiz olması. Araba yok, trafik sesi yok.

İşe gidip gelenler bisiklet zillerini hafifçe çalarken görünürde bir kask bile yok.

Bu özgüven seviyesi beni o kadar şaşırtıyor ki, Hollandaca bağırmaaya başlayana kadar bana doğru hızla gelen bir bisikletliyi fark etmiyorum.

"Özür dilerim!" Neredeyse sırt çantama çarpacakken yolundan sıçrayarak uzaklaşıyorum.

Biraz aklım başımda olsaydı, Crocs ayakkabılarımın altındaki caddenin kırmızıya boyandığını fark ederdim. Bisiklet yolu.

Etrafımı tekrar değerlendiriyorum. İçinde anahtar olan kilit kutusu olması gerekiyordu ama hiçbir yerde göremiyorum. Felaket sütunu için bir işaret daha.

Bu takip eder. Gizemli bir iş teklifi, çok kısa görünen bir mülakat süreci, bedava uçuş... Bunun bir aldatmaca olma ihtimali her geçen an artıyor. Tıpkı Jace'in bana özel olduğumuzu vaat etmesine ya da ailemin bir gün kulaklarımın büyüyeceğini garanti etmesine kandıgım gibi, kesinlikle buna kanacak türden bir insan olurum.

Kedi bile beni kedilerin yaptığı o küçümseyici şekilde yargılıyor, tembelce bir patisini yalarken gözlerini kırpmıyor.

"Merhaba." Elimi kaldırıyorum, çünkü tanımadığınız hayvanları sevmemeniz konusunda uzun zaman önce yapılan uyarıları hiçbir zaman ciddiye almadım.

Kedi korkuluktan atladı ve bana ikinci kez bakmadan sokakta gözden kayboldu - üzerinde oturduğu küçük siyah kilitli kutuyu ortaya çıkardı. *Zafer*.

E-postamdaki kodu giriyorum ve kutu açılıyor, en az çabayla endüstriyel sınıf kapıya uyan bir anahtar üretiyor. Bir adrenalin patlaması beni bunun bu dünyadaki otuz yılımın en büyük başarısı olduğuna ikna ediyor. Ben güçlüyüm. Ben gücüm. Ben-

-Restore edilmiş bir ortaçağ işkence odasında durmak.

Yeni evime adım , *bodrum katının* çok cömert bir tanım olduğuna karar veriyorum, endişe yerini soğuk bir şoka bırakıyor. Bir parça pencere, tozla kaplanmış her bir mobilyanın üzerine acımasız gölgeler düşürmeye yetecek kadar ışık alıyor: arkasında açık bir delik olan bir kanepa, iki iskelet sandalyesi olan bir mutfak masası. Duvarlar koyu maviye boyanmış, nemli bir küf kokusu

burun deliklerimi açıyor ve uçuş görevlileri bakmıyorken mutfaktan fazladan bir paket kurabiye aşırılamış olmayı dilememe neden oluyordu.

Dairenin en önemli özelliğinin yatak odasının ortasındaki pırıl pırıl beyaz küvet olduğu açıkken bunların hiçbirinin önemi yok. Açıklanamaz bir şekilde. Yataktan sadece birkaç adım ötede.

Akıl almaz bir kahkaha boğazımdan kayıp gidiyor. Sonunda beni uçuruma sürükleyen şey buysa, seyahatten sayıklıyor olmalıyım, çünkü elbette. *Tabii ki* şirketimin bulduğu ve görmeden kabul ettiğim daire böyle görünüyor.

Ön kapının çalınması beni bir panik sarmalının eşiğinde durduruyor, ama zar zor.

"Hey, bu senin mi?" Yirmili yaşlarının ortasında görünen bir kız merdivenlerden aşağı bakıyor ve kaldırıma bıraktığım bavulu işaret ediyor. "Yan dairede oturuyorum," diye açıklıyor anlayamadığım bir aksanla. Hollandalı değil, sanmıyorum. Koşmak için giyinmiş, uzun siyah saçlarını at kuyruğu yapmış, bir AirPods kulağında, diğeri avucunda.

"Özür dilerim, evet," diyorum utanarak. "Evet, öyle. Teşekkür ."

Cevap vermesi fazladan bir saniye sürüyor, insanlarla ilk kez tanışırken alıştığım bir şey bu.

Genellikle biri portakal şarabı lekemi gördüğünde, olması gerekenden daha uzun süre bakar ve sonra hiç bakmıyormuş gibi görünmek için yüzümün farklı bir kısmına odaklanmak için her türlü çabayı gösterirler. Çocukken, büyüdükçe insanların bunu daha az belli edeceğini düşünürdüm, ancak daha da garipleştiler. Tanımadığım insanlar bana "hala güzel olduğumu" garanti etmek için kendi yollarından çıktılar.

Doğum lekesi, sağ kaşımın üstünden başlayıp burnum boyunca ilerleyen ve sağ yanağımın yarısını kaplayan benekli bir pembe. Benim küçük Rorschach testim. Lisedeyken makyajla gizlerdim ve bir gün lazerle aldırmaı düşünürdüm ama yıllar önce onunla barıştım - çoğunlukla. Hala bazen fotoğraflarda yüzümün sol tarafı önde poz versem bile.

"Daha dikkatli olmalısın," diyor kız bavulu merdivenlerden aşağı taşımama yardım ederken. "Sezon dışı olabilir ama ben bile

telefonlar insanların ellerinden çalındı."

Eşikten güvenli bir şekilde geçtikten sonra, sanki çanta ve ben zorlu bir yolculuktan sonra yeniden bir araya gelmişiz gibi, yıpranmış polikarbonata sarılıyorum. "Alacağım. Çok teşekkür ederim. Uluslararası bir uçuştan yeni çıktım, o yüzden tam olarak kendimde değilim. Sanırım artık burada yaşıyorum."

Bu onu yumuşatıyor. "Taşınmak için yılın zor bir zamanı. Her gün sekiz saat gün ışığına hazır olun."

Dairemin derinliklerine bakıyorum. Uçak gökyüzü hâlâ karanlıktı; taksiyle şehre gelirken güneş doğdu. "Tamamen karanlıkta yaşamayı seviyorum. Son zamanlarda çok fazla D vitamini aldığım için endişeleniyorum."

"Yine de yazlar harika geçiyor," diyor. "Kışları buna değer kılıyor."

"Bir süredir burada mı yaşıyorsun?"

"Neredeyse yedi yıldır."

"Peki bütün daireler böyle mi?" Elimi sallayarak soruyorum.

Bir adım daha atıyor. Yüzünü buruşturuyor. "Sanırım şansınız yaver gitmedi," diyor ve solunu işaret ediyor. "Ben Iulia. Yardıma ihtiyacın olursa hemen yan evde oturuyorum."

"Dani."

El sallayarak AirPods'unu geri takıyor ve ben ona aslında çok fazla şeye ihtiyacım olabileceğinden endişelendiğimi söyleyemedim, koşturaya başlıyor.

Yine yalnızım, etrafım hayal kırıklığı ve yontulmuş tabaklarla çevrili, Crocs ayakkabılarım yere yapışmış.

Sonra, yeni bir zaman dilimine nasıl uyum sağlayacağıma dair her tavsiyeyi açıkça görmezden gelerek, çok ince şiltenin üzerine yığılıp bayılıyorum.

-

DÜNE KADAR PASAPORTUM çoğunlukla boştu, Montreal'de bir arkadaşımın bekarlığa veda partisi ve Cabo'da pişmanlık verici bir üniversite bahar tatili için kullanılmıştı. Bu hamle ölçülmüş, hesaplanmış bir karar değildi. Hiçbir yanlısı yoktu

Listeler, aile veya arkadaşlarla uzun sohbetler yok. Hem işimi hem de erkek arkadaşımı kaybettiğim -kadınlar çoklu görevlerde harikadır ve Los Angeles'ta olmadıkları için sarhoş bir şekilde başvurduğum işlerin patlaması vardı. İsimsiz bir korku beni ileri itti ve beni yetiştiren şehirde kalamayacağıma ikna etti.

Dört hafta sonra bavullarımı topladım, arabamı sattım ve dünyanın öbür ucuna taşındım.

Öğleden sonra saat üç buçukta gözlerimi açtığımda, apartman nedense buraya geldiğimden daha soğuk. Başım donuk, ısrarcı bir ağrıya zonkluyor, boğazım kuruyor. Sersemlemiş bir şekilde kendimi oturur pozisyona zorluyorum, komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum, sonra odanın diğer tarafındaki sırt çantamın ön cebinde olduğunu hatırlıyorum.

Telefonumu ve arabamın bardak tutucusu için her zaman biraz fazla büyük olan su şişesini alıp yatağıma yerleşiyorum. Saat neredeyse - hızlıca geriye sayıyorum - Batı Yakası'nda sabahın yedisi olduğuna göre, Dorfman ailesinin sohbeti uyanıyor.

Anne: Evin nasıl? Hava nasıl? Yemekler nasıl? Seni şimdiden özledik, mümkün olduğunda fotoğraf gönder!

Baba: Amsterdam fotoğraflarda görüldüğü kadar büyüleyici mi, yoksa hepsi çok iyi hazırlanmış bir turizm kampanyası mı?

Anne: Bir doktor randevusu aldığınızdan ve reçetelerinizi yeniden yazdırdığınızdan emin olun! İnternette Hollanda'da farklı isimleri olabileceğini okudum.

Mesajlar, bu kadar erken hissetmeyi beklemediğim bir sıra hasretiyle birlikte geliyor. Ailem bana her zaman ekstra bir dikkatle baktı, sanki üç ay erken doğmuş ve ciğerleri düzgün çalışmayan bir mikro prematüreymişim gibi. Şiddetli astım, temaslı spor yapmamak, beden eğitimi dersinden feragat etmek, en ufak bir rahatsızlık hissettiğimde aile doktorumuzu acilen aramak anlamına geliyordu. Çok daha yönetilebilir

ama bu sürekli kontrolleri asla durdurmuyor. Bazen ellerinden gelse beni naylona saracaklarını düşünüyorum.

Onlara içlerini rahatlatacak kadar detaylı cevaplar veriyorum: Son derece büyüleyici! Soğuk ama güneşli. Henüz uçaktan gelmeyen bir şey yemedim, sonra rapor vereceğim. Yanımda bir sürü ilacım var ama yakında bir randevu alacağım. Ben de seni özledim, biraz daha az jet-lag olduğumda arayacağım!

Babam hemen cevap veriyor, tıbbi kayıtlarımın dijital kopyalarının olup olmadığını ya da benim için herhangi bir şeyi taramalarını isteyip istemediğimi soruyor. Ve bunu bir avuç emojiyle (bir doktor, bir stetoskop, sırıtan bir yüz) noktalamış olsa da, bunu kendi başıma yapamayacak kadar kırılgan olduğumu düşündükleri sonucuna varmadan edemiyorum. Buna daha sonra cevap vermeye karar veriyorum, çok daha mantıklı bir sevgi mesajı atan kız kardeşimle ayrı bir konuya geçiyorum, acele etme ama lütfen her şeyi duymak istediğimi bil!

Ayağım takıldı ve bir zindana düştüm, yazıyorum, ona birkaç fotoğraf gönderiyorum
dairenin.

Hayır.

Phoebe: maya zindanların bu yıl çok moda olduğunu söylüyor. belki de kasıtlı bir tasarım tercihidir?

Eşi Maya bir iç mimar, Phoebe ise Pasadena'da bağımsız bir kitapçının sahibi. Tutkularını kariyere dönüştürmeyi başarmalarını her zaman sevmişimdir, çünkü bu benim de yıllardır peşinde koştuğum ama bir türlü ulaşamadığım bir şey.

Belki de bu yüzden bu taşınmaya evet demek bu kadar kolay oldu - çünkü aynı kökleri salmadım.

Dani: bu yatak odasındaki küveti açıklamıyor Phoebe: omg. eve
git amsterdam, sarhoşsun

Phoebe: Ayrıca! Jet lag için sana verdiğim melatonin takviyelerini almayı unutma

Bavulumdaki kavanozu bulup sevgiyle yastığın üzerine yerleştiriyorum ve ona bir fotoğraf daha gönderiyorum.

Her zaman yakın olduk; Phoebe ondan sadece bir buçuk yaş büyük ve en kötü Los Angeles trafiğinde bile birbirimizden bir saatten fazla uzakta yaşamadık. Ama şimdi aramızda dokuz saat dilimi var ve karısı on haftalık hamile, sanırım bu durum değişmek üzere.

Geçen ay ailemle yediğimiz bir akşam yemeği sırasında bize hamile olduklarını söylediler, Maya'nın eli karnının etrafında kolayca kıvrılıyordu. O sırada Amsterdam'a çoktan gitmiştim ve tüm planlarımı iptal etme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım - çünkü ya yeğenimin doğumunu kaçırsam?

Daha yedi ay var, dedim kendi kendime. Şu anda bunu düşünme.

Bölgelere ayırma ruh sağlığı üzerinde harikalar yaratır.

Tam olarak dinlenmiş olmasam da, tekrar uyumamam gerektiğini biliyorum, bu yüzden banyonun her yere su püskürten küçük duşakabinine doğru ilerliyorum. Duş perdesi yok, sadece suyu içeride tutmak için hiçbir şey yapmayan bulanık bir cam tabakası var. Havalandırma da olmadığından, yedi adımlı cilt bakım rutinindeki her ürünü içeren bavulumdan büyük boy bir kazak ve yeni bir kot pantolon çıkarmadan önce elimden geldiğince suyu silmekle yetiniyorum, ancak en son ne zaman üçüncü adımı geçtiğimi hatırlamıyorum.

Hayatımın içeriği iki check-in çantasına ve bir el bagajına mükemmel bir şekilde sığırdı ve bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin olmasam da, şimdi bunun üzerinde oyalanmanın zamanı değil. Bu yüzden hafif buruşuk bir yün paltoyu omuzlarıma atıp keşfetmek için dışarı çıkıyorum.

Ocak ortasındaki soğuğa rağmen öğleden sonra güneşine gözlerimi kısarak bakıyorum. Sokak şimdi daha hareketli, çocuklar kaldırıma tebeşirle bir şeyler karalıyor ve köpekler çiçek tarhlarını koklamak için duraklıyor. Iulia'nın dairesi zemin katta, penceresinde bir küme bitki var ama sanırım işte.

Bu sefer bisiklet yolundan kaçındığımdan emin oluyorum ve mantıksız bir gurur duyuyorum, ardından her şeyin fotoğrafını çekerek kendimi tamamen bir yabancı olarak ifşa ediyorum. İlginç tuğla mimarisi. Caddenin karşısındaki asansör mekanizması üçüncü kat penceresinden bir kanepeyi kaldırıyor. Daha önce gördüğüm turuncu kedi, şimdi park halindeki bir bisikletin sepetinin içinde güneş ışığına yayılmış.

"Burası da neresi?" Kendi kendime mırıldanıyorum.

Atlantik Okyanusu'nun üzerinde bir yerlerde olduğumdan beri bir şey yemediğimi hatırlatan bir hırıltı çıkarıyor midem.

Bakkaliye. Muhtemelen yiyecek bir şeyler bulmalıyım.

Daha önce hiç böyle bir özgürlük yaşamamıştım - gerçek bir özgürlük, hiçbir bağ ya da kukla ipi olmadan. Üniversitede bir dereceye kadar erkeklerle ve alkolle deneyler yapmıştım çünkü etrafta bana yapmamamı söyleyen kimse yoktu. Ama aynı eyaletteydim. Aynı zaman diliminde. Şimdi yeni bir ülkede yalnızım ve gelecek hafta işe başlayana kadar takvimimde hiçbir şey yok. Bununla birlikte gelen korkutucu bir heyecan var.

Bir zamanlar sahip olduğumu düşündüğüm, şimdi o kadar uzak ki başka bir yaşam da olabilirdi, o bağlantı sadece bu yerle ilgili değildi.

Bir kişi de vardı, kalbimi kıran ilk kişi.

Onu sık sık düşünmemeye çalışıyorum ama artık buradayım ve bu kaçınılmaz. Bir anlığına onunla karşılaşma paniğine kapılısam da gerçek şu ki on yedi milyonluk bir ülkede iki zerreyiz. Yine de Hollanda'da bir yerlerde, eskiden mutfak masamızda yaptığı gibi penceresinden manzarayı çiziyor olabilir.

Belki de gitmemiştir. Belki de beni bıraktığı gibi yine boş vaatlerle dolu bir bavulla gitmiştir.

Bulduğum mahallenin adı De Pijp, şehrin kanalsız ama çok sayıda bar ve restoranın bulunduğu küçük bir şeridi. Köşeyi dönünce bir bakkaldan çok daha iyi bir şey karşıma çıkıyor: devasa bir açık hava pazarı. Sokakta hareketlilik var, meyve ve sebze satan stantlar, taze kesilmiş çiçekler, sayamayacağım kadar çok mutfaktan atıştırmalıklar. İnsanlar ızgaraların tıslamasıyla hem Hollandaca hem de İngilizce bağırarak turistleri ve yerli halkı yaklaştırmaya ve lezzetli bir şeyler denemeye ikna ediyor. Devasa peynir tekerlekleri ve kitschy Amsterdam hediyelik eşyaları var. Birden fazla

Sadece k lahta servis edilen ve üzerine sos damlayan patates kızartması için kabinler. Hepsinin kokusundan neredeyse ba ım dönüyor, tuzlu ve tatlı, kızarmış ve m kemm l.

Burbank'taki dairemde, yürüme mesafesindeki tek şey bir araba yıkayıcısıydı.

Minyatür krepler satan bir arabanın önünde duruyorum, ya lı bir adam hamuru ızgarada küçük daireler halinde pi iriyor.  st ndeki tabelada POFFERTJES yazıyor.

"Bunlardan biri lütfen?" Diye soruyorum ve sonra telaffuz için elimden geleni yapıyorum.

"Poffert-yays?"

"Poffertjes," diyor adam, kelime krepler kadar hafif ve kabarık geliyor kulağa. *Po-fur-chess*. " ekerli mi Nutella'lı mı?"

" kisi de mi?"

Küçük kreplerimin kabarı ını, kenarlarının koyula masını izliyorum, sonra onları bir k  ıt tepsiye döküyor, üzerlerine pudra  ekeri ve bir parça Nutella serpiyor. Son dokunu : etrafına minik bir Hollanda bayrağı sarılmış bir k rdan.

 lk ısırık tereyağı sıcaklığında, dokusu krep ve   re in kutsal kesişiminde. *Cennet* gibi. Her zaman iflah olmaz bir tatlıya d    nl   m olmuştur ve bu da jet-lag olanlar için gerçek bir rahatlatıcı yiyecek.

  im biter bitmez bir tepsi daha sipariş ediyorum, bunun bir hata olduğuna dair tüm endi elerimin yerini anında aptalca bir iyimserlik alıyor.

Amsterdam'dayım.

Ve sonra, aynı derecede tuhaf bir düşünce: *Ben burada yaşıyorum.*

Kula a o kadar saçma geliyor ki kalbim g    mde sıkı ıyor ve gözlerimin arkasında bir basınç oluşmaya ba lıyor. Yine de en saçma olan şey, bunun benim yeniden ke fedilmem için bir şans olabileceği. Burada, ailemin çok kırılgan bulunduğu kız olmak zorunda değilim. Eski sevgilisinin özel, sınırda müstehcen e-postalarını tüm şirkete ileten kız ya da tek istediği elini tutup a lamasına izin vermeleri iken arkadaşlarının ona çocukça davrandığını söylediği kız olmak zorunda değilim. Herkesin etrafında tur attığı kız, ipotekler, terfiler ve uyumlu kıyafetler giyen çocuklarla tatil kartları.

Ne zaman bir şeyleri ? Büyüyecek misin?

Sakinleşmek mi?

İlaçlarını doldurmayı unutmadın değil mi?

Belki de tam olarak gereken yer . Belki şekere hücum, belki jet lag, belki de çocukluğumdan beri hissetmediğim bir sersemlik. Şimdiye kadar gerçek bir çocuksu merak duygusuna sahip olduğumdan emin değilim - belki de bıkkınlık benim doğamda var - ve yine de burada, bu pazarın ortasında, bir zamanlar aşkla ve sonra kalp kırıklığıyla sarmaladığım bir şehirde, sonunda onu hissediyorum.

Amsterdam hayatımı değiştirecek.

Değiştirmek zorunda.

İki

Bu cümleyi *bisiklete binmek gibi bir şeymiş gibi* ifade eden kişi belli ki Amsterdam'da hiç *bisiklete* binmemiş. Yoğun saatlerde. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda.

Hollanda dünyanın en uzun ülkesi ve ben sadece dört on bir yaşındayım, ki bunun 150 santimetre olduğunu yeni öğrendim ve çoğu bisiklet dükkanı sahibinin geri adım atmasına yetiyor, sanki bu kadar kısa birini bisikletle donatmak doğru eğitimi almadıkları bir meydan okumaymış gibi.

Denediğim üçüncü dükkândaki adam "Bu bir omafiets," dedi, aylık ücreti olan kiralık bir abonelik yeri. "Büyükanne bisikleti."

Sonra geri çekilme sırası bana geldi. Belki de bu bisiklete binme yeteneğimle ya da gözlerimin altındaki koyu halkalarla ilgili bir yorumdu. Ki her ikisi de doğrudu. Ama adam bana bunun Hollanda'daki bisiklet tarzı olduğu konusunda güvence verdi. Omafiets'in daha uzun ve kavisli bir şasisi var, bu da dik oturmanızı sağlıyor, bu da daha rahat ve uzun mesafelerde sürüşü kolaylaştırıyor.

Teoride kulağa harika geliyordu. Kendimi pastel pembe renkli sevimli bir bisikletle şehrin içinde süzülürken hayal ettim, köşedeki çiçek standından aldığım laleler sepetimden sarkıyordu. Yerlilerin arasına karışacaktım. Tam bir Hollandalı.

Pratikte, bu şeye tırmanmak biraz bozuk pisti olan bir hız trenine binmek gibi hissettiriyor - öleceğim yolu görebiliyorum ve

Kaderim. Kiraladığım bisiklet tam olarak doğru boyutta değildi, adam seleyi gidebildiği kadar aşağı indirdikten sonra bile. Ayak parmaklarım yere bile basmıyor ve bu, burada bisiklet sürerek büyümüş insanlar için ikinci doğa olsa da, benim için tamamen kontrol dışı hissettiriyor, sanki durmak için her geri geri gittiğimde beni yakalaması için vücuduma güvenmem gerekiyormuş gibi. Hayatımın ilk altı ayını hastanede geçirdiğimde de, astım krizim üçüncü sınıfta öğretmenimizin orijinal müzikali *Geology Rocks*'ta başrol oynamama engel olduğunda da, ilk öpücüğüm için o kadar hevesliydim ki ortaokuldaki Yahudi yaz kampında zavallı Levi Moskowitz'in dilini ısırduğım da vücudum güvenilir olduğunu nadiren kanıtladı.

Sonraki birkaç gün kayıt randevuları ile geçti. Oturma izni, sosyal güvenlik numarasının Hollanda'daki karşılığı ve banka hesabı alıyorum. Albert Heijn'in dar koridorlarında bir saat boyunca gezinerek ve her şeyi telefonumla tercüme ederek market alışverişinde tökezliyorum. Kahve dükkânlarının aslında kahve dükkânı olmadığını, latte sipariş etmeye çalışırken o toprak kokusunu fark edip menünün Lemon Skunk ve Amnesia Haze gibi isimleri olan esrar ve edibles olduğunu anladığımda öğreniyorum.

Yine de hiçbirisi gerçek gibi gelmiyor.

İşteki ilk günümde, ofisime giden yolu bisikletle birkaç kez haritalandırmış olduğumdan, jet lag'den büyük ölçüde kurtulmuştum. İnsanlarla iletişim kurmak için yanıp tutuşuyordum ve Phoebe ve ailemle yaptığım telefon görüşmeleri de bir yere kadar.

Dün gece Hollanda bisikletinde doğal olmadığımı söyleme hatasını yaptığımda annem "Ah, Dani," dedi. "Ciğerlerini çok zorlama."

"Bu iş yürümezse seni yargılamayacağımı biliyorsun," diye araya girdi babam. "Eve istediğin zaman gelebilirsin."

Sonra yanağımın içini ısırdım ve konuyu değiştirdim.

Sabahki aralıksız yağmuru bir tür alamet olarak görmemeye çalışıyorum. Tıpkı Iulia'nın söz verdiği gibi, saat sekiz buçukta dışarısı hâlâ karanlık ve tüm hayatımı mevsimsiz bir yerde geçirmenin sonucu olarak, buna uygun kıyafetlerim yok.

"Suya dayanıklı," diye mırıldanıyorum bisikletimin pedallarını iterken, yağmur kirpiklerimden aşağı damlıyor ve şaka gibi ceketim omuzlarıma yapışıyor, "lanet bir yalan."

Önünde el arabasına benzeyen bir şey olan bisikletli biri yanımdan geçerken gidonu sertçe sağa doğru çekiyorum. İçinde parlak renkli yağmurluklar giymiş üç çocuk ve bisikletin küçük ön koltuğuna bağlanmış bir bebek bile var. Anladığım kadarıyla bu bir Amsterdam araba paylaşımı.

"Özür dilerim!" Sürücü bana kızgın bir bakış fırlattığında, kaç kez özür dileyebileceğimin bir sınırı olup olmadığını merak ederek bağıyorum.

Binanın altındaki sadece bisikletler için olan otoparka vardığımda sıırılsıklam ve nefes nefese kalmış durumdayım. Saçlarımı güdük bir at kuyruğu haline getirip üçüncü katın ziline basıyorum, omuzlarımı dikleştirip kendime güvenimi yansıtmak için elimden geleni yapıyorum.

Ofis, şehrin tam merkezi olan Dam Meydanı'nın köşesinde, uluslararası mağazaların ve Ripley's Believe It or Not! o kadar odaklandım ki, burayı keşfetmeye pek fırsatım olmadı ama bu hafta sonu biraz zaman ayırmaya söz veriyorum. Her şey eski ve yeninin bir çatışması: İkinci Dünya Savaşı anıtının karşısında bir KFC, kraliyet sarayının yanında bir H&M. Buna alışabilecek miyim merak ediyorum.

CommerX, yeni platformlarının e-ticareti daha önce hiç olmadığı kadar demokratikleştireceğini iddia eden bir girişim ve dürüst olmak gerekirse bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamış değilim. Nasıl telaffuz edileceğinden de yüzde 100 emin değilim.

Üniversiteye gittiğimde fark ettiğim sorun, pek çok ilgi alanım olmasına rağmen hiçbirinde çok başarılı olamamamdı. Sanatı her zaman sevmiştim ama bunun gerçek bir kariyer olabileceğine inanamayacak kadar pragmatiktim. Eğlence sektörü, sınıf arkadaşlarımdan çoğu için olduğu gibi benim için de aynı cazibeye sahip değildi. Tarihi severdim, matematik dersleri iyiydi ve hatta ailemin Hanuka Bayramı için bana bir fosil seti verdiği ve herkese arkeolog olacağımı söylediğim bir yıl bile vardı.

Kendimi ne zaman yeni bir şeye adasam, bunun uykuda olan ve kullanılmayan bir yeteneğimi ortaya çıkaracağından emindim. Belki de bir yeteneğim olduğunu keşfedecektim.

kek denemelerimin hepsini yakmış olsam da. Ya da Shakespeare'i her okuduğumuzda SparkNotes kullanmama rağmen, hızlı diyalog yazma konusunda yetenekli olduğumu fark ederdim. Yaklaşık altı ay boyunca kendimi bir sonraki büyük şef ya da oyun yazarı olduğuma inandırırdım, ancak başarılı olmak için gereken yeteneğin bir kısmına bile sahip olmadığımı fark ederdim.

UX tasarımı şanslı bir tesadüftü. Çok fazla giriş dersi almıştım ve bir ana dal ilan etmem gerekiyordu ve danışmanım transkriptime gözlerini kısarak baktı ve sanatta BFA ya da bilişim ana dalına yönelik en fazla krediye sahip olduğumu fark etti - ki bu, en iyi seçeneklerimin tümü dolu olduğu için kaydolduğum bir dersi de içeriyordu. Ben de daha istikrarlı olanı seçtim ve yirmili yaşlarımı farklı teknoloji şirketleri arasında mekik dokuyarak geçirirken hobilerim kontrolden çıkmaya devam etti çünkü o *tek şeyi* bulabilirsem sonunda kaçmayı bırakabilirdim.

Bu kariyer hiçbir zaman gerçek bir tutku olmadı, kız kardeşim ve Maya'nın işlerini sevdikleri gibi değil ve astronomik konut fiyatlarıyla, tek yatak odalı dairemin aylık kirasından fazlasını karşılayamazdım. Jace'e kadar, birlikte yaşamayı konuşacak kadar uzun süren bir ilişkim olmamıştı ve geriye dönüp baktığımda hiç kira kontratı imzalamadığımız için rahatladım.

Hâlâ hayatımda ne yapacağımı bulmaya çalıştığımı itiraf etmek, beş yıl önce şimdikinden daha az göz devirmeye neden oluyordu.

Bu yüzden bunu kendime saklamayı öğrendim.

Derin nefesler. Yeni bir başlangıç.

Minimalist resepsiyon alanının arkasındaki duvarda yeşil-beyaz bir logo göze çarpıyor. Aslında her yer minimalist: birkaç sıra boş beyaz masa, arkada bir konferans odası, yarı karanlık gökyüzü için çok parlak bir aydınlatma. Birkaç gelişigüzel kupa dışında, kimse mekânı gerçekten *kendi* mekânı haline getirmiş gibi görünmüyor. Sahte saksı bitkisi bile sarkık görünüyor.

Ceketimin muşambaya damlamasından çekinerek içeri girdim. "Alo?" Şanslıyım.

Kot pantolonu ve Patagonia yeleğiyle bir startup kardeşinin stok fotoğrafına benzeyen bir adam köşeden kafasını uzatıyor ve ürkmüş görünüyor. "Denetim için gelmediniz, değil mi?"

"Uh...hayır. Burada mı çalışıyorum?" Sesimin bir soruya dönüşmesinden nefret ederek, yaklaşan bir denetimin standart bir prosedür mü yoksa endişelenmem gereken bir şey mi olduğunu uzaktan merak ederek söylüyorum. "Ben Dani Dorfman. Bugün mü başlamam gerekiyor?"

Denetçi olmadığının teyidi onu rahatlatmış görünüyor. Bu da benim için tam tersini yapıyor.

Otuzlu yaşlarının ortalarında sarışın bir kadın, bu havaya uygun olmayan bir kot mini elbise giymiş, çoğunlukla gerçek görünen bir sırtışla bana doğru hızla yürüyor. "Danika?"

Yine oluyor, çünkü tabii ki oluyor - gülümsemesini daha da genişletmeden önce bakışları sağ yanağımda kalıyor.

"Dani. Merhaba," diyorum elimi uzatarak. Bisiklet yolculuğu, beyaz bir V yaka ve çizgili bir blazer ceketle eşleştirdiğim siyah yüksek belli pantolonumu kırıstırdı. İş kıyafetinin havuzun bu tarafında başka bir anlama gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ve aşırı giyinmediğim için rahatladım.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben İK'dan Charlotte." Aksanı İngiliz aksanı. "Sizi karşılayacak kimse olmadığı için üzgünüm! Ne yazık ki ay başında resepsiyonistimizi kaybettik ve henüz yerine birini bulma şansımız olmadı."

"Resepsiyonistimizi kaybettik" ifadesindeki belirsizliğin, onun işi bıraktığını, öldüğünü ya da kimsenin onu bulamayacağı bir ormana gittiğini ima etmesini seviyorum. Charlotte detay vermiyor.

"Tamamen iyi. Yesenia bugün burada mı? O benim ."

Charlotte yüzünü buruşturuyor. Sesini alçaltıyor. "Birinin sana söyleyeceğini sanıyordum. O... geçen hafta ayrıldı." Otuz saniye içinde yeni işe başlayan birine yakın zamanda şirketten ayrılan iki çalışandan bahsettiğini fark edince gözleri büyüyor. "Çok farklı koşullar, yeni bir fırsat; nasıl olduğunu bilirsiniz. Ama endişelenmeyin! Seni yönlendirmek için buradayım ve bence herkesle çok iyi anlaşacaksın. Bu çok uluslararası bir ekip."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sonunda burada, uh-CommerX'te olmak harika." Ağzım isim üzerinde takılıyor.

"Çok hoş." Bir başka geniş gülümseme, dişlerinin parlaması. Charlotte beni ofisin derinliklerine götürüyor ve sıra sıra dizilmiş masaları işaret ediyor. Çoğu

boş. "Biz burada hot-desking'in büyük hayranlarıyız. Modern ofis ve diğer şeyler. Boş olan herhangi bir yere oturabilirsiniz."

Konferans odasını, küçük mutfak, kattaki diğer girişimcilerle paylaştığımız banyoyu gösterirken onu takip ediyorum. Görünüşe göre -ve neyse ki- biraz erken geldim ve diğerleri gelmeye başladığında Charlotte beni etrafta tanıştırıyor. Torino'dan Natalia ile tanıştım. İstanbul'dan Mehmet. Lizbon'un hemen kuzeyindeki küçük bir kasabadan Beatriz.

"Üst düzey yöneticiler daha fazla fon sağlamak için şehir dışındalar," diye açıklıyor Charlotte, turumuzu masaların olduğu sıraya dönerek tamamladığımızda. "Onlara bayılacaksınız. Hepsi harika, tek kelimeyle harika - insanların onlara para saçmasına şaşmamalı!" Sesinde hafif bir gerginlik var, fark etmediğime neredeyse kendimi ikna edebileceğim bir gerginlik. "Gördüğünüz gibi biz küçük bir şirketiz. Herkes katkıda bulunur. Aslında senin biraz daha idari bir iş yapabileceğini düşündük."

"Elbette." Gülümsememin için kendimi zorluyorum. "Aklında ne var?"

Resepsiyonist olmak, ortaya çıktı. Sadece bir kez çalan (yanlış numara) telefona cevap vermek, bazı dijital yeni işe alım oryantasyonlarında çalışmak ve birden fazla kahve servisi yapmak.

Öğle vakti, konferans salonuna koşturmaca varken, dizüstü bilgisayarımı kapatıp kalkmaya başlıyorum.

"Gerek yok," diyor Charlotte kayıtsızca. "Bu sadece CEO ile hızlı bir yakınlaştırma."

Zihnim bordro ve temel ilkelerle ilgili ilkel PowerPoint eğitimleri arasında gidip geliyor. Koridorun sonunda Uniqlo'yu görmemi sağlayan ufacık bir pencere var. Turist kümeleri Madame Tussauds kuyruğunda hava koşullarını bekliyor. Bir tramvay geçiyor, ama - Charlotte'un bana söylemekten büyük keyif aldığı gibi - bu pencereler çift camlı, neredeyse ses geçirmez, bu yüzden hiçbirini duymuyorum. Adını koyamadığım bir sancı mideme yerleşiyor ve onu uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum.

Bu sadece birinci gün. Hemen toplantılara atılmayı bekleyemezdim ve koridorun sonundaki konferans odasında olmayı gerçekten arzulamasam bile, ne yapmayı tercih edeceğimden emin değilim. Önceki işimin nasıl sona erdiği göz önüne alındığında, yarı yarıya ikna oldum.

Sorun. Beni aldatan bir iş arkadaşşıma aşık olduğum için buna hata diyebilirdim ama onu yakalamadan önce bana gönderdiği tüm o e-postaları iletirken elim tam olarak kaymadı. İnce olanları. Ağlamadan okuyamadığım abartılı çiçekli olanlar. Düpedüz müstehcen olanlar, gerçi bunlardan sadece birkaç tane vardı. İntikam küçük bir şey olabilir, ama kesinlikle harika hissettiriyordu ve o öfke dolu anlarda, kontrol duygusunu yeniden kazanmanın tek yolu gibi görünüyordu.

Ta ki o sadece bir tokat yiyene ve ben nazıkçe binadan çıkarılıp en açık dille rozetimi teslim etmem ve bir daha binaya adım atmamam istenene kadar.

Gitmeden bir hafta önce brunch için buluştuğumuzda arkadaşşım Nora "Anlamıyorum," dedi. Yeni yürümeye başlayan çocuğu daha fazla şurup istediğini haykırırken o da yeni doğan bebeğini askıda sallıyordu. "Jace'le birlikte yaşamayı konuştuğunuzu sanıyordum. Ve şimdi onun yerine dünyanın ot başkentine mi taşıınıyorsunuz?"

"Ayrıca yel değirmenleri," dedim yürümeye başlayan çocuğu yüzüme bir parça waffle fırlatırken. "Ve peynir."

Bu onun anlamasına yardımcı olmadı. Belki ben bile anlamıyordum, tam olarak değil. Tek bildiğim *geride kaldığımı* hissettiğim, herkesin hayatının heyecan verici yeni yönlerle doğru ilerlediği ve benim kehribarın içinde sıkışıp kaldığımdı.

Ancak şu ana kadar hiç yel değirmeni görmedim ve yediğim tek peynir paketlenmiş, parçalanmış ve plastikte sıkıştırılmış türdendi.

Charlotte bir yığın evrakı uğursuz bir gümbürtüyle masama bırakıyor. "Vaktin varsa bunları kronolojik olarak düzenleyebilir misin?" Burada olduğum için minnettar olmam gerektiğini bildiğimden, ona evet diyorum.

-

CUMA SABAHİ yataktan kalktım ve soğuk bir sıvı birikintisinin içine girdim. Yatağımın yanındaki düğmeye uzanıyorum, soluk ışık huzmesi beni tamamen uyandırmaya yetecek kadar görünürlük sağlıyor.

Tüm daireyi su basmış ve bunun tek bir suçlusı var.

"*Kahretsin.*" Telefonumun şarj aletini prizde cansız bir şekilde asılı durduğu yerden çekiyorum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Dün gece yatak odasındaki küvete girdim çünkü uzun bir hafta olmuştu ve gevşemek istiyordum. Zindanla neredeyse barışmıştım - birkaç yeni lamba ve yemek masasına güvenmediğim için tüm yemeklerimi yediğim kanepenin üzerine örtmek için ucuz bir battaniye aldım. Su çok hızlı akıyordu, öyle ki akıp akmadığını bile merak ediyordum ama bırakırsam bir gecede akar diye düşündüm.

Bir bakıma, sanırım öyle oldu. Yere yatın.

Dün giydiğim sırlıklam kot pantolonu kaptığım gibi güvenli bir yere fırlatıyorum, sonra da havlu almak için koridordaki dolaba yöneliyorum. Hâlâ dörtte biri dolu olan küvet, mağlup bir şırıltı çıkarıyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, ıslak olmayan her giysimi bavuluma dolduruyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum. Dört saniye nefes al. Yedi saniye tut. Sekiz saniye nefes ver. Tıpkı yıllar önce dünyanın geri kalanıyla bağlantımı tamamen kopardığım o birkaç hafta boyunca terapistin bana öğrettiği gibi. Sonra Yesenia'nın heyecan verici yeni fırsatı için CommerX'ten ayrılmadan önce beni bağladığı kiralama acentesine bir mesaj gönderdim.

Ya da belki de batan bir gemide olduğunu fark etti, diye fısıldıyor zihnimin arkasındaki küçük bir ses.

Yalvarmaya hazırlanırken, üzerime bir kapüşon geçirdim ve komşumun kapısını çaldım.

Iulia cevap verdiğinde "Merhaba, özür dilerim, erken olduğunu biliyorum," diyorum. "Umarım seni . Dairemi su bastı ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorduğunda hayal ettiğin bu olmadığını tahmin ediyorum, ama... ne yapacağımdan emin değilim."

Pijamasının etrafındaki bornozu tutuyor, uykulu gözleri büyüyor. "Seni zavallı şey! Elbette, elbette, neye ihtiyacın varsa." Kapıyı açıyor, ben bir sonraki adımlarımı düşünürken valizimi tutmayı teklif ediyor. "Söz veriyorum Amsterdam genelde yeni gelenlere karşı bu kadar düşmanca davranmaz."

"Çok teşekkür ederim. Sana borçluyum." Numaralarımızı değiştirirken bir milyon kez daha söylüyorum.

O gün için ihtiyacım olan her şeyi sırt çantama tıktırıyorum, Iulia'nın banyosunda giyiniyorum ama duşunu kullanıp kullanamayacağımı sormayı kendime yediremiyorum. Kiralama acentesi dokuza kadar açılmıyor, bu yüzden caddenin karşısındaki kafeden -kahve dükkânı değil- bir latte ve kruvasan alıp daire listelerine göz atıyorum. Ne olur ne olmaz.

Ucuz değiller.

Aslında, on dakika sonra, bodrum dairesinin Amsterdam emlak piyasasının gizli bir mücevheri olduğuna ikna oldum.

Phoebe'ye panikle bir mesaj gönderiyorum, en az altı saat daha uyanmayacağını hatırlamadan önce yanıt bekliyorum. Uyanık olduğum günün sadece yarısını kız kardeşimle paylaşmaya hala alışamadım ve bundan nefret ediyorum.

İyi tarafı: iki hafta sonra, bugün yine gri ve yağmurlu bir gün olsa bile, uyandığımda gökyüzü artık karanlık değil. Sanki biri boya fırçasını suya batırmış ve şehrin tüm cazibesini silmiş gibi - çünkü şu anda hiçbirini görmekte zorlanıyorum.

Kiralama acentem öğle yemeğinden sonraya kadar bana geri dönmedi.

Adam telefonda bana "Şu anda diğer tüm mülklerimiz dolu" dedi "Yarın sabah bir tesisatçı gönderebiliriz ama burası çok eski bir bina. Muhtemelen önümüzdeki haftaya kadar suyu kullanmamalısınız."

"Bunun yerine ne kullanmamı önerirsiniz?" Belki de dil engelinden dolayı soruyorum ama bu sefer daha yavaş bir şekilde önceki cümlesini tekrarlıyor.

Günün sonuna doğru, davet edilmediğim bir başka toplantıdan sonra Charlotte'un masasına yaklaşıyorum. Bazı boktan işlerde çalıştım - lisede bir yaz boyunca Saint Bernard kılığına girip seyyar bir köpek kuaförü için el ilanları dağıttığım zaman, iki ekip üyesinin aynı anda izin almasına izin vermeyen şirket - ama CommerX'te bundan daha fazlası olduğu kesin.

"Yapabileceğim herhangi bir ürün çalışması olup olmadığını merak ediyorum" diyorum. "Ya da ekipteki diğer tasarımcılarla konuşabilir miyim?"

Charlotte Pazartesi günü bana uzaktan çalıştıklarını söyledi ve birdenbire onlarla henüz tanışmamış olmamın tek sebebinin bu olup olmadığından emin olamadım.

Şimdi var olup olmadıklarını merak etmeye başladım.

"Gelecek hafta," diyor sıkı bir gülümsemeyle. "Söz veriyorum."

Ofisten ayrılırken Phoebe ev sahibim için birkaç kelime ve emojiyle bana mesaj atıyor ve öğle yemeği molasında konuşmak için müsait olup olmadığımı soruyor. Amsterdam'da saat 22:00 ve normalde Cuma gecesi yatma saatim olmasa da, bu hareket beni kırk yıl yaşlandırmış olabilir.

Hava karanlık ve nemli, bisikletime doğru ilerlerken istifa göğsümde ağır bir yük oluşturuyor, pisliğin biri sepete birkaç boş bira şişesi atmış. Hayır, bir tanesini elime aldığımda koluma sıvı sıçradığını fark ettim, boş değildi.

Şimdi Amsterdam'ın mimarisi benimle alay ediyor gibi görünüyor. Binaların hepsi aynı yükseklikte ve ufukta hiçbir şey yok. San Gabriel Dağları'nın görüntüsüne o kadar alışmışım ki, onları ne kadar yeni yeni fark ediyorum. Burada manzara asık suratlı. Issız. Parmaklarım gidonda donmuş, soğuk yüzümü ısıyor. Los Angeles'ta olsaydım, şu anda trafikte oturuyor olurum, belki Phoebe ile akşam yemeğine gidiyor olurum ya da belki uygulamalara geri döner ve hayal kırıklığı yaratan bir randevuyla buluşmak için bir kokteyl barda bekliyor olurum. Bu bile su basmış bir daireye bisikletle gitmekten daha cazip geliyor. Bir ya da iki gece otelde kalmayı karşılayabilirim - keşke bunun neden vazgeçmek gibi hissettirdiğini açıklayabilseydim.

Şu anda tek istediğim huzur duygusu. Sıcaklık, rahatlık ve bir çöp öğütücü, Kaliforniya'da bıraktığım şeyler çünkü görünüşe göre sorunlarıma tek çözüm dünyanın öbür ucuna taşınmaktı.

Kendime o kadar acıyorum ki ışığın kırmızıya döndüğünü fark etmiyorum.

Çünkü bu sefer, karşıdan gelen bir motorcuya çarpıyorum ve ikimiz de yere yuvarlanıyoruz.

Kalçama sert bir şey batıyor ve aşağı inerken dizimi sıyrıyorum, yağmurdan kayganlaşmış kıyafetlerim nemli kaldırımda. Diğer adam, kızgın olduğunu anlamak için anlamama gerek olmayan hızlı bir Hollandaca ile bağırıyor, ancak *turist* gibi görünen bir kelime yakalıyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diyorum, kazanın yüzüme yapıştırdığı ıslak saçlarımdan arasından gözlerimi kısıarak, kalçamdaki yakıcı acıyı görmezden gelmeye çalışarak.

Biraz daha Hollandaca, biraz İngilizce küfür ve sonra: "Danika?"

Üç

WOUTER VAN LEEUWEN, İLK aşkım ve ilk her şeyim, bana bakıyor, bisikletlerimiz aramızda bir yığın halinde bükülmüş. Geniş omuzları yağmurluğunu dolduruyor, gri Blundstone'ları yaşlılıktan aşınmış. Neredeyse hatırladığım çocuk gibi; sarı saçlarının dipleri daha koyu, çenesinde on yedi yaşında olduğundan çok daha fazla kirli sakal var. Derin ela gözler, ben renklerini doğru tutturmak için uğraşırken onun kendi portresinde güzel resmedebildiği türden. Yuvarlak metal çerçeveli gözlükler yağmurla noktalanmış, hafifçe yamuk. Burnu boyunca belli belirsiz çiller.

Bu gerçek hayat olamaz ama yine de son iki haftada mantıklı gelen tek şey bu. Minik Hollanda krepleri ve bisiklet sepetindeki köpekler mi? Tamamen sahte.

Wouter van Leeuwen, yumuşak ağzı ve şaşkın bakışlarıyla, çocuk-
Hiç affedemedim mi?

Çok acı verici, tamamen *gerçek*.

Benden önce gözlerini kırıştırtarak sersemliğini üzerinden atıyor, iri bir elini uzatarak beni ayağa kaldırıyor, sonra da Wimbledon'daki bir top toplayıcının tüm çevikliğiyle ikimizin bisikletini de kaldırırma çekiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor artık trafiği engellemediğimizde. Şimdi onun sesi beynimin en sıcak hafıza merkezlerine giriyor. I

O zamandan bu zamana on üç yıl geçmiş olsa da, *seni seviyorum* diyen ilk sesin tınısını unutacağımı hiç düşünmemiştim.

Önce İngilizce, sonra Hollandaca.

Ceketime daha sıkı sarılıyorum ama çok mu sıcak yoksa çok mu soğuk karar veremiyorum. "Görünüşe göre seni yoldan çıkarmaya çalışıyorlar." Bu şakada doğru miktarda mizah yok. Şoktayım ve sağ bacağım acıdan çığlık atıyor. "Kahretsin. Özür dilerim. Kafamı toparlamaya çalışıyorum."

Wouter van Leeuwen hala Amsterdam'da yaşıyor. Wouter van Leeuwen *burada*, tam karşımda, verdiğimiz sözlerden ve kalpsiz ayrılığından sonra ve ondan önce, kimseye anlatamadığımız ilişkiden sonra.

Beş dakika içinde neden olduğum tüm kaosa rağmen sırtlıyor. Sanki beni gördüğüne *sevinmiş* gibi, oysa vücudumda dolaşan his daha çok panik ve korku çizgisinde, üstüne bir de çözülmemiş çatışma serpiştirilmiş. "Görünüyorsun..." Sanki bir kanaldan yeni çıkarılmışım gibi göründüğümü fark etmiş gibi duraksıyor ve sonra benimle ilgili bu bariz değerlendirmesi bir an bile uzun sürmeyince kızarıyor. "Vay canına," diye bitiriyor ve ben bunu nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum. "Ne zamandır ziyaret ediyorsun?"

"Burada yaşıyorum," diyorum. "Bir startup'ta işe girdim. İlk haftamı yeni bitirdim."

Şimdi sırtışı saf bir inançsızlık ifadesine dönüşüyor. "Sen ciddi misin? Burada, Amsterdam'da mı yaşıyorsun? Vay anasını, doğru. Yan sokakta sevdiğim bir kafe var. Sana bir içki ısmarlayayım, sen de bana orayı anlatırsın?"

Bisikletini bir rafa kilitliyor ve benimkine de aynısını yapıyor ve sonra ben Wouter van Leeuwen'i blok boyunca takip ediyorum, o başını sallayıp "Danika Dorfman" diye mırıldanırken yaralı bacağımın üzerinde topallıyorum. Buna inanamıyorum."

Kafe, pelüş uyumsuz mobilyalar, kitaplıklarla kaplı bir duvar ve arka planda çalan seksenlerin yumuşak rock'ıyla bir oturma odası gibi tasarlanmış. Köşede boş bir masa bulduğumuzda Wouter garsondan Hollandaca bir şeyler istiyor ve garson elinde bir buz torbası, iki su ve birkaç bandajla geri dönüyor.

"İyiym, gerçekten," diyorum, en az üç yerimin kanadığının tamamen farkındayım, ama Wouter kaşlarını kaldırıp parçalanmış iş pantolonuma bakıyor. Buz torbasını dizime tutarken diğer elimle nemli saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Artık doğum lekemle sürekli savaş halinde olmadığım için orta derecede bir kibre sahibim ama Wouter'i tekrar gördüğümü hayal ettiğim her seferinde şu an olduğumdan çok daha seksi görünüyordum. Ve kesinlikle düş almıştım.

Kafamda ona karşı o kadar çok cevap denedim ki, sanki büyü yapıyormuşum gibi zihnimde onu lanetledim. Aradan on yıl geçmiş olabilir ama yaşadığım her ilişki, kendimi sorguladığım her an, dönüp dolaşıp birbirimize saplantılı bir şekilde geçirdiğimiz o yıla geliyor.

Ama yine de dudaklarımdan dökülen kelimeler "Yaralandın mı?" oluyor. Çünkü acı çeksem bile, o kaza kesinlikle benim hatamdı.

"Birkaç sıyrık." Gözlük camlarını kurulamak için gömleğine sürtüyor. "Daha kötülerini de yaşadım."

Tanrım, hâlâ karşımda oturup bu adamı eskiden tanıdığım çocukla bağdaştırmaya çalışmasının saçmalığını düşünüyorum. Ayrıntıları yavaş yavaş netleşiyor, bir karakalem çizimi canlanıyor. Yeniden nefes almaya başladığımda ve biraz su içtiğimde, onu tam olarak algılayabiliyorum.

On yedi yaşında, tek bir gamzesi olan ve her zaman takmayı unuttuğu için bazen gözlüksüz gezen, eskiz defterine gözlerini kısarak bakan sevimli biriydi. *Tam şuranda bir kırıksıklık olacak*, derdim, başparmağımı kaşlarının arasına bastırarak ve o da başparmağımı dudaklarına götürürdü. Şimdi bunu inkar etmek mümkün değil, o *çok güzel*, özellikle de ceketini çıkardığında, gözlerindeki rengi ortaya çıkaran yeşil bir düğme ortaya çıktığında. Çenesi ve çenesi boyunca uzanan kaba saçları griyle karışık ve gözlerinin kenarlarındaki belli belirsiz çizgilerle birleştiğinde onu olgun, tenine yerleşmiş gösteriyor. Bir keresinde o hafif çilleri boyayla noktalamış, yüzünü zaten öyle olmasına rağmen bir sanat eserine dönüştürmüştüm. Ve elleri, ellerine çok aşık olmuştum.

Zaman ona sadece saçlarının arkaya doğru incelmesi konusunda acımasız davrandı. Bu konuda utanıp utanmadığını merak kendimi alamıyorum.

özgüvenini etkilemiş gibi görünüyor. Hemen kıskandığım bir rahatlığı var, sandalyesinde arkasına yaslanırken uzun bacaklarını açıyor.

Yapabileceği en acımasız şey bu - bunca yıldan sonra bu kadar iyi, bu kadar *rahat* görünmeye cüret etmesi.

Ailem her zaman yabancı bir değişim öğrencisine ev sahipliği yapmak istemiş, onların bizden öğreneceği kadar bizim de onlardan öğreneceğimiz fikrine bayılmıştı. Ben on yedi yaşındayken ve Phoebe üniversitedeyken, tüm başvuruları doldurdular, tüm seminerlere katıldılar ve sonra Hollanda'dan bir öğrenciyle eşleştiler.

Wouter ve ben aynı yaştaydık ve o beni hemen okula gittiğim çocuklardan farklı buldu. Bir şekilde daha yaşlıydı. Van Gogh, Rembrandt ve Vermeer'in bir zamanlar yaşadığı yerde yaşadığını hayal etmeye çalıştım, bu kadar küçük bir ülkedeki tüm bu yaratıcı enerjinin büyüüne kapıldım. Büyürken sahip olduğu bağımsızlık beni hayrete düşürdü; yıllardır her yere bisikletle giderdi, çoğu zaman yalnızdı ve asla kask takmazdı. Wouter onlara Hollanda'da bunun böyle olduğunu kaç kez söylediyse de ailem bu kısmı aşamadı.

Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, hislerimin onu ilginç bulmaktan daha derin olduğunu fark ettim. Dağınık saçlarını, yumuşak aksanını ve mürekkep lekeli ellerini düşünmeden edemiyordum. Koridorda birbirimizin yanından geçerken gömleğinin eteği benimkine değişiyordu ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Ödevimin ortasında kanepede uyuyakalırdım ve o üzerime bir battaniye örterdi. Benim odamın karşısındaki odada, sadece birkaç metre ötemde uyuyor olması tam bir işkenceydi. Yasak bölge.

Ama asla geçmeyeceğime yemin ettim. Ailem beni altmış yaşına kadar cezalandırırdı ve Wouter'in ev sahibi kızıyla takılarak programını tehlikeye atmak istemediğini varsayıyordum. Yine de bu duygular geçmedi. Evde en kısa şortlarımı giydim, onu Los Angeles'taki en sevdiğim yerlere götürdüm, geç saatlere kadar onunla film izledim. Eğer birlikte olamıyorsak, en azından ayrılmaz bir ikili olabiliriz diye düşündüm. Bir Aralık akşamı o ders çalışırken ve evde başka kimse odasının kapısını çaldım. Notlarının kenarlarında karalamalar vardı. Bir gün batımı. At sırtında bir şövalye. "Beni yap," dedim,

Tüm cesaretimi toplayarak masasının yanında durdum ve kolumu uzattım. Kızardı, kalemi indirmeden önce çenesine birkaç kez vurdu. Kalemin ucu tenimin üzerinde çilden çile kayıyor, kavisli çizgiler okyanusun kabarmasını oluştuyordu. Tükenmez kalem mavisini bir gelgit dalgası.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ben ona bakarken. Hâlâ bana dokunuyordu, başparmağı avucumun üzerinde daireler çiziyordu ve ben bitmişim. Gecenin geri kalanı baş döndürücü enstantaneler halinde gelişti: elim çenesinde, parmak uçları çıplak bacaklarımda geziniyordu. Garaj kapısı altımızda gürleyene kadar öpüştük ve o gece yatağa girdiğimde dövmele ön kolumu göğsüme yakın tuttum.

Yapmamamız gerektiğini biliyordum ama sonraki altı ay boyunca yaptık.

"Vay canına," diyor şimdi, garson birkaç bira bıraktıktan sonra. "Nasılsınız? Kaza dışında tabii ki." İngilizcesinde hâlâ hafif bir Hollanda aksanı var ve kelimelerine yuvarlak kenarlar veriyor.

Midem uzun zamandır gömülü olan hayal kırıklığıyla burkuluyor. Los Angeles'tan ayrılmadan önce bir plan yapmıştık. Tüm iyimserliğimizle, yeniden bir araya gelene kadar uzun mesafe yapacağımızı düşünmüştük. Belki ben yurtdışında okuyacaktım, belki o, ya da yaz ve kış tatillerini birlikte geçirecektik. Coğrafya elverişsizdi ama bir yolunu bulmaya kararlıydık.

Sonra, eve döndükten birkaç gün sonra, jet lag'in beynine yerleşmesi için yeterli zaman vardı, bana hayatımı Önce ve Sonra olarak dilimleyen çok kısa bir mesaj gönderdi.

Şimdi geri döndüm, çok düşündüm ve bunun işe yarayacağından emin değilim. Biraz daha hırslı birlikte olmalıyım. Çok özür dilerim. Her şey için teşekkürler.

Sanki bana teşekkür edince her şey yoluna girecekmiş gibi. Nezaketinden o kadar etkilenirdim ki gerçekte ne söylediğini unutturdum.

Her şey için teşekkürler.

Altı ay gizlilik ve bir telefon görüşmesi için bile cesareti yoktu.

-Denedim, denedim ama hiç açmadı. Bunu benim lanet olası

Bu da benim için önemli olduğu kadar onun için önemli olmadığım anlamına geliyor olmalıydı.

Kalp kırıklığı kısır, her şeyi tüketen bir şeydi. USC'de Phoebe'nin yurt odasına daldığımı, gözyaşlarımın yüzüme damladığını ve beni bir battaniyeye sarıp ağlamam durana kadar yavaşça ileri geri salladığını hatırlıyorum.

Bir daha asla başka birinin duygularımı bu şekilde kontrol etmesine izin vermeyeceğime yemin ettim. Okulun ilk haftasında, ilgisini kaybettiğini hissettiğim için mezuniyet balosunda terk ettiğim bir JV futbolcusuyla çıkıyordum. Bugüne kadar, karşımdaki kişi benimle işinin bittiğine karar vermeden önce ilişkiyi bitiren hep ben oldum. O boşluğu hissetmemek için her şeyi yaparım.

Wouter korkakça bir çıkış yolu seçti ama tamamen haklıydı. Ailesinin yüksek beklentileri onu hırslandırırken, benim ailem için bazen hayatta olmam yeterliymiş gibi görünüyordu. Başarmak için baskı yok, omuz silkme ve ara sıra B eksi aldığım da bir dahaki *sefere daha iyisini yaparsın*. Ben hobiden hobiye koşarken onların tek yaptığı gülümsemek ve alkışlamaktı.

Akıntıya ve çoğu gün hiç değişmemiş gibi hissediyorum.

"Ben... evet." Görünüşe göre, bunu tarif etmenin en iyi yolu bu. Aradan bu kadar uzun zaman geçtikten sonra biriyle nasıl hasret giderirsiniz? Hayatınızın bu kadar önemli bir parçasıyken birdenbire yok olup gitmişlerse? Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Geçtiğimiz birkaç hafta ilginçti."

"İş için burada olduğunu mu söyledin?"

Başımı sallayarak buz torbasını yeniden ayarladım. "Bir fintech girişiminde UX tasarımcısıyım."

"Bunca zaman sonra Amsterdam'a gelme ihtimalin nedir ki?" Başlangıçtaki heyecanı kayboldu, yerini kıpır kıpır bir şey aldı. Eskiden elleri kucağında şimdi olduğu gibi seğirdiğinde, bunun nedeninin ellerini bir Faber-Castell'e dolamamış olması olduğunu düşünürdüm. Şimdi sonumuzun ne kadar düzensiz olduğunu fark ettiği için mi diye merak ediyorum.

Masaya iki sepet geliyor ve Wouter yapacak bir şey bulduğu için heyecanlı görünüyor. Birinin içindeki kızarmış hamur toplarını işaret ediyor. "Geleneksel Hollanda atıştırmalıkları. Bitterballen ve bunlar da kaasstengels-peynir

Çubuklar. Umarım kızarmış yemek seviyordursun." Sonra aklına bir şey gelir gibi olur. "Ama sen hep tatlıları tercih ederdin, değil mi? Sipariş verebilirim-"

"Bu iyi." Günün herhangi bir saatinde tatlı yemeyi tercih ettiğim doğru olsa da, benim hakkımda bunları hatırlıyor olması neredeyse rahatsız edici. Ne kadar önemsiz olursa olsun, bu ayrıntılar üzerindeki hakkından, bittiğine karar verdiği anda vazgeçmiş olmalıydı.

Acı köfteden bir ısırık alıyorum ve neredeyse dilimi yakacak olsa da o kadar güzel ki umursamıyorum. Tuzlu ve sıcak, mükemmel bir kıtırılığı var. Küçük bir fincan hardalı bana doğru itiyor ve bir sonraki ısırık, garip bir sessizlikle vurgulanmış olsa bile daha da iyi.

"İtiraf etmeliyim ki, bunca yıl birbirimizi bir daha görürsek bana baltayla saldıracağını düşünerek geçirdim," diyor.

"Hayır, sadece bir bisiklet."

Bir elini alnına götürüp gözlüklerini iterken bir inilti kahkahayla karışıyor. "On yedi yaşındaydım ve aptalın tekiydim. Bunu hak ederdim."

Bu konuyu açmasına şaşırarak daha fazlasını bekliyorum, çünkü *on yedi yaşında bir aptal* olmak hiçbir şeyi telafi etmiyor. Buna aşk diyebilecek yaşıydık.

"Sonra yine," diyor, gözleri içkisinde. "Açıkçası bu ilişki ikimizin de düşündüğü gibi değildi."

Onu yanlış duyduğumdan emin olduğum için bir Hollanda peyniri çubuğunda boğuldum.

İkimizin de düşündüğü gibi değil.

Beni inciten oydu ve ilişkimizin beklentilerini karşılamadığından mı yakınıyor?

"İki aptal bir araya gelince böyle oluyor sanırım!" Bunu elimden geldiğince parlak bir şekilde söylüyorum, hatta sanki kimin kalbinin daha çok parçaya ayrılacağı konusunda yarışıyormuşuz gibi dişlerimi sıkarak gülümsüyorum. Onun bu unvanda hak iddia edebileceği bir dünya yok. Çekici sallayan o olduğu sürece. "Ama hey, bu uzun zaman önceydi. İyi ki büyümüşüz."

Daha fazla açıklama için baskı yapmayı çok istiyorum, ama onu haklı çıkarmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum: hala o zamanlar tanıdığı kararsız, belirsiz kız olduğumu.

"Aynen öyle. Geçmişin üzerinde durmaya gerek yok."

Tamam o zaman. Bu kadar uzun süredir konuşmuyorken, bu asla ilişkimize dair bir kazı olmayacaktı. Kibarca, yüzeysel bir şekilde hasret giderip yollarımızı ayıracağız. Ben topallaya topallaya zindanıma döneceğim, o da bisiklete binmeyi zahmetsiz gösteren uzun boylu Hollandalı kız arkadaşıyla eve dönecek.

Ya da karım.

Ya da çocuklar.

Yüce İsa. O gerçekten herhangi biri olabilir.

"Ee," diyorum, kazağımın kollarını buz torbasından hâlâ soğuk olan ellerimin üzerine çekştirerek. "Peki ya sen? Sen ne iş yapıyorsun?"

Hardala bir acıbal batırıyor ve ikimizin de iki kez batırmamak için elimizden geleni yaptığımız gözümüzden kaçmıyor. "Ben bir fizyoterapistim."

Neredeyse tekrar etmesini istemek zorunda kalıyorum - bu ne kadar büyük bir rekor kırma. Wouter van Leeuwen'i zihnimde yeniden canlandırmamı engelleyebilecek bir şey varsa o da budur. Onunla ilgili diğer tüm anılarım sanat sevgisiyle sarmalanmış durumda. Değişim programına katılmasının nedenlerinden biri de üniversite başvurularını desteklemektir ve ailesinin sanat için harcadığı zamana değmeyeceğini düşündüğü açıktı. Onun sabit bir kariyeri, sabit maaşlı bir işi olmasını istiyorlardı. Amsterdam'da uzun yaşamışlar ve şehrin en güçlü aileleriyle, geçmişleri ortaçağa kadar uzanan ailelerle dirsek temasında bulunmuşlardı. Doktorları, avukatları ya da mühendisleriyle övünmek istiyorlardı, açlıktan ölen sanatçılarıyla değil.

Bu konuda inatla iyimserdim, onun yeteneğinden çok etkilenmiştim. Öngörülemeyen yaratıcı bir alanda başarılı olabilecek biri varsa, o da oydu.

"Bunun için mi okula gittin? Fizyoterapi mi?"

"Hem lisans hem de yüksek lisans." Etkilendiğimi görünce ekliyor: "Burada yüksek lisans yapmak daha yaygın. Çok uygun fiyatlı."

"Uygun fiyatlı yüksek öğrenim, nasıl bir şey acaba?" Bir başka zoraki gülümseme. "Ailen gurur duyuyor olmalı. Hep istedikleri şey buydu, değil mi? Böyle önemli bir şey?"

Kelimelerin dikenli tellerle sarılmış olmasını istemedim, ama belki de ona öyle geliyordur, çünkü aniden gerildi, ağzı

sert bir hat oluşturuyor.

"Doğru," diyor garip, içi boş bir ses tonuyla. Bakışlarını başka yöne çevirdiğinde kirpikleri gözlük camlarına değiyor. "Öyle."

Hala milyonlarca sorum var: *Neden fikrini değıştirdin? Ve neden sanatı bıraktın? Ve beni hiç özledin mi? Çünkü ben seni itiraf etmek istediğimden çok daha uzun süre özledim.*

"Yakınlarda mı oturuyorsun?" Onun yerine ben sordum.

Yüzeysel kalsın. Güvenli. "Sadece birkaç sokak ötede,

Prinsengracht'ta."

"Nerede olduğunu bildiğimi söylemek istiyorum ama..."

Gülüyor ama gözlerine ulaşmıyor. Bu çok kibarca, onun saf ve gerçek kahkahalarından biri değil, omuzlarını sarsacak, komik bir şey bulması gerekip gerekmediğini bilmediği için yüzünü saklamasına neden olacak türden. Ben, ona bakabilmek için çenesini yukarı çekdim, özellikle de sadece gerçek bir kahkaha olduğunda ortaya çıkan gamzesine. *Seni görmeme izin ver*, derdim.

"Burada kanalların hepsinin bir adı var," diyor Wouter. "Prinsengracht en önemlilerinden biri - 'Prens Kanalı' anlamına geliyor. "

"Bunu şimdiye kadar bilmem gereken temel gerçekler olarak dosyalayın."

"Bu zor bir uyum," diyor. "Aynı şeyi ben de yaptığım için bilmem gerekirdi. tersten. Annenle baban nasıl? Ve Phoebe?"

Annemle babamın bu hafta başında telefonda söylediklerini düşünüyorum. *Eve istediğin zaman gelebilirsin*. Sanki Amsterdam'ın çok fazla olduğuna karar vermemi bekliyorlarmış gibi.

"Hepsi çok iyi. Annemle babam kanoya çok merak saldı, hafta sonlarının çoğunu bu şekilde geçiriyorlar. Hepimiz bir tane alacaklarını ve garajda öylece duracağını düşünüyorduk ama yanıldığımızı kanıtladılar. Phoebe bağımsız bir kitapçı işletiyor ve bunu çok seviyor. Birkaç yıl önce evlendi ve eşi hamile."

"Bunu duyduğuma sevindim. Onları tebrik ederim." Buz torbasını tekrar elime alıp dizimden kalçama doğru kaydırmamı izliyor. "İstersen bacağına bir göz atabilirim." Neden fizyoterapistlik teklif ettiğini anlamam biraz zaman alıyor.

"Hayır!" O kadar yüksek sesle söylüyorum ki birkaç kafa bize doğru dönüyor. "Yapmak zorunda değilsin. İyi olduğuma eminim. Bir iki çürük, önemli bir şey değil."

Yetişkin bir Wouter'ın yetişkin bedenimi incelemesi şu anda zihinsel olarak kaldırabileceğim bir şey değil. Özellikle de uzun uzuvları ve sayfayı çevirmek için işaret parmağını yalamadan hemen önce bir manzara çizer gibi muhtemelen bir ağrıyı yatıştırabilecek elleriyle büyüdüğü için.

Aynı dikkatli kararlılıkla bacaklarımı, belimi, kalçalarımı keşfederlerdi. Başparmak çenemde. Avuç içleri karnımda.

"Ciddi bir bisikletçi olmak kaderimde var mı bilmiyorum," diye devam ediyorum, beynimin hiçbir şekilde onaylamadığı bir kızarıklıkla savaşıyor. *Bu lanet anılar.* "Aslında... dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirisi şu ana kadar beklediğim gibi olmadı. Sadece bisiklet de değil. Şehrinizi aşağılamak falan istemiyorum ama..."

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor, tıpkı on yedi yaşındayken onu uyardığım gibi. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey..." Mantıklı bir düşünce araya girmeden her şey ortaya dökülüyor. "İşim çoğunlukla angarya işlerdi ve ekibimde başka kimse olduğundan emin değilim. Ve dün gece dairemi su bastı."

Birasını ağzına götürürken duraksıyor. "Kahretsin. İyi misin?" sorar. "Ya bütün eşyaların? O kadar önemli değiller ama yine de önemliler."

"Çoğunu kurtarmayı başardım ama orada yaşamaya devam edebileceğimden emin değilim. Burada bir daire nasıl bulunur merak ediyorum. Görünüşe göre bunların bazılarının *zemin* bile dahil değil?" Ben de tavsiye alayım diye telefonumu karıştırıyorum ve üzerinde EŞYASIZ, BOŞ yazan bir ilanı gösteriyorum. "Bu ne demek oluyor? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Wouter bundan etkilenmiş görünmüyor. "Evet, bu alışılmadık bir durum değil. Belli ki altınızda bir şey var ama bu sadece beton. İnsanlar kendi döşemelerini (parke, laminat, halı) satın alıyor ve taşındıklarında bir sonraki dairelerine götürüyorlar."

"Kendi tuvaletinizi de getirmek zorunda mısınız?"

Bir kahkaha atarken kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor. "Hayır, bu çok saçma."

"Izdırabımın sana komik gelmesine sevindim," diyorum, bir elimi yüzümde gezdirip inleyerek. "Çünkü kendimi en zavallı Amerikalı gibi hissediyorum. Bana bir Sam Amca şapkası ve bir kova sıcak kanat verin, çünkü buraya uyum sağlamamın imkanı yok."

Kahkahası kesilir ve başını sallar. Bir süre sessiz kalıyor; yüz hatları sanki içsel bir savaş veriyormuş gibi görünüyor. Parmağını bira bardağına koyuyor, buğunun üzerine bir desen çiziyor ve gözlerini benim yerime orada tutuyor. "Danika... Aslında sana yardımcı olabilirim."

Danika.

Bunu birkaç kez söyledi ama nedense sadece bu sefer gerçekten aklıma geldi. Bana tam adımla seslenen tek kişiydi, beni ikiye bölebilecek bir tatlılıkla tenime fısıldıyordu. *Danika, Danika, Danika. Ik hou van jou.*

Sertçe yutkunuyorum, tüm bunları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Görüntüler çok canlı, kendimizin o versiyonları hala zamanın içinde kilitli.

"Son kiracım kısa taşınmak zorunda kaldı, bu yüzden... bir dairem var. Binanın sahibi ailem."

"Yapamadım, seninle kalamadım," diyorum, bana söylediklerini algılayamadan.

"Hayır, kiraya verdim." Parmağı hâlâ camda ilerliyor. "Tamamen mobilyalı, bu yüzden kiracılarımın çoğu gurbetçi oluyor. Ben üst katta oturuyorum. Tamamen ayrı bir giriş var."

Bunu duyduğumu hayal meyal hatırlıyorum. O zamanlar Hollanda cennet gibi, masalsı bir yer gibi görünüyordu: laleler, yel değirmenleri, Wouter. Ailem zaman zaman Avrupa'ya bir aile gezisi yapmaktan bahsederdi, ancak sağlık faturalarımı ödemeleri yıllar aldı ve ondan sonra tekrar istikrarlı hale gelmeleri yıllar aldı, bu da beni azımsanmayacak miktarda suçluluk duygusuyla baş başa bıraktı.

Wouter cebinden telefonunu çıkarıp zemin kattaki büyüleyici bir dairenin fotoğraflarını çekiyor.

"Bunu karşılayabilmemin imkânı yok."

"Size acınası Amerikan indirimi yapacağım." Gamze ilk kez ortaya çıkıyor. Hafif, ama orada. "Gerçi senin hiç de zavallı olduğunu düşünmüyorum. Şanssızsın belki ama şans her zaman döner."

Onu görmezden gelmeye devam etme eğilimindeyim, çünkü hayatımın en iyi, sonra en kötü yılında koridorun karşısında yaşayan adamdan oda kiralamak kesinlikle çok saçma. Sonra tekrar, seçeneklerim azaldı. Diğer eski erkek arkadaşlarımın hiçbirisi bana tamamen mobilyalı güzel daireler önermiyor.

"Ve sen de... ev sahibim mi olacaksın?"

"Evet, bu işler böyle yürür." Sonra kaşları tam olarak yorumlayamadığım bir ifadeyle çatıldı - belki de endişe. Yüzünü okuyamayalı çok uzun zaman olmuştu. "Mahremiyetinize falan karışmak istemem. Kiracılarımdan biri bir şeye ihtiyaç duymadıkça pek karışmam." Gözleri nihayet uzunca bir süre benimkilerle buluşuyor, yavaş yavaş eriyen buz kütesine bağlayabileceğim bir ürperti omurgamı tırmanmaya yetiyor. "Beni zar zor görüyorsun bile."

Göğsümde umut gibi bir şey dolaşıyor. "Peki o zaman," diyorum biramın son damlasını yudumlarken. Kader ya da karma ya da basit bir tesadüf; önce görmeden hayır demek aptallık olurdu. "Sanırım bir göz atabilirim."

DÖRT

Wouter, tüm hasarı belgelemek için bir inceleme yaptıktan sonra, "VE ŞAŞIRTICI OLAN ŞEY, zeminin hiçbir ekstra ücret ödmeden dahil olmasıdır" diyor, tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle. Fazla bir şey yok: parkelerin bir kısmı aşınmış, taç pervazların bir kısmı çatlamış. "Ama bu sadece senin için ekstra bir avantaj. Gelecekteki kiracılarıma söyleme."

Dışarıdan bakıldığında bu kanal evi Prinsengracht'taki diğer evlere benziyor - muhteşem, dar, tuğladan yapılmış ve hafifçe öne doğru eğilmiş - ancak içerisi yeni aletler ve temel IKEA mobilyaları ile aydınlık ve temiz. Wouter geldiğimizde bana evin 1760 yılında inşa edildiğini söyledi, bu benim aklımın almadığı bir yıldız ve ailesi on dokuzuncu yüzyılın sonlarından beri evin sahibiydi.

Şehrin Grachtengordel -kanal kuşağı- bölgesinde yer alan binaların cepheleri UNESCO tarafından koruma altına alınmış olup, yalnızca iç mekanlarda tadilat yapılmasına izin verilmektedir. İçeride bile eski dünyanın cazibesinden pek çok şey kalmış: mutfak oturma odasından ayıran vitraylı sürgülü kapılar, bir şömine, sokak seviyesinde uzun pencereler. Bu pencereler şehrin her yerinde var ve yabancıların evlerinin içine bakmaktan kendimi alamıyorum. Kim nasıl karşı koyabilir bilmiyorum.

Çamaşır makinesi-kurutma makinesi kombinasyonu banyo lavabosunun altında olabilir - "burada yer konusunda yaratıcı olmalıyız"- ama yine de hayır demek için sebep arıyorum.

Vitray kapılara daha yakından bakıyorum. Bir gemi dalgaların arasında savruluyor, mavi ve yeşilin yılankavi girdapları. "Burası gerçekten bir sanat eseri."

"Gerçekten de çok özel." Bunu söyleme biçiminde açık bir hürmet var. Arabalarına ya da teknelerine bebek gibi bakan erkeklerle hep alay etmişimdir ama belki güzel bir şeyle gurur duymayı takdir edebilirim, özellikle de bu kadar uzun süredir ailenize aitse. "Evin sahibi büyükannem ama artık şehirde yaşamıyor. Hep bir gün bana miras kalacağını ve evin ihtiyacı olan bazı iyileştirmeleri yapma şansına sahip olacağımı umdum. Muhtemelen buradaki evlerin çoğunun bir şekilde eğik olduğunu fark etmişsinizdir. Bir ağız dolusu çarpık diş gibi."

Başımı sallıyorum, kazağımı kendime daha sıkı sarıyorum. Sıcak henüz başlamadı. "Ve bu, ne bileyim, tehlikeli değil mi?"

"Hayır. Evler birbirine o kadar yakın ki, sanki hepsi birbirini tutuyor ve şehir takviyeye ihtiyaç duymadığından emin olmak için sürekli onları inceliyor. Eğilme..." Pencereye doğru yöneliyor ve bir parmağını cama vuruyor. "Bunun bir nedeni evlerin ahşap kazıklar üzerine inşa edilmiş olması ve ahşap çürümeye başladığında dengesiz hale gelmeleri. Kanalin karşısındaki evlerin çatılarından çıkan kancaları görüyor musun?"

Dışarısı karanlık ama bir sokak lambasının yardımıyla ayrıntıları seçebiliyorum.

"Çoğu evin dik ve dar merdivenleri var, bu ev de dahil. Yüzlerce yıl önce, insanların eşyalarını veya mallarını merdivenlerden yukarı taşınması gerçekçi değildi, çünkü bu evlerin çoğu mallarını zemin katta satan ve üst katta yaşayan tüccarlara aitti. Bu yüzden o kancalar bir-" Kaşlarını çatarak sözünü kesiyor. "Üzgünüm, kelimenin sadece Hollandacasını biliyorum. Katrolsysteem," diyor ve hareketi taklit etmek için iki yumruk yapıyor.

"Bir makara sistemi mi?"

Başını sallıyor. "Belli ki İngilizce'de bilmem gereken bir terim değil. Eşyalarını üst katlara çıkarmak için bir makara sistemleri vardı. Ve evler hafifçe öne doğru eğilecek şekilde inşa edilmiş, böylece yukarı çıkarken binaya çarpmıyorlardı." Bana döndüğünde gözlüklerinden yansıyan Prinsengracht'ı hâlâ görebiliyorum. "Her neyse. Mimarlık dersi istememiştin."

"Benim için fark etmez. Söz veriyorum bana Amsterdam'ı anlatmıyorsun." On üç yıl oldu ve ben hâlâ onun burası hakkındaki konuşmalarına hayranım. Yine de fazla nazık davranıyor ve nedenini anlayamıyorum. "Cidden, daire mükemmel. Mükemmelin de ötesinde."

"Yine de tereddütlerini duyabiliyorum."

Nefesimi üflüyorum, vücudumdaki kin dolu her hücre bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor. "Benim burada yaşamamın biraz garip olacağını düşünmüyor musun?"

Bunu düşünüyor. "Öyle olmak zorunda değil. Yetişkin olabiliriz, değil mi?" "Ağrıyan belim evet diyor."

"Seyrelen saçlarım gibi."

Gülmemeye çalışıyorum. Onunla tekrar konuşmaya başlamanın bu kadar kolay olmasını istemiyorum. Cazibemizin etrafında dolanırken bile birbirimizle konuşmakta hiç zorlanmamıştık. Los Angeles'ın tüm tipik yerlerini -Rodeo Drive, Walk of Fame ve Griffith Observatory- görmek istiyordu ve ailem de turistçilik oynamaya her zaman hazırды. Ama sadece biz olduğumuzda, kendi gezi programımı kendim tasarladım.

İlk öpüşmemizden yaklaşık bir ay önce arabayı çalıştırırken ona "Seni uyarmalıyım," demiştim, "bu kültürel açıdan çok anlamlı olmayacak."

"Sonrasında In-N-Out'a gidebildiğimiz sürece."

"Bu belli bir şey. Kültürel bir mihenk taşı," dedim. "Amsterdam'a döndüğünde iki katını alamazsan ne yapacaksın?"

"Açıkçası kendi franchise'ımı açacağım," dedi. "Avrupa'ya açılmalarının zamanı geldi."

"Bir sanatçı-girişimci-kızartma aşçısı olacaksın." Ona kaşlarımı kaldırdım. "Patates olmadan nasıl patates yapılacağını öğrendikten sonra

onları yakıp kül ediyor."

Abartılı bir inilti çıkardı. "O bir kerelikti. *Bir kez.*" Ailem için akşam yemeği pişirmeye çalışmıştı ve felaketle sonuçlanmıştı: fırından siyah dumanlar yükseliyor, yangın alarmı çalıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, mutfak tezgahının üzerine oturup son beş yılın tüm Top 40 hitlerini çalarak hangilerini bildiğini görmek için dikkatini dağıtıyordum. Başını sallayıp gülüyor, bana Hollanda'nın karanlık çağlarda olmadığını ve insanların hala Taylor Swift dinlediğini söylüyordu.

O gece bizi, evleri okyanusa sürükleyen ve mahalleyi terk edilmiş halde bırakan neredeyse yüzyıllık bir toprak kaymasının yaşandığı Batık Şehir'e götürdüm. Ailem burayı gündüz gidilecek yerlerden biri olarak seçmezdi, geceleri ise çakal ulumalarıyla noktalanın hava ürkütücü bir hal alıyordu. Tüm grafitiler ve pürüzlü kalıntılarla, ilham diye bağıırıyordu.

Bir kayanın üzerine oturduğumuzda, ağzı kulağıma yakın bir şekilde bana döndüğünde, YASAKTIR tabelalarını geçerek çitlerden atlama riskine fazlasıyla değdi. "Sen en iyi tur rehberisin," dedi ve ılık sonbahar akşamına rağmen eve dönerken yol boyunca titredim.

Onun bu yeni hali, gri ile benetlenmiş krem granit mutfak tezgahına kalçasını yaslıyor. Loş kafe yerine parlak tepe aydınlatmasının altında gözleri parlayan bir bronz dönüşüyor. "Sen de bana yardım ediyor olacaksın. Artık tamamen yabancı birine şans vermek zorunda değilim."

"Yine de teşekkür ederim. Bu cömertlikten de öte."

Alt dudağını ısırmasını . "O zamanlar cömert değil miydin?"

Soru yeterince masum ama yine de bakışlarımı onun ağzından kaçırıyorum, yanaklarım anılarla yanıyor.

Öyleydi. Her zaman öyleydi.

"Belki de bunu bir barış teklifi olarak düşünebilirsiniz," diye devam ediyor. "Yeni bir başlangıç."

Yeni bir başlangıcın sesinden nefret etmiyorum, özellikle de Los Angeles'tan ayrılmaya karar verdiğimden beri aklımda olan nakarat bu olduğu için.

Ta ki bu dairenin aslında ne olabileceği aklıma gelene kadar.

Sadece bir barış teklifi değil, affedilmemi satın alma girişimi.

Bu farkındalık utançla karışık, Wouter söz konusu olduğunda tanıdık bir duygu. İlişkimiz bittiğinde çok utanmıştım, onun hayatta bir kez yaşanacak türden bir aşk olduğunu düşünmüştüm. Kalbimi kıran adam bu ve şimdi onun yardımına ihtiyacı olan benim.

Ama *lanet olsun*, bu daireyi gerçekten istiyorum.

Oturma odasında dolaşırken, bir yüzme havuzunun neredeyse tüm tuvali kapladığı çerçeveli bir baskıya takılıyorum. Yakından bakınca havuzdaki figürlerin insan değil köpek olduğunu görüyorum. Bir dachshund şişme bir sosisli sandviçin üzerinde uzanıyor ve bir insan da cankurtaran kulesinin yanında oturuyor. "Bunu sevdim. Sanatçısı kim?"

Başını sallıyor. "Bunu yerel bir dükkandan ya da başka bir yerden aldım - hatırlamıyorum, üzgünüm."

"Hâlâ sanatla ilgilenmiyor musun?"

Onu on yedi yaşındayken bu kadar yakından tanıyıp da bu sorunun cevabını bilmemek çok tuhaf bir şey. Kara kalemle grileşmiş avuç içleri, başparmağındaki boya lekesi gözümün önüne geliyor. UX tasarımı istediğim kadar yaratıcılık yok, özellikle de büyük şirketler için çalışıyorsanız. Bu girişimin bunu değiştireceğini umuyordum ve belki de hala değiştirebilir. Bu daire iyimser olmamı sağlıyor.

Wouter tablonun önünde bana katılıyor. Yanımda onun sıcaklığını, çok daha uzun boyunu hissedebiliyorum; bir zamanlar sık sık aştığımız o bariyer şimdi betondan da yapılmış olabilir. Ailemin mutfağında bulaşık yıkıyoruz, birbirimize köpük sıçratıyoruz, kıkırdıyoruz ama asla dokunmuyoruz. Aile içi bir flört.

"Korkarım bunun için kadar zamanım yok," diyor. "Yani tüm Avrupa'daki iş-yaşam dengesi bir efsane."

Duvara yaslanırken yüzünde sert bir gülümseme. Geniş omuzları yeşil kadife kumaşla kaplanmış. Göz teması kurabilmek için başımı yukarı doğru eğmek zorunda kalıyorum ve birden sıcaklığın işe yarıyor olabileceğini düşünüyorum. "Efsane değil. Sanırım başka hobilerim var" diyor. "Peki ya sen? Hâlâ... o zamanlar ne diyordun?"

Kesinlikle biliyor ve sadece benim söylememi bekliyor.

"Basit bir sanat kaltağı," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Evet, öyleyim ve bununla gurur duyuyorum." Monet'nin Nilüferler'ine, Klimt'in *Öpücük*'üne, Degas'nın tüm balerinlerine karşı derin ve sonsuz bir sevgim var. Hatta kalçamda Van Gogh'un ayçiçeklerinden oluşan üçlü bir dövme bile var. Tarihteki en ticarileşmiş sanat eserlerinden bazıları ve bunun nedeni muhteşem olmaları. Onlara her yeni bir şey görüyorum. "Burbank'teki oturma odamda devasa bir Monet manzarası vardı, çok güzeldi."

"Eminim öyledir."

Başka biri olsaydı, öne doğru eğilir ve koluna vururdum. Kadife gömleğinin kolu yumuşak görünüyor. Davetkâr. Ama bu şekilde şakalaşabilsek bile yakın değiliz. "Bu kadar popüler olmalarının bir nedeni var! Sana binlerce kez söylediğimden eminim."

Şimdi gülüyor, gamzesi geri geldi. "Onlardan hoşlanmıyorum. Sadece dışarıda çok daha eşsiz şeyler var."

Bu içten kahkaha bana öyle bir endorfin patlaması yaşıyor ki katılmadan edemiyorum - ta ki sol eliyle saçlarını geriye itene ve kendimi bir yüzük ararken bulana kadar.

Sadece meraktan.

"Eee. Uh. Sen..." Cümle yarım kalıyor, yüzüm bir kez daha yanıyor. "...kimseyle görüşüyor musun?" Mutfağa yöneliyorum ve dolabı açıyorum.

-Dolabım, sanırım bir bardak su için. "Ah-hayır, değilim. Peki ya sen?"

"Ayrılmadan birkaç hafta önce bir ilişkiyi bitirdim." Bir yudum alıyorum. Boğazımı temizliyorum.

İlişki ilk başlarda eğlenceliydi, sıradan seks sıradan akşam yemeği randevularına dönüştü ve sonra ailesiyle pek de sıradan olmayan bir buluşma oldu. Jace ofiste zahmetsizce dolaşan, herkesle arkadaş olan, bire bir görüşmelerde olduğu kadar yüz kişinin önünde sunum yaparken de kendine güvenen bir adamdı. Yuva kurmak istediğini söylediğinde ona inandım. Tam on bir ay boyunca ona inandım.

Ta ki kız kardeşimin biri Tinder'da onunla eşleşene kadar.

"Sadece koridorda karınla falan karşılaşıp bir şeyleri garipleştirmek istemedim."

"Böyle bir risk yok," diye onaylıyor ve beni mutfağa kadar takip ediyor.

"Harika. Yani, bekar olman harika değil, tabii ki olmayı tercih etmiyorsan, bu durumda sana daha fazla güç veriyorum- ama anlamda harika... şimdi biliyorum!" Elbette bazı insanlar eski sevgililerinin önünde tamamen soğukkanlıdır. Ben onlardan biri değilim.

Wouter sadece bana bakıyor ve gülmemeye çalışarak yanağının içini ısırdığını görebiliyorum.

"Durumu daha da kötüleştiriyorsun," diyorum inleyerek.

"Yanlış bir şey söylediğinizi düşündüğünüzde hâlâ diliniz tutuluyor." Haklıydı. İlişkimizin ilk zamanlarında ona başka kızlarla birlikte olup olmadığını sormuştum. O cevap vermeden önce, olup olmamasının önemli olmadığını söylemek için acele ettim - yine de aynı düzeyde deneyime sahip olduğumuzu doğruladığında rahatladım. Ve ona aksanını beğendiğimi söylediğim, sonra bunun duyarsızca olabileceğinden endişelendiğim ve bunu söylediğim için bir şekilde sorunlu olduğum zaman? Bu yüzden aşırı düzelttim ve yanlış telaffuz ettiğim tüm İngilizce kelimeler hakkında gevezelik ettim, ta ki o beni kesip beğendiğini söyleyene kadar

Benim aksanım da.

"O benim." Bardağı tezgâhın üzerine koyup kollarımı uzatıyorum. "Bu ve sanat zevkim arasında, on yedi yaşındaki halimle tamamen aynıyım." Gözleri yüzümden aşağıya doğru iniyor, neredeyse ilk tanıştığımızda olduğu gibi beni içine alıyor. Ancak bu kez bakışlarının ağırlığını olması gerekenden daha fazla hissediyorum. Bana banyoyu bir an kendimi gördüm, yanaklarım alkol ve soğuktan kızarmıştı. Baktım

Şaşkın ama umutlu. Mutlu, geçici bir şekilde.

"Hayır," diyor, sesinde yeni bir sertlik var. "Kesinlikle değişmişsin."

Sonra parmak uçlarını birbirine sürtüyor, o sinir bozucu alışkanlığı. Eğer kadar sanat yapamıyorsa, muhtemelen bunu tekrar gözden geçirmelidir.

-Elleri açıkça bunun için yalvarıyor.

Kesinlikle değişmişsin. Bunu olumlu anlamda söylemiş olabilir ama aramızdaki ilişki uzadıkça daha da ağırlaşıyor. Belki sadece bariz fiziksel şekillerde, çünkü bazen hiç değişmediğimden korkuyorum. Bu adam,

Gerçi sinirsel alışkanlıkları bir yana, anlayamayacağım kadar çok değişti.

Bir zamanlar Wouter van Leeuwen beni gerçekten tanıyordu, ailem dışındaki herkesin tanıdığından daha fazla. Ona kendimden çok şey verdim, sevdiğim ve hala anlamaya çalıştığım yönlerimi, utandığım ve utanmadığım yönlerimi. Ve bunun uzun süre birlikte olacağımız anlamına geldiğini düşündüm.

Bir daire ve *ben bir aptaldım* on üç yıllık boşluğu dolduramaz. Yeni bir başlangıç gerçekten ne anlama gelir? Tüm geçmişimizi silip yolumuza devam etmemiz mi? Yeni bir ülkenin uçsuz bucaksızlığında tanıdık bir yüzü sevsem bile, yeniden başlamak o kadar kolay değil.

"Bilmeni isterim ki," diye başlıyorum, kelimelerimi dikkatle seçerek, "burada bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin. Belki geçmişte birbirimizi tanıyorduk ama bunu karmaşık hale getirmek zorunda değiliz. Sen ev sahibi olacaksın, ben de kiracı. Bu kadar. Arkadaş falan olmayacağız."

Çenesi geriliyor, kaşlarının arasındaki kırıxıklık bir kez daha ortaya çıkıyor. Bir an için çok kaba davrandığımdan ve daha tek bir kazağımı bile açmaya fırsat bulamadan bu güzel daireyi elimden alacağından endişeleniyorum.

Sonra kendini toparlıyor, yüz hatları tekrar nötr hale geliyor. "Geçmiş bir yaşam," diye tekrarlıyor. Şimdi sesi tamamen profesyonel. Mesafeli. "Anlaşıldı. Kira kontratını bu gece size göndereceğim."

"Tamam. Harika." Yutkunuyorum, bazı kurallar koymam gerektiğinden bu kadar eminken sözlerinin neden bana buz gibi çarptığından emin değilim. "Gidip eşyalarımı toplamayı bitireyim ve buraya getireyim."

Elini cebine atıyor ve anahtarları bana uzatıyor. "Tabii ki. Yardım ister misin?" Sonra durakladı. Çenesine vurdu. "Aslında -yanılıyor olabilirim ama- bunun resmi bir ev sahibi görevi olduğunu sanmıyorum. Sorduğum için beni bağışlayın." Sesindeki zehir belli belirsiz ama orada.

"Hayır, hayır. Sen çok şey yaptın. Gerçekten." *Ve şimdi ortadan kaybolmak istiyorum.*

Sanırım onu bu şekilde susturmam bir tür intikam olabilirdi ama söz konusu o olduğunda bu hiç istediğim bir şey değildi. Sadece cevaplar istedim.

Onunla birlikte koridorda yürüyorum, hatırlamadığı sanat eserlerinin yanından geçiyorum ve sonra kapı koluyla boğuşuyorum, yine onun yardımına ihtiyacım olduğu için nefret ediyorum.

"Eski evler," diye açıklıyor, ona uzanarak. Eli bileğime değıyor ve bana nasıl açılacağını göstermeye çalıştığını fark edemeyecek kadar aptal olduğum için parmakları bir an için benimkilerin etrafında kıvrılıyor. "Sadece iyice çekmen gerekiyor."

Sıcaklık yanaklarıma öyle bir hararetle saldırıyor ki, sokağı bakan pencerenin önünde sevişmemizi de önerebilirdi. Yine de kelime seçiminden hiç etkilenmemiş görünüyor. Ona alan açmak için geri çekiliyorum, vücudu benimkinin önünde kayıyor, böylece ihtiyacı olan tüm iyi çekmeyi yapabiliyor.

Bu adam benim tüm cinsel uyanışımı, avucunun içinde tuttuğı her ilk iç çekiş ve ilk nefes alışı.

Ve eğer o benim üstümde yaşayacaksa, tüm bunları unutmak için elimden geleni yapmalıyım.

Kapı gıcırdayarak açıldı. "Fijne avond, Danika," diyor ve sonra beni yeni dairemde yalnız bırakıyor.

Beş

.....

AMSTERDAM GÖZLEMLERİ, ÜÇÜNCÜ HAFTA:

Karşılaştığım her umumi tuvalet - tuvalet, banyo değil, çünkü burada sadece duş varsa banyo sayılıyor - gördüğüm en küçük lavaboya ve buz gibi su için tek bir musluğa sahip. Eski binalar, modern binalar, hiçbir fark yok. Her zaman küçük bir lavabo. Her zaman soğuk su.

Patates kızartması için tercih edilen sos ketçap değil mayonezdır ve dev bir kâğıt külahta patates kızartması satan en az üç dükkân olmadan bir sokak bile gitmek mümkün değildir. Patates kızartmasını yemenin en doğru yolu, bilimsel olarak daha lezzetli olduğuna inandığım minyatür bir çatal kullanmak. İlk kez mayonezli sipariş ettikten sonra, en azından "özel" sipariş edene kadar tercih edebileceğime karar verdim: mayonezli, körili ketçaplı ve doğranmış soğanlı.

Şehir, herhangi bir fotoğraf ya da videonun yakalayabileceğinden çok daha çarpıcı. Asırlık mimari, eğik evler - ve Centrum'daki *her yer* böyle. Hayatımda gördüğüm en muhteşem binaya rastlıyorum ve bu bir Burger King oluyor. Özellikle Prinsengracht boyunca yaşarken, ışık her değiştiğinde fotoğraf çekmekten kendimi alamıyorum, güneşin yüzeye değdiği suya, kanalların iki yanına demirlemiş yüzen evlere bakıyorum. *Burada olduğum için çok şanslıyım*, her seferinde düşünüyorum. Hiçbiri

Fotoğrafların özellikle harika bir kompozisyonu var - hiç bitmeyen hobi arayışında, '17'deki fotoğrafçılık dönemim iyi bir nedenden ötürü kısa sürdü - ama bu önemli değil.

Bir sonraki haftanın ortasında, gerçekten alışmaya başladım -gerçek, burası benim gerçek evim-şimdi alışıyorum. Birkaç günde bir market alışverişi yapıyorum ve eve sadece taşıyabileceğim kadarını getiriyorum. Artık Trader Joe's'a haftalık geziler ya da arabamın bagajına tıktırılmış aşırı doldurulmuş kanvas çantalar yok. Kasiyerler ödeme yaparken benimle Hollandaca konuşmaya çalışıyor, ben bir *Sorry* mırıldandıktan sonra İngilizce'ye geçiyor ve ardından *Dank je wel, fijne dag*, şimdiye kadar önemsiz Hollandaca ifadeler.

Bisikletimi tekrar denemeyecek kadar korkak olduğumdan ve bisikleti mağazaya iade etmeye karar verdiğimden, bir çift Nike'a ve OV-chipkaart'ıma (Hollanda ulaşım kartı) güveniyorum çünkü buradaki toplu taşıma *muhteşem*. Tramvaylar, otobüsler, trenler ve bir de metro var ve şık mavi-beyaz tramvaylardan birine her bindiğimde, Los Angeles trafiğinde sıkışıp kalmışken hiç hissetmediğim bir huzur duygusuna kapılıyorum.

İşten eve dönerken aldığım tek poşet yiyeceklerle aceleyle içeri giriyorum, Phoebe'yle planlanmış bir video görüşmesi için sabırsızlanıyorum.

"Merhaba, merhaba, seni özledim!" diyor telefonu açtığında, siyah saçları tepesinde yığılı. Neredeyse DNA'sının bir parçası olan tığ işi yamalı hırkasını giyiyor -on yıl önce yaptı ve haftada bir giyiyor; bu şey yok edilemez- ve bana aşırı miktarda ev özlemi veriyor. Dükkânının açılmasına daha bir saat var ve o ofisinde, etrafı kitaplarla çevrili, üzerinde I'M WITH THE BANNED yazan kupasından bir şeyler yudumluyor. "Hollanda'daki şirin dairene bir bak! Şirin tatlı yüzünle! Ve saçların biraz uzadığından beri çok daha iyi görünüyor, vay canına. Bayıldım."

"Tasarım seçimlerinin hiçbirinden kendime pay çıkaramam ama saç konusunda aynı fikirdeyim, onayladığın için teşekkür ederim," diyorum gülerek, çünkü kız kardeşimin sesi her türlü stresi yatıştırma gücüne sahip. "Gezmek ister misin?"

"Evet, lütfen" diyor ve sonraki birkaç dakikayı onu her odaya götürerek ve Wouter'in tüm açıklamalarını hatırlamak için elimden geleni yaparak geçiriyorum.

Sonra mutfak masasına yerleşip telefonu Hollanda yemek kitapları yığınının üzerine koyuyorum.

"? Maya nasıl? Dükkan nasıl?"

"İyi, iyi ve iyi. Sevgililer Günü için bazı yerel sanatçılarla işbirliği yapıyoruz ve kitapsever bir el sanatları fuarına ev sahipliği yapıyoruz - çok güzel olacak."

Başka bir sancı. "Keşke orada olabilseydim."

"Sana bir sevgililer günü hediyesi göndereceğim," diyor ve kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Maya'nın sabah bulantıları konusunda şansы yaver gitti ve yemin ederim şimdiden parlıyor. Kıyafet almak için çok erken olduğunu biliyorum ama Dan, her şey çok değerli. Geçen hafta sonu bit pazarında üzerinde denizayıları olan minik bir tulum buldum, sana resmini gönderirim. Yetişkin bedenlerinin olmaması büyük bir suç." Ben ciyak ciyak bağırdıktan sonra sesi biraz daha soğuklaşıyor. "Ve asıl soru... Wouter nasıl?"

Nedense onun adını yüksek sesle söylediğini duymak kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyor, sanki bunun gerçekten yaşandığının bir teyidi gibi. Taşındığım gece ona söyledim, hala her şeyi anlamaya çalışıyordu ve anlaşılır bir şekilde temkinliydi. Artık bir zindanda yaşamadığım için heyecanlıydı ama yine de temkinliydi.

Yarı içgüdüsel olarak tavana bakıyorum. "Aslında onu Cuma gününden beri pek görmedim."

Sadece bir kez, dün işten eve döndüğümde bisikletini kilitlerken garip bir şekilde el salladık ve *Havaya inanabiliyor musun?* Bazen parke zeminde koşuşturan bir köpeğin sesini duyuyorum, ama onu dışarıda bir köpekle hiç görmedim, bu yüzden çok ayrı saatler geçiriyor olmalıyız.

Tüm cevapsız sorularıma rağmen, bu sadece iyi bir şey olabilir. Kendime ait bir yer alabildiğimde, ben gideceğim ve o da sadece kiracı olan yeni bir kiracı bulacak.

Üst kat komşusunu bile daha sık görmeye başladım, Hendrik adında yaşlı bir adam, merdivenlerin onu genç tuttuğunu iddia ediyor. Bu arada, Los Angeles'taki arkadaşlarım mesajlarına cevap vermekte giderek daha da kötüleştiler, öyle ki artık saat dilimini suçlayabileceğimden emin değilim - ama sonra

Yine, ben pek çaba sarf etmedim. Doğrusu, ben gitmeden önce bile uzak hissediyorlardı.

Akşam sessizliği yalnızlığa dönüştüğünde birkaç kez Iulia'ya mesaj atmayı düşündüm ama kendimi hep durdurdum. Yerleşik görünüyordu, Hollanda'da yedi yıl geçirmişti ve muhtemelen amaçsız bir Amerikalı arkadaş için hiç arzusu yoktu.

Phoebe'den ailemize Wouter'dan bahsetmemesini de istedim. O gittikten sonraki yıllarda, keşke irtibatı koparmasaydık diye hayıflanıyorlardı ama sanırım Wouter'ın onları terk etmesinden dolayı biraz incinmişlerdi. İlişkimizi onun yaptığı şekilde bitirmek bir tür zalimlikti, ama ailem ona karşı cömert olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Dorfman'ın hayatına geri döndüğü için kendilerinden geçeceklerinden emin olsam da, onu Amsterdam'ın kurtarıcısı olarak görmelerini istemiyorum.

"Ama o... samimi davrandı," diyorum Phoebe'ye, doğru kelimeyi aradıktan sonra, şu anda bulunduğum yerde durup bana hâlâ dilimin tutulduğunu söyleme şeklini düşünmemeye çalışarak. Bağlantımızı kopardıktan sonra bile pek çok detayı aklında tutmuştu. "O şimdi bir fizyoterapist, fizyoterapistten farklı olabilir mi? Araştırmak istiyordum."

"Sana yaptıkları için onu asla affedemeyeceğimi biliyorsun. Bir yıl boyunca bizimle yaşadı. Seni sevdiğini söylemişti."

Büyük gri balıkçı kazağımın kollarını ellerimin üzerine çekiyorum. Bu, üniversitede, her zaman biraz fazla güçlü olan AC'nin bulunduğu bir kütüphanede çalışırken geliştirdiğim bir alışkanlık. "Bunun benimle arasını düzeltmeye çalışmanın bir yolu olduğunu mu düşünüyorsun? Benim için üzülüyor ve bir fırsat mı gördü?"

Phoebe ve ben o dört cümlelik ret metnini deşifre etmek için çok zaman harcadık, hiçbir anlam yokken bir anlam aradık. Belki de başka biriyle tanışmıştı ve bu beni kolayca hayal kırıklığına uğratmanın bir yoluydu. Belki de uzun mesafenin buna değmeyeceğini düşündü.

Belki de tam olarak söylediği şeyi kastetmiştir: *Biraz daha hırslı biriyle birlikte olmaya ihtiyacım var.*

"Bunun hoş mu yoksa aşağılayıcı mı olduğunu söyleyemem. Belki ikisi de," diyor, sesi hâlâ kararsız geliyor. "Sadece dikkatli ol, tamam mı? Bu noktada o hâlâ yarı yabancı, Dan. Bunu acımasızca söylemiyorum, söylemediğimi biliyorsun ama artık onu gerçekten tanımıyorsun."

"Güven bana, emlakçılığın ötesine geçen bir ilişkimiz olmayacak. Geçen gün bunu ona açıkça söyledim."

Phoebe sandalyesinde gerinir, ofise giren birine merhaba diye seslenir. "Tanrım, neredeyse bir aydır orada olduğuna inanamıyorum. Hollandaca'n nasıl?"

"Niet goed. Gelecek ay başlayacak bir kursa yazıldım." "Ve işin hala yarım yamalak mı?"

"Dün iki kişi daha işten ayrıldı. Orada bulunduğum süre boyunca CEO şehir dışındaydı ve herkes ona tapıyor gibi görünüyor, ancak kimse bana neden bu kadar harika olduğunu açıklayamıyor."

"Belki de etrafa bakmaya başlasan çok da kötü bir şey olmaz." "Halihazırda devam ediyor." Yaptığım küçük taramada

Amsterdam'da ofisleri olan Amerikan şirketleri, Los Angeles'ta yaptığım işin aynısını, çok daha düşük bir maaşla vaat ediyor, ancak çoğu mühendis arıyor. "Phee, lütfen annemle babama bu işten bahsetme."

"Burada bir tema seziyorum," diyor nazikçe. "Elbette."

Burada gelişmek istiyorum - dili öğrenmek, gelenekleri anlamak istiyorum. Amsterdam'da kendimi bulacağımı düşünmüştüm ama şu ana kadar bulduğum tek şey geçmişimden bir kalıntı oldu.

Bazen bu amaçsızlığın izini hayatımın başlangıcına kadar sürebileceğimi düşünüyorum. Annem yirmi altı haftalık hamileyken acil sezaryen için hastaneye kaldırıldığında ve inanılmaz derecede küçük bebeği daha sonra yenidoğan yoğun bakım ünitesine alındığında, sinagogumuz onların etrafında toplandı. Dondurulmuş lazanyalar ve güveçler, göğüs eti ve matzo top çorbası vardı. Sonra tıbbi bakım için bağış toplandı. Yerel haberlerdeki hikayeler. Dualar, tabii ki dualar.

Doğal olarak bunların hiçbirini hatırlamıyorum ama kuvvözde, etrafıma kablolar sarılmış halde yeterince fotoğraf gördüm. Altı ay sonra ailem beni eve getirdiğinde, kalbimi ve ciğerlerimi onarmak için yapılan ameliyatlardan sonra, bir kamera ekibi bizi takip etti. Ailemin gözyaşlarını ve Phoebe'nin yüzündeki geniş bakışlı merakı yakaladılar.

Herkes kaderimde büyük şeyler olduğuna yemin ederdi. Sanki hayatta kalmamın sebebi buymuş gibi.

"Mucize bebek" diyorlardı ama büyüdükçe Tanrı'ya ne kadar inandığımdan şüphe etmeye başlamıştım.

"Ne kadar güzel bir aile" dediler ama kendimi tenimin içinde rahat hissetmemin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Onun harika bir şey yapması gerekiyor," dediler. "Biz bunu biliyoruz."

Ve sonra yapamadım.

Dünyaya ilk adım atışımdan geriye kalan tek şey astımım ve herkesin sahip olduğumu düşündüğü potansiyele ulaşamadığıma dair süregelen hissim.

Dünyaya bu kadar erken geldiğim düşünülduğünde, sanki hayatımın geri kalanı bunu telafi etmeye kararlıymış gibi, genellikle kendimi bodur hissetmem çok ironik. Belki de kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet: ailem bana çocukmuşum gibi davrandı, bu yüzden asla gerçekten büyümedim. O Büyük ve Anlamlı Şey'i aramak için çok uzun zaman harcadım, arkadaşlarımın kendilerininkini kolaylıkla bulmalarını izledim. Nora, iki çocuklu serbest fotoğrafçı. Alexis, ikinci tüp bebek tedavisine yeni başlayan bir yetenek ajanı. Madelyn, New York'ta hayalindeki işi buldu ve memleketinde kimseyle konuşmayı bıraktı.

Hatta bir süre, kız kardeşim gibi kitaplarla çalışmak isteyip istemediğimi merak ettim ve bir yazımı mağazada yardım ederek geçirdim; her ne kadar hoşuma gitse de, bir müşteriye mükemmel tavsiyeyi bulma konusunda onun kadar becerikli değildim.

Bazen tek çırpınan benmişim gibi geliyor. Geç çiçek açan biri. Phoebe'ye, ", yemeğe başlayacağım," diyorum.

New Yorker'ın hiçbir sayısını okumamış olmama rağmen gururla taşıdığım *New Yorker* çantası. İçinde bir kutu kalem, bir kavanoz marinara sosu, bir poşet marul var. Bir tencereyi musluğun altına tutuyorum ama musluğu çevirdiğimde su gelmiyor. Kaşlarımı çatarak birkaç kez oynattım ama olmadı. Telefonu alıp koridordan banyoya gidiyorum, musluğu deniyorum -o çalışıyor ama kaynatacak olsam bile, banyo-

Su makarnası pek iştah açıcı değil. "Ne oldu?" Phoebe sorar.

"Mutfak lavabosu çalışmıyor," diyorum içeri koşup tekrar denedikten sonra. Bir iniltiyle tencereyi tekrar tezgâhın üzerine koyuyorum. "Sanırım Wouter'i aramam gerekiyor."

"Ooh, beni arka planda mı bırakacaksın?"

"Ona hala kızgın olduğumuzu sanıyordum!"

"Evet, ama şimdi neye benzediğini görmek için de sabırsızlanıyorum. İçimde çokluk var. Video çekmek için telefonunuzu gizlice monte edebileceğiniz bir yer var mı?"

"Bu yasadışı olabilir gibi hissediyorum?"

"İyi, iyi. Sinsi bir fotoğraf. Son teklif."

"Bunu sadece kalbimdeki sevgiyle söylüyorum: Bir işi yönetip yönetmemen gerektiğini bilmiyorum."

Phoebe kıkırdar. "Güle güle, seni seviyorum. Git ev sahibini ara."

Aramayı sonlandırdıktan sonra, lavabonun kendisinden istediğim şeyi düşünmek için zamana ihtiyacı varmış gibi mutfağı adımıyorum. On beş dakika bekliyorum ve hala su gelmeyince kalan gurur kırıntılarını da yutup ona mesaj atıyorum.

Üç dakika geçmeden kapım çalındı.

"Çok hızlıydı," diyorum açarken, koridorda koşturmaktan biraz nefes nefese kalmış bir halde. Belki saçımı biraz karıştırmışımdır. Belki daha fazla renkli dudak kremi sürdüm ama bunun tek nedeni beni ilk gördüğünde çok dağınık olmamdı. Otuz yaşındaki Dani'nin kendini toparlayamasa bile en azından öyle görünebileceğini bilmesini istiyorum.

Wouter açık mavi düğmeli bir ceket giymiş, cebine bir kalem sıkıştırmış, çenesi hala kirli sakallarla kaplı ve kalçalarının etrafında gerçekten de bir alet kemeri var.

Bir elimi ağzıma götürüyorum. "Oh. Aman Tanrım. Kemerin ve her şeyin var."

"Aletleri taşımanın en kolay yolu bu değil mi?"

"Hayır, hayır, eminim öyledir. İçeri gel." Nerede olduğunu bilse de onu mutfağa doğru yönlendiriyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Eminim tüm gün çalıştıktan sonra en son isteyeceğin şey budur."

"İşin bir parçası," diyor musluğu birkaç kez test ederken. Bir İngiliz anahtarı almak için kemere uzanırken göz teması kurmuyor. "Ödeme yapmanın anlamı yok

genellikle neler olduğunu anlayabildiğim zaman. Bunu herhangi bir kiracım için de yaparım."

Son kelimedede bir vurgu var. Onun için sadece bu olduğumun bir teyidi.

Bununla birlikte, kollarını sıvıyor ve lavabonun altındaki boruları incelemek için diz çöküyor. Sonra sırt üstü yatabilmek için dönüyor, başı kayboluyor ve uzun bacakları yere yayılıyor.

"Sadece iyice çekmen mi gerekiyor?" Ortamı yumuşatmak için soruyorum, söylediğim anda gözlerimi kapatıyorum.

Yerde hareketsiz duruyor. "Onun gibi bir şey."

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik geçiyor.

Bizimle yaşarken bir keresinde basmakalıp yargıları sormuştum. *Hollandalılar çok açık sözlü olabiliyor*, demişti ve ben de bunu kullanarak onu itiraf etmeye zorlar, ailemin yaptığı bir yemek ya da o gün giydiğim kıyafet hakkında gerçekten ne hissettiğini sorardım. Dudaklarını birbirine bastırıp bana doğrudan bir cevap vermeyi reddetse de, konu bana karşı olan hislerine geldiğinde her zaman açık sözlüydü.

Şimdi bu gerçekten daha uzak olamazdı.

"Biraz komik," diyorum, çalıştığı yerin karşısındaki tezgâha yaslanırken tekrar deniyorum, çünkü ısrarcı değilsem hiçbir şey değilim. Çoğu zaman kendi zararına. "Son evimi sel bastı ve şimdi bu evimde su çalışmıyor. Sanırım evrenin bir şekilde dengeyi yeniden kurması gerekiyordu."

"O zaman belki de gizliden gizliye Hollandalısınız. Su ile her zaman çekişmeli bir ilişkimiz olmuştur."

"Doğru ya, yel değirmenleri?"

"Evet. Çoğu daha modern sistemlerle değiştirildi, ancak yüzlerce yıl önce araziyi kurutmak için suyu nehirlerle geri pompalamak için kullanılıyorlardı. Hollanda'nın yaklaşık dörtte biri deniz seviyesinin altında ve o zamanlar ülke çoğunlukla bataklıktı. Yaşanmaz haldeydi. Bunların çoğunu tarım arazisine dönüştürmeyi başardılar, Hollandalıların hala mükemmel su yönetimi konusunda ün sahibi olmalarının bir nedeni de bu" diyor ve Tanrım, bu çok sağlıklı bir ün. "Bu çok kötü olmamalı. Geçen ay borular dondu ve dairemdeki borulardan biri patladı."

Elbette bir kiracı ve ev sahibi su yönetimini tartışabilir. Bu güncel bir konu.

Ayrıca gömleğinin alt kısmının açılarak karnının bir bölümünü ortaya çıkarması da günceldir.

Koyu sarı saçları göbeğinden aşağıya doğru uzanıyor, teni on yedi yaşında sahip olmadığı kasların üzerine gerilmişti. Hiç keşfetmediğim çıkıntılar ve vadiler. Onu birçok kez gömleksiz gördüm - gecenin geç saatlerinde ve ellerimi göğsünde gezdirdiğim çalıntı anlarda, aynı zamanda sahile gittiğimizde ya da bahçede aileme yardım ederken. Çıplak vücudunun muhtemelen yüzde dördü yüzüme bu kadar sıcaklık getirmemeliydi.

Işık gümüş kemer tokasında parıldıyor, sanki sadece benim için sinematik bir an yaratıyor. Lavabonun altındayken ona bu şekilde bakmak yanlış geliyor ama yine de şu anda mantık ve edep anlamsız. Çünkü mutfağımın zemininde çok uzun boylu, çok çekici bir adam var, eskiden vücudunu çok iyi tanıdığım biri ve bu açıdan, kot pantolonunun altındaki bel bandına en ufak bir bakış yakalıyorum. Lacivert bir şerit.

"Buranın çalışmaya ihtiyacı olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun." Sonunda bakışlarımı karnından ayırmaya zorladım. "Tüm bunları yapmayı nasıl öğrendin?"

Cevap vermeden önce garip bir duraksama oluyor. "Muhtemelen bir klişe, ama babamla büyürken biraz yaptım." Boğazını temizliyor. "Geri kalanı YouTube."

Bu bir anıyı canlandırdı. "Sesi çok büyüleyici olduğu için bütün bir günü eski Bob Ross resim videolarını izleyerek geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor musunuz? Sonra da kimin onun gibi en uzun süre konuşabileceğini görmek için kendimize meydan okumuştuk."

"Danika-" Wouter bir efor homurtusu çıkarıyor, ön kollarındaki kaslar esniyor. "Konuşmasak da olur. Zorlamana gerek yok, ben sadece işimi yapmak için buradayım."

"Tabii. Evet. Özür dilerim." Sesim tiz çıkıyor. Tanınmaz halde.

Geçen hafta onun hoş davranmaya çalıştığı ve benim sınırlar koyduğum zamandan tam tersi bir durum.

İstediğim buydu.

Bu yüzden onu biraz rahat bırakıyorum, o çalışırken mutfakta meşgul olmaya çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra "Şimdi dener misin?" dedi.

Lavaboya ulaşmak için bacaklarının üzerinden geçmem gerekiyor ve musluğu çevirdiğimde su serbestçe akıyor. "Hollanda su yönetimi iş başında. Çok teşekkür ederim, daha önce hiç tam hizmet veren bir ev sahibim olmamıştı."

Ve lanetli olduğum için, bir şekilde kulağa müstehcen geliyor.

Hâlâ altımda, yanakları kıpkırmızı kesilmiş bir halde kalkmaya çalışıyor ve bu da bir başka anıyı canlandırıyor: Wouter ailemin derslerimizle ilgili sorularını kibarca yanıtlıyor, sıkı ders programından ne kadar etkilendiklerini söylediklerinde utanıyordu. Defterlerimizi Getty'ye götürmemiz, en sevdiğimiz resimlerin önünde oturup saatlerce eskiz yapmamız, bunları bana gösterdiğinde utangaçlaşması.

Arabamın arka koltuğunda yüzüm kızarmış, nefesim iç bacaklarımda sıcak bir şekilde hissedilirken, o bana çaresiz bir sesle sordu: *Bu iyi mi? Hoşuna gitti mi?*

İyi çok zayıf bir kelimeydi ama hiçbiri için doğru kelime dağarcığına sahip değildim. Aynı anda hem içinizi parçalayan hem de sizi birbirinize kenetleyen bir duyguyu nasıl tarif edebilirdiniz ki? Bu yüzden bir elimi saçlarının arasından geçirip kulağının üstünü sıyırdım ve ona ateşli bir *evet* cevabı verdim.

Tıpkı geçen gün söylediğimiz gibi: geçmiş bir hayat.

"Hiç sorun değil" diyor, alet kemerini yeniden ayarlamadan önce ellerini arka cebinden çıkardığı havluya siliyor. Yüzü hâlâ kapalıydı, sanki en ufak bir duyguyu bile saklamak için çaba sarf ediyor gibiydi. "Başka bir sorunuz olursa bana haber verin, ama umarım beni bir süre daha görmek zorunda kalmazsınız."

"Doğru. Umarım." Şimdi sesim boğazımda hafif bir cızırtıya dönüştü. Onu burada istemediğimi mi düşünüyor yoksa gerçekten böyle mi hissediyor, benden uzaklaşmak için can mı atıyor bilemiyorum.

Beni rahatsız etmemeli. Gözlerimi yakmamalı. Sonu berbat biten bir kitabın içinde sıkışıp kaldığımız anlamına gelse bile, aynı sayfada olduğumuz için rahatlamalıyım.

O gittikten sonra, acımı üzgün kız makarna gecesinde boğuyorum, keşke yüzlerce başka şey söyleseydim ya da belki de hiçbir şey söylemeseydim diyorum.

-

KARARSIZ BİR YERDE ÇALIŞMAKLA İLGİLİ OLAN ŞEY, kendinizi en kötüsünün olmayacağına ikna etmenin aslında o kadar da zor olmamasıdır. Beynimiz çoğu durumda bunu yapar - bizi gerçeklerden korur. CommerX'in taşınmama sponsor olacak kadar parası olduğu açık. Bize her gün öğle yemeği için hazır sandviç ya da salata veriyorlar. Batmanın eşiğinde olmaları mümkün değil.

Sonra Pazartesi günü iki kişi daha istifa etti.

Çarşamba günü, banyoda hıçkırarak ağlayan birini yakaladım.

Hafta sonu daha gizli toplantılar ve sessiz konuşmalar getirir ve Cuma öğleden sonra, bir başka plastik ambalajlı jambon ve peynirin ardından, muhasebedeki Beatriz yavaşça çantasını toplar ve ofisten dışarı çıkar. Bu konuda sinsî olmaya çalışıyormuş gibi görünmese muhtemelen fark etmezdim, köşeyi dönmeden önce gözleri her yöne dalıyordu. On dakika sonra satıştaki Mehmet de aynı şeyi yaptı.

Sonra da her şey serbest.

Diğer yirmi çalışan ceket, kağıt ve çaresizlik telaşında. Kupalar kapışılıyor, bitkiler açıklanamaz bir şekilde sırt çantalarına tıktırılıyor. Hatta bazıları asansörlere doğru koşmaya başlıyor.

"Hâlâ çık!" Anjali kaçmadan önce bana sesleniyor.

Ayağa kalktım, diğerleriyle birlikte kaçmak için yarı istekliydim ama bir açıklama yapmadan duramadım. "Ne-"

"Bazı talihsiz haberler." Charlotte, her zamanki gibi düzenli sarı atkuyruğu ince bir dağınıklık içinde, bu büyük yetersizlikle masama doğru koşuyor. Omzuna bir postacı çantası asmış, içinden bir uzatma kablosu dökülüyor. "CEO birkaç akıllıca olmayan finansal karar vermiş olabilir. Sağdan soldan ayrılan yatırımcılarımız oldu ve

Kalmalarını sağlamaya çalışıyorduk ama bazı davranışları hakkında soruşturma açılabilir. Yani..." Sanki pozitif enerji beni bunun aslında o kadar da kötü olmadığını düşünmem için kandıracakmış gibi bunu küçük bir kahkaha hıçkırığıyla bitiriyor.

"Ama tüm üst düzey yöneticilerin çok zeki olduğunu söylemiştin." Nedense aklım buna takılıyor. Sanki zeki bir insanın finansal bir hata yapması mümkün değilmiş gibi.

Charlotte omzuma sempatik bir el attı. "Çok özür dilerim."

Şimdi tüm bu kafa karışıklığı paniğe dönüşüyor. "Belki... başka biri devralamaz mı?" Gücsüzce soruyorum.

"Korkarım hiç para yok. Artık o kadar da büyük bir şirket yok." Fazladan kahve filtrelerini toplayıp çantasına . "Senin için en iyisini diliyorum, gerçekten. İşlerin yolunda gitmemesi üzücü ama eminim kendi ayaklarının üzerinde duracaksın!"

Bu noktada, kalan son insanlardan ikisiyiz. Charlotte'u asansöre kadar takip ederken çatının çökmeye başlamasını bekliyorum, orada ağlayan bir iş arkadaşına bir kutu selpak uzatıyor.

"Merak etme," diyor ona. "Eminim senin izini bulamayacaklardır."

Belki de dışarı çıkmam iyi bir şeydir.

En azından Dam Meydanı'nın ortasında sersemlemiş bir halde dururken, turistler ve güvercinler etrafıma üşüşüp bir ay boyunca yaşadığım en büyük "ne oluyor "u anlamaya çalışana kadar böyle hissediyordum. Kendimi kuşlara teslim edebilirim. Gözlerimi oymalarına izin verebilirdim. Muhtemelen daha az acısız olurdu.

Şimdi ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Sadece tek çeşit kurabiye satan TikTok'la ünlü mekandan taşan kuyruğun yanından tökezleyerek geçiyorum ve tabii ki bu havaya henüz alışmadığım için montumu rüzgara karşı kucaklıyorum. Ciğerlerim çok sıkışık ve tam nefes alamıyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bir saniyeliğine duraklatıyorum, mutfak tezgahında bıraktığımı hatırlamadan önce inhalerimi aramak için çantamı karıştırıyorum. Astım krizi değil, fark ediyorum, *sadece* endişe - gerçi hiçbir zaman gerçekten *sadece değil, değil mi?* Dört nefes al, yedi nefes tut, sekiz nefes bırak. Bir an için beni küçükken ameliyat eden doktorların

Bebek beni düzgün bir şekilde bir araya getirmedi. Belki vücudum da benden vazgeçmeden önce bir felaket bekliyordu.

CommerX'in bu görünürdeki feshi tamamen beklenmedik değildi, ancak yüzlerce soruyla baş başa kaldım. Vizeme sponsor oldular-şimdi ne olacak? Hızlı bir google araştırması, ülkeyi terk etmeden önce yeni bir iş bulmak için doksan günüm olduğunu söylüyor. Teorik olarak, üç ay kulağa bolca zaman gibi geliyor. Ama şimdi bazı ilanlara göz attığımda, bunun yeterli olduğundan pek emin değilim.

Vay anasını.

Kalamayabilirim.

"Affedersiniz?" Önümde bir turist ailesi duruyor. Yaşlı bir büyükanne, ebeveynler, iki çocuk. Anne telefonunu uzatıyor. "Fotoğrafımızı çeker misiniz?"

Tamam. Sarayın önündeyiz. "Tabii.

Elbette."

Geniş sırtışırlarla poz veriyorlar, rüzgar saçlarını savururken birbirlerine yaklaşıyorlar ve üzücü gerçek yüzüme çarpıyor: neredeyse bir ay oldu ve ben bu fotoğraflardan neredeyse hiç çekmedim.

Telefonu geri verirken nefes almak için kendimi zorluyorum. Jambonlu sandviç iyi gelmiyor, bu yüzden sarayın önündeki arabadan bir sosisli sandviç alıyorum ve ceketime hardal dökmeye devam ediyorum. Son işimi kaybettiğimde, en azından sorumlunun ben olduğumu biliyordum. Yuvarlandım ama sonra kendimi toparladım. Bildiğim her şeyden bir okyanus öteye taşınmak anlamına gelse de bir yolunu buldum.

Kaçıyorum.

Yaptığım şey bu muydu?

Önümde bir güvercin küçük bir kızın külahından bir kızartma kapıyor. Ağlamaya başlıyor ve göz göze geldiğimizde onunla bir yakınlık hissediyorum - çünkü evet, bu şehir hepimiz için acımasız.

Ama çok da güzel.

Bu işin ters gidebileceğini hayal ettiğim onca yol varken, ABD'ye geri gönderilmenin gerçek bir olasılık olduğunu hiç düşünmemiştim. Ve işte oldu. Eğer vizeme sponsor olacak başka bir şirket bulamazsam, boku yedim demektir.

Gözümde canlandırmama izin veriyorum: bavullarımı toplayıp çocukluğumun eve sürünerek gidiyorum çünkü tabii ki ailem ayaklarımın üzerinde durana kadar orada kalmama izin verecekti. Hayır, ısrar ederlerdi. *İstediğin zaman eve gelebilirsin.* Kollarını bana dolayacaklar ve bu kadar büyük bir şeye hazır olmadığım için sorun olmadığını söyleyeceklerdi.

Buraya gelerek kurtulduğumu sandığım o isimsiz canavar, en kötü günlerimde beynime çöken o ağır bulutlar da geri dönecekti. Amsterdam'a geldiğimde kendim için hayal ettiğim her iyi şey bir anda yok . "Orada birkaç ay yaşadım," diyordum insanlara, sorduklarında omuz silkerek. "Güzeldi."

Çünkü şu anda bile başka ne söyleyebilirim ki? Şehir merkezinin ötesini neredeyse hiç keşfetmedim. Tek bir müzeye gitmedim, stroopwafel denemedim, *seyahat etmedim.*

Daha yeni başlamışken bu iş bitemez.

kararlı bir ısırık alıyorum. Eğer bu gerçekten bir kaçışsa, o zaman tek bir seçenek var.

Yeni bir iş bulmak ve uzun zaman önce birinin bana söylediği gibi bu şehri deneyimlemek için doksan günüm var, bunu yaptığımda dünyanın en güzel yeri olduğunu kabul edeceğime beni ikna etti.

Altı

SONRAKİ BİRKAÇ GÜNÜ çılgınca işgeçirdim, o kadar çok ilana göz gezdirdim ki uykumda bile görmeye başladım.

Üzgünüz, ancak pozisyonu yeni doldurduk -

Yakın zamanda işten çıkarmalar oldu -

Biraz daha tecrübeli birini arıyorum-

Ret cevaplarının bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordum, ama işte oradalar, gelen kutumdan bana bakıyorlar. Her biri saat gibi işliyor.

Bir akşam geç saatlerde Wouter'den gelen bir mesaj beni kendime olan düşkünlüğümün neden olduğu sersemlikten kısa süreliğine de olsa çıkarıyor. Duş almamıştım ve mutfak tezgahının üzerinde gün halledeceğime yemin ettiğim bir yığın teslimat kutusu vardı.

Haddimi aşmak istemem ama henüz gitmediyseniz, bu hafta sonu Van Gogh Müzesi için ücretsiz biletim var, diyor mesajında, ekiyle birlikte. Kalabalıktan kaçınmak için açıldığı zaman gitmek en iyisi.

Bu beni yatakta dikleştirmeye yetiyor, acaba o da benimkinin üstündeki dairede mi yatıyor diye merak ediyorum. Yatak odası bile aynı yerde mi, yoksa onun yerine buzdolabımın ya da duşumun üstünde mi diye.

Az önce her şeyi bilen Phoebe ve hiçbir şey bilmeyen ailemle telefonda görüştüm. Hatta dün göçmenlik bürosundan biriyle konuştum ve yeni bir iş bulmam için doksan günüm -şimdi seksen beş- olduğunu teyit etti. Yarın biri bana mülakat teklif etse bile, çoğu teknoloji şirketinin en az üç tur mülakatı var. Bu bir ay kadar sürebilir, belki de daha fazla. Fırsatlar az ve her şeyi yapacağıma yemin etsem de, uluslararası şirketlerde olmayan işler en azından konuşma düzeyinde Hollandaca gerektiriyor.

Wouter'e cevap verirken beni tutan çok az şey var.

Mükemmel zamanlama, teşekkürler. Şirketim... çöktü mü? Beni işten mi çıkardı? Emin değilim ama artık çalışmıyor gibi , bu yüzden bir müze gününü çok isterim. Kiracı olarak ben, ev sahibim olarak size yeni işlerle ilgili birkaç ipucum olduğunu bildiriyorum.

Eğer gerçeği esnetiyorsam, bunun tek nedeni zedelenmiş egomun buna ihtiyaç duymasıdır. Ne olursa olsun, cevap vermiyorum.

Belli ki okuduğumu anlama becerilerim üzerinde biraz çalışmam gerekecek; çünkü Cumartesi sabahı müzeye gittiğimde Wouter bisikletini park ediyordu, saçları sabah duşundan kalma nemli ve rüzgârdan biraz dağınıktı.

Ona şaşkın bir bakış attım. O da bana baktı.

"Üzgünüm, biraz kafam karıştı," diyorum o yaklaşırken.

"O... oldu a bire iki bilet," o diyor. "Değil mi sen olsun eklenti?"

Oh. Hollandaca olduğu için göz gezdirdiğim bir kitap.

"Burası büyük bir müze," demek için acele ediyor. "Zorunda değiliz - açıkçası-" Şiddetle başımı sallıyorum. "Doğru. Birbirimize rastlamayacağımıza bile eminim."

On dakika sonra artık kendi üzücü durumumu değil, Vincent'inkini, hayattayken tanınmamasını ve umutsuzca ihtiyaç duyduğu ancak zamanlar yeterince ileri düzeyde olmayan akıl sağlığı bakımını düşünüyorum. Sanat simsarı kardeşiyle olan yakın ilişkisi beni her zaman duygulandırmıştır. Theo, Vincent'tan sadece altı ay sonra öldü, sanki kalp kırıklığı dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Anlaşılan müze Wouter'in iddia ettiği kadar büyük değilmiş ya da ben onu çok iyi tanıyorum. Van Gogh'un erken dönem eserlerinden biri olan *Patates Yiyenler'e* yaklaşıyorum. Beş kişilik bir aile, yüzlerini aydınlatan tek bir ampulle bir masanın etrafında toplanmış, ışık onlara alacakaranlık bir sıcaklık veriyor. Ve işte Wouter, resme diğer taraftan yaklaşıyor, sonra beni fark edince sert bir sağa dönüş yapıyor.

Açıklamaları okumak, sesli turu dinlemek, heyecanlı çocuk gruplarının ve farklı dillerde konuşan turistlerin etrafından dolaşmak için zaman ayırıyorum. Ama onu yine kalabalığın içinde bir dizi eskizin yanında gördüğümde, bir sonraki odaya geçene kadar bekliyorum. Bu çok garip bir casusluk oyunu.

Bu üçüncü kez olduğunda, gülmek için kendimi zorlamama bile gerek kalmıyor. "Bu biraz saçma, değil mi?" Ben de diyorum ki. "Birbirimizden kaçmak zorunda değiliz."

Wouter gözle görülür bir şekilde nefes verir, omuzları yumuşar. "Sakıncası olmadığına emin misin? Sizi rahatsız etmek istemem."

"Şu anda yaptığımızdan daha rahatsız edici değil." Birlikte bir sanat müzesini gezebiliriz. Kira kontratımızda yapamayacağımızı söyleyen bir şey yok. "Muhtemelen buraya yüzlerce kez gelmişsinizdir."

"Bir avuç," diye itiraf ediyor. "Ama okul yıllarımdan beri değil. Aslında bugün gitmeyi bu yüzden merak ediyordum. Bu hafta sonu kapanacak bir otoportre sergisi var."

Yanımızdan tuzlu ve biberli saçlı bir tur grubu geçiyor, rehber hareketli bir Fransızca ile konuşuyor.

"Yavaş gidebilirim," diye uyarıyorum ve o sadece omuz silkiyor, bunun onu rahatsız etmediğini gösteriyor. Acele etmemi istemiş gibi ağırlığını kaydırmıyor, telefonuna bakmıyor, sadece sakın bir merakla beni izliyor, kolları

düğmeli ceketini bileklerini gevşekçe sarmış, bir elini koyu renk kot pantolonunun cebine sokmuştu.

Aramızda birkaç adım mesafe bırakmak için elimden geleni yapsam da, yanımdaki boşlukta sürekli onun farkındayım. Ara sıra ışık kafasının arkasındaki kel noktayı yakalıyor ve yaşlanmaktan bahsettiğimizde bu konuda ne kadar zahmetsizce şaka yaptığını hatırlıyorum.

Bir noktada, yakınıma eğildi. Adımı fısıldıyor. "Danika."

Vücudumdaki her molekül onun sesinin o alçak tınısına uyum sağlıyor.

Önce ona, sonra da arkama baktığımda, elinde eskiz defteri olan küçük bir kız, deniz mavisi arka planı ve narin beyaz çiçekleriyle *Badem Çiçeği*'ne dikkatle bakıyor. Artık onun görüşünü engellemeyecek şekilde yana kayarken ona gülümsüyorum ve Wouter'in de benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Eskiden bunu yapardık, bir müzeyi dolaşır, çizim yapmak için bir köşe bulmadan önce en sevdiğimiz parçalara geri dönerdik. Hatta bazen sadece insanları izlerdik, onun başı omzumda, benim elim onun dizinde olurdu. Orada anonim olabilirdik.

"Harika görünüyor," diyorum kıza, resmin gökkuşağı kalemiiyle yaptığı yorumuna bir göz attığımda. Bize dişlek bir sırıtiş atıyor ve Hollandaca bir şeyler söylüyor.

Wouter tercüme ederken gülüyor. "Yeterince renk kullanmadığını söyledi."

Otoportre sergisine ulaştığımızda Wouter'in bakışları tanıdık geliyor. "Ah, bunu hep sevmişimdir."

Gri Keçe Şapkalı Otoportre, 1887: en tanınmış otoportrelerinden biri. "Popüler bir sanat eserini mi beğeniyorsun?" Dedim. "Ne olmuş ona?"

"Çok fazla renk var, sanki hareket halindeymiş gibi." Wouter elleriyle Van Gogh'un yüzünü, sakalını, ceketini oluşturan fırça darbelerini taklit ediyor, hepsi dışa doğru spiral çiziyor ve gözü tam merkeze çekiyor. "Mutlaka mutsuz görünmüyor ama mutlu da görünmüyor. Tüm renklerin altındaki hüznü görebiliyorsunuz. Özlem. Bir sanatçı olarak görülmeyi ne kadar çok istediğini."

sanat tarzı için bir alan. Ne kadar güzel olursa olsun, çalışmalarının çoğunda -O inkar edilemez melankoli duygusu."

Ona öylece bakıyorum. "Ama Van Gogh umurunda değil." Hatta onun gibi telaffuz etmeye çalışıyorum, doğru şekilde: *Van Ghoff*, gırtlaktan gelen bir *G* ile.

Wouter dudaklarını birbirine bastırarak soğukkanlı görünmeye çalışır. "Ben öyle bir şey demedim."

Konu listemiz genişledi: apartman, su yönetimi ve Vincent van Gogh hakkında konuşabiliriz.

Hollanda'dan Paris'e ve Arles'a, eskizlerin ve mektupların arasına serpiştirilmiş resimlerle hayatının her aşamasına yolculuk ediyoruz.

Ve sonra ayçiçeklerine geliyoruz.

Van Gogh bu çiçekleri birçok kez resmetmiştir ve ben onun bu çiçeklerden o kadar etkilenmiş olmasını hep sevmişimdir ki tek bir natürmort yeterli olmamıştır. Ayçiçeklerinin ressamı olarak tanınmak istiyordu ve müzede Van Gogh'u ayçiçeklerini resmederken tasvir eden bir Paul Gauguin eseri bile var. Öldüğünde, yas tutanlar cenazesine ayçiçekleri getirdiler; bu onun kesinlikle takdir bir jestti. Ayçiçeklerinin bu versiyonu 1889'dan kalma, sarı bir arka plana ve süslü altın bir çerçeveye sahip ve net bir görüntü elde edebilmek için insan kalabalığının dağılmasını beklememiz gerekiyor. Yaklaştıkça içimdeki duygu kabarmasını bastırıyorum. oradalar, kadife çiçeği ve tereyağı sarısının tonları, merkezlerinde kalın katmanlı kahverengi boya, sapsar ve yapraklar için yeşil sıçramalar. Tüm bu doku, vazolarının içinden bile sallanıyormuş gibi görünmelerini sağlıyor.

"En sevdiğin?" Wouter nazikçe sorar.

Başımı sallıyorum. "Üniversitenin ilk yılında farklı sanatçıların tarzlarını taklit etmemiz gereken bir sanat dersi almıştım. Van Gogh'a geldiğimizde, öğretmen o zamanlar ayçiçeklerinin resminin pek yaygın olmadığından bahsetti. Kaba ve kabaydılar ve diğer sanatçılar daha narin çiçekleri tercih ediyorlardı. Ama Van Gogh tam da bu yüzden onları seviyordu. Ve bu beni hiç terk etmedi - tipik olarak bu şekilde görülmeyen bir şeyden güzel bir şey yaratma fikri."

Şimdi meraklı bir ifadeyle bana bakıyor. "Neden sanatla ilgili bir şey yapmadın?"

"İkimiz de yeterince iyi olmadığımızı biliyoruz." "Ben öyle hatırlamıyorum."

Bunu söyleme biçiminde neredeyse acı verici bir aşinalık var, ancak ya sadece kibarlık yapıyor ya da hafızasında boşluklar var. Çünkü bu sadece sanat değildi.

-Başarılı olmayı umarak edindiğim her hobiydi. Biçimsiz örgü atkılar, dolabımın dibindeki flüt ve yarım yamalak yapılmış web siteleri. Bende olmadığını söylediği o hırsı arzuluyordum. Beni olağanüstü hissettirecek bir şey bulursam, onu tüm dünyam yapacağıma yemin ettim.

Ancak Wouter ve sanat her zaman birbirleri için yaratılmış gibiydiler, bu da sanatın artık onun hayatının bir parçası olmamasını daha da şaşırtıcı kılıyor.

Eteğimin üzerinden kalçama, dövmenin olduğu yere dokunuyorum. Ayçiçeklerini şahsen görme şansına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim, bu da bana Kaliforniya'ya geri dönersem kaçıracağım tüm şansları düşündürüyor.

Bunu bir kenara itmek için elimden geleni yapıyorum. Bugün keşfetmek ve ayçiçekleri için. Yuvarlanmak için değil.

-

Müzeden çıktığımızda gözlerimin ışığa alışması birkaç dakika alıyor. Bulutsuz muhteşem bir gün, nadir görülen kış ortası güneşi Wouter'in saçlarını zengin bir altın rengine dönüştürüyor ve gözlüklerinin arkasından gözlerini kısmasına neden oluyor.

"Yani..." Tam konuşmak için ağzını açtığı anda önce benim gitmemi işaret etti. "Henüz pek bir şey yapmadığım için turistik bir gün geçirmek istedim. Ve, şey... belki de bir yerli tarafından gezdirilmek o kadar da kötü bir şey olmaz." Boğazımı temizliyorum, planları olabileceğini ya da müzenin içinde sağladığımız barışın burada var olmadığını fark ediyorum. "Yani, eğer istersen tabii ki. Benimle vakit geçirmek isteyip istemediğine karar verme özgürlüğüne sahipsin tabii ki..." Yüzümü buruşturmakla savaşıyor sözümü kesiyorum. *Dili tutuldu*, muhtemelen düşünüyor.

Onun yerine bana gülümsüyor. "Bu tür bir onaylama ile..." diyor ama çoktan üzerinde TAZE STROOPWAFEL yazan bir arabayı işaret ediyor. Kahvaltıda şekerli mısır gevreği yemiş ve müze kafesinde bir pain au chocolat almış olabilirim ama tatlıları asla geri çevirmeyeceğim.

Önümüzde çimenlik bir alan uzanıyor, Şubat başında bile insanlarla dolu. Burada da bir pazar var, ulusal müze olan Rijksmuseum'a giden yolu kaplayan düzinelerce tezgah. Hollanda'ya özgü hediyelik eşyalar her yerde, şemsiyelerden su şişelerine ve takunyalara kadar her şeyin üzerinde Van Gogh resimleri var. Hatta bahara kadar açmayacak olmalarına rağmen satılık lale soğanları bile görüyorum.

Wouter Hollandaca iki stroopwafel sipariş ediyor ve kadın onları altın sarısı kahverengi ve bir peçetenin üzerine tünemiş olarak uzattığında ağzım sulanmaya başlıyor. Sokak yemeklerine yabancı değilim -Kuzey Hollywood'da haftada bir uğradığım bir taco kamyonu vardı- ama trafik ve park yeri bulmak zorunda olmak bu deneyimi her zaman istediğimden daha stresli hale getiriyordu.

Bir bank kaptıktan sonra "Eet smakelijk," diyor ve bir ısırık almadan önce ona kaşlarımı abartılı bir şekilde kaldırıyorum. Çok ince olduğu için çıtır çıtır olmasını bekliyordum ama yumuşak ve çiğnenebilir, sıcak ama çok sıcak değil, şuruplu bir tatlılık ve bir parça tarçın olduğunu keşfetmekten çok memnunum.

"Aşık oldum," diyorum ve Wouter kendi keyfi benimkine bağlıymış gibi sırtarak ısırıyor. "Whole Foods'dakilerden çok daha iyi."

Ancak şimdi bir tane yiyorum ve bizimle yaşarken kendisi gibi görünmediği bir süreyi hatırlıyorum. Her zamankinden daha az gülüyor, erken yatıyor, hiç uyumadığı hafta sonlarında uyuyordu. Bir sorun olup olmadığını sorduğumda "Sanırım biraz evimi özledim," diye itiraf etti. Ertesi gün, etiketinde Hollanda'dan ithal edildiği yazan bir şey bulana kadar üç market dolaştım: mavi-beyaz desenli bir kutuda bir paket stroopwafel. Daha önce hiç görmemiştim.

Yüzü böyle aydınlanmıştı ve bunun stroopwafel'i çok özlediği için olmadığını hissediyordum ve beni öptüğünde tadı tarçın gibiydi.

"İş hallettiler," diyor şimdi.

Zarif bir gri balıkçıl, bir balık tezgahının tepesindeki tünekten pazarı inceliyor. Başını hafifçe çevirene kadar önce bir heykel olduğunu düşündüm.

Wouter stroopwafel'ini bitirdiğinde, artık elleriyle ne yapacağından emin değil gibi görünüyor, onları ceplerine sokuyor, siyah rüzgarlığını fermuarını çekip açıyor. Keşke ona verecek renkli bir kalemim olsaydı dedirtiyor.

Sonunda bana döndü. "Danika... İşin için üzgünüm." Hâlâ biraz rahatsız görünüyor ama ilerliyor. "Mesajla ne söyleyeceğimi bilemedim ama muhtemelen bugün bununla başlamalıydım."

"Teşekkürler. Pek ideal değil ama bir bulacağım. Bulmak zorundayım." Onu paniğime sürüklemek istemediğim için omuz silkmek için elimden geleni yapıyorum. "Söz veriyorum, acınası Amerikan indirimini daha önce görülmemiş seviyelere düşürmek zorunda kalmayacaksın. Yine de kirayı ödeyebileceğim."

Kaşları çatılır. "Bunu hiç düşünmemiştim." Elleri daha fazla seğiriyor ve o bunu yaparken ellerine bakmamak imkânsız. Parmaklarının uzun çizgileri, kısa, temiz tırnakları. Mürekkep, karakalem ya da boya eksikliği. "Sadece metin üzerinde değildi. Sanki... belki de artık seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

Kalbim bundan ne anlam çıkaracağından emin değil. Turistler hatıra çantaları alıyor ve çocuklar parkta top oynuyor. Gri balıkçıl yeni bir hedefe doğru süzülüyor. "Şu anda yapıyorsun. Özneler, fiiller, sıfatlar... Oldukça etkileyici. Mükemmel derecede tutarlı."

Kaşlarını kaldırıyor, huysuzluk ettiğimi biliyorum ama bu ciddi bir konuşma yapmaktan daha kolay. "Aramızdaki şeylerin sona erme şekli - eminim ikimiz de bunu farklı şekilde ele alabilirdik."

İşte yine başlıyor. *İkimiz de*. Saf değilim; çok az çatışmanın tek taraflı olduğunu biliyorum. Yine de o gitmeden önceki günlerde verdiğimiz sözleri her hatırladığımda, neyi yanlış yaptığımı anlayamıyorum.

Fikrini değiştirmek için ne yapmış olabilirim?

"Dava açmak zorunda değiliz," diyorum, çünkü bu konuyu en son tartışmaya çalıştığımızda sonu iyi bitmemişti. "Sen hayatına devam ettin. Ben de devam ettim. Ve sonra Amsterdam'a taşındım."

Başını sallıyor, tekrar konuşmadan önce acele etmiyor. "Seni burada görmek hâlâ çok gerçeküstü. Hiç hayal etmemiştim - yani, tabii ki düşünmüştüm ama -Sonra bana arkadaş olmak istemediğini söyledin ve ben de buna saygı duymak istedim..."

Sözünü bitirdiğinde, sesinde hüzünlü bir şeyler duyabiliyorum. Daha önceki soğukluğu o kadar sarsıcıydı ki, normal bir şey yapma şansına atlamam gerekirdi.

Tabii ki bunu düşündüm.

Phoebe'nin sözleri zihnimde yankılanıyor, neredeyse az önce söyledikleriyle mücadele etmek için:

Artık onu gerçekten tanıımıyorsun.

Yine de istiyorum. Beni bıraktığı gizemi çözmeme yardım etmese bile. Bu ülkede başarısız olmamı istemeyen tek bir kişi daha olduğu anlamına gelse bile. Hayatımızın böylesine önemli bir bölümünde o benimdi ve bu sevgi öylece yok olup gitmez. Yıllar geçse de bazı şarkılar, kokular ve sanat eserleri beni on yedi yaşıma geri götürüyor.

"Tabii ev sahibin olmaya devam etmemi istemiyorsan," diyor Wouter ben cevap vermeyince aceleyle. "Bu durumda, başka bir şey kırarsan bana söyler misin?"

İçimden hoş bir kahkaha patladı. "Lavabo benim hatam *değildi!*" Sonra daha dik oturuyorum, yün ceketimdeki stroopwafel kırıntılarını fırçalıyorum ve sonunda ciddileşiyorum. "Belki de sözleşmenin o kısmını da değiştirmeliyiz. Yakın zamanda Amerika'ya geri gönderilmeyeceğimi varsayıyorum."

"Yapmayacaksın," diye ısrar ediyor ve keşke ben de o güvene sahip olsaydım.

Şu anda bile aramızdaki arkadaşlığın neye benzediğinden emin değilim. Kız kardeşimin dediği gibi temkinli olmalıyım, çünkü o hala yarı yabancı.

Öte yandan, burada kendimin yeni bir versiyonu olmam gerekiyordu ve bu daha önce hiç yapmadığım bir şeydi.

"Yeni başlangıçlara," diyorum elimi uzatarak.

Tüm yüzü değişiyor, gözlüklerinin arkasındaki gözleri yumuşuyor. Eli benimkiyle buluşuyor, sıcak, sert ve sağlam. Başparmağı parmak eklemimde, en hafif fırça. Artık sanat yapmıyor olsa bile, elleriyle çalıştığı bir alanda olduğu için birden rahatlıyorum; yapmaması büyük bir kayıp olurdu.

Bu, beni ıslak kaldırımdan ayağa kaldırdığı bisiklet kazasından bu yana yaşadığımız ilk kasıtlı fiziksel temas.

"Taze başlangıçlar," diye yineliyor. "Ve taze stroopwafel."

Biraz aptalca, evet, ama gülümsediğinde, bunun şimdiye kadar ondan gördüğüm en gerçek gülümseme olduğuna ikna oldum. Bu gülümseme bir zaman makinesi gibi, tüm yüzünü aydınlatıyor, gamzesini ortaya çıkarıyor ve uzun zamandır gömülü olan pek çok anıyı geri getiriyor.

Anti-turist cazibe merkezlerinin listesini yaptığımda, hafta sonlarını onu aklıma gelen en tuhaf yerlere götürerek geçirdiğimde, bana sadece gülümsedi, sanki dünyasını hayal bile edemeyeceği şekillerde genişletiyormuşum gibi. Saçma yollardı ama yine de bir anlamları vardı çünkü ikimiz vardık. Geceleyin Batık Şehir. Venice Plajı'nda palyaço. Riverside'daki dünyanın en büyük kağıt bardağı. *Amsterdam'ı özlüyorum*, demişti bir keresinde. *Ama tüm bunları daha çok özleyeceğim.*

Elimi onunkinden çekiyorum.

"Eğer gerçek bir turist olacaksam," diyorum, geçmişi geçmişte bırakmaya yemin ederek, "o zaman bence kafayı bulup Red Light District'e gitmeliyiz."

Yedi

Hava kararıncaya kadar beklemeye karar veriyoruz ve öğleden sonrayı daha fazla yemek turizmi ile dolduruyoruz. Kroketten, damla denilen Hollanda meyan kökü ve yaklaşık yüz peynir örneği deniyorum. Sonra, daha fazla tatlıya ihtiyacım olduğunu söylediğimde, her türlü esrarlı tatlı satan bir gurme fırınında duruyoruz.

Sokakta yanımızdan geçen herkese *bize bakın* demek istiyorum. *Bakın ne kadar evrim geçirmişiz, Amsterdam sokaklarında birlikte rahatça dolaşabilen eski sevgilileriz. Bakın ne kadar olgunuz.* Çoğunlukla iş ve Hollanda gibi yüzeysel konulara takılsak da, yalnız olduğumu fark ediyorum. Haftalarca tek başıma tökezledikten sonra bu tür bir bağlantının verdiği bir rahatlık var. Elbette bir aşinalık ama aynı zamanda bir yenilik.

Kırmızı Fener Bölgesi'nin resmi adı olan De Wallen'in eski ortaçağdan kalma sokakları şehrin diğer bölgelerine kıyasla çok daha engebelidir ve bir ayakkabının parke taşına takılması kolaydır. Bu geceki partiler çoktan başladı, insanlar barlardan ve teraslardan taşıyor ve kanallar boyunca bağırarak, şarkı söyleyerek ve gülerek oyalanıyor.

Wouter, kararan gökyüzüne karşı parlayan eski kilise Oude Kerk'in önünden geçerken, "Amsterdam sadece ot ve Red Light District'ten ibaret değil," diyor.

Paylaştığımız bir dilim limonlu kekten dolayı kafam zaten çok sakin ve astımımı tetiklememek için sigara dumanından uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. "Doğru, laleler ve yel değirmenleri de var."

Buna gözlerini deviriyor ama ne demek istediğini anlıyorum. Burada ilginç bir ikilik var. Amsterdam stereotipleri, laleler, takunyalar, yel değirmenleri ve hoşgörölü ot, mantar, Kırmızı Fener Bölgesi gibi bütünselliğin bir karışımıdır.

"Bu geceki misyonu tamamen desteklediğimi bilmenizi isterim, ancak burada yaşayan insanlar düzenli olarak bu şekilde kafayı bulmuyorlar. Çoğu turist de öyle."

"Biliyorum, biliyorum," diyorum. "Ama birine Amsterdam'a taşındığımı söylediğimde bu konuda kaba ve yavan bir şaka yapmaması imkânsızdı."

Bekârlığa veda partisi kıyafetleri giymiş, boyunlarında emzikleri olan bebek tulumları giymiş yarım düzine adamdan oluşan bir grubu atlatıyoruz. Damat, üzerinde yüksek sesle ÖZGÜRLÜĞÜN SON GECESİ yazan bir kuşak takıyor.

"Hey!" diye sesleniyor adamlardan biri, ellerini ağzının etrafında kavuşturarak. "Çöpçü avı yapıyoruz ve bir çift kadın külotu yakalayabilirsek yirmi puan alıyoruz." Daha da yaklaşıyor, kirpiklerini bana doğru savuruyor. "Etek giydiğini fark ettim, bu da onları çıkarmayı çok kolaylaştırdı."

Homurdanmamı zar zor zapt edebiliyorum. "Evet, iyi şanslar."

"Onlarla iğrenç bir şey yapmayacağız!" diye güvence verdi damat.

, Wouter tam boyuna uzanıyor, gruptaki herkesten en az bir baş uzun. "Hey, hadi ilerleyelim. Ve güvende olun."

Biz yanlarından geçerken bir koro halinde yuhalıyorlar.

"O kadar da seksi değildi zaten," diyor ilk adam, benim duymamı istediğinden emin olduğum kadar yüksek sesle. "Zaten kızgın mıyım, yoksa yüzündeki o şeyi gördün mü?"

Kahkahalara boğuldular ve sarhoş bir şekilde sokakta tökezleyerek ilerlediler.

Wouter'in başı dönüyor, çenesinde bir kas sıcıyor ve bir an için gerçekten peşlerinden gidebileceğini düşünüyorum.

"Buna değmezler," diyorum ona, bir kanala düşmelerini görmek istesem bile.

"Lanet olası pislikler." Adımlarımızı geri atarken nefesini dışarı üflüyor.

"Yüzün-"

Bir elimi kaldırdım, onun acıma iltifatına ihtiyacım yoktu. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim.

Buna alışkın olmaktan daha fazlası."

"Olmak zorunda değilsin. Erkekler adına özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"O zaman sanırım çok uzun bir süre için özür diliyor olabilirsin."

Neyse ki gece havası, uzun eteğime ve bacaklarımdan yukarı tırmanan esintiye hayıflansam da yanaklarımda yükselen ısıyla mücadele edecek kadar serin. Kafam güzelleşiyor ama yine de zihnim sakinleşmiyor.

Yüzün iyi. Yüzün o kadar da kötü değil. Yüzün çok güzel.

Cümlesini bitirmeye çalışmak zamanımı en iyi şekilde kullanmak değil.

Bu etkileşim dışında Red Light District düşündüğümünden çok daha az skandal barındırıyor. Bir avuç cadde ve sokağa yayılmış olan bölge, trafiği düzenlemek için birkaç polis memurunun görev yaptığı bir Cumartesi gecesi tıklım tıklım olabilir, ancak pek çok insan sadece gözlemlemek için buradaymış gibi görünüyor. Kanal boyunca neon ışıkları erotik dükkânların, kahvehanelerin ve barların reklamını yapıyor; isimleri müstehcen olmaktan çok iniltiye neden oluyor, ailemin bile incilerini dökmesine neden olacak kadar müstehcen değiller.

"Seks şovu! Canlı seks şovu!" diye bağıyor bir tiyatronun önünde duran smokin tişörtlü bir adam. Göz teması kurma hatasını yaptığımda kalın kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Sen ve erkek arkadaşın için biraz eğlence mi?"

"Hayır, teşekkürler," diyorum, onu düzeltme dürtüsüyle savaşıyor, çünkü bu yabancı Wouter'in erkek arkadaşım olup olmadığını umursamıyor.

Adam güler yüzlü bir sırıtışla bizi bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sizinle bir anlaşma yapabilirim. İkiniz için doksan avro."

Başımızı sallayıp yürümeye devam ediyoruz.

"Seksen beş!" diye sesleniyor arkamızdan Wouter alçak sesle, "Tam bir soygun. Hayal edebileceğiniz en az seksi şey. Okuldan birkaç arkadaşla gittik ve on dakika sonra ayrıldık. daha önce

Birkaç düzine sarhoş insanla dolu bir salonda, yüksek sesli elektronik müzik çalarken iki kişinin mekanik, duygusuz seks yapmasını izleyin, işte o zaman onu bulursunuz."

"Benim tuhaflıklarımı bilmiyorsun," diyorum bir tavırla.

Wouter kaşlarını kaldırır. "Geri dönebiliriz, eğer-"

"Hayır!" Çok hızlı söyledim. Çünkü mekanik ve duygusuz olsa bile, iki insanın çırılçıplak soyunmasını, vücutlarının birbirine dolanmasını, yanımda Wouter varken izleme fikri...

Kulağa seksi gelmiyor.

İşte tam da bu yüzden bunu yapmamalıyız.

Kalabalığın arasından geçerek, seks işçilerinin pencerelerin arkasında poz verdiği, tepelerinde kırmızı bir ışık yanan ve iş için açık olduklarını gösteren dar bir sokağa giriyoruz. Aslında tüm ışıklar kırmızı olmasa da - Wouter bana mor ya da mavi ışığın trans seks işçisi olduğunu gösterdiğini söylüyor. Pencereler kırmızı perdelerle çerçevelenmiş, çoğu açık ama birkaçı kapalı, içeride bir müşteri olduğunu gösteriyor. Her blokta FOTOĞRAF VEYA VIDEO ÇEKMEK YASAKTIR yazılı tabelalar var ve bunların hiçbiri keyifsiz ya da güvensiz hissettirmiyor - etrafta çok fazla insan var.

İlk başta kimseye aval aval bakıyormuşum gibi görünmek istemediğim için dümdüz önüme bakıyorum. Sonunda kendimi rahat bıraktığımda, çoğu dostça gülümseyen kadınlardan birkaçıyla göz teması kuruyorum. Her türlü fanteziye hitap edecek şekilde giyinmişler: bolca iç çamaşırı var ama bazı eşofmanlar ve pijamalar da var, bazı kostümler de. Hatta birkaçı oturmuş mesajlaşıyor, müşteriler arasında vakit geçiriyor.

İki adam, beyaz bir gecelik giymiş, uzun saçları omuzlarına dökülen bir kızla pazarlık yapıyor.

"Yirmi dolara ne alabilirim?" diye soruyor içlerinden biri. "Hmm...

çak bir beşlik?"

Kadın gülerek penceresini kapatırken bir inilti çıkarırlar.

"Hiç-" diye , bu ayıkken soracağım bir soru değil ama merak etmemek mümkün değil.

Wouter başını sallıyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi, buraya bekârlığa veda geceleri için çok sayıda insan geliyor," diyor köşeyi dönerken. "Oradaki arkadaşlarımız gibi.

Tanıdığım çoğu Hollandalı bölgeden uzak duruyor çünkü çok kalabalık ve parti yapıyorlarsa da genellikle başka bir yerde yapıyorlar." Kürek kemiklerimin arasına sert bir dirsek indi. Biri beni iterek dengemi bozdu ve Wouter sanki içgüdüsel olarak

Kolum. Beni dik tutuyor.

"Daha sakın bir yere gitmek istersem bu beni buralı yapar mı?" Ben soruyorum.

Wouter, sanki kendisi de bir erteleme arıyormuş gibi, bizi ters yöne doğru yönlendirmekte hızlı davranıyor, eli sırtımın küçük kısmına kayıyor, bu koruyucu jest kalbimi biraz sıkıştırıyor. Sanki başka kimsenin benimle uğraşamayacağından emin olmak istiyor.

Birlikte olduğumuz o altı ay boyunca, tanıdığımız biriyle karşılaşma riskimiz olmadığından emin olmadıkça, toplum içinde birbirimize yakınlaşmak konusunda kendimizi çok nadiren rahat hissediyorduk. Bazen aileme söylemeyi bile düşündüm; sonuçta onu seviyorlardı, beni seviyorlardı, belki bizim için mutlu olacakları küçük bir şans vardı. Destekleyici. Ama sonra sivilcelerime iyi gelmesi için doğum kontrolü yaptırmak istediğimi söylediğimde aşırı tepki gösterdiler ve en başta neden bunu bir sır olarak saklamaya karar verdiğimizizi hatırladım.

Artık bana dokunması neredeyse ikinci doğam ve keşke dokunmadığı onca zaman için içim acımasaydı.

-

DAHA SESSİZ, ARABASIZ BİR SOKAĞA GİRDİĞİMİZDE, Wouter gözle görülür bir şekilde nefes alıyor, omuzları yumuşuyor. İnsanların hala geceleri bisiklete bindiğine inanamıyorum, ama yine de çoğu bu şekilde dolaşıyor. Kanallar durgun, sakın, evler aşağıdaki suya yansıyan mandalina ışığıyla dolup taşıyor.

Böyle bir yerin var olması neredeyse mistik bir his.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Tüm bunlar için. Daha önce keşfetmediğim için biraz kızgınım."

"Bizim meyan kökümüzün sizinkinden daha üstün olduğunu kabul etmeseniz de ben eğlendim."

"Çok tuzlu! Buna tatlı demek Amerika'da cezalandırılabilir bir suç olurdu." Fotoğraf çekmek için bir köprüde durdum ve o köprüye yaslandım.

yanımda.

"Yani... on üç yıl." Bu sözlerin aramızda asılı kalmasına izin veriyor, ellerini köprünün üzerinde gezdiriyor. "Söyle bana, neyi kaçırdım? Her şey dışında."

Abartılı bir nefes üflüyorum. "Nereden başlasam? Bir bakalım... Ben de kız kardeşim gibi USC'ye gittim ve bilişim okudum, yan dal olarak da kullanıcı deneyimi okudum. Birkaç farklı teknoloji şirketinde çalıştım ama sanırım hiçbirisi bana uygun gelmedi." Kurumsal bir mülakat dışında kendimden bu kadar bahsetmeye alışık değilim ama sanırım özgeçmişimden daha fazlasını istiyor. "Hmm... Lisedeyken sırf moda olduğu için nefret ediyormuş gibi yaptığım tüm popüler müzikleri seviyorum. Kız kardeşimle çok vakit geçiriyorum. Bir süre acai kaseleriyle çok ilgilendim, bu muhtemelen Los Angeles'ta yaşayan herkes için yasal olarak zorunlu bir aşamadır, ama neyse ki banka hesabım için bu bitti. Yaklaşık bir ay öncesine kadar Burbank'ta bir stüdyo dairem vardı ve bildiğiniz gibi Monet'nin nilüferleri için bir tapınak görevi de görüyordu."

"Tabii ki. Çok zevkli."

"Ve her zaman bir köpek istemiştim ama apartman yöneticilerimden hiçbirisi benimle aynı fikirde olmadı."

Bunun üzerine parlıyor. "Benim bir köpeğim var," dedi. "George. Küçük bir tehdit olmadığı zamanlarda mükemmeldir."

"Üst kattan koşuşturmaya benzer bir ses duyduğumu sandım. Sen olmadığını varsaydım." Sonra ona en suçlu bakışımı attım. "Yıllar boyunca seni internette birkaç kez takip ettim," diye itiraf ediyorum. "Hep merak etmişimdir."

"Ben de öyle. Yine de her zaman bulunması en kolay kişi olmadın." "Bir süre önce her şeyi devre dışı bıraktım."

Ona bunun nedenini söylemedim: arkadaşlarımdan ve tanıdıklarımdan gelen güncellemelerin beni çok geride hissettirdiğini. Mantıksal olarak sosyal medyanın bir vurgu makarası olduğunu biliyordum ama bu, ona bakmayı daha az ezici hale getirmiyordu.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Fizyoterapi nereden çıktı? Ve fizik tedaviden farklı mı?"

Gülümsemesi bir an geriliyor, karanlıkta o kadar hafif ki neredeyse yakalayamıyorum. "Bu beni de şaşırttı. Ve arada bir fark vardır, evet. Bir fizyoterapist genellikle daha daha uygulamalı, daha daha germeli, daha

Masaj. Bir fizyoterapist bunun bir kısmını yapar, ancak daha büyük bir egzersiz bileşeni vardır. Ayrıca, fizyoterapi genel olarak vücudunuzu hareket ettirme becerisiyle , günlük yaşamdaki görevleri nasıl yerine getireceğinizle ilgili olan ergoterapi eğitimi almayı da düşündüm. Ellerimi gerçekten kullanabilmeyi seviyorum."

Onun için beklediğim gibi bir şey değil ama yine de bir şekilde mükemmel bir anlam ifade ediyor.

"Hastalarım ile ilişki kurmayı, onların iyileştiğini görmeyi seviyorum. Bana geldiklerinde bazen çok acı çekiyorlar ve bunu ortadan kaldıracak kişi olmak? Bu kadar önemli bir konuda bana güvenmeleri onlar için bir ayrıcalık."

"Bu gerçekten çok hoş," diyorum ve bunu kastediyorum.

Phoebe'nin kitapçısını soruyor, ben de ona Pasadena'daki en şirin küçük vaha olduğunu söylüyorum: parlak renkler, puf sandalyeler, yerel sanatçıların kitap ürünleri. "Sen ve kız kardeşin Roos da yakındınız," diyorum, adını bana öğrettiği şekilde telaffuz etmeye çalışarak, *Rose* değil *Rohss*, yuvarlanmış bir *R* ile. "Hâlâ öyle misiniz?"

Başını sallıyor. "Vondelpark yakınlarında yaşıyor, bisikletle kısa bir yolculuk mesafesinde. Pazarlama işinde çalışıyor. Muhtemelen haftada bir görüşüyoruz, ancak bunun ne kadarının George ile vakit geçirmek istemesinden kaynaklandığından emin değilim." Bunun üzerine yalvaran bir yüz ifadesi takındığımda gülüyor ve şöyle diyor: "Onunla tanışacaksın, söz veriyorum! Danika Dorfman dosyamı güncellememe yardımcı olacak başka bir şey var mı?"

"Bütün bir dosya mı var?"

"Bütün bir dolap, hatta." Sonra boğazını temizliyor. "Gitmeden hemen önce birinden ayırsöylemişsiniz? Eğer sormamda bir sakınca yoksa."

"Tabii. Evet." Elimi çantamın askısına sıkıştırıyorum. "Eski sevgilim, Jace. Yaklaşık bir yıldır birlikteydik ve birlikte yaşamaya başlayacağımızı sanıyordum... ta ki beni aldattığını öğrenene kadar. Çok klişe, utanç verici."

Ama Wouter'in alnında sert bir eğim var. "Utanmamalısın, yanlış bir şey yapmadın. Umarım *o utanıyordur*."

"Öyle olduğundan emin değilim ama teşekkür ederim."

Arkadaşlarımın beni yargılamakta bu kadar aceleci davranması nedeniyle beni toy gösterebilecek ayrıntıları paylaşmaktan çekiniyorum. Her ilişkimde olduğu gibi, bu ilişkiyi de bitiren tarafın ben olduğumdan emin oldum. Kendi şartlarımla.

Belki çok ileri gittim ama tek istediğim Wouter'ın Danika Dorfman dosyasına benim en iyi versiyonumu koymas1.

İkimiz bir şeyleri yeniden inşa ediyoruz ve ben geçmiş1 kurcalamak istemiyorum. Bugünden sonra bile hakkında hala bilmediğim çok şey var: geçmiş ilişkileri ve neden bittikleri. Neden bir partnerle değil de o güzel evde yalnız yaşadığını.

Biri ona kalem verse, ne çizerdi?

Belki de sadece ne kadar yakışıklı olduğunu değil, ne kadar *nazik* olduğunu da unutmuştum. Uygulamalarda geçirdiğim yaklaşık on yıl boyunca standartlarım o kadar düştü ki, işte karşımda, bana kalacak bir yer teklif ediyor, etrafı gezdiriyor ve tökezlemem için elini sırtıma koyuyor.

O uçağı binmeden önce Amsterdam'1 bir kaçış olarak hayal etmiştim. Bir macera.

Kaybettiğim bir şeyi yeniden kazanmaya çalışıyormuşum gibi hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Yine göğsümdede, aramızdaki binlerce kilometreye rağmen, salt irade gücü ve baş döndürücü gençlik arzusuyla bir ilişkiyi yürütebileceğimizi düşünen naif versiyonlarımız için o acıyı hissediyorum. Bunca yıldan sonra tekrar aynı yerde olmamız... kadere inanmamı sağlayacak bir şey.

"Burayı gerçekten seviyorum," diyorum suya bakarak. İlk başta yüzüne bakmaktan daha güvenli geliyor ama bu kanal bile midemde yeni bir duygunun kök salmasına neden oluyor. "Üç ay sanki çok çabuk geçecekmiş gibi geliyor."

"Bir şeyler bulacaksın," diyor Wouter, kendimden hiç olmadığım kadar emin bir sesle. Derin elae gözleri benimkilerle buluşuyor, gözlüklerinin ardında o kadar saf ve odaklanmış ki. "Yaptığın her şeye her zaman tüm benliğini koyduğunu hatırlıyorum. İşini görmedim ama bu işte iyi olduğundan hiç şüphem yok. Aksi takdirde o girişim seni buraya getirmezd1."

"Belki de. Ya da yüzlerce mülakata girerim ama asla son aşamaya gelemem, ya da tekrar işten çıkarılabilirim, ya da-"

Kendimi toparlamak için bir an durmak zorunda kaldığım bir ses. Ama tekrar konuştuğumda, hala oradaydı. "Bu kulağa aptalca gelecek."

"Sana söz veriyorum, değil."

Titrek bir nefes. "Bu sadece erkek arkadaşımın aldatması değildi. Öğrendikten sonra, birdenbire hayatımdaki her şey... yanlış görünmeye başladı."

Yıllarca süren sıradan ilişkilerden sonra, bitene kadar ciddi bir şey istediğimi nasıl da bilmiyordum.

Dolabıma baktığımda beni kendim gibi hissettirmeyen kıyafetlerle çok fazla zaman geçirdiğimi fark ettim ama aynı zamanda "kendimin" ne giymesi gerektiğini de bilmiyordum.

İşten çıkarılmama rağmen günlük işlerle ilgili hiçbir şeyi özlemedim.

Rol yapmam gerektiğini düşündüğüm tüm bu yollar, herkesin koreografiyi öğrendiği ve benim temel adımlarda tökezlediğim büyük bir performans gibi geliyordu. En derin korkumu, boşa harcanan potansiyelimle ilgili olan korkumu açığa vurmadan bunu başka nasıl dile getirebilirim bilmiyorum.

Beni görmesini istemediğim için ellerimi gözlerime bastırıyorum.

Kırılğan.

"Kulağa aptalca gelmiyor," diyor yumuşak bir sesle. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse... Burada olmana gerçekten çok sevindim." Sonra, ben daha fazla oyalanamadan: "Ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Bilmiyorum, alet kemeri gerçekten tamamen başka bir şey anlatıyordu."

Bunun üzerine gülümsedi.

"Sanırım Los Angeles'ta o kadar rahattım ki mutsuz olduğumu bile fark etmemiştim. Şimdi buradayım ve bazı şeyleri farklı yapma şansım var. Belki bu çok sert bir bakış açısı ve elbette kız kardeşimi, ailemi ve burritoları özlüyorum ama... seviyorum. Hem de çok. Gitmeye hazır değilim."

Wouter o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki beni duyup duymadığını merak ediyorum. "Ya zorunda olmasaydın?" diye soruyor sonunda.

"Karşılaştığınız her sıkıntılı Amerikalıyı kurtarmak zorunda olduğunuzu düşünmenizi istemiyorum."

Ağzında bir seğirme. "Hayır," diyor. "Sadece sen." Sonra dalgınlaşıyor, yüz hatlarını tekrar nötr hale getiriyor. "Dün gece bana mesaj attığından beri bunu düşünüyordum ve aslında ikimizin de sorunlarına bir çözüm olabilir. Ama... uyarayım, oldukça uçuk bir şey. Son derece alışılmışın dışında. Bir kez duyduğunuzda gülmekten kendinizi alamayacaksınız."

"İşte şimdi beni geriyorsun." Uzanıp kolunu benimkiyle dürtüyorum. Bunun dostça bir cesaretlendirme dokunuşu olmasını kastetmişim, ama trisepslerinin sertleşmesini ya da fiziksel teması değerlendiriyormuş gibi gözlerinin kısa bir an için kapanmasını beklemiyordum. Artık Red Light District duyularımı tekeline almadığına göre, bu tek dokunuş sanki ağır çekimde gerçekleşmiş gibi uzun sürüyor. *Arkadaşlar*, kendime hatırlatıyorum. *Biz arkadaşız*. Hem de yeni arkadaşlar.

"Gerek yok, söz veriyorum. Gerçekten, muhtemelen bunu komik bulacaksın. Ya da dehşet verici. Ya da her ikisini de."

Sertçe yutkunarak sesimi hafif tutmak için kendimi zorluyorum. "Beni şimdiden bunun yasal olmayan bir şey olduğuna ikna ettiniz."

Yüzündeki buruşukluk derinleşiyor.

"anasını. yasal değil, değil mi?"

"Şey..." Yüzünde, kategorize etmeye çalıştığım diğer tüm yeni Wouter ifadeleriyle birlikte daha önce hiç görmediğim bir ifade beliriyor. Elini kirli sakalında gezdirirken başka bir şeyle karışık bir belirsizlik var. "Binamın bana miras kalacağından bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet?"

"Burası hâlâ büyükanneme ait ve ailemin geri kalanının burayla bir ilgisi yok. Ama ben burayı seviyorum. Büyüdüğüm yer burası ve şehir ne kadar kalabalık olursa olsun başka bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum. Burası sadece *evim*," diyor. "Büyükannem bazı şartları yerine getirmediğim sürece burayı bana devretmeyecek - aslında sadece bir şartı var. Önce evlenmemi istiyor."

Başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırıyorum, nabzım çılginca yeni bir ritme giriyor. "Sadece biraz eski moda mı?"

"Sanırım orada bir aile kurmayı umuyordum. Tabii bunun bir yolu yoksa. de yararına olacak bir şey." Bakışları

Sanki tüm ipuçlarını bir araya getirmemi bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırmış, beklenti içinde.

O söylemeden bir an önce kafama dank ediyor, sözleri ciddi ve absürtün kutsal olmayan bir karışımı:

"Evlenebiliriz."

Sekiz

Suya düşmemek için köprünün korkuluklarına tutunmak zorundayım. Altımdaki zemin bükülüyor, sevimli evler birbirine karışıyor. Ağız dolusu çarpık dişler uğursuz bir şeye dönüşüyor.

"Dani," diyor Wouter, sesinde bir parça endişe var. Takma adımı nadiren kullanması kulağa ciddi geliyor, bir şekilde başkalarının takma adımı kullanmasının tam tersi. "İyi misin? İnhalerine ihtiyacın var mı?"

Sesi çok uzaklardan geliyor, sanki benimle suyun altında bir yerden konuşuyormuş gibi.

Gözlerimi kırıştıtararak sersemlikten kurtulduğumda, hala ayakta olduğumu fark edince şaşıyorum. Dünya aslında kendi üzerine çökmüyor.

Ve sonra, tam da uyardığı gibi, bir kahkaha patlattım.

"Çok özür dilerim," diyorum gözlerimi ovuşturarak. "Belki de o ot düşündüğümüzden daha güçlüydü, çünkü sanırım az önce bana evlenme teklif ettin? Ya da-sanırım bu bir soru değil de daha çok bir ifade miydi?"

Wouter fazlasıyla mantıklı görünüyor. "Kafam iyi değil. O pastadan sadece bir ısırık aldım. Sana göz kulak olabilmek istedim." Bu sözler mideme yerleşirken alışılmadık bir sızı duyuyorum.

Bakıcılık. "Ülkede kalmak için bir yola ihtiyacınız var. Bir Hollanda vatandaşıyla evlenmek bunu kesinlikle sağlayacaktır."

O kadar basit söylüyor ki, sanki temel matematikmiş gibi. Bir artı bir eşittir vize. Haksız da değil elbette - yeşil kartlı bir evliliğin ABD'de olduğu gibi burada da suç olması gerektiği gibi küçük ve rahatsız edici bir gerçek dışında.

Yeşil kartlı bir evlilik. Bunun 2000'li yılların ortalarından kalma, haksız yere çekici olan başrol oyuncularının sonunda aşık olduğu ve kimsenin hükümetten gerçek bir sorun yaşamadığı filmler dışında gerçekleşen bir şey olduğunu bilmiyordum.

"Daha resmi mi olmalı?" Wouter soruyor. "Tek dizimin üzerine çökmemi ister misin?"

Önümüzdeki kartpostal mükemmelliğindeki manzara klostrofobik bir hal alıyor. Baş döndürücü. Birdenbire jet lag'den kurtulup kurtulmadığımı merak ediyorum, çünkü tüm mantıklı düşünceleri başka bir kıtada bırakmışım gibi geliyor.

Beynim tüm yanlış sorulara odaklanıyor.

Eski erkek arkadaşım ve şimdiki ev sahibim diz çökmeli mi? Evlenme teklif etmek için mi?

Bana mı?

"Hayır, zorunda değilsin." Titreyen ellerimle ceketimin bir düğmesini kurcalıyorum. Moleküllerim titriyor, sanki biri beni elektrik prizine sokmuş ve sonra güneşe fırlatmış gibi. Muhtemelen artık kafeine ihtiyacım olmayacak - Wouter van Leeuwen'in her sabah benden yeşil kartla evlenmemi istemesi işimi görecektir.

Birkaç saat içinde geçici arkadaşlıktan evlilik teklifine nasıl geçtik? Sırada ne var? Yarın ortak bir banka hesabı mı açacağız? Üçüzleri mi evlat edineceğiz?

Kanalın kenarındaki bir bankı işaret ediyor ve buna minnettar oluyorum çünkü daha fazla ayakta duramayabilirim. Oturduğumuzda, "Bu kalıcı olmaz," dedi. "Ama sonraki adımlarını belirlemen için sana biraz zaman kazandırır. Elbette sadece kâğıt üzerinde ve ailemin olması gerekecek. Bunun dışında... kimsenin bilmesine gerek yok."

Anlattıklarına bakılırsa... kulağa gerçekten, meşru bir şekilde *yapabileceğimiz* bir şeymiş gibi geliyor. Pervasız bir an için, kendime izin veriyorum

Kendimi için fazladan zaman. Keşfetmek için. Seyahat etmek için.

Herkesin yıllar önce yapacağını düşündüğü o "büyük şey" her neyse onu yapmak için.

"Doğru. Ailen," diyorum, bu fikrin aklıma geldiğine inanamıyorum. *Hayır.* Düşünmüyorum. Sadece mantığında delikler açıyorum. "Eminim rastgele bir Amerikalıyla evlenmen fikrine bayılacaklardır."

"Yeterince ikna edici bir hikâye anlatabiliriz." Bir elini kirli sakalında gezdiriyor, sokak lambası birkaç gri lekeyi yakalıyor. "Belki de yıllar boyunca görüşmedik ve birbirimizi görür görmez... tüm o duygular geri geldi.

"Ve siz de sıradan bir Amerikalı değilsiniz," diye devam ediyor. "Bizim bir tarihimiz var."

Tüm bunların kalmasına izin veriyorum. Özümsemeye çalış.

Evlilik. Parmağımda bir yüzük ve yasal olarak bağlı olduğumuzu gösteren bir tür resmi belge.

Yine başım dönüyor, dirseklerimi dizlerimin üzerinde dengelemek için eğiliyorum, çenem avuçlarımda. Derin nefes alıyorum.

Suyun durgunluğunu bir tekne deliyor, bir grup insan sarmalanmış ve içiyor, hoparlörlerinden çalan bir pop şarkısına eşlik ediyor. Bu hoş bir dikkat dağıtıcı ve onu görmek göğsümdeki bir şeyi çekiyor. Çocukluğumdan beri denizde olmayı severim. Arabada geçirdiğim saatlere fazlasıyla değen Catalina Adası'na yapılan feribot yolculukları, Santa Monica Plajı'nda geçirdiğim yazlar ve ailem çok ileri gitmemem için bana bağırırken dalgalara doğru koşmam ama okyanusun püskürmesini duramayacak kadar çok sevmem.

İşte buradayım, kelimenin tam anlamıyla dünyanın derinliklerinden çekilip çıkarılmış bir şehirdeyim.

Deniz.

Gerçek şu ki, burada kalmak istiyorum. Eve dönebilir miyim bilmiyorum. Bunun için neredeyse hiç savaşmadığımı bilerek.

Tekrar dik oturuyorum. "O zaman -ki bunu henüz kabul etmiyorum- yasaları çiğneme meselesi var."

Dudağını ısıyor, utangaçlaşıyor. Keşke bu kadar sevimli bir bakış olmasaydı. Belki de boyu 1.80'den uzun olduğu için bu devin utangaçlık göstermesi beni her zaman yumuşatmıştır.

"Aslında... bir arkadaşım üniversiteden sonra bu işi yaptı," diyor. "Yani biraz ikinci el deneyimim var. Erkek arkadaşı Avustralyalıydı ve mezun olduktan sonra iş bulamayınca öğrenci vizesinin süresi doldu. Böylece evlendiler ve birkaç yıl sonra boşandılar."

"Ve hala birlikteler mi?"

Koyunsu yüz ifadesi yüz buruşturmaya dönüşür. "Şey-boşanmadan önce ayrıldılar-"

"Tabii ki yaptılar."

"-ama uygun bir vize alana kadar evli kaldılar! Ve çıkmadığımız için bizim için çok daha kolay olurdu." Rüzgâr saçlarının bir kısmını alnına doğru çekmiş, o da bir elini uzatıp geri itiyor. "Ayrıldıktan sonra bile oldukça dramasız geçti. Kimse kapımıza dayanıp gerçekten birlikte olduğumuza dair kanıt istemeyecek."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Son on yılda bu kadar kural tanımaz biri haline geldiğini fark etmemiştim."

Alaycılığımın uygun bir sırtışla karşılık veriyor. Diziyle dizimi dürtüyor ve omurgama bir elektrik şoku gönderiyor. "Sanırım ben de değiştim."

Tenimdeki avuç içini düşünüyorum. Şimdi bana son birkaç haftadır insan temasına aç olup olmadığımı düşündüren o dokunuş fısıltısı. Sonra kendimi bu tamamen mantıksız durumda mantıklı kalmaya zorluyorum. Eğer evet dersem, bir saat önce bile hissetmiş cazibe parıltısı bundan daha fazlası olamaz. Bu duyguları soğuk suyla ıslatmam gerekecekti - koridorun karşısında yaşarken sahip olduğumdan çok daha fazla irade gücüyle.

Bu teklifle aslında bana *zaman* hediye ediyor. Doğru işi bulabilme, istediğim her şeyi keşfedebilme, buranın gerçekten evim olup olamayacağını keşfedebilme olanağı.

Duygularımın araya girmesine izin verseydim, kendimi affedebileceğimden emin değilim.

"Şimdi karar vermek zorunda değilsiniz" diyor. "Bu sadece bir fikir. Eğer nefret edersen, seni zorlamayacağım. Söz veriyorum."

Belki de aslında nefret etmiyorumdur. "Bunu ne kadar süre yapacağız? Varsayımsal olarak?"

Bir an düşünür. "Bir yıl mı? Büyükanнемin ciddi olduğumuzu anlaması için yeterli. Tapu bana geçene ve sen de düzenli bir işe girene kadar. Sonra da hızlı ve basit bir şekilde boşanırız. Birbirimizle yasal bir bağımız olmaz, rahatsız edici bir şey olmaz."

Bir yıl. Burada uzun süre yaşayacağımı hayal edecek kadar ileriye düşünmemiştim ama bu süre zarfında sahte bir evlilik yapacağımı da kesinlikle hayal etmemiştim.

"Ve ben alt katta yaşamaya devam mı edeceğim?"

Yanakları kızarıyor. "Aynı dairede yaşarsak daha mantıklı olabilir. İnsanların soru sormasını engellemek için, çünkü tüm formlarımıza aynı adresi yazmamız gerekecek."

"Doğru. Tabii ki."

"Buna gerek kalmazdı, birlikte yatmazdık," diye devam etti, yüzü daha da kızarmıştı. "Yani, aynı yatakta olmazdık. Belli ki. Sen misafir odasında kalırdın."

Şu anda dili tutulmuş olanın o olduğuyla ilgili bir şaka yapmak istiyorum ama cümlelerinde takılma şekli, bastırmak için en çok uğraştığım anıyı öne çıkarıyor.

En çok canımı yakan, sadece ne kadar geçici olduğunu bilmediğim için.

Etrafta gizlice dolaşmaya başladığımızda, seks kaçınılmaz gibi görünüyordu. İkimizin de öpüşmenin ötesinde çok fazla deneyimi yoktu ama ilişkiyi gizli tutmak, sonunda yalnız kaldığımızda birbirimiz için daha da çaresiz olmamıza neden oldu. Kendimi hiç "*Bunun ne kadar ileri gitmesini istiyorum?*" diye düşünürken bulmadım. Başından beri sadece onun her şeyini istiyordum. Ve o zaman bile bunun yeterli olacağından emin değildim.

Arkadaşlarım ilk seferlerinin ne kadar hayal kırıklığı yarattığından bahsetmişti ve ben de kendimi buna hazırlamıştım - havai fişek gösterisi olmayacağına. Garip ve dağınık olacaktı ve belki de o kadar harika hissettirmeyecekti.

Mesele şu ki, bu şeylerin çoğu doğrudu. Ve yine de her saniyesini sevdim.

Ailem hafta sonu için gitmişti ve ben de geceyi bir arkadaşım ile geçireceğim yalanını söyledim. Wouter ve ben birlikte yemek pişirdik, ikimiz

Ben makarnayı fazla tuzladığımda ve o taze fasulyeyi az baharatladığımda bile her zamankinden daha fazla gülüyor ve kızarıyordum. Çok fazla mum yaktık ve duman alarmını çalıştırdık -neden *bu sürekli başımıza* geliyor- ve kapatmak için süpürgeyle masanın üzerine atlamak zorunda kaldım.

Tüm o aksiliklere rağmen kendimi hiç bu kadar *yetişkin* hissetmemiştim.

Sonra onu odama götürdüm ve yatağıma geçmeden önce beni duvara yaslayıp öptü.

Birbirimizin nefesini nasıl keseceğimizi birlikte çözmüştük ve işte yepyeni bir ilke daha imza atmak üzereydik. O ana kadar istemeyi, *gerçek* istemeyi bilmediğimi düşündüğümü hatırlıyorum, Wouter köprücük kemiğimde ağzıyla üzerimde geziniyordu.

"Gerginim," diye fısıldadı hayran olduğum aksanıyla. "Senin için iyi olmasını istiyorum."

Olabilirdi diye yaklaştım. "Zaten öyle."

Sonrasında bana bakışı, bazen içimde hissettiğim alaycı duygular için şefkatli olmalıydı. Saçımın bir tutamıyla oynadı, parmakları çıplak sırtımı okşadı. "Seni seviyorum," dedi alnıma karşı ve bu yepyeni bir duyguyu ateşledi. Çok yumuşak bir parçamı açığa çıkarmak istemediğim için kalbime yakın tuttuğum üç kelime. "Seni seviyorum ve gittiğimde olacaklardan çok korkuyorum."

"O yüzden gitme. Çünkü ben de seni seviyorum." Göğsünü, teninin en sıcak olduğu yeri öptüm. Boynunu, tıraş losyonunun kokusunu alabildiğim yeri. "Hollandaca nasıl söyleniyor?"

"Ik hou van jou," dedi ve ben de ona tekrarlayınca bana daha sıkı sarıldı.

Bu aşk çok değerli, hassas bir şeymiş gibi hissettirdi, sanki her yerinde KIRMAYIN yazan tabelaların olduğu bir antika dükkanında serbest bırakılmış iki çocuk gibiydik.

Ve yine de: kırıldık.

"Fikrini değiştirmeyeceğini nereden bileceğim?" Şimdi soruyorum. Çünkü bunu daha önce de yaptı, ciddi olduğunu düşündüğüm bir şeyi aldı ve *işe yarayacağından emin değilim* şekline dönüştürdü. *Çok özür dilerim. Her şey için teşekkürler.*

Sertçe yutkunur. "Sanırım bana güvenmek zorundasın. Güvenmezsen anlarım."

"Sanırım bunu benim için neden yaptığını anlamıyorum," diyorum kısık bir sesle, aynı anda hem on yedi hem de otuz yaşında hissederek, tüm bunlara tamamen hazırlıksız bir şekilde. "Bana zaten çok yardımcı oldun. Sormayı tercih edeceğin eski kız arkadaşların yok mu? Ya da arkadaşların, hatta?"

Sanki bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi bir an sessiz kalıyor. "Bu şekilde siz de bir şeyler kazanıyorsunuz," diyor. "Günlük hayatımızla ilgili hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor."

"Seninle yaşıyor olacağım gerçeği dışında."

Yarım bir gülümseme. "Bunun dışında."

"Ve alt kata taşınan kişiden tam kira talep edebilirsiniz."

Bu hayatı hayal ederken, Wouter'in yasal eşi olmanın nasıl bir his olabileceğini düşünürken yine başım dönmeye başladı. Eğer ailesiyle vakit geçirirsek, evli gibi *davranmamız* gerekecek. Yeni evliler birbirlerine sıırıslıkla aşık olurlar.

Ve kendi ailem.

Ailem Amsterdam'a kaçtığımı ve evlendiğimi öğrenseydi, LAX'ten kalkan bir sonraki uçakta beni eve ve aklımı başıma getirmeye hazır olurlardı. *Sağlıklı düşünemiyorsun*, derlerdi. *Bu sen değilsin*.

Belki de tam olarak yüzden yapmalıyım.

"Düşünmeden hareket eden biri değilim." Bunu neden söylediğimden emin değilim, sağduyu için son bir çaba mı?

Diziyle tekrar benimkine dokunuyor. "Tüm hayatını toplayıp başka bir kıtaya taşındın. Daha önce hiç gitmediğin bir ülkeye."

Böyle söylediğinde, içimde gizli bir cesaret olup olmadığını, onun görebildiği ama benim göremediğim bir şey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki de bu düpedüz aptallıktır, ya da belki de sadece bir amaç için bir araçtır. Her iki durumda da, boşandığımız zaman, o kendi binasına sahip olacak ve ben de hayatımda ne yapacağımı bulmuş olacağım.

Hızlı ve basit. Rahatsız edici bir şey yok, aynen dediği gibi.

Ceketimin cebinde, parmak uçlarım bir kağıt parçasını sıırıyor. Öğleden sonra içtiğim buzlu lattenin pipetli ambalajını çıkarıp ona uzatıyorum.

Kaşlarımlın uçlarını bir araya getirip düğümlüyorum.

Ona verdiğimde sırtıyor ve gamzesini karanlıkta bile bulabiliyorum. Eskiden bu gülümsemeyi defalarca çizirdim ama asla hakkını veremezdim. Dudakları çok ince olurdu. Çok çarpık. Sonunda pes ettim ve onun yerine beni çizmesini izledim, hak ettiğimden asla emin olmadığım bir yoğunlukla.

Elime tekrar uzanırken parmakları titriyor. Başparmağıyla bir parmak ekleminin eğimini izliyor. Yukarı ve sonra tekrar aşağı, sanki beni ya da kendini ya da belki ikimizi birden yatıştırmaya çalışıyor. Parmağının o vuruşlarıyla bunun iyi bir karar olduğuna dair söz veriyor.

"Bunu yaptığımda hep biraz daha kibar olacağımı hayal etmişim," diye fısıldıyor.

Tanrım, bana bu kağıt yüzüğü verirken bile gergindi.

"Harika gidiyorsun," diyorum ona, sesimin titremesini engellemeye çalışarak ama başaramayarak. Orada da bir baş dönmesi var, tüm rasyonel düşüncelere aykırı bir şey yapmanın getirdiği bir his - ve yine de bunu rasyonelleştirmenin bir yolunu bulduk.

Amsterdam'da kendimin yeni bir versiyonunu aramaya çıktıysam, sanırım onu buldum.

"Ne diyorsun Danika?" Onun aksanıyla benim adım bu kadar karşı konulmaz olmamalı. Soruları bu kadar ciddi olmamalı. "Benimle fevri mi davranmak istiyorsun?"

Nedense çok uzun zamandır duyduğum en tatlı şey.

"Evet." Kelime bir kahkahanın içine hapsolmuş, küçük, inanılması güç bir şey. Ambalajlı yüzüğü parmağıma o kadar dikkatle geçiriyor ki, bir an için kendimi altından yapıldığına inandırabiliyorum. "Evet, istiyorum."

Dokuz

İLK KEZ BİRLİKTE YAŞADIĞIMIZDA kurallar vardı. Yabancı değişim öğrencileri her gün okula gitmek ve ev işlerine yardım etmek zorundaydı. İçki içmelerine, araba kullanmalarına veya bir işe girmelerine izin verilmiyordu ve Wouter'in programı flört etmeyi kesinlikle engelliyordu.

"Ona ailenin bir üyesi gibi davranmamız gerekiyor," dedi annem. "Bir misafir gibi değil."

Wouter birinci sınıfın başlamasından iki hafta önce ailemizin en yeni üyesi oldu. Ve ben tamamen hazırlıksızdım.

Başlangıçta aşırı kibardık. Annem yıllardır oynamadığımız bir yığın masa oyununu ortaya çıkardı ve babam her büyük yiyecek grubunu akşam yemeklerimize dahil etmeye çalıştı. Sonra yavaş yavaş, hiçbir şekilde kötü olmayan gerçek Dorfman'ları ortaya çıkardık - sadece biraz daha az gösterişli. Monopoly'yi Netflix'le, tahıl kaselerini pizza gecesiyle takas ettik. Kahvaltıya inmeden önce saçlarımızı taramayı bıraktık.

Kız kardeşimle aynı banyoyu paylaşmaya alışmıştım, ama şimdi onun tanıdık kokuları ve spreyleri yerini Çok Erkek, Çok Erkek anlamına gelen bu ürünlere bırakmıştı. Sınıfta yan yana oturduğum çocuklar her zaman aşırı kolonyalı ve yetersizdi. Birini doğal ortamında -ya da doğal, evden uzakta bir okyanusta-gözlemlemek beni

Bilim adamı. Her keşif beni biraz daha çözüyordu: üzerinde Hollandaca bir etiket olan vücut losyonu, anında sevdiğim bir şekilde başımı döndüren karanfil kokulu tıraş losyonu. Bir de Wouter'ın sadece aylıklık etmek için giydiği kıyafetler vardı; bir çift yumuşak gri eşofman altı ve Amsterdam'ın futbol takımı Ajax'ın soluk tişörtü. Duş camındaki buğuya çizilmiş bir gülen yüz ve daha sonra bir kalp.

İşte on üç yıl sonra, başka bir banyoyu paylaşmak üzereyiz. Sırt çantamı en dik yokuşu tırmanırken "Üçüncü ev daha cazip," diyorum, Hayatımda gördüğüm en dar merdiven. Asla kimseyle dalga geçmeyeceğim. Yine *House Hunters International*.

Wouter fazlasıyla rahat bir şekilde bavullarımı eşikten içeri itiyor. Kapı açılır açılmaz küçük bir köpek bize doğru tırmanıyor, tırnakları parke zeminde takırdıyor. Koyu kahverengi, kafasında, çenesinde ve gözlerinin üzerinde uzun tüyler var, belki de terrier ile karışık bir dachshund, kesinlikle çok sevimli. Onu sevmek için diz çöktüğümde kuyruğu çılgına dönüyor, ama yakalayamayacağım kadar hızlı sıcıyor, öyle bir telaş ki daireyi zar zor içine alabiliyorum. İnsanından sevgi istiyor ama Wouter ona yeni bir arkadaş getirdiği için de aklını kaçırarak kadar mutlu.

Köpek koridordan oturma odasına geçiyor, bir tur atıyor ve hemen bize geri dönüyor. Ve yine. Koridora bir şey taşıyor ve ayağımın dibine bırakıyor, çorap mı?

"Düzgün bir tanışma için yeterince sakın misin?" Wouter böyle diyor ve köpek kendisinden ne istendiğini tam olarak anlamış görünüyor, yere çöküyor ve başını eğiyor. "Danika, bu George Costanza. George, bu da Danika."

"Üzgünüm, köpeğinizin adı..."

"George Costanza. *Seinfeld*'deki karakterden sonra-" "*Seinfeld*. Biliyorum."

O bizimle yaşarken eski *Seinfeld* bölümlerini izlemek için çok zaman harcadık, annemle babam koltukta, Phoebe koltukta kıvrılmış, Wouter ve ben birkaç yastıkla yere uzanmıştık. Hepimizin birlikte yapabileceği sağlıklı bir aile aktivitesi. Wouter gösteriyi Amerikanlığıyla çok komik buldu. İki buçuk saat boyunca

Yarım sezon, basit bir cep telefonunun varlığıyla çözülebilecek olay örgüsü sayısını karşısında şok oldum.

Bunca yıl sonra, köpeğine bir dizideki bir karakterin adını verdi, bu da ona küçük bir şekilde *beni* hatırlatmalıydı.

"Amerika'daki en güzel anılarımdan bazıları," diyor Wouter, George'u kucağına almak için eğilip başına bir öpücük kondururken. "Sanırım Amerikan sitcom'larına karşı bir zaafım var."

Her şeyi yeniden toparlamak için sadece birkaç güne ihtiyacım vardı, bu süre zarfında briç konuşmamızı defalarca tekrarladım. Yeşil kartlı evlilik korku hikayelerini araştırmak için saatler harcadım, kendimi yakalanmadan bunu gerçekten yapabileceğimize ikna ettim. Yarı yarıya onun vazgeçeceğini ve konuşup konuşamayacağımızı soran bir mesajla uyanacağımı umuyordum. Birden fazla kez parmak uçlarım telefonumda onun adının üzerinde gezindi ve aynı şeyi düşündüm.

Ve her seferinde kendimi durdurdum.

Şimdi onun evinde olduğum için, sadece Wouter van Leeuwen ile evlenmenin değil, onunla birlikte *yaşamanın*, haftanın yedi günü sabahtan akşama kadar bu mekânı paylaşmanın gerçekliğini düşünmek için yeterince zaman harcamadığımı fark ediyorum. Şimdiye kadar sadece ailemle, kız kardeşimle ve birkaç kadın oda arkadaşım ile yaşadım. Hiçbir zaman bir erkekle yalnız kalmadım ve mantıklı olan varsayım, eğer kalırsam ve kaldığımda bunun pragmatizmden değil aşktan kaynaklanacağıydı.

George'un yedi sekiz yaşlarında olduğunu, birkaç yıl önce Macaristan'dan kurtarılıp getirildiğini anlatırken, *bu adamın kocanız olmak üzere* olduğunu düşünüyorum. Köpeğin küçük pembe dili Wouter'in yanağını yalamak için dışarı fırlıyor. Bir an için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. *Dört. Yedi. Sekiz.* Kulağa her zaman işe yaramayacak kadar basit gelen nefes tekniği, bedenimdeki endişenin bir kısmını serbest bıraktığında hâlâ şaşıyorum.

Dört. Yakalanmayacaksın. Yedi. Bu

kalıcı değil.

Sekiz. Bu en iyi seçenektir.

Her sarmal düşünce için anında bir tedavi değil, ama en azından biraz daha rahat nefes alabiliyorum.

Dairesini hayal ettiğimde, sanatla kaplı olmasını bekliyordum. Gerçek şu ki, modern gömme raflar, bir oturma odası ve biraz sade olsa da çok güzel.

Üzerinde tek bir kitap olan bir sehpa, mükemmel bir okuma köşesi gibi görünen o inanılmaz kanal manzaralı pencerelerin yanında battaniyeli bir bank. Bir köşede köpek oyuncaklarıyla dolu bir sepet, ancak Wouter, George'un muhtemelen yavruyken hiç sosyalleştirilmediğini ve getirmenin anlamını bilmediğini söylüyor.

"Oynadığı tek şey benim çoraplarım, o yüzden delik açılmasını istemiyorsan seninkilere dikkat etsen iyi olur."

Çoğunlukla postaları saklamak için kullanılmış gibi görünen bir mutfak masası, tezgahta birkaç bar taburesi ve bir balkon var. Çinili şömine ve o lanetli merdivenler gibi bazı orijinal detaylar duruyor, ancak birkaç aile fotoğrafı dışında Wouter'in büyüdüğü yerin burası olduğunu haykıran hiçbir şey yok.

Sonra hemen fark etmem gereken bir şey ortaya çıkıyor.

"Bekle, zemin..."

Wouter boynunun arkasını ovuşturarak utangaç bir ifadeye bürünüyor. "Düz değil, evet. Ev eğiliyor." Mutfak masasından bir kalem alıp yere bırakıyor. Yavaşça yuvarlanmaya başladığında ikimiz de boynumuzu uzatıyoruz.

"Aşağıda fark etmedim," diyorum.

"Üst katlarda daha belirgin. Düzleştirmemiz gerekiyor ama bu ucuz değil." Bir omuz silkme daha. "Annemle babam zemini çok severdi, o yüzden düzeltmeye hiç fırsatımız olmadı, gerçi o zamanlar aç bu kadar belirgin değildi." Duvarlardan birine vuruyor. "Birkaç yıl önce boyadım ama bu yaptığım son büyük değişiklikti. Yine de burayı seviyorum. Belki de çok fazla. Daha fazla zaman ya da para ayıramadığım için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum, ama bu ayrı bir tam zamanlı iş gibi geliyor."

Kanepenin üzerinde asılı olan fotoğraflardan birine takılıyorum. Wouter, anne babası, kız kardeşi ve büyükanne ve büyükbabasıyla birlikte lise mezuniyetinde çekilmiş olmalı. Bu dairenin önünde poz vermişler, arkalarında Hollanda bayrağı ve ona asılı bir sırt çantası, bir Hollanda geleneği. Kız kardeşinin sırtı en geniş olanı; sanki dünyada en sevdiği kişiymiş gibi kardeşine sarılıyor. Babası kolunu annesine dolamış, *büyükannesi*, etkilemek zorunda kalacağım kişi- onun yanında. Bu fotoğraftaki çocuk benim tanıdığım Wouter'e çok yakın. Daha gangster, belki biraz daha kendi halinde.

Bilinçli, o zamanlar moda olan kalın çerçeveli gözlüklerle, şimdi taktığı ince dairesel çerçevelerle tezat oluşturuyor.

Ev neredeyse üç yüz yaşında. Van Leeuwen'lardan önce burada yaşayan tüm insanları, bu duvarların içinde katlandıkları tüm dönüm noktalarını ve kalp kırıklıklarını hayal etmek şaşırtıcı.

Wouter beni koridorda ilerletiyor ve ilk kapıya vuruyor. "Benim yatak odam," diyor ve sonra ikincinin önünde, "ve seninki. Umarım sorun yoktur?"

Sırt çantamı yatağın üzerine bırakırken Wouter kapı aralığında eğiliyor, sanki artık benim diye vaftiz ettiğine göre içeri girmek için izne ihtiyacı varmış gibi. Yorgan nötr bir şal deseni ve diğer her şey beyaz: lamba, sürgülü dolap kapakları, ince şifonyer.

Ve duvarda Van Gogh'un ayçiçeklerinin küçük bir baskısı var.

"Bu daha önce burada mıydı?" Soruyorum, bir şekilde cevabı zaten biliyorum.

Utangaç bir gülümsemeyi ısırarak geri çeker. Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Burayı senin için biraz daha ev gibi hissettirmek istedim."

"Mükemmel, gerçekten. Teşekkür ." Sonra koridorun karşısındaki banyoya girip şaşkın bir kahkaha attım, Van Gogh baskısının göğsümü çekiştirmesinden kurtulduğum için minnettarım. "Hâlâ küçük lavabolarda soğuk su mu var?"

"Küçük lavabolarımızın nesi var?"

"Neden bu kadar küçükler?" diye sordum. "Peki ya ellerin büyükse?"

Şimdi o da gülüyor, gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyor. "Burada işler böyle yürüyor," diyor. "Belki de sizin Amerikan lavabolarınız çok büyüktür."

"Yurtdışında geçirdiğiniz ve hayatınızı değiştiren yıldan çıkardığınız şey bu muydu?"

Lavabolarımızın çok büyük olduğunu mu?"

"Ve ekmeğin çok tatlı." Sonra, bir bavulun fermuarını açarken: "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Elbette. Bu gizemli kutuyu benimle birlikte açmak ister misin?" Dün Amerika'dan gelen paketi çıkarıyorum. "Phoebe'den bir bakım paketi."

Wouter mutfağa dönüp bir çekmeceyi karıştırıyor, sonra elinde bir maket bıçağıyla tekrar ortaya çıkıyor. George yatağında kendini evinde gibi hissediyor, bana yaklaşabilmek için yorganın üzerine atlıyor, onu kaşımak için eğildiğimde kuyruğunu sallıyor.

"Bu onun tek hatası," diyor Wouter sahte bir ciddiyetle. "Karşılaştığı diğer herkes

-Konserve yiyecekler ve polar battaniyelerden oluşan lüks yaşam tarzını destekleyen ben olmama rağmen, onlara anında daha çok bağlanıyor."

George'a "Bence senin hiç hatan yok," diyorum çünkü onun küçük yüzüne, mükemmel kulaklarına ve karnını kaşıyabilmek için yuvarlanışına şimdiden aşık oldum.

Kız kardeşimin kutusu hazinelerle dolu: Trader Joe'nun kurabiye yağı, birkaç kutu Annie'nin beyaz kaşarlı makarna ve peyniri, Costco büyüklüğünde bir paket NyQuil.

"Bunu burada bulamazsınız," diye Wouter.

"Bilmeden bana uyuşturucu kaçırmayı Phoebe'ye bırakın."

Elini paket fıstıklarının içine daldırdı. "*Bu* ne-oh." Ve sanki bir tarantula bulmuş gibi lavanta vibratörünü yere düşürdü.

Benim tepkim iki yönlü.

Bir: tam ve mutlak ölüm.

İki: minnettarlık, çünkü taşınmadan önce eski oyuncaklarımı attım ve bunun koleksiyonumu yeniden başlatmak için iyi bir zaman olacağını düşündüm.

"Neden bunlardan birini ekleme ihtiyacı hissettiğini anlamıyorum," diyorum hemen, markayı favorilerimden biri olarak belirtirken bile. "Belli ki burada da var. Yani genel olarak sizde, özel olarak sizde değil, ama *sizde* varsa da yargılamak yok! Elbette herkes tarafından keyifle tüketilebilirler."

Wouter'in yüzü kıpkırmızı ve sanırım gülmemek için kendini zor tutuyor. "Benim yok," diyor. "Ama şimdi bana kaçırdığımı düşündürüyorsun." Başını pakete doğru sallıyor. "Vay canına, yirmi farklı titreşim modeli."

"Biliyor musun, yardıma ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Kutunun yanındaki yatakta telefonum vızıldamaya başlıyor ve ses o kadar sarsıcı ki ilk başta vibratörün bir şekilde açıldığını düşünüyorum.

Ama sadece annemden gelen bir telefon, sanki ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi, tam onu yatağıma sürüklemek üzereyken altımızdan bir garaj kapısı sallanıyor. İkimiz ayrıldık, Wouter koridorun karşısındaki odaya geçti ve tüm bu süre boyunca ders çalışıyormuş gibi davrandı.

"Buna cevap vermeliyim." Wouter'in evlenme teklifinden beri ailemden kaçıyorum, sanki sesimden olağandışı bir şeyler olduğunu anlayabileceklermiş gibi. Onlardan hiç bu kadar çok şey saklamamıştım.

Telefonu açmadan önce Wouter'ın George'la yürümek için ayrılmasını bekliyorum.

"Danibear!" diye mırıldanıyor annem, bana kendimi yeniden on yaşında hissettiren eski bir lakap. "Bu gerçekten sen misin? Uzun zamandır kayıp olan kızımız?"

Gözlerimi devirmekle savaşıyorum. "Merhaba anne. Nasılsın?"

"Güzel, güzel. Baban bahçede. Zambaklar çok güzel görünüyor ama ne yazık ki tavşanlar da öyle düşünüyor."

Annem ve babam da işleri kendilerine son derece uygun görünen iki insan: babam lisede matematik öğretmeni, annem ise ilçede halk sağlığı alanında çalışıyor. Sağlam işler. Bir şeyleri geri veren işler.

Kimse söylemese bile, benzer bir alana girseydim bunun onları memnun edeceğini biliyordum, ancak çocukların önünde kendimi hep garip hissettim ve küçükken hastanelerde çok fazla zaman geçirmek bende geri dönme arzusu bırakmadı.

"Bir süredir senden hiç fotoğraf almadık," diye devam ediyor annem. "Aile albümünü güncellemiyorsun."

"Oh-ben yapmadım mı?" Şaşırmış gibi yapıyorum. "Belki bağlantıda bir sorun vardır. Telefonu kapattıktan sonra kontrol edeceğim."

"Van Gogh Müzesi'ndekilere bayıldım. Tüm bunları bizzat gördüğünüz için cennette olmalısınız!"

Bunun üzerine gülümsememe izin verdim. Aramızda nadir bir bağlantı anı. "Gerçekten öyleydin. Burada olmak hâlâ biraz gerçeküstü ama hoşuma gitti. Ben seviyorum. Ve sen sormadan söyleyeyim, tüm ilaçlarımı alıyorum." Wouter George'la dışarıda, ama yine de bunu sessizce söylüyorum.

"Peki ya bir terapist? Duyduğuma göre genel sağlık hizmetlerinde bazen biriyle görüşmek için randevu almak uzun zaman alabiliyormuş..."

"Henüz araştırmadım," diyorum, çünkü bir süredir Los Angeles'ta düzenli olarak kimseyle görüşmüyordum. "Ama bakacağım."

"İhtiyacınız *olmadan önce* birine sahip olduğunuzdan emin olmak istersiniz" diyor. "Peki ya arkadaşlar? Dışarıda yalnız hissettiğini düşünmek kalbimi kırıyor. Hiç arkadaş edindin mi, belki işten birileri?"

Dişlerimi sıkıp ona yarı doğruları söylemek çok zor. Wouter'in içeri girip mutfakta dolaştığını, dolapları açıp kapadığını ve ocağa bir tava koyduğunu duyuyorum.

Bu sırların saklanması daha kolay hale gelmelidir.

-

Marketten alınmış gnocchi ve salatadan oluşan akşam yemeğinden sonra, Wouter mutfağın diğer tarafındaki dolabı açarken ben ortalığı topluyorum. "Çay?" diye soruyor. "Kahveyi tercih etmiyorsan, seve seve yaparım."

"Çay istiyorum," diyorum ve bu sözleri ilk kez gerçek anlamda söylüyorum.

Ocağın üzerine seramik bir çaydanlık yerleştiriyor ve seçebilmem için bana çeşitli yaprak çay kutularını gösteriyor. Sonra titizlikle çay yapraklarını ölçüyor ve sıcak suyu süzgecin üzerine döküyor.

Keşke kalbi kırık on yedi yaşındaki Dani'ye bir gün Wouter'in Amsterdam'da onun için papatya ve hibiskus çayı yapacağını söyleyebilseydim.

Su sıcak karamel rengine dönerken, "Bu ritüeli seviyorum," diyor. "Kötü bir gün geçiriyorsam, bir demlik çay yapmak her zaman iyi gelir. Muhtemelen olması gerekenden biraz daha karmaşık ama gevşek yaprak çay, poşet çaydan çok daha lezzetli. Onlar aslında çay tozu."

"Hayır, bu harika." Ve bu konudan bahsedişinde bir hürmet var.

"Beş farklı çaydanlığa sahip olan biri ilk kez havalı olarak tanımlanıyor."

İki fincanı küçük bir kurabiye tabağıyla birlikte kanepeye getiriyoruz ve George battaniyeye gömüldüğü yerden başını kaldırıp

Her ihtimale karşı havayı kokluyorum. Kupayı yüzüme tutup içime çekiyorum ve aromatik maddelerin endişemi biraz yatıştırmasına izin veriyorum.

Wouter köpeğinin yanına otururken klasik müzik açıyor ve köpek hemen kucağıma atlıyor. "Gördün mü? Sadakat yok." Bir bacağını diğerinin üzerine atıyor, kanepeye yaslanıyor. Bu onu şimdiye kadar gördüğümünden daha rahat, duruşu daha az sert, kollarını ön kollarına kadar sıvamış ve çilek sarısı saçlarını ortaya çıkarmış.

Tüm sahne o kadar yerel ki, izin versem beynimi karıştırabilir.

"Henüz pişmanlık duymuyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Kısa bir süre içinde çok fazla değişiklik olduğunu biliyorum. Ve eğer dairede beğenmediğin bir şey varsa, dekorun hiçbirine bağlı değilim."

İçimden bir ses sadece kibarlık yaptığını söylüyor; tüm dairesini yeniden dekore edecek değilim. "Şaşırtıcı bir şekilde mi? Uçağım indiğinden beri hiç olmadığım kadar sakın hissediyorum."

"Sevindim," diyor. "Sanırım randevudan önce konuşmamız gereken birkaç şey var."

Randevu: Yaklaşan nikâhımızdan bahsetmenin en doğru yolu. Randevudan iki hafta önce evlenme niyetimizi beyan etmemiz gerekiyordu ve sonuçta hepsi bu kadar, gerçekten. Belediye binasında bir zaman aralığı.

George'u okşamakla çayımı yudumlamak arasında gidip geliyorum. "Doğru. Hikâyemizi ailene anlatacak mısın?"

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Kupasını dudaklarına götürüyor, tekrar konuşmadan önce bir süre bekliyor. "Sadece annem, kız kardeşim ve büyükannem var. Babam birkaç yıl önce vefat etti."

Kelimeler mideme bir yumruk gibi indi. "Wouter, çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu."

Bir kaç yıl. Bu çok uzun zaman önce .

"Sana söylemek için doğru zamanı bekliyordum," diyor. "Ama sanırım hiçbir zaman gerçek bir zaman olmadı. Üniversitedeki ilk yılımda felç geçirdi. Önce iyileşmek, sonra da rehabilitasyon için birkaç ay hastanede kaldı; hareketlerinin geri gelmesi biraz zaman aldı. Annem egzersiz yapmasını ve olabildiğince sağlıklı beslenmesini sağladı ve biz gerçekten

Ondan sonra iyi olacağını düşündü. Ama birkaç yıl sonra bir tane daha geçirdi. Ve sonra eskisi gibi olmadı."

Veda halinden çok daha yaşlı olmayan bir Wouter hayal ediyorum, tüm o korku ve belirsizlik içinde bükülmüş. Eskiz defterine gözlerini kısarak bakarken oluşan o kaş kırışıklığı artık yüzünde kalıcı bir yer edinmiş. İlk felç geçirdiğinde sadece on sekiz ya da on dokuz yaşındaydı. Pek çok açıdan bir çocuktü.

Ailen seninle gurur duyuyor olmalı, demiştim ilk tanıştığımız gün ve beni düzeltmemişti.

Hiç düşünmeden uzanıyorum ve parmaklarımı kot pantolonunun üzerinde duran eline değdiriyorum. Başparmağımı parmak eklemleri boyunca gezdiriyorum, bu sadece marjinal bir rahatlama olsa gerek, yine de gözleri bir anlığına kapanıyor.

"Çok fazla yardıma ihtiyacı vardı. Konuşması ve hareket kabiliyeti oldukça etkilenmişti ve ilk zamanlardaki gibi geri gelmiyorlardı. Amsterdam'dan ayrılmak istemediği konusunda kararlıydı, ancak merdivenler artık mümkün değildi, bu yüzden onunla birlikte zemin kattaki birime taşındım. İlaçları, egzersizleri, yeme ve içmesi konusunda ona yardımcı oldum. O sırada De Pijp'te tek yatak odalı bir evde kalıyordum ama bu bana çok uzak geldi."

"Onunla ilgilendin," diyorum usulca ve başını sallıyor, bakışlarımla tekrar buluşmuyor.

"Ben istedim. Benim için istediği bu değildi, bunu biliyorum ama Roos hâlâ üniversitedeydi ve annem... Onun için daha zor olduğunu söyleyebilirim. Benim için kolay olduğundan değil ama sanırım işim nedeniyle bazen kendimi bölümlere ayırabiliyordum. Bu yüzden düşündüm ki, ne olursa olsun, eğer bu onunla geçirdiğim son yıllarsa, birlikte büyüdüğüm babamdan farklı olsa bile... o zaman bunu yapmak istiyorum."

Bunu hayal etmeye çalışıyorum, Wouter tam üstümdeki fotoğraftaki adamın başucunda. O zayıflarken elini tutuyordu.

"Daha fazla zamanınız olmalıydı."

Şu anda benim için her zamankinden daha net: diğer insanları kendinden önce düşünen bir adam. Ailesini o kadar derinden önemsiyor ki onlar için her şeyi yapar.

Tekrar başını sallıyor, ağzı sert bir çizgi halinde. Otuz yaşındaki hallerimiz birbirimizi daha iyi tanısaydı, acaba daha fazla duygu göstermesine izin verirmiydi? "Annem şimdi Culemborg'da, çok daha küçük bir şehir. Büyükanнем bir süre önce oraya taşındı çünkü kocası . Amsterdam'daki evi satmayı düşündüler ama zaten bu kadar çok şey kaybetmişken onu kaybetme düşüncesini kaldıramadım. Tüm o anıların bozulmadan kalmasını istiyordum. Bu yüzden evi yenilemeyi, iki birimden üç birime dönüştürmeyi önerdim, böylece ikisini kiraya verebilirdik ve ev sahibi sorumluluklarını memnuniyetle üstlenebilirdim. Yine alt katta yaşayamazdım ama burada yaşayabilirdim." Kendisine ihtiyaç duyulabileceğinin farkındaymış gibi George kucağımdan kalkıp başını Wouter'inkine yaslıyor, Wouter da dalgın dalgın parmaklarını sırtında gezdiriyor. "Burası pek çok geleneği de beraberinde getiriyor. Ve bu evlilikle... mantığa aykırı görünebilir ama mutlu olduğumu düşünmelerini istiyorum."

Ya siz? Sormak istiyorum ama bunun için yeterince yakın olmadığımız kesin. "Elbette bunun için evliliğin şart olmadığını biliyorum," diye devam ediyor,

elini George'un yumuşak kahverengi kürküne gömdü. "Ama benim için endişelenmeyecekleri anlamına geliyorsa yalan söylemeye değer. Çünkü bazen endişelendiklerini düşünüyorum."

"Bizi seven insanlar gerçekten yardım edemezler." Ailelerimiz ne kadar farklı olsa da, bu kısmını anlayabiliyorum. "Onlara söylemeden evlenmiş olmanızı sorun etmeyecekler mi?"

"Belki ilk başta tam olarak anlamayacaklar. Ama birbirimizi gençken tanıdığımız için daha kolay olacak."

"O zaman daha çok satmamız gerekecek," diyorum. "Ne yapmamız gerekiyorsa

-Ben varım."

"Teşekkür ederim. Gerçekten. Sanırım ben bundan senden daha çok şey çıkarıyorum," diye takılıyor ve bana babasından bahsetmenin onun içine kapanmasına neden olmadığı için rahatlamış olsam da, bu konuda kesinlikle yanılıyor. Duruşunu düzeltiyor ve konuşmamızın başına dönüyor: geçmişimizde yapmamız gereken düzenleme. "Geçen gün konuştuğumuz şeyle başlayabiliriz. Gençken birbirimize aşık olduk ve sonra yeniden birleştik."

"İkinci görüşte aşk," diye kabul ediyorum, *aşk* kelimesi onun için olmadığı şekilde boğazımda düğümleniyor.

"Bisikletinle bana çarptın, o kısım bizde kalabilir."

"Yapmak zorunda mıyız?" Dizimdeki çürüklerin nihayet solmaya başladığı noktayı ovuyorum.

Yarım bir gülümseme. "Muhtemelen en iyisi gerçek hikâyeye mümkün olduğunca yakın durmak. Diyelim ki bu olay senin burada olduğun ilk birkaç gün içinde oldu, bize biraz nefes aldirmek için."

"Tamam. Bisikletimle sana çarptım ve bunca yıldır birbirimizi ne kadar özlediğimizi fark ettik. Ve hemen evlendik çünkü..."

"Bir dakika daha bekleyemezdik. On yılı aşkın bir süredir birbirimizin hayatından uzak kalmıştık ve daha fazla zaman kaybetmek istemiyorduk."

"Sence bunu satın alırlar mı?"

Bunun üzerine bakışları yere düşer. "Onlar... senin hakkında ne hissettiğimi biliyorlar.

Seni *hissettim*. Los Angeles'ta."

Çayımın bir sonraki yudumunda neredeyse boğuluyordum. "Onlara söyledin mi? Bizden mi?"

Bu geceki ifşaatların hiçbirine hazırlıklı değildim ve bu beni muhtemelen olması gerekenden daha fazla şaşırttı. Ayrılık mesajından sonra beni utanılacak bir şeymişim gibi sakladığını sanıyordum. Üniversiteye gittiğimde, bazen bunların gerçek olup olmadığını sorguluyordum ve birinci sınıfta yaşadığım ilişkiler, açgözlü dokunuşlar ve çaresizce salıvermeler - hiçbirisi bu acıyı dindirmedi. Yirmili yaşlarım boyunca, her sıradan ilişkimde bir şeyler eksikmiş gibi hissettim. Bana sadece gece yarısından sonra mesaj atan adam. Ön sevişmeden nefret eden adam. Jace. Belki de bu sadece ilk aşkın masumiyeti ve keşfetmenin kalp atışlarını hızlandıran adrenaliniydi.

Belki de kırılmıştım.

Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorlar.

Ben de öyle sanıyordum.

Başını sallıyor, çorabıyla halıda bir çizgi oluşturuyor. "Her şeyi değil ama bir kısmını." Çayından bir yudum aldı, yine uzun bir ara verdi. "Amsterdam'a döndüğümde olanları bilmeni istiyorum, en büyük pişmanlıklarımdan biri."

Bakışları benimkilerle buluştuğunda, neredeyse hüzünlü.

Şaka yapmaya çalışıyorum çünkü başka bir şey bu konuşmayı hiç hazır olmadığım bir yere götürebilir. "Ne yani, benim hayatının aşkı olan büyüleyici, dudak uçuklatan güzellikteki Amerikalı olduğumu mu düşünüyorlar?"

Bir gülümseme. "Kesinlikle. hepsi olmadığından değil, ama
."

Artık şaka kontrolden çıkmaya başladı. " yok," diyorum çabucak, hala sersemlemişti ama ikimizi de kurtarmaya çalışıyordu. "Egomu şişirmek zorunda değilsin."

"Ben ." Sanki karmaşık bir denklem üzerinde çalışıyormuş gibi kaşları çatılıyor. "Danika. Güzel olman senin için bir sır olamaz."

Düz olmayan apartman zemini daha tehlikeli bir açıyla eğilmiş gibi görünüyor. Güneş saatler önce battı, ama kehribar rengi lamba ışığında burnunun kenarındaki belli belirsiz çilleri görebiliyorum. Yüzündeki kıllar tek bir renk değil, sarışın, kırmızımsı ve biraz da gümüş rengi. Tatlı köpeği kucağında uyuyor ve gözlerimi kısarsam Prinsengracht'ın gözlüklerine yansıdığını görebiliyorum. *Tanrım*, yüzü bir ressamın rüyası gibi.

Ailesi beni onun anlattığı gibi görse bile, şüpheli olacaklarını düşünmeden edemiyorum. Buranın miras kalması için evli olması gerektiğini biliyorlar, içimizi görebilirler.

O zaman aklıma başka bir şey geldi. Wouter bekar -açıkçası bekar olmasaydı benimle bu anlaşmayı yapmazdı- ama bu şekilde kalması gerektiğini düşünmesini istemiyorum.

"Bütün bu şey," diyorum, koltukta aramızda biraz daha boşluk bırakarak. "Bu senin çılgın bekâr yaşam tarzını ihlal etmeyecek, değil mi? Çünkü eve birini getirmek istersen, eminim bir anlaşma yapabiliriz."

Wouter bu durum karşısında dehşete düşmüş görünüyor. "Vahşi bir bekâr yaşam tarzı yok, sizi temin ederim. Eğer birimiz arkadaşlığa ihtiyaç duyarsa, bunu hallederiz."

Evliliğimizin kutsallığına saygı duymak isteyeceğini beklemiyordum, en azından bu şekilde ve yine de bunu daha da karmaşık hale getirmek zorunda kalmayacağımız için rahatladım.

"Ailemin önünde... sevgi gösterme konusunda ne kadar rahat olduğunuzu da sormalıyım," diyor, yanaklarına yeniden bir kızarıklık yayılıyor. "Açıkçası, onların önünde birbirimizi hırpalamayacağız."

Eğer bunu gerçekten satacaksak, o haklı: birbirlerine o kadar aşık bir çift gibi davranmalıyız ki, sadece birkaç hafta birbirlerinin hayatlarında kaldıktan sonra düğümü atsınlar. Gerçek çiftlerin kendilerine has bir dilleri, ellerini omuzlarına ya da bellerine koyarak kurdukları cümleleri vardır. "Sanırım her konuda rahatım? Hırpalamak dışında mı?" Bunu bir soru olarak ifade ediyorum çünkü tüm bunlar yeni bir alan. Gergin bir kahkaha atıyorum. "Peki ya sen?"

Tekrar bardağına bakar. Konuşmak için bir an bekler. "Bir ilişki içindeyken çok alıngan bir insan olma eğilimindeyim. Bunu seninle yapmazsam ailem fark edebilir. Eğer yapmazsam..." Boğazını temizledi, bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "...sana dokunmak."

Oh.

"Bunun benim için bir sakıncası yok," diyorum yeni bir dizi anı aklıma gelirken. Odamda ders çalışırken bileğime dokunan bir el. Ensemi öpebilmek için saçlarımı okşaması. Bu fiziksel temasa bağımlı gibiydi ve ben bunu o kadar çok seviyordum ki bir sonraki erkek arkadaşım el ele tutuşmak istediğimde ya da kolunu bana dolaması için onu dürttüğümde bana çok yapışkan olduğumu söyledi. "Gençken bunu çok yaptık."

Eğer bir sonraki konuşmasında sesi biraz daha sert çıkarsa, bunun tek nedeni akşamın çok geç bir saati olmasıdır. "Peki ya sen?" diye soruyor. "Bir ilişkide nasıl davranırsın?"

"Ailen aradaki farkı gerçekten anlamayacak, değil mi?" "Ama sen anlayabilirsin."

Bunu düşündüm. "Çok fazla ciddi ilişkim olmadı," diye itiraf ediyorum, dirseğimle bir esnemeyi bastırarak. "Emin değilim. Belki... belki her şey benim için yeni olacak."

Söylemediğim şey: ilişkilerdeki davranışlarımdan her zaman hoşlanmadığımı, kontrolde kalmak için o kadar çaresiz olan kapalı bir kız olduğum ve birinin içeri girmesine izin verdiği anda kalbimin kırıldığı.

Şimdi esneme sırası Wouter'de ve ikimiz de geceyi bitirmeye karar veriyoruz. Fincanlarımı toplayıp ikisini de bulaşık makinesine yerleştiriyor ve banyoda işi bittiğinde -önce onun gitmesi için ısrar ediyorum- aylardır ilk kez cilt bakım rutininin her adımını gözden geçiriyorum. George beni odama kadar takip etmek istediğinde gülüyorum ve onu Wouter'e doğru geri itiyorum, Wouter de kapısını sessiz bir tıkırtıyla kapatıyor.

Sanırım rol yapmaya başlamam gerekecek ve bu da tamamen sakinmişim gibi davranarak duvarın diğer tarafındaki sahte nişanlımla yatağa girmekle başlayacak.

On

Birkaç sabah sonra kız kardeşime "WOUTER'LA ARAMIZDAKİ ŞEYLER... kızıştı," diyorum.

Phoebe'nin yarım kahkahası hem endişe hem de merak uyandırmayı başarıyor. "Detaylandır."

Telefon kulağımdayken çekmeceyi karıştırıp bir çift eşofman altı arıyorum. Neyse ki kız kardeşim bir gece kuşu; bu erken konuşmalar, her gün tam yedi buçukta ön kapının açılıp kapandığını duymak kadar rutinimin bir parçası haline geliyor, Wouter'in George'a fısıldadığı *braaf*, braaf-iyi *çocuk*- yürüyüş için dışarı çıktıklarında. Onlar içeri dönmeden önce hep o rüya gibi sınırda geziniyor, Wouter'in bir kaseye yemek koyarken çıkardığı sesi dinliyorum. George'un yakasının , tezgâha konan bir fincan çayı. Wouter işe gitmeden önce köpeğiyle Hollandaca birkaç sessiz kelime daha. Her şey o kadar sessizdi ki, buna rağmen ilk sabah bana mesaj attı: Umarım seni uyandırmamışsızdır.

istediğim şey: yıllardır uyandığım en iyi yöntem olduğu.

"Kimseye söyleyemezsin," diyorum Phoebe'ye. "Maya dışında, çünkü zaten ona her şeyi anlattığını varsayıyorum."

"Doğru. Devam edin."

Ona söylediğimde Amsterdam'daki hayatım Amerika'daki hayatımla çakışacak ve bu da biraz korkutucu olsa da bir sonraki adımın gerekli olduğunu hissettirecek. Ona güvenim sonsuz; ailelerimize söylemeyeceğini biliyorum. Ve bunu başka biriyle paylaşmayı düşünemiyorum - özellikle de ayrıldığımdan beri neredeyse hiç uğramayan arkadaşlarımla.

Phoebe'den hiçbir zaman uzun süre sır saklayamadım. Ben daha kendime itiraf etmeden önce Wouter'a olan aşkımlı biliyordu ve odasından çıktıktan dakikalar sonra ona ilk öpüşmemizle ilgili mesaj attım. Hastaneye kaldırılmamdan hemen önce, yirmili yaşlarımdaki ortalarındaki o bulanık birkaç haftayı düşünmemeye çalışıyorum, biriyle konuşmamı nazikçe öneren ilk kişi oydu.

Ne yaşarsam yaşayayım, altta yatan kardeşçe bir endişe duygusuyla sonsuz destek oluyor.

"Çalışma vizeme startup'ın sponsor olduğunu biliyorsun ve o olmadan burada doksan günden fazla kalamam." Şu anda seksenlerin altında bir yerlerde. "Ama aslında kolay bir çözümü var, o da ben, yani biz, yani Wouter ve ben, evleneceğiz." Ağzım sözcüklere takılıyor. Kendimi onun tepkisine hazırlayarak sakın bir nefes alıyorum. "Böylece ben ülkede kalabileceğim ve o da ailesinin sahip olduğu binayı miras olarak alabilecek. Açıkçası bir ilişkimiz falan yok, sadece vize için. Boşandığımız zaman ben çok daha yerleşmiş olacağım ve ikimiz de... hayatlarımıza devam edebileceğiz."

Bu sözcükler, *boşanmak*- daha önce kimsenin benim söylediğim kadar rahat bir şekilde söylediğinden emin değilim.

Telefonun diğer ucu sessizleşiyor. Eşofmanlarımı giyip yatağa oturuyorum ve bağlantının kesilip kesilmediğini merak ediyorum.

"Phee? Alo?"

"Buradayım, buradayım. Sanırım bayıldım."

"Saçma olduğunu biliyorum," diyorum, kalp atışlarımdaki hızlandığının farkındayım. Onun onayına hiç bu kadar muhtaç olmamıştım. Onun anlayışına. "Ama düşünürseniz, bu çok mantıklı. Olası bir sınır dışı edilme stresi olmadan bir iş bulmam için bana daha fazla zaman verecek ve-"

"Bunu düşünüyorum. Ve bu şimdiye kadar duyduğum en gülünç şey olabilir." Onu göremesem de gözümde canlandırabiliyorum: Telefonu açtığında bana Maya üst katta uyurken kendisinin kanepede battaniyeye sarıldığını söylemişti ve battaniyenin yere itilmesi, Phoebe'nin ayağa kalkıp adım atması gibi sesler duyuyorum. Tekrar konuştuğunda sesi daha telaşlı geliyor. "Başının ne kadar belaya girebileceği hakkında bir fikrin var mı? Mesela, uluslararası olarak?"

"Yapmayacağız. Bizim bir geçmişimiz var." İstemeden de olsa, Wouter'in bana söylediklerini aynen tekrarladım. "O bizimle yaşarken nasıl aşık değildiniz gibi davrandıysak, şimdi de aşıkmanız gibi davranabiliriz."

"İyi, güzel. Görünüşe göre bu konuyu gerçekten düşünmüşsün. Tüm artıları ve eksileri " diyor. "Ve planın sadece annemle babamın öğrenmemesi mi? Çünkü öğrenirlerse kesinlikle çıldıracaklarını biliyorsun, değil mi?"

"Dünyanın öbür ucundalar." Yanağımın içini biraz fazla sert ısıırıyorum. Hiçbir zaman ciddi bir konuda kavga etmedik, sadece birimizin kapıyı çarpmasına neden olan çocukça tartışmalar yaptık, sadece ailelerimiz bizi bir saat sonra eski Britney Spears şarkıları söylerken ve birlikte tırnaklarımızı boyarken buldu. Sesimdeki sertlik neredeyse tanınmaz halde. "Phoebe. Bunu ben yapıyorum. İzin istemek ya da mantıklı bir ses duymak için aramadım. Sadece bilmeni istedim."

Uzun bir sessizlik daha oluyor. "Tamam," diyor sonunda uzun bir nefes verdikten sonra. Tekrar otururken koltuğu gıcırıyor. "Anladım. Sen bir yetişkinsin. Eğer bu konuda eminsen, eğer gerçekten yapmak istediğin buysa... o zaman yoluna çıkmayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Ve sen hala alt katta mı yaşıyorsun?"

Gerçek dilimin ucuna kadar geliyor ama yutkunuyorum. "Doğru."

"Güzel. Fazladan yer olması akıllıca olur."

Ona söylediğim onca şeyden sonra neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Belki de evliliği kavramak daha kolay olduğu için: sadece kağıt üzerinde birbirimize bağlıyız, ailesinin önünde hariç. Birlikte yaşamak, bu dar alanlarda ve karanlık köşelerde gezinmenin gerçekliği... Yapabileceğimden emin değilim

Bunu ona gerçekte olduğundan daha samimi görünmeyecek şekilde anlatın.

Çünkü öyle değil. Bu sadece pratik.

Phoebe bana Maya ile birlikte bebek doğmadan önce ziyaret etmek istediklerini söylediğinde ve ben de sabırsızlandığımı söylediğimde bile, bunun tam tersini, yani Kaliforniya'yı ziyaret etmeyi henüz planlamadığımı fark ediyorum. Hayatımı aklımın ucundan bile geçmedi ve onu, Maya'yı ve ailemi özlesem de uçuşlar pahalı ve bu ülkeye gidip dönmek pasaport kontrolünde cevaplamaya hazır olduğumdan daha fazla soruyla karşılaşmama neden olabilir. Beynimin gurbetçi kriz merkezi için bir başka ikilem.

Telefonu kapattıktan sonra duş almak için koridorun karşısına geçtim. Bir süre konuştuk; Wouter işe gitmek için bir saat önce çıkmış olmalı. Kapı koluna uzanıp iterek açıyorum ve-

"Oh-"

" dilerim-" "-

hayır-özür *dilerim!*"

Wouter orada gömleksiz duruyor, kalçalarına bir havlu sarmış, ağzı dehşet içinde açık. Bir elinde jilet sallanıyor.

Siktir, siktir, siktir. Buraya geleli bir hafta bile olmadı ve şimdiden en kötü kabusuma düştüm.

Sahne nefes kesen enstantanelerle kaydedilir: ıslak saçlar ve buğulanmış bir ayna. Havada tıraş kremi kokusu. Göğsü hala duştan parlıyor ve sol omzunda seçemediğim bir mürekkep parıltısı. Lavabonun üzerinde çalışırken gördüğüm o saç izi, karnı boyunca tozlanmış ve havlunun altında bir yerlerde kaybolmuş.

Belki de en tehlikelisi, onu tıraş olmaktan çok daha az masum bir şey yaparken yakalamışım gibi yüzüne yayılan kiraz kırmızısı utangaçlık. Gözlerimiz bir an için olması gerekenden daha uzun süre kilitleniyor, bedenlerimiz donuyor, ikimiz de kapıya doğru hamle yapmıyoruz.

Havluyu daha yukarı, daha sıkı tutuyor ama kalçalarının arasındaki o müstehcen V çizgisini görmeden önce değil.

Sonunda kendime geldim ve kalbim hâlâ boğazımda, kapıyı kapattım. Sadece birkaç saniye açık kalmıştı, bu da bir şekilde

yarı çıplak vücudunun her ayrıntısını haritalandırmam için zaman. Etkili olmadığım asla söylenmesin.

Artık onu göremesem de içgüdüsel olarak yüzümü kapatıyorum. Alnımı tahtaya hafifçe vuruyorum. "İşe gittiğini sanıyordum," diye idare ediyorum. "Çok özür dilerim. Öylece içeri dalmamalıydım."

Tıraş kreminin kokusunu hala alabiliyorum. Naneli şampuanının. Aynı yerde duş aldığımız için sabununun içinde ne olduğunu tam olarak biliyorum, Fransızca adı olan beyaz bir şişe. Yeşil çay, narenciye, adaçayı notaları.

"Bu sabah bir hastam iptal etti. Kapıyı kilitlemeliydim." Bir öksürük. "Banyoya yanımda kıyafet getirmememin bir sakıncası var mı?"

"Oh! Evet. Tabii ki. Güvendesin!" Odamın kapısına geldiğimde sesleniyorum. George yerde oturmuş bana kuyruğunu sallıyordu, ben de neredeyse çiğneyip bitirdiği çoraplarımı ona fırlattım. İçimden bir ses hayvanların, insanların ne tür saçmalıklar peşinde olduğunu çok iyi bildiklerini ve bizi her zaman yargıladıklarını söylüyor. Sevgiyle.

Yıllar önce, Wouter ve ben, ikimiz de tamamen giyinik olmamıza rağmen, evimde garip bir banyo etkileşimi yaşadık. Ve şimdi onun da bunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum: pijama şortu ve Speak Now World Tour tişörtüyle lavabodayım, kilitlemediğim için kapı açık.

Wouter geri çekilerek, "Özür dilerim," dedi.

"Sadece dişlerimi fırçalıyorum." Diş fırçamı kaldırdım. "İstersen kalabilirsin."

Flörtümde nadiren bu kadar küstah olurdum -banyoyu paylaşabileceğimizi söylemek flört müydü? Bir an tereddüt etti, sanki evet demeye izni olup olmadığını bilmiyormuş gibiydi. Sonra kapıyı ardına kadar açık tutarak içeri girdi.

Birbirimizi daha önce de pijamalarla görmüştük ama çift lavaboda onun yanında durmak dayanılmaz derecede samimi hissettiriyordu. Birlikte dişlerimizi fırçaladık, aynada göz göze geldik ve bir kızın erkeklerin yanında nasıl davranması gerektiğine dair tüm ergenlik yanlış yönlendirmelerimle, tükürüğümü olabildiğince zarif yapmaya çalıştım.

Ta ki göğsüm nefes alamayacak kadar sıkışana ve diş fırçamı lavaboya düşürene kadar.

Ecza dolabında duran inhalerimi hemen getirdi ve ağzıma götürürken klozete oturmama yardım etti. O günün büyük bölümünde astım krizinin ilk aşamalarını hissetmiştim ama bunu orman yangını dumanına bağlamıştım.

"İyi olacaksın," deyip duruyordu ama gözlerinde karşı koymak için çok çaba sarf ettiği endişeyi görebiliyordum. "Harika gidiyorsun. Yavaş nefes al, aynen böyle."

Benimle konuşma şeklinden sonra ona aşık olmamak imkansızdı.

o.

Otuz yaşındaki Wouter birkaç dakika sonra yatak odasından çıkar kot pantolon ve yakalı gömlek giymiş. "Sanırım bundan sonra kapıları hep kilitlemeliyiz," diyor ama yüzünde bir eğlence parıltısı var. Saçları hâlâ nemli, tıraş losyonunun kokusu burun deliklerime yapışıyor.

Yüzüm alev alev yanıyor. "Harika fikir. Kapı çalma, ev kuralları bir ve iki."

Mutfakta, raftan bir çaydanlık alıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Başımınla onaylıyorum ve o da iki fincan alıyor.

Çoğunlukla, birlikte yaşamak böyle bir şeydi, ailemle yaşadığı zamandan çok da farklı olmayan koreografik bir nezaket. Gün içinde George'u yürüyüşe çıkarıyorum, sonra da dizüstü bilgisayarımı açıp gözlerim yanana kadar iş ilanlarına göz atıyorum. Dün gece bizim için akşam yemeği pişirdim, telefonumla tercüme ettiğim Hollandaca talimatlar içeren bir Albert Heijn yemek seti, bana verdiği bu kadar çok şeyle en azından bunu yapabileceğimi düşündüm ve önceki gece bazı meslektaşlarıyla bir iş yemeği yedi. Zemin kattaki daireyi dost canlısı bir Sırp çifte kiraladı bile - bu da birlikte yaşamamızı daha da nihai hale getiriyor.

Gençken şöyle bir şey hayal ederdik: ebeveyn yok, tam bağımsızlık. İstedığımız zaman gelip gidebilmek. Ortak bir yatak, tabii ki burada geçerli değil. Birlikte yaşama gerçeği çok daha belirsiz, ikimiz de diğerinin alanına tecavüz etmek istemiyoruz, dar koridorda birbirimizin yanından geçerken özür diliyoruz. Banyo dolabında bana yer bile açtı ama genel bir korku

Aşırıya kaçma korkusu yüzünden ürünlerimin çoğunu masamda, antidepresanlarımı ise bir çekmecedeki saklıyorum.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye soruyor duşumu bitirdikten sonra, çayın demlendiği mutfakta ona katılıyorum. Su ısıtıcısına uzandığında, tıraş bıçağını tutarken kolundaki kasların nasıl esnediğini hayal etmemeye çalışıyorum, çünkü bu sadece çıplak göğsünü hayal etmeme neden oluyor. Ve omuzlarını. Ve saçlarından boğazının çukuruna damlayan suyu.

"İlk Hollandaca dersim!" Gerçek bir coşkuyla söylüyorum, kısmen de asıl amacımın tüm o görüntüleri zihninden çok çok uzaklara itmek olduğu gerçeğini maskeleyerek için. Nedense bu onu güldürüyor. "Ne? Bu konuda daha somurtkan mı olmalıyım?"

"Hollandaca öğrenmek için bu kadar heyecanlanan başka biri olmamıştı." Bana rahatlatıcı limon kokusuyla bir fincan Earl Grey uzatıyor. "Amsterdam geçici bir yer olabilir. Pek çok insan ülkesine ya da başka bir yere gitmeden önce burada sadece kısa bir süre kalıyor. Bu yüzden pek çok yabancı asla dil öğrenmiyor, bunu anlayabiliyorum. Sadece birkaç aydır buradasınız ve şimdiden çaba sarf etmek istiyorsunuz..." Başını salladı. "Sanırım duygulandım? Tüm ülkem adına mı?"

Şimdi gülme sırası bende, kahverengi küp şekere uzanırken çıkan ses kalbimde olup bitenlere tamamen zıt olsa da. "Ben de seni iş yerinde ziyaret edebilir miyim diye merak ediyordum?" Bana şaşkın bir bakış attığında, "Evlenmeden önce ne iş yaptığını görmek istemem çok mu garip?" diye ekliyorum. Aradan birkaç gün geçtikten sonra bile bu kelimeye takılıp kalıyorum.

"Burası sadece bir ofis" diyor ama son hastasından sonra uğramamı söylüyor.

George ağzında çoraplarımla salona giriyor, Wouter kulaklarının arkasını kaşımak için eğildiğinde bile onu bırakmıyor. Sonra el sallayarak ve çayından son bir yudum alarak neredeyse kocam kapıdan çıktı.

ŞİMDİ TEKNİK OLARAK İŞSİZ OLDUĞUMA GÖRE, özgürlüğe alışkın değilim. Hayatımda bunu sadece iki kez yaşadım: İlki üniversitenin birinci ve ikinci sınıfları arasında, Phoebe Route 66'yı birlikte sürmek istediği için staj başvurusunda bulunmadığım zamandı. İkincisi ise hastaneye yatırıldığım zamandı, gerçi o zamanlar kendimi pek de bağımsız hissetmiyordum.

Ne zaman geleceğimi düşünecek bir anım olsa, aklımda hep aynı nakarat çalıyor: Anlamalı bir şeyler yapıyor olmalıyım. Sahip olmamam gereken hayatın tüm avantajlarını kullandığımı gösteren bir şey.

Sorun sadece mikro prematüre olmam değildi, garip terim her zaman gerçek bir insan yerine narin bir cam heykelciği akla getirmiştir. Her birkaç yılda bir, haber yapacak başka bir şeyleri olmadığında, yerel bir gazete veya TV kanalı benimle ilgili bir güncelleme yapmak isterdi. Üstesinden geldiğim aşılmaz zorlukları ve şimdi nasıl olduğumu anlatan iyi hissettiren hikayelerden biri.

Bu son kez, doğduğum hastanede yeni bir yenidoğan yoğun bakım ünitesinin açılmasıyla bağlantılı daha büyük bir hikayenin parçasıydı. Görüşükleri bir avuç "mucize bebekten" biriydim, yirmi altı yaşındaydım ve pek de iyi bir üne sahip olmayan bir teknoloji şirketinde çalışıyordum. Profilini çıkardıkları diğer insanlar sosyal hizmet uzmanı, inşaat mühendisi, yenidoğan hemşiresi olmuşlardı. Hatta bir tanesi Los Angeles Filarmoni'de kemancı olmuştu. Ben ise küçücük stüdyo dairemde hazır ramen mikrodalgada pişiriyordum, en son sıradan ilişkim yeni bitmişti ve çoğu insanın nefret ettiğı bir şirket için açılır menü tasarlamaya çalışıyordum.

Haberin televizyonda yayınlandığı gece yatağı girdim ve titremeye başladım. Nefes kaldım. Ciğerlerim kırılğan hissediyordu ama inhalerim pek yardımcı olmuyordu. Vücudumdaki her şey ağrısa da, bir şekilde sorunumun fiziksel olmadığından emindim. Bu durum aylardır devam ediyordu ama ben bunu grip mevsimi ya da yeterince uyumamak olarak görüp geçiştirmiştim. Kendime her zaman sadece biraz kötü olduğumu söylerdim ama kaç kişi her zaman, hatta çoğu zaman gerçekten *iyi* hissettiğini söyleyebilirdi ki?

Günler sonra, hala zar zor hareket ederken, o kadar susuz kalmıştım ki yutkunmak bile acı veriyordu, kız kardeşimi aradım ve geldiğinde beni almasını istedim.

en yakın hastaneye götürdüm. Sonunda bir akıl sağlığı merkezine sevk edildim ve orada gönüllü olarak kaydımı yaptırdım, Phoebe'ye sarılıp vedalaştım ve ona endişelenmemesini söyledim.

Orada semptomlarımı yıllardır sakladığımı öğrendim. Yüksek işlevli depresyon ve anksiyete. Bitmek bilmeyen yorgunluk, açıklayamadığım vücut ağrıları, odaklanamama gibi pek çok belirtiyi görmezden gelmişim. Doğru ilacı bulana kadar terapistler, gruplar ve ilaçlar kullandım ve sonunda tekrar nefes alabildim. Oradayken iş, yemek ya da diğer insanlar hakkında endişelenmeme gerek yoktu. Tek sorumluluğum sağlığıma kavuşmaktı.

Hâlâ o noktaya gelmeme izin verdiğime, bedenim ve zihnimle o kadar uyumsuz olduğuma ve çöküşün eşiğinde olduğumu fark etmediğime inanamıyorum.

Yavaş yavaş iyileştim. Yüzde 100 değil ama sis dağıldı ve hala bazı gri anlarım olsa da çoğu gün kendimi mutlu sayacak kadar stabil hale geldim. Tüm tatil zamanımı ve hatta bazı ücretsiz izinlerimi bunu çözmek için kullandım ve işe döndüğümde, soran herkese ameliyat olduğumu söyleyerek yalan söyledim.

İşimi kaybettikten sonra, Jace ile ayrıldıktan sonra bile, başka bir çöküşten o kadar korkuyordum ki dikkatimi dağıtmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Saçlarımı kestirdim, pahalı güzellik ürünleri kılığına girmiş kişisel bakım girişimlerinde bulundum, ayrılmadan önce ailemle olabildiğince çok zaman geçirdim. Ve sonra, elbette, uluslararası taşınma. Büyük kaçış. Yeterince hızlı koşabilseydim, belki beynimdeki karanlık beni yakalayamazdı.

Pek çok insanın artık uzmanlaştıkları alanlarda çalışmadığının farkındayım. Sadece başka ne için nitelikli olduğumu veya beni neyin mutlu edebileceğini bilmiyorum, bu da beni biraz çeyrek yaşam krizi yaşıyormuşum gibi hissettiriyor.

Tek bir akşam yemeği, Wouter'e kendimi anlamam için verdiği bu zamanın karşılığını ödemeye yetmez; bunun muazzam bir ayrıcalık olduğunun farkındayım. Ama şimdilik tek çözmem gereken Hollandaca'da *eu* sesini nasıl telaffuz edeceğim.

Dilleri her zaman sevmişimdir; lisede üç yıl Fransızca okudum ve üniversitede kısa bir İtalyanca dönemi geçirdim, çünkü kısa bir her şey dönemi geçirdim. Bir sömestr ve ailemin iyi bir fikir olduğunu düşünmediğı Floransa'daki bir yurtdışı eğitim programına başvurdum. "Çok uzak" dediler ve ben de gitmedim.

İşte yeni bir kelime dağarcığıyla yeni bir başlangıç yapma şansım.

Derse girmeden önce oda, sadece bazılarını tanıdığım yarım düzine farklı dilde konuşmalarla doluyor ve oturup ders kitabımı çıkarırken yeni sınıf arkadaşlarımla gülümsemelerimizi değış tokuş ediyorum. Okul konusunda kendimi hiç pratik yapmamış hissetmeme rağmen, gün boyunca ilk kez rahatlıyorum. Hepimiz burada olmak istediğimiz için buradayız, çünkü yeni hayatlarımızın her parçasını içimize çekmeye çalışıyoruz.

"Welkom in de Nederlandse les," diyor öğretmen, Femke adında orta yaşlı, dost canlısı Hollandalı bir kadın. "Laten we beginnen. Başlayalım."

On bir

Zihnim temel dilbilgisi ve fiil çekimleriyle meşgul, dersten çıkarken koridorun karşısındaki odadan çıkan tanıdık birini görüyorum.

"Iulia?" Seslendim ve arkasını döndü.

"Dani!" diyor, sevinçli bir sesle, hak ettiğimden emin olmadığım bir duyguyla. Öğrencilerin akışını bozmamak için kenarda duruyoruz. "Nasılsın? Burada ders mi alıyorsun?"

"İlk kitabımı yeni bitirdim. Biraz bunaldım ama iyi anlamda." "O duyguyu bilirim. İleri düzey bir konuşma sınıfındayım.

Çoğunlukla güncel olaylar hakkında Hollandaca konuşuyorum, çünkü görünüşe göre acıyı seviyorum." Çantasını diğer omzuna doğru kaydırıyor. Onu her zaman gördüğüm gibi rahat giyinmiş: joggers, botlar, büyük boy sweatshirt, uzun saçları gevşek ve dalgalı. Rahatlığa öncelik veren birine hayranlık duyabilirim. "Hâlâ tek parça olduğunu görmek güzel."

Hemen bir utanç duygusuna kapıldım. "Taşındıktan sonra sana ulaşmalıydım. Eşyalarımı sende tutmama izin verdiğin için çok nazıktın." Sonra yanağımın içini çiğniyorum, bunu nasıl yapacağımdan emin değilim. Biriyle tanıdıklıktan arkadaşlığa geçmeyeli yıllar olmuştu ve bunu bir yetişkin olarak yapmayı hiç becerememiştim. Sonunda dürüst olmaya karar verdim. "Düşündüm de, belki birinden bir şey duymak can sıkıcı olabilir.

Bir süredir burada olan biri hala tökezleyerek yoluna devam ediyor. Burada fazla kalmak istemedim."

Iulia'nın kara gözleri büyür. "Ciddi misin sen? Özür dilerim. Stres yapman gereken milyonlarca başka şey varken haddimi aşmaktan korkuyordum."

Gülümsememi bastırmak zorundayım, çünkü belki de endişelerimiz benzer ruhlara sahiptir. "Kahve içmek ister misin?"

Bir sonraki blokta bir yer buluyoruz ve orada uzun zamandır duyduğum en havalı işe sahip olduğunu öğreniyorum.

"Ben bir tekne turu kaptanıyım," diyor kupalarımızı alıp oturduktan sonra. "Tren istasyonunun oradaki dev tekneler için değil. Biz bir çeşit alternatifiz - en fazla on kişi alıyoruz ve isterlerse alkol bile getirebiliyorlar. Ve benim küfür etmeye iznim var." Kahvesinden bir yudum aldı. "Peki ya sen?"

"Aslında hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum." Latte'mle birlikte gelen bisküvinin ambalajıyla oynuyorum -kahvenin bisküvisiz servis edilmesi nadirdir. "Şirketim dağıldı, ben de yeni bir şeyler arıyorum."

Kederli bir şekilde başını sallıyor. "Bazen kolay olmuyor, üzgünüm. Peki nerede yaşıyorsun? Umarım daha iyi su tesisatı olan bir yerde?"

"Şehir merkezinde bir yer buldum." Çok az tanıdığım biriyle konuşmak için fazla Wouter'a yakın hissettirdiğinden konuyu değiştiriyorum.

Öğrendiğime göre Iulia Bojescu buraya yirmili yaşlarının başında Bükreş'ten gelmiş. Birkaç arkadaşıyla ziyaret etmiş ve şehre aşık olmuş, ne yapıp edip bu işi yürütmeye yemin etmiş. Garsonluk, barmenlik yapmış ve sonra hayatını değiştiren bir tekne turuna katılmış.

"Bütün gün Amsterdam'ı muhteşem yapan şeyler hakkında konuşabiliyorum," diyor. "Bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken ve suyun üzerindeyken bile birilerinin bana bunun için para ödediğine inanamıyorum."

Gözlerinin nasıl parladığını görmemek mümkün değil ve işte orada: tam olarak yapması gereken şeyi bulan başka bir kişi.

Yine de bu sefer kıskançlık uyandırmıyor.

Yollarımızı ayırma vakti geldiğinde "Bir ara tekneye gel" diyor ve söz veriyorum geleceğim.

O gider gitmez sırtmaya başlıyorum, sanki ailem beni anaokuluna bırakmış ve ben de ilk arkadaşımı edinmişim gibi.

-

Wouter'in ofisine giderken yaşlı bir çift bana yaklaşıp utangaç bir şekilde el salladığında kendime olan güvenim zirveye çıktı.

"Affedersiniz," diyor kısa gri saçlı bir kadın, anlayamadığım ağır bir aksanla. Kocasını kâğıttan bir haritaya kaşlarını çatmış bakıyor. "İngilizce biliyor musunuz?"

Aman Tanrım.

Buralı olduğumu sanıyorlar.

"Evet!" diye cevap verirken başım dönüyor.

O ve kocası rahatlamış görünüyor. "Rijksmuseum'gitmeye çalışıyoruz. On dokuz doğru tramvay mı?"

Sorunun cevabını bildiğim için daha da heyecanlanarak başımı sallıyorum. "Şuradaki durak, caddenin diğer tarafında."

Teşekkürlerini esirgemiyorlar ve ben de Wouter'in ofisine giden başka bir tramvaya binmeden önce onlara el sallıyorum.

Oturduğumda telefonum annemden gelen bir mesajla çalıyor.

ilk Hollandaca dersiniz nasıldı? Eve sağ salim varabildiniz mi?

İçimdeki hayal kırıklığını bastırıyorum. En son konuştuğumuzda ailem dersin saat kaçta olduğunu sormuştu, ben de onlara nasıl geçtiğini haber vereceğimi söylemiştim. Görünüşe göre bunu hemen yapmamış olmam, bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gittiği anlamına geliyor.

Otuz yaşındayım ve ailem hala beni bu şekilde kontrol ediyor.

Harika, az önce bir arkadaşımınla kahve içtim. Söz veriyorum, iyiyim.

Bina, Amsterdam'ın Oud-West mahallesinde, şehir merkezinin hemen dışındaki sakin bir sokakta yer alıyor. Akşam karanlığı bir saat önce çöktü ve hala evlerine ya da iş sonrası planlarına giden birkaç bisikletli olsa da, burada sokaklar biraz daha boş.

Üçüncü katta, birkaç terapistin daha bulunduğu bir muayenehanede, düzenli ve iyi aydınlatılmış bir mekânda, bekleme alanının bir köşesinde büyük bir bitki var ve gelişiyor gibi görünüyor. Resepsiyon görevlisi bugün gitmiş ve her yer sessiz, bu yüzden Wouter'in buradaki son kişi olduğunu tahmin ediyorum.

Adını seslendiğimde kafasını ofisinden dışarı uzatıyor ve onu burada, bu şekilde algılamak için bir an durmam gerekiyor. Kömür grisi bir gömlek giymiş, kolları dirseklerini geçmiş ve üst düğmesi açık, saçları hafif bir iş sonu dağınıklığı içinde.

İstemedenden de olsa gözlerim beline, kemerinin hemen üstüne, daha önce fark ettiğim o derin V'nin şimdi kotla kaplandığı yere kayıyor.

Müstakbel kocam hakkında düşünmemem gereken düşüncelerin altına yaz.

"Az önce ne olduğuna inanamayacaksın," diyorum ona, sesimdeki baş dönmesinin başka bir şeyi örtmesini umarak. "Birkaç turist bana Rijksmuseum'a nasıl gidebileceğimi sordu. Beni buralı sandılar!"

"Oh? Onlara ne söyledin?"

"Sloterdijk'e giden on dokuza binmeni söyledim." Wouter'in çenesi sırtıtmamak için kendini zor tutuyor. Ve başarısız olur. "Ne?" diye sordum.

"Bu yanlış yöndü. Doğru tramvay, yanlış yön."

"Kahretsin. Koşup onları bulmak için çok mu geç?" Wouter gülmeye başlayınca dirseğimle kolunu dürtüyorum. "Hayır, gülme! Kendimi çok kötü hissediyorum!"

"Bir yolunu bulurlar," diyor. "Sana söz veriyorum, iyi olacaklar."

Hollandaca dersim hakkında ufak tefek konuşmalar yapıyoruz ve ben ona adımları, yaşımı ve nereli olduğumu söylerken yanlış telaffuz ediyorum. Sonra beni ofisine götürüyor, orta büyüklükte bir oda, bir tarafında bir masa ve ortasında bir platform masası, diğer tarafında bir temiz havlu ve bir çamaşır kutusu var. Bir dambıl rafı, bir egzersiz topu ve çeşitli esneme bantları var. Çerçevesiz dereceleri duvarda asılı.

Çerçeveyle birlikte gelmiş gibi görünen sanat eseri, değiştirmeniz gereken türden.

"İşte sihrin gerçekleştiği yer burası."

"Sihirden kastınız ter, gözyaşı ve kas çatlakları ise, evet" diyor Wouter, ama yaptığı işten gurur duyduğunu söyleyebilirim. Bu bana onun bir eskizi ya da resmi bitirdikten sonra nasıl davrandığını hatırlatıyor, asla iltifat arayan ya da kendi çalışmasını küçümseyen biri değildi. İster bir karalama isterse detaylı bir manzara resmi olsun, her zaman içinde insan olan sanatı tercih etse de, orada sessiz bir güven, onu tamamlamanın gururu vardı.

Bazı açılardan, gözleri fal taşı gibi açılmış sanatçı ile mantıklı fizyoterapisti hâlâ uzlaştırmaya çalışıyorum. Gecenin bir yarısı sadece o, ben ve yıldızlar varken rüyalarını itiraf eden çocukla, bu rüyaları uzun zaman önce bırakmış olan adamı.

Belki de her zaman olacağı kişi buydu ve ben sadece daha iyi bir hedefe giden yolda bir sapaktım.

Belki de bulduğumuz yere Pavlovcu bir tepkidir, ama sırtımdaki sertliği yatıştırmaya çalışarak bir tarafa doğru gerinmekten kendimi alamıyorum.

"Sen iyi misin?" Wouter soruyor, ağzı kaşlarını çatarak. "Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorsun."

"Bu kadar açık mı?"

"Belki de sadece işim yüzünden."

"Muhtemelen bu yüzden duruşum bir kabus gibi." Kollarımı gidebildikleri yere kadar uzatıyorum, önce bir yana sonra diğer yana. "Yüz elli santimetre boyunda olmak bana yetmiyor. Kambur durmam da gerekiyor."

"Bir doktora görünmelisin. Bir fizyoterapist," diyor ağzı gülümsemeye başlarken. "İstersen bir bakabilirim. Seni biraz rahatlatabilirim."

"Hayır, yapamazsın," diyorum, her ne kadar biraz rahatlama bütün gün duyduğum en güzel şey gibi gelse de. "Sana ödeme yapmadığım için kendimi kötü hissedirdim."

"Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa senden ücret alabilirim." Masaya vuruyor. "Hiç sorun değil. Bazı arkadaşlarım da benden aynı şeyi yapmamı istedi ve eğer yardımcı olabileceğini düşünüyorsanız benim için bir sakıncası yok."

Muhtemelen önemli ölçüde yardımcı olacağını inkar edemem, bu yüzden ona evet diyorum. Ben atkımı ve ceketimi asarken o da temiz bir havlu seriyor.

"Bu nasıl çalışıyor?" Botlarımın fermuarını açmak için eğilerek soruyorum. "Masaj yaptırdım ama hiç fizyoterapistle ya da kiropraktöre falan gitmedim."

"Kıyafetlerinin çoğunu üzerinde tutabilirsin. Bu büyük bir fark."

"Bu rahatlatıcı, çünkü iç çamaşırı giymiyorum."

Şaka... beklediğim gibi vurmadı. Wouter havluyu ayarlarken hemen dondu.

"Pardon, kötü bir şakaydı," diyorum tüm vücudumu saran irkilmeyle savaşıyor. "İç çamaşırı giyiyorum. Söz veriyorum. Çok da önemli bir şey değil, sanırım pek çok insan bunun özgürlüğünü seviyor, ama bu sabah seni gördüğümde giymediğini düşünüyordum, biliyor musun, şimdi daha da kötüleştiriyorum. Yüzümü yüz deliğine sokacağım ve bir şey söylediğimi unutacağız!"

Üstüne tırmanıyorum ve kendimi . Wouter kahkahalarını yutuyor olabilir, bu yüzden en azından çektiğim acının eğlenceli olmasına seviniyorum.

Başımı eğdiğimde sesi sanki yanımdan değil de daha uzaktan geliyor gibi. "Genellikle hastalarım ağrıyı nerede yaşadıklarını ve nasıl bir his olduğunu tarif edip edemeyeceklerini sorarak başlıyorum."

"Egom," diye
mırıldandım.

"Pardon?"

". " Soruyu bir an daha düşünüyorum. "Boynum ve belki de omuzlarım? Keskin bir ağrı olduğunu söyleyemem, daha çok donuk bir sızı. Sadece gerçekten durup düşündüğümde fark ediyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa?"

"Evet, öyle. Bunu bilmek güzel."

Akan suyun sesini duyuyorum, Wouter köşedeki küçük lavaboda ellerini yıkıyor. Sonra yaklaşıyor, ayakkabılarını yerde görene kadar yumuşak adımlarla yürüyor. Sırtımı sıvazlarken elleri soğuk olmasa da, en hafif dokunuşta bile ürperiyorum.

"Yapmak istediğiniz şeyin bu olduğunu nasıl anladınız?" Yere soruyorum.

"Babamın ilk felcinden sonra mükemmel bir fizyoterapisti vardı; bana ilham veren de bu oldu. Eğitimim sırasında bana danışmanlık yaptı" diyor. "Zihin ve beden arasındaki bağlantı beni büyüledi. Babamın randevularına gidebildiğim kadar çok gittim. Acı çeken insanlara yardım edebilmek, bedenleri onlara karşı çalışsa bile bedenlerinde nasıl rahat edebileceklerini anlamalarına yardımcı olmak istedim."

"Bu gerçekten inanılmaz," diyorum, tamamen samimi bir şekilde. "Babanın buna sahip olmasına çok sevindim."

Elleri omurgamda geziniyor, sanki her omurun olması gereken yerde olup olmadığını kontrol ediyor. "Vay be."

"Ne? Sırtım tamamen sikildi mi?"

"Hayır, hayır," diyor. "Çok sayıda yaralı tedavi ettim ama uzun zamandır bu kadar gergin birini gördüğümü sanmıyorum."

"Bu bir hediye."

"Burada, omuzlarında çok fazla gerginlik taşıyor olmalısın." Avuç içleri tişörtümün üzerindeki kürek kemiklerimi buluyor ve onları gevşetmek için elimden geleni yapıyorum. "Sana bazı esneme hareketleri versem, bunları kendi başına uygulayabilir misin?"

"Duruma göre değişir. Sigortamız bunu karşılıyor mu?"

Onu göremesem de bana gözlerini devirdiğinden eminim. "Evet," diyorum.

"Eğer seni mutlu edecekse, esneme hareketlerini yaparım."

"Bunu beni mutlu etmek için yapmamalısın. Kırk yaşına geldiğinde büyük acılar çekmemek için yapmalısın."

"Neden bu kadar mantıklı olmak zorundasın?"

Bunun üzerine sonunda gülüyor ve bu beni biraz rahatlatıyor. Beni önce bir yana sonra diğer yana yatırıyor ve masaja dönmeden önce birkaç esneme hareketinde bana rehberlik ediyor.

Kaslarımın ne kadar sert olduğunu incelemeye devam ederken, tişörtümün kumaşı yoluna çıkıyor gibi görünüyor. "Tişörtümü çıkarınca daha mı kolay oluyor?" Ben soruyorum. "Çünkü umurumda değil-"

Elleri duraklıyor. "Sadece sen rahat edersen." "Ama çoğu insan öyle mi?"

"Eğer onların sırtında çalışıyorsam, evet."

Tam bir deneyim yaşamak için doğruluyorum ve ona tekrar sırtımı vermeden önce tişörtümü çekiştirirken gözlerini kaçırıyor. Elleri çıplak tenime yerleşiyor, parmakları sıcak. Pratik. Kasıtlı. Belki sütyenimin bandından kaçınır, çok samimi olur diye düşünmüştüm ama o bir profesyonel gibi kaçınmıyor. Hatta bir an durup biraz yağla geri dönüyor ve lavanta kokusu kaslarımı biraz sakinleştirse de beynim onun ofisinde yarı çıplak olduğumu unutmamış. Bu kayganlık onun hareketlerini daha pürüzsüz hale getiriyor, teninin benimkinin üzerinde kaymasını sağlıyor.

Fiziksel bir insan olmakla ilgili söyledikleri aklıma geliyor - şimdi kariyerinin bu yöne gitmesi mantıklı geliyor.

Bu onun için anlamlı bir şey olacaktı.

Ben bu hissin içine gömülürken zihnim dolaşüyor. Belli yerlerde oyalanıyor, memnuniyetle iç çektiğimde bir hareketi tekrarlıyor. Uzun zamandır kimsenin bana böyle dokunmadığı gerçeğini acı bir şekilde fark etmemi sağlıyor, ki biri size tamamen tıbbi bir bağlamda dokunurken bunu fark etmek üzücü bir şey.

"İyi mi?" diye soruyor.

"Çok. Lütfen durmayın."

Bu aramızda yeni bir barış ve konuşmadığımız çok şey olsa da, şu anda eskiden tanıdığım çocuğa daha yakın hissediyor - o zamanlar paylaştığımız yük çok daha hafif olsa da.

Evlendikten sonra bile geçmişi açmayı düşünemiyorum. İlişkimiz çok yeni, karmaşık bir geçmişi deşerek mahvetmek çok kolay ve hala cevaplanmamış bir soru var: *Neden?* Söylediği gibi ergenlik toyluğu mu? Yoksa tamamen başka bir şey mi, bunca yıl sonra duymanın acı verebileceği bir şey mi?

"Buraya taşınacağınızı söylediğinizde ailenizin nasıl tepki verdiğini merak ediyordum," diyor.

"Onlara söylediğimde uyuşturucu kullandığımı düşündüler. Annem ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimin içine bakarak 'Danika, bir şey mi aldın? Hastaneye gitmemiz gerekiyor mu?' Bir şey içtiğimi söylediğimde beklediklerinin çok dışındaydı.

onlara anlatmak için önemli. Sonra da Kaliforniya'da Amsterdam adında daha önce duymadıkları küçük bir kasaba olup olmadığını sordular."

Şimdi Wouter yine gülüyor ama elleri omurgamda sabit duruyor.

"Bunu anlamadılar. Muhtemelen hala da anlamıyorlar. Sadece endişeliydiler, bilirsiniz. Her zaman olduğu gibi. Bir kanala düşeceğimden ya da bir bisikletli tarafından yoldan çıkarılacağımdan."

"Ya da tam tersi."

"Kesinlikle." Wouter'in parmakları daha derinlere masaj yaparken gözlerimi kapatıyorum. "İtiraf etmeliyim ki, büyükannenin beni onaylamaması konusunda biraz gerginim."

"Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. İngilizcesi biraz daha sınırlı ama seni sevecektir. Eve getirdiğim tüm kızları sevdi."

"Hepsi, ha? Kaç tane olabilir ki?"

Koyunlaşıyor; sesindeki yeni utangaçlığı duyabiliyorum. "Belki de 'hepsi' en iyi kelime değildi. Hepsi iki. Bu daha mı iyi? Son ciddi ilişkim yaklaşık bir yıl önce sona erdi ve ben pek gündelik ilişki yaşamıyorum, yani..."

Sanki fazla kişiselleştğini fark etmiş gibi sözünü kesiyor. Noktaları birleştirmem bir anımı alıyor - eğer sıradan bir şey yapmıyorsa, bu bir yıldır kimseyle yatmadığı anlamına gelebilir.

Bu da üzerinde durmam gereken bir şey değil, özellikle de onun ofisinde sadece sütyen ve kot pantolonla, göğüslerim masaya sertçe bastırılmışken.

"Biliyorsun, sadece bir tane içtim, gerçekten. Seni saymazsak," diyorum, çünkü kaslarımı gevşetme şekli görünüşe göre dilimi de gevşetiyor. "O zaman bu iki eder."

"Senin için bu kadar ciddi miydi?" Şaşkınlığı beni şaşırttı. Bu onun için sadece yüzeysel olduğumuz anlamına mı geliyor yoksa ilişkimizi bitirdiği için hiç pişmanlık duymadığı anlamına mı geliyor bilmiyorum. *En büyük pişmanlıklarımdan biri olduğunu* söylemişti, taşındığım gece.

Hangi versiyonunun doğruyu söylediğinden emin değilim.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "O yaştayken her şey yoğun geliyor, sanırım."

Cevap olarak sadece "Hmm" diyor ve beni o tek heceyi yüzlerce farklı şekilde yorumlamaya bırakıyor.

"Bana birkaç Hollandaca kelime öğret," diyorum, konuyu değiştirmek için can atarak. Bu çok daha güvenli bir konuşma gibi görünüyor. "Sınıftaki herkesi etkilemek istiyorum."

"Şey. Bu da halı." Elini sırtıma vuruyor ve ben de kelimeyi tekrarlıyorum. "Bunlardan bazıları İngilizceye çok benziyor. De arm"-koluma dokunuyor-"de hand"-parmak uçlarıyla avucumu kavlıyor-"de voet." Bununla ayağıma hafifçe vuruyor.

Gülmekten kendimi al. "Yani hayatım boyunca Hollandaca konuştum."

Sonra geriye, de voet'ten sol ayak bileğime doğru ilerliyor ve çorabımın üst kısmına dokunuyor. "De enkel."

"Şimdi de benimle taşak geçiyorsun."

Sesinde saf bir neşe var. "Çok ciddiylim." Parmakları kaval kemiğime gidiyor. "Het scheenbeen," diyor ve telaffuzunu doğru yapabilmem için birkaç deneme yapmam gerekiyor. "De knie," diye devam ediyor ve kulağa İngilizcedekiyle neredeyse aynı gelse de, aniden artık gülmüyorum. Göğsümü masaya dayadığımda, dizimi bulmak için uzanmak zorunda kalıyor, parmakları kot pantolonumun üzerinde geziniyor ve bir ürperti yaratıyor. "Gıdıklanıyor musun?"

Başımı salladım. "De knie. Devam et."

Ellerini indirirken bir duraksama oluyor ve nedenini anlamam gerekenden daha uzun sürüyor: Dizlerimin hemen üzerindeki vücut kısımları kesinlikle atlayacağı kısımlar.

"Daha önce de konuştuğumuz gibi: de rug." Akıcı bir hareketle başparmağını omurgamda ipekten yapılmış gibi gezdiriyor. "De wervelkolom."

Bir süre kaslarım tüm dikkatini ona veriyor, ellerinin topukları benim asla ulaşamadığım bir ağrıyı kovalıyor. Sanki içimde neyin bükülüp dolandığını tam olarak biliyor ve eğer onu bulabilirse, elini etrafına sarabilirse, tek bir vuruşla onu yatıştırabilir.

Şimdi boynumda, nefes alış veriş giderek hızlanıyor. Nefesi tenimde yuvarlanırken parmak uçları iki yanıma bastırıyor. *Tanrım,*

Neredeyse çok iyi. Ciğerlerim onunkine yetişmek için acele edene kadar uzun bir süre beni ovuyor.

"Sırada ne var?" Sesimin titremesini beklemeden soruyorum.

"Doğru. Boynunuzun arkası, oldukça yaratıcı bir şekilde, de nek. De hals: boğaz." Kulağımı okşamak için saçlarımı geriye iterken halsini temizliyor ve bu kısa dokunuş bile boğazıma bir iç çekişi sürüklüyor. Tam zamanında susturuyorum. "Het oor. Ve sonra da toynağımız var." Başımı okşaması kalbimin gümbürtüsünü dindirmeye yetmiyor.

Bu oyun hiç de güvenli değildi.

Boynumdan aşağıya, omurgama doğru ilerliyor ve her an geri çekilebileceği aklıma geliyor. Durabilir ve muhtemelen durmalı da, çünkü ona para ödemiyorum ve bu onun zamanını iyi bir şekilde kullanması için yeterli değil.

Ama yapmıyor. Ya gerçekten kaslarımın ilgiye ihtiyacı olduğuna inanıyor ya da bana bu şekilde dokunmaya devam etmek için bir neden istiyor, arkadaşlığa daha yeni adım atmışken saçma bir düşünce. Başparmağı kaburgalarımın arasındaki bir noktaya girdiğinde, vücudumun kırılmış olduğu sonucuna varıyorum.

Ve oh. Tam orası. Tekrar içeri dalıyor, ben bu hisse karşı dişlerimi sıkmak zorunda kalana kadar kası ileri geri yoğuruyor. *Kahretsin*, bunun için yeterince güçlü değilim. Ellerin şu anda yapabildikleriyle karşılaştırıldığında bir boya fırçasını her kavrayışı çocuk oynucağıymış gibi vücudumu çalıştırırken yavaşça macuna dönüşmüyormuşum gibi davranamam.

Dokunuşu durgunlaşıyor, sanki durmadan devam edebilirmiş, ben kopana kadar en dar noktalarımı germeye devam edebilirmiş gibi. Titriyorum, nefesimi kilitli tutmaya çalışıyorum, ama baskı o kadar muhteşem derecede yoğun, o kadar beklenmedik ki

-Ve sonra onunla savaşamam.

İnliyorum.

"İyi miydi?" diye soruyor, sesinde bir parça endişe var. "Biraz daha nazik olmasını ister misin?"

"Hayır, bu harika." Havasızlıktan ölüyorum, tekrar yapsın diye kendimi zorluyorum. Yapması için çaresizce. "Daha sert. Lütfen."

Ağzımdan gırtlaktan bir ses daha çıkarken daha büyük bir güçle derimin derinliklerine doğru itiyor. Bu acı verici bir şey, ama bir şekilde bu bile

Daha iyi, özellikle de sert ve yumuşak arasında gidip gelirken, tekrar başlamadan önce nefesimi tutmam için bana bir an veriyor, parmak uçları görünmez bir haritayı izliyor. Lavanta yağı hepsinden daha güçlü olmalı, ama yine de kokusunun çok farkındayım. Nane şampuanı, saçını yıkamayalı saatler olmasına rağmen. Topraksı bir şey. Narenciye kokusu.

Sonra onun bana doğru eğildiğini, kollarını sırtıma dayadığını hissediyorum. Yeni bir sıcaklık, yeni bir ağırlık var -tüm o ten benimkini yakıyor- ve yüzümü göremediği için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Hatta kendi sesini bile çıkarıyor; kaba bir homurtu, sanki tüm bu çabayı göstermemek için kendini tutmaya çalışıyor.

Bu ses seksi olmamalı. Tüm vücudumu sarmamalı, midemin derinliklerine yerleşmemeli.

Ama *tanrım*, beni zamanda geriye sürüklüyor.

Şimdi birlikte olduğumuzda, hatta yalnızken bile ne kadar sessiz olduğunu hatırlıyorum. İkimiz de öyleydik, muhtemelen gizliliğin ve henüz kendi bedenlerimizde bulamadığımız rahatlığın bir kombinasyonuydu. Sadece nadir durumlarda -örneğin arabamın arka koltuğunda- kendini bırakırdı. Kadife inilti ve ismim bir yakarış gibi mırıldanıyordu göğsünü öptüğümde, boxerının bel bandını okşadığımda. *Yapabilir miyim ve emin misin ve evet*. Başka bir insanı bu şekilde çözmenin, onu en savunmasız halinde görmenin nasıl bir his olduğunu hiç hayal .

Boynuma daha fazla ilgi gösterebilmek için saçlarımı nazikçe kenara itiyor, bu his doğrudan bacaklarımın arasına bir nabız ışıması etkisi yaratıyor. Kulaklarımın arkasına, çenemin altına masaj yapıyor ama ellerini uzanmış her uzvumda hissedebiliyorum. Parmak uçlarını arzulayan her yerde.

Bir an için kendimi bu fanteziye bırakıyorum, çünkü kafamın içinde, onu *yüksek sesle* istediğim yerde kalmasının hiçbir zararı yok. O usta ellerini kalçalarım ve uyluklarım istiyorum. Ağırlığının üzerimde olmasını, vücudumun sınırlarını zorlarken tenimde sıcak bir ağız olmasını istiyorum.

Bir inilti daha çıkarıyor, sırf arzum yüzünden çıkarmış olabileceğimden endişeleniyorum ve bu da beni titreterek getiriyor.

Bu çok fazla. Çok samimi.

"Durabilirsin," diyorum, kelimeler titriyor ve o da hemen ellerini çekiyor. "Sanırım şimdilik böyle iyiyim."

Kendimi masadan çok hızlı kaldırdığım için yeni yeni utanıyorum, başım dönüyor. Bakmadan bana tişörtümü uzatıyor ve o kadar sersemlemişim ki ters giyiyorum. Tam olarak giydiğimde ve ona arkamı dönmesi için onay verdiğimde, yanakları yorgunluktan pembeleşiyor.

Yüzündeki kızarıklığın yayılma şekli düpedüz şehvetli, sanki bir soluk alıp vermenin ortasında kalan oymuş gibi. Ter saç çizgisinin kenarlarına kadar iniyor ve onu yine o havluya sarınmış halde hayal ediyorum, acaba boynuna kadar kızarıyor mu diye merak ediyorum. Onun bana dokunduğu gibi ben de ona dokunsam, teni ne kadar sıcak olurdu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

Ateşli. Titriyorum. Ancak sırtım hiç bu kadar iyi olmamıştı. "Harika," . "Çok teşekkür ederim. Yaptığınız işte... son derece iyisiniz." Üzerimde sadece bir tişört varken kendimi açıkta hissettiğim için atkıma ve ceketime uzanıyorum ve uygunsuz düşüncelerimin üzerine soğuk su dökecek bir sohbet konusu arıyorum. "Cuma büyük gün."

Belediye ile randevumuz, romantizmden çok bürokrasiydi ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Başını sallıyor. "Ve sonra Culemborg'a gidip ailemle öğle yemeği yiyebileceğimizi düşündüm." Şimdi sesi daha kararlı. Neredeyse neşeli, sanki bu ofiste yaptığımız her şeyin işinin bir parçası olduğunu onaylar gibi. Düğmelerini yeniden iliklemek için kollarını ön kollarından aşağıya doğru çekiştiriyor ve üzerimde gezinirken esneyen o uzun kasları düşünmemeye çalışıyorum. "Herkes karımla tanışmak için can atacak."

On ilki

EVLENMEYİ HAYAL ETTİĞİMDE, hiçbir zaman çok net bir vizyona sahip değildim. Uzun beyaz elbiseler ya da çiçek aranjmanları hayal etmedim ama koridorun sonunda nazik bir yüz hayal ettim. Beni seven birini.

Bu kadar çok evrak işi olacağını ya da her şeyin Hollandaca olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim.

Amsterdam'ın belediye binası olan Gemeente binası, kanal evlerinin bulunduğu bir mahallede eğreti duran, cam ve betondan oluşan modern bir yapı. Bekleme salonunda yerimizi alıyoruz ve nikâh belgesini imzalamak için iki şahide ihtiyacımız olacağından -ki bunlar herhangi biri olabilir- Wouter başka bir çifte araya girmelerinin sakıncası olup olmadığını soruyor.

Ellerimi kablo örgülü kazağımın kollarına gömüyorum, muhtemelen geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar uzatıyorum.

Dört. Herkes bunun sahte olduğunu

biliyor. Yedi. Polis yolda.

Sekiz. Hollanda'da bir hapisyanede çürüyüp gideceğim ve aileme sonsuz bir utanç getireceğim.

Bana bu egzersizleri öğreten terapist bu özel durumu hiç hesaba katmamış olabilir.

Sıra bize geldiğinde, Wouter benim için tercümanlık yapıyor. Orta yaşlı bir kadın töreni yönetirken bize ölçülü bir gülümseme veriyor ve kendime onun sadece işini yaptığını, her hafta düzinelerce çift gördüğünü ve bizim deli gibi aşık olmadığımızı anlayamadığını hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Her şey on beş dakikadan daha kısa sürüyor, DMV'de sıra beklemek kadar heyecansız. Geçtiğimiz bir buçuk ay tuhaf bir tablo halinde kafamda yuvarlanıyor. Dünyanın öbür ucuna taşınmak. Her şey dağılıyor. Parçaların bazılarını toplayabilen adama çarpmak.

Bir de bunun mantık evliliği olmadığına dair imzalamamız gereken bir form var. Kadın bize, bir vatandaşın bir yabancıyla evlenmesinin standart prosedür olduğunu söylüyor ve bu da endişemi saklandığı yerden çıkarıyor. Göğsüm sıkışıyor - ya yaklaşan bir astım krizinin belirtisi ya da yaptıklarımın sonuçlarının beni ısırmak için geri gelmesi.

Mantık evliliği.

Schijnhuwelijk.

Hollandalıların bunun için tek bir kelimesi bile var.

Bu tam olarak böyle bir şey. Onunla evlenmek benim için son derece elverişli, ancak bunu bu kadar açık kelimelerle görmek yasadışılığı hissettiriyor.

"Sen iyi misin?" Wouter soruyor.

Sesimi alçak tutuyorum, titrememin normal bir düğün gerginliği gibi görünmesini umuyorum. "Bunun bir mantık evliliği olmadığını beyan eden bir şey imzalamamız gerekeceğini tahmin etmemiştim."

Sanki sadece güvenceye değil, bir tür dayanağa ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi elimi sıkıyor. "İşin güzelliği de bu zaten," diyor. "Son on yıldır birbirimize deliler gibi aşığız."

Keşke, diye düşünüyorum ve sonra onunkinin yanına imzamı atıyorum. Gefeliciteerd bize.

"Son bir şey daha," diyerek ceketinin cebine uzandı ve küçük kadife bir kutu çıkardı. "Korkarım özel bir şey değiller. Bedeninizi bilmediğim için lavabonun yanında bıraktığınız yüzüklerden birini ödünç aldım. Umarım sorun olmamıştır?"

Hiçbir zaman bir mücevher parçasına yaltaklanan biri olmadım. Hastaneye kaldırılmadan hemen önce kısa bir takı yapma evresinde bile - yorgunluğumun yeni bir yaratıcı çıkışa ihtiyacımla olmasından kaynaklandığını düşündüğüm ve bir Etsy dükkânı açıp kendim için çalışabileceğimi düşündüğüm zaman - kalbim hiçbir zaman gerçekten bu işte olmadı. Sadece bir bileklik yapabildim ve onu da Phoebe'ye verdim.

Bu yüzükler sahte olsalar da, aslında hiçbir şey ifade etmeseler de, bir an için kelimelerimi çalışıyorlar. Basit altın bantlar, süslü değiller ama belediye binasının loş ışığında bile parıldamayı başarıyorlar.

"Çok güzeller," diyorum içimden, ciğerlerim hâlâ sıkışık. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Yüzü çok ciddi, sanki onları sevdiğim için gerçekten rahatlamış gibi. "Rolümüzü oynamalısınız, değil mi?"

Ve kaşlarını kaldırarak yüzüğünü almamı işaret ediyor. "Birçok Hollandalı bunu sağ ellerine takıyor" diyor. "Ama biz Hangisini istersen onu yap."

İlk ben başlıyorum, mümkün olduğunca otantik olmasını istediğim için bandı sağ elinin yüzük parmağına geçiriyorum. Bunu saman sargısıyla yaptığımızda gergin olan oydu. O noktada neredeyse hiç dokunmamıştık ve şimdi sırtımdaki en sıkı kaslara aşına. Bu tür bir fiziksel temas daha az garip olmalı ve belki de onun için öyledir. Çünkü bu sefer yüzüğü parmağıma geçirme sırası ona geldiğinde, sabitlemek için elimi kavıyor ve ancak o zaman hâlâ titrediğimi fark ediyorum.

"İşte." Elini uzatıyor, böylece her iki yüzüğe de hayranlıkla bakabiliyoruz. "Nasıl his?"

Elimi birkaç kez çeviriyorum, yeni ağırlığına alışmaya çalışıyorum. "Tıpkı gerçeği gibi."

-

SİNİRLER AİLESİYLE TANIŞMAYA YAKLAŞTIKÇA YOĞUNLAŞIYOR,
NEFESSİZLİK HİSSİ BENİ BİR HAFTA BOYUNCA TAKİP EDİYOR

inhalerimi normalden daha yakın tutuyorum.

Culemborg, Amsterdam'ın yaklaşık bir saat güneydoğusunda yer alıyor ve Wouter'in arabası olmadığı için ilk kez trene biniyorum. İstasyondaki her perondan geçerken, çılgın yolculardan kaçarken, buranın Paris, Londra, Berlin, Zürih trenlerine binebileceğiniz bir yer olduğunu keşfedince şok oluyorum. Tüm bu şehirler birdenbire parmaklarımın ucuna geliyor ve uzun yıllardır uykuda olan gezginlik tutkumu kaşındırıyor.

Tren yolculuğu pastoral bir kartpostal gibidir, tanıdık olan hızla yerini geniş yeşil alanlara, inek ve koyunlarla dolu çiftliklere, uzaktaki güçlü eski yel değirmenlerine bırakır.

"Culemborg'a hoş geldiniz," diyor Wouter trenden indiğimizde. "Bir köy gibi hissettiren şehir."

Transit geçiş kartımı cüzdanıma geri koyuyorum. "Bir şehir mi? Kasaba değil mi?" "Aslında, evet. Sadece otuz bin nüfusa sahip olabilirler ama şehir haklarına sahip olmaktan gurur duyuyorlar."

Annesinin evi istasyondan sadece on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde, çoğunlukla tarım arazilerinin içinden geçiyor. İki yanımızdaki alçak çitlerin arkasında daha fazla hayvan otluyor. Yollar tek şeritli ve işaretlenmemiş, bisikletliler ve sürücüler çaba harcamadan paylaşıyorlar. Neyin trafik sıkışıklığı sayılacağını merak ediyorum. Bu tür bir sessizliğe alışık değilim, ama cazibesini görebiliyorum, düşündüğünü duymak için tüm bu alanın ne kadar huzurlu olabileceğini.

Wouter kot pantolon ve siyah bir ceket giymiş, yüzü yeni tıraş edilmiş ve ben kirli sakalı tercih etsem de, temiz kesimli görünüm de fena değil. Korkarım adamın kötü bir görünüşü yok.

Son zamanlarda dikkatimi vermediğim zamanlarda bakışlarımın ellerine gittiğini fark ettim, ellerinin nasıl bastırdığını, okşadığını ve bende olduğunu bilmediğim düğümleri nasıl çözdüğünü hayal ettim. Masajdan sonra libidomun kontrolden çıktığı sonucuna vardım. Ertesi gün o isteyken kendimi odama kilitledim ve terleyip bitkin düşene kadar vibratörü bacaklarımın arasında tuttum. Yine de her orgazm bir şekilde tamamlanmamış gibi hissettiriyordu, dişlerini sıkarak zar zor

-İyi ama beni tamamen uçurumun kenarına götürecek kadar rahatlatmadı. Neredeyse kendime hiç dokunmamış olmamdan daha büyük bir hayal kırıklığı.

Wouter -evde olmadığı zamanlarda ne yaptığım hakkında hiçbir şey bilmeyen, masum, temiz traşlı Wouter- beni Amsterdam'da pek bulunmayan, gerçek *bahçeleri* olan mütevazı evlerden oluşan küçük bir mahalleye götürüyor.

"Birkaç kez daha teşekkür etmem gerekebilirmiş gibi hissediyorum, o yüzden gerçekten teşekkür ederim." Ön bahçesinde uzun çitler ve birkaç ağaç bulunan tek katlı bir evin önünde durdu. Birisi sevgiyle bakmış gibi görünen bir bahçe. "Belki fazla duygusalım ama o evi satmayı hayal bile edemiyorum ve tüm bunlar asla satmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa... bu beni uykusuz gecelerden kurtaracak."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Şimdi teşekkür edersem, bunu sonsuza kadar tekrarlayıp duracağız." Omuzlarımı dikleştiriyorum, yüzüğüm için endişeleniyorum. Bunun bir faydası daha var: Yüzüğüm aslında bir kıpır kıpır oyuncığa dönüştü. "Son bir öğüdün var mı? Kaçınmam gereken gaflar?"

"Bunu daha önce söylemek istememiştim ama Amerikalıları pek sevmiyorlar." Yüzü tamamen asık. "Başka bir aksan yapabilir misin? Bu yardımcı olabilir."

Sonunda kahkahayı patlatana kadar ona bakakaldım.

"Seni pislik," diyorum, çantamla ona hafifçe vururken kendi gülümsememi ısıırıyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim, dayanamadım. Ama şimdi rahatladın, değil mi?"

"Biraz," diyorum isteksizce.

Göğsümdeki gerginliği atlatıp bir derin nefes daha aldıktan sonra kayıinvalidemle buluşmaya hazırım.

Kapıyı açan kız yirmili yaşlarının ortalarında, omuzlarına dökülen çilek sarısı saçları ve kocaman mavi gözleriyle keten bir blazer ceket ve geniş paçalı bir kot pantolon giyiyor. Wouter kadar uzun boylu olmasa da, yüz hatlarının açılarında inkar edilemez bir benzerlik var.

"Merhaba, ben Roos!" diyor ve gülümsemesinin gücüne bakılırsa, hayatım boyunca beni gördüğüne bu kadar heyecanlanan başka kimse olmadığına eminim. Dahası, *samimi* görünüyor. Geleneksel Hollanda selamlaması için eğilmesi gerekiyor: dönüşümlü olarak yanaklara üç öpücük. "Sonunda sizinle tanışmak çok güzel. Wouter bize anlattı...şey, hep senden bahsederdi.

ama uzun zaman oldu!" Omzumu okşarken rahat bir kahkaha attı. "Ama seni tanımak için sabırsızlanıyorum."

Sürekli senden bahsederdi.

Wouter'ın bana tek söylediği ailesinin ilişkimizi bildiğiydi. Bu her zaman benden bahsetmekle aynı şey değil. , kararlı bir şekilde göz teması kurmadan ensesini ovuşturuyor.

"Dani," dedim. "Burada olmak harika. Burası şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici şehirlerden biri olabilir."

Roos ustalıkla tek kaşını kaldırıyor. Porto şarabı lekeme bir tepki vermiyor, ya fotoğraflarımı gördüğü için ya da gerçekten onu korkutmadığı için. "Bunu belediye başkanına söylemem gerekecek. Yan blokta oturuyor."

Ayak sesleri ve ardından Wouter'ın annesi kapıda belirir. Aynı koyu sarı saçlara sahip, daha ince ve gri çizgili; büyük gözlükler; anlaşılmaz bir ifade. Ve boyu - dev bir aileye gelin gitmişim.

Tabii ki şüphelenecekler. Ben yabancıyım, Amerikalı davetsiz misafir. Ve bu sahte olsa da, umutsuzca beni sevmelerini istiyorum. "Özür dilerim, yeni kaynamaya başlayan bir tencerem vardı" diyor, aksanı çocuklarınınkinden çok daha belirgin. Gözleri bana takıldığında tereddütlü bir gülümseme veriyor.

Yüzüm yeni insanlarla tanışırken normalde olduğundan daha fazla ısınıyor, çünkü şimdi beni değerlendirdiğinin yoğun bir şekilde farkındayım ve neyi kusur olarak görebileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Benim Doğum lekesi. Hafif boyum. Giyim tarzım ya da konuşma şeklim. Bunların hiçbiri hakkında şu anda olduğum kadar kendimden utanmamıştım.

"Anne, bu Danika," diyor Wouter. "Ya da Dani, ama ben hep Danika'yı sevmişimdir. Kulağa Hollandaca olabilirmiş gibi geliyor."

"Bana hâlâ böyle seslenen tek kişi sensin," diyorum ve bir şekilde bu yıllardır yaptığımız bir şakaymış gibi gelmeyi başarıyor. Roos'un gülümsemesini bile yakalıyorum.

Annesi üç yanak öpücüğü için eğiliyor. "Aangenaam, Dani. Ben Anneke." Bakışları parmağımdaki yüzüğe takılıyor ve başını sallayarak

Onay. "Çok klasik. En azından Wouter iyi bir zevke sahipti - bu her zaman doğru değildi."

Wouter dramatik bir inilti çıkarıyor. "Bu, okula eşofman altı dışında bir şey giymeyi reddettiğim yıllar mı ilgili?"

"Tabii ki öyle." Roos kolumu sıkıyor ve sesini komplocu bir fısıltıya indiriyor. "Merak etme, fotoğraflarım var."

Anneke Wouter'ın saçlarını karıştırıyor. "Sadece bir yıl mıydı? Çok daha uzunmuş gibi geldi."

"Uyarayım," diyor Wouter bana, "bu sefer bana çok sataşacaklar."

"Heyecanlanmak için bir neden daha," diyorum içeri girip botlarımın fermuarını açarken. "Eviniz çok güzel."

"Çok teşekkür ederim." Anneke eteğimi işaret ediyor. "Ben senin..." Sanki doğru kelimeyi arıyormuş gibi etrafta dolanıyor. "Külot."

Panik içimde alevlendi.

"Pardon, neyim?" Boynumu omzumun üzerinden uzatıyorum, acaba iç çamaşırlarımın görüldüğünü söyleme şekli bu mu? Sanırım siyah etekle eşleştirdiğim deniz mavisi tayt yerine yanlışlıkla gömleğimi iç çamaşırlarımın içine sokmuş olmam imkânsız değil, ama evren bugün bana bunu yapmazdı herhalde?

"Külot," diye tekrarlıyor Anneke, bu kez daha yüksek sesle.

Wouter kıpkırmızı oldu. "Hollandaca'da 'tayt' demek," diyor bana, bacaklarımı göstererek. "Külotlu çorap."

"Oh. Sanırım sınıfım henüz bu konuyu ele almadı." Sonra Anneke'ye: "Dank je wel."

"İngilizcede 'Panties' iç çamaşırı demek anne," diye yardımcı oluyor Roos ve ağabeyi yerine onun açıklamasına minnettar oluyorum.

Sonra kahkahasını bastırmak için elini ağzıyla kapatma sırası Anneke'ye geliyor. "Ah. Sizi temin ederim, kastettiğim bu değildi," diyor paltolarımızı alıp sığ bir dolaba asarken. "Hollandaca dersleri mi alıyorsun Dani?"

Ona daha fazla şey anlatırken kendimi rahatlamaya bırakıyorum. Kuralları ve telaffuzu seviyorum, bir kelimenin sonunda hangi sesleri düşürdüğünüzü öğreniyorum ve

hangilerini vurguladığınızı. Elbette zorlayıcı ama sanırım buna ihtiyacım var.

Bir yanım bunun birkaç ay sonra terk edeceğim başka bir hobi olmasından endişe etse bile.

Wouter'in büyükannesi bitişikteki oturma odasında bir koltukta oturuyor; bir duvarı maviye boyanmış ve tavandan bitkiler sarkan rahat bir alan. Uzun bir kitaplık, çerçeveli aile fotoğraflarının yanı sıra her türlü ıvır zıvırla dolu.

Wouter beni Hollandaca tanıştırmadan önce onu nazik bir kucaklamayla selamlıyor. Sadece birkaç kelime yakalayabildim.

"Aangenaam," diyor büyükannesi beklediğimden daha sağlam bir sesle ve sonra kendini işaret ediyor. "Maartje." Ufak tefek ve yumuşak yüzlü, saçları beyaz-sarı bir bulut gibi. Kucağında örme bir battaniye, onun üzerinde de bir sudoku kitabı.

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. Beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim." Her iki büyükannemi de ben çok küçükken, büyükbabamı da geçen yıl kaybettim. Geriye kalan tek büyükbabam Sherman Oaks'ta bir huzurevinde ve burada Wouter'in büyükannesiyle birlikte olmak eve gider gitmez onu aramak istememe neden oluyor.

Büyükannesi yine Hollandaca bir şeyler söylüyor ve Wouter tercüme ediyor. "Her şeyin çok hızlı geliştiğini söylüyor. Ama bazen gerçekten aşık olduğunuzda bunun böyle olduğunu anlayabiliyor ve o ve büyükbabam birbirleri için yaratıldıklarını hemen anladılar."

Burası gerçekten satmamız gereken yer. Wouter kolunu bana doluyor, ancak kaşlarını kaldırıp sorun olmadığını onaylamadan önce değil. Eli belimde dinlenirken ona hafifçe başımı sallıyorum.

Eğilip bir elimi göğsüne koyuyorum, tek bir nefesin yükselişini ve düşüşünü hissedecek kadar uzun bir süre, ciğerlerimin de aynı kararlılığa sahip olmasını dileyerek. "Torununuz çok özel, ama eminim bunu biliyorsunuzdur," diyorum ve Wouter tekrar tercüme ediyor. "On üç yıl önce birbirimize aşık olduk ve birbirimizi düşünmeyi hiç bırakmadık."

"Öğle yemeği on beş dakika içinde," diye sesleniyor Anneke, bitirmek için bitişikteki mutfağa geçiyor. Sıcak, tuzlu bir aroma mutfağı doldurmaya başlamıştı bile.

Ev.

Roos beni gezdirmek için gönüllü oldu. Çılgınca bir enerjisi var, sanki ona dokunsanız çarpılacakmışsınız gibi - ve muhakeme eksikliği beklediğimin o kadar zıttı ki muhtemelen hiç umursamazdım. Ev büyük ya da gösterişli değil; annesi ve büyükannesi için yatak odaları, Roos ya da Wouter ziyarete geldiklerinde kalabilecekleri bir misafir odası ve sadece bir banyo var. Acaba burada bir gariplik mi var? Wouter, artık büyüdüğü yere benzemeyen çocukluk evini devralırken, ailesi daha uzağa, duvarlarında çok fazla anısı olmayan bu eve taşındı.

"Keşke Prinsengracht'taki evin siz çocukken nasıl görüldüğünü görebilseydim," diyorum ve kardeşler beni bir fotoğraf duvarının oturma odasından ayırdığı mutfığa geri götürmeden önce sırtıyorlar.

Kolaj nostaljik bir neşe patlaması: bebeklik fotoğrafları, garip ilk gençlik yılları, tatiller ve aradaki her şey. Wouter, çilek sarısı saç tutamlarıyla beşikten dışarı bakan bir bebekken. Şimdi mutfığımız olan odada bir tuval boyunca boya fırçasını sürüklerken. Roos bir peri gibi giyinmiş, apartmanın tehlikeli merdivenlerinde sırt üstü uzanmış. Babaları elinde doğum günü pastasıyla. Annelerini yanaklarından öperken. Disneyland Paris'e bir gezi, çocuklar fare kulakları takıp Mickey ve Pluto ile poz veriyor.

"Bu çok değerli," diyorum, yeni yürümeye başlayan Roos ve iki ön dişi eksik beş ya da altı yaşındaki Wouter'in fotoğrafını göstererek. "Siz ikiniz çok tatlı çocuklardınız."

"İşte söz verdiğim gibi eşofmanlı dönemi." Roos, on ya da on bir yaşındaki Wouter'in arka bahçedeki bir partide, arkadaşlarıyla eğlenirken, okulda sunum yaparken çekilmiş fotoğraflarını gösteriyor; hepsi de aynı yıpranmış lacivert eşofman altıyla. "Ve onlarla birlikte giderek kötüleşen bir dizi saç kesimi. Babam onları yakmakla tehdit etmedi mi?"

"Rahattılar," diyor Wouter itiraz ederek. "Oh-ve işte bizimkiler birlikte geçirdikleri ilk Kral Günü'nde. Ya da sanırım o zamanlar Kraliçe Günü'ydü." Yirmili yaşlarındaki Anneke'nin tamamen turuncu giyindiği, Wouter'in babasının da yanında dev bir turuncu şapka ve

tüylü boa. Şimdi ebeveynlerini bu kadar genç gördüğüm için Roos daha çok Anneke'ye benziyor, Wouter ise babasının yoğun gözlerine ve geniş omuzlarına sahip.

Roos, "Sanırım bu benim en sevdiğim fotoğraf," diyor.

Wouter bir an sessiz kaldı. Saygılı. "Benimki de."

O söyleyene kadar, buraya taşındığımda istediğim şeyin bu olduğunu fark etmemiştim. Bu aile ve geçmişleri hakkında daha derin bir anlayış.

Anneke Hollandaca bir şeyler söyleyip Roos'u mutfağa çağırıyor ve beni Wouter'le yalnız bırakıyor.

Yaklaşıyor, başını eğiyor. "Harika gidiyorsun," diye fısıldıyor, sanki onaylanmaya ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi avucunu belime koyarak.

Sonra annesi ve kız kardeşinin masayı hazırlamasına yardım etmek için mutfağa doğru ilerliyor. Süveterime bastırıldığı elinin hayali ısıısı aklımdan çıkmıyor. Parmak uçlarının hafif seğirmesi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Kendimi biraz işe yaramaz hissederek soruyorum ama annesi kararlı bir şekilde başını sallamakla yetiniyor.

Yemeğe oturduğumuzda Maartje masanın ortasındaki seramik fırın kabını işaret ediyor. "Stampopot. Çok, çok Hollandalı."

Anneke daha kapsamlı bir açıklama sunuyor: "Patates ve sebzelerin birlikte püre haline getirilmesi -'damgalanmış'- hepsi tek bir tencerede, üstünde sosis var. Ben lahana, havuç ve soğan kullanıyorum. Kışın çok sağlıklı oluyor ve hepimizin istediğinden daha uzun sürüyor. Akşam yemeği için çok daha yaygın ama bunu deneyimlemeniz gerektiğini düşündük."

"Ve kesinlikle pişiremem," diyor Wouter, Roos da başıyla onaylıyor. "Annemin yaptığı gibi değil."

Bu durumdan o kadar etkilendim ki, gelen suçluluk duygusunu neredeyse görmezden gelebilirim. Bana çok kibar davranıyorlar, çok ve tabii ki öyleler. Gerçeği bilmiyorlar.

Koro halinde "eet smakelijk" dedikten sonra yemeğe yumuluyoruz. Yemek doyurucu ve tuzlu, soğuk aylarda daha da iyi olacağını hayal ettiğim bir şey ve Wouterin annesine ne kadar beğendiğimi söylediğimden emin oluyorum. Diğer herkes

Onaylarını mırıldanırlar ve birkaç dakika boyunca tek ses çatalların tabaklara sürtünmesidir.

"Hakkınızda ok Şey biliyoruz ama çok az Şey biliyoruz," diyor Anneke. Şimdi hepimiz aynı odadayız ve onun Maartje'den daha Őüpheci olduğu hemen anlaşılıyor. "Hepimiz çok merak ediyoruz. Ocak ayından beri Amsterdam'da mısın?"

Wouter ve ben, ailesinin önünde Şirketimin çöküŐünden bahsetmeyeceğimiz konusunda anlaŐmıŐtık. "Evet. UX tasarımcısıyım, beni buraya bir startup getirdi." Teknik olarak yalan değil.

"Bu çok ilginç." Anneke peçeteyle ağzını sildi. "Yapmak için Amerika'dan ayrılmanız gereken türden bir Şeye benzemiyor."

Roos biraz daha sosis almak için uzanırken annesine inanmayan bir bakış fırlatıyor. "Sen ciddi misin? Buradaki Şirketler her zaman yurtdıŐından yetenek avlamaya alıŐıyor. Daha geçen ay Amerikalı bir geliŐtiriciyi işe aldık."

Ona sessiz bir teşekkür ediyorum.

"ok yetenekli," diyor Wouter, boŐtaki eli sandalyemin arkalığına geliyor. Saım daha uzun olsaydı, ona dokunuyor olacaktı. "Harika bir gözü var. Öyle değil mi, Lief?"

Lief. Sanırım Hollandaca bir sevgi sözcüğü. Anlamını bilmesem bile, oradaki tatlılığı ya da en azından performansını hissedebiliyorum.

Bu işte iyidir.

Dudaklarımı yukarı doğru zorluyorum, sanki bu her zaman oynadığımız bir oyunmuŐ gibi: kim diğerine en çok iltifat edebilir. "İnsanların acılarını dindirme konusunda senin kadar yetenekliyim."

Wouter'in büyükannesi Hollandaca bir Şeyler söylüyor ve diğerleri gülüyor.

"Saçlarının çok güzel olduğunu söyledi," diye tercüme ediyor Wouter, "ve çocuklarımıza senin tarafından miras kalmasını umduğunu söyledi." Başının arkasındaki seyrelmiŐ sa tutamını tutuyor. "Belden aşağı vurdun, Oma."

Anneke bu fırsatı değerlendirerek Wouter için Hollandaca'ya geçiyor, benim bir edattan başka bir şey yakalayamayacağım kadar hızlı. Wouter'in kaşlarının arasında beliren çatıklık, tekrar dil değiştirmeden önce ona cevap veriyor.

"İngilizce devam edebilir miyiz?" diye soruyor ve annesinin ağzı sert bir çizgi oluşturuyor.

"Bunca yıl sonra birbirinizi yeniden bulmanız çok romantik," diyor Roos ve sonra annesine dönüyor. "Onun hakkında nasıl konuştuğunu hatırlıyorsun."

Anneke başını sallıyor ama bunu isteksizce mi yapıyor, anlayamıyorum. "Yüzü ıslıl ıslıl olurdu. Daha önce başka birine bu kadar güçlü bir tepki verdiğini hatırlamıyorum."

"Bunun doğru olmadığına eminim," diye araya giriyorum, tüm bu ilgiden biraz bunalmış bir halde. Göğsümde yine bir sıkışma oluyor ve dirseğime doğru öksürmek için kolumu kaldırıyorum. Eğer kendimi sakinleştirebilirim, en kötü senaryodan kaçınabilirim. Umarım.

Ama Roos bunun peşini bırakmaz. "Kimsenin onu senin kadar güldüremediğini söyledi. Onu yakalamışsın. Gerçek bir şans vermek için aranızda çok fazla mesafe olması hep zalimce gelirdi."

Onlara bizi ayıranın mesafe olduğunu mu söyledi? İlişkimiz devam etseydi muhtemelen böyle olacak olsa bile, bir şeyler uyuşmuyor, ama annesi ve kız kardeşinin bu konuda bana yalan söylemek için hiçbir nedenleri yok.

Ben dünyanın öbür ucundayken onun beni unuttuğundan emin olan, aşk acısı çeken birinin resmini çiziyorlar.

Wouter'e kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?" diyorum, o elindeki damacanayla meşgul. "Benim hakkımda başka ne söyledi?" Nefesim kesilirken kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum ve daha fazla hava almaya çalıştığım da ciğerlerimi dolduramıyorum.

"Tamamen utanmaz olduğunu," diyor Wouter. "Alçakgönüllülüğün zerresi yok."

Gülmeye çalışıyorum ama göğsümdeki baskıyı görmezden gelmek giderek zorlaşıyor. Şiddetli bir öksürük nöbetiyle yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor, herkes yüzünü dönüyor

Ben.

"İyi misin, Dani?" Anneke sorar ve o anda her şey hayır, iyi değilim.

Astım krizi geçiriyorum. Öğle yemeğinin ortasında. Sahte kayınvalidemin evinde.

Wouter'e dönüyorum, gözlerimdeki paniğin kelimelerimin anlatamayacağı şeyi anlatmaya yeteceğini umuyorum. "Nefes alamıyorum," diye mırıldanıyorum. Çaresizce hava almak ama sanki en ince nefes alıyormuşum da yeterince ememiyormuşum gibi.

Catalını bir takırtıyla düşürdü. "İnhalerin nerede?"

Tek yapabildiğim çaresizce evin girişini, çantamı bıraktığım yeri işaret etmek. Sandalyesini itiyor ve ona doğru çılgınca bir koşu yapıyor.

"Biraz mahremiyete ihtiyacın var mı? Onu misafir odasına götür," diyor Anneke, Wouter döndüğünde ve beni koridordan aşağıya, soldaki ilk odaya insanüstü bir aciliyetle yönlendiriyor, bir kolunu omuzlarıma doluyor.

Ben hırıldarken nazikçe yatağa uzanmama yardım ediyor. İnhaleri sallayıp bana uzatıyor. Titreyen ellerimle tutuyorum, bastırıyorum ve olabildiğince yavaş ve derin nefes almaya çalışıyorum.

Wouter yanıma oturuyor ama yine de bana yeterince alan bırakıyor ve sakin bir his yansıtıyor. Nefesleri sabit; yavaş, düşünceli nefesler alıyor ve en derin nefesleri veriyor.

"İyi olacaksın," diyor usulca. Tıpkı on yedi yaşındayken banyoda yaptığı gibi. "Ben burada seninle nefes alıyorum."

On üç yıl oldu ve hâlâ ne yapacağını biliyor.

Ben bir nefes daha çekerken, elini saçlarımda gezdiriyor. Hızlı bir hareket, muhtemelen çok az düşündüğü bir şey ama yine de olması gerekenden daha rahatlatıcı. Yavaşça, yavaşça, kaslarımdan gevşediğini hissediyorum ve daha fazla hava çekebiliyorum.

"İşte bu . Harika gidiyorsun."

"Nefes alırken mi?" Sonunda konuşabildiğimde söylüyorum ve bu onun ağzının en küçük gülümsemeyle titremesine neden oluyor.

Sonra kendi uzun nefesini titreyerek , sanki benim iyiliğim için endişesini uzak tutuyormuş omuzları zıplıyor.

Babası için nasıl bir bakıcı olması gerektiğini şimdi çok net görüyorum.

Yüzümü ellerimin arasına gömerken bir inilti çıkarıyorum. "Beni böyle görmek zorunda kaldıklarına inanamıyorum," diyorum parmaklarımın arkasından bakarak. "Korkunç bir zamanlama."

"Astım krizi geçirdiğin için seni neden yargılasınlar ki? Elinde değil."

"Biliyorum, ama bırakmak istediğim ilk izlenim bu değildi." Derin bir nefes daha. Hava harika. Hava her şeydir.

"İstersen eve gidebiliriz. Anlayacaklardır." *Tanrım*, kaşlarının arasındaki kırıışıklıktan ağzının hafifçe aşağı doğru dönmesine kadar yüzünün her yerinde hâlâ endişe yazılı.

"Hayır, hayır. Ben kalmak istiyorum."

Bacaklarını beyaz yorganın üzerine uzatırken başını sallıyor ve ben de aynısını yapmama izin veriyorum. Karı koca küçücük bir yatağa yayılmışlar ve açıkça birbirlerine dokunmuyorlar.

"Beni korkuttun," diyor orantısız bir gülümsemeyle. "Burada olursa sakın kalırım sanmıştım ama... bir an için gerçekten dehşet vericiydi."

"Sakindin. Mükemmeldin." Bu kadar yakinken, teninin yüzeyinde vızıldayan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Sen de çok hızlıydın, teşekkür ederim. Ve ben iyiyim! Bu aylardır geçirdiğim ilk krizdi."

Yine de bana gerçek bir rahatlamayla bakıyor ve 1.80 boyundaki bir adamın benim için korkmasıyla ilgili bir şey... kalbimde garip bir yere yerleşiyor. Ailem dışında hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bu kadar koruyucu biriyle.

Neredeyse saçımı tekrar okşamasını dileyeceğim. "Annen sana Hollandaca ne dedi?" diye soruyorum.

"Bu konuda konuşmamıza gerek yok."

"Aman Tanrım. Bununla başa çıkabilirim," diyorum, kendimi en kötüsüne hazırlayarak.

"Kötü değil. Desteklemiyor değil," diye söze başladı, "ama anlamak istiyor. Eğer bunu bir tören ya da parti olmadan sadece kendimiz için yaparsak ve gerçekten istediğimiz buysa, o zaman bunu desteklediğini söyledi. Ona söyledim

küçük bir şey olsun istedik, tantana olmadan. Büyük bir olay olmasını istemedik."

"Doğru."

"O yüzden ailesinden kimse orada olamadığı için biraz üzgün. Bizimle birlikte kutlayamadıkları için."

Bunu anlayabiliyorum - babası öldükten sonra bu tür olayların farklı bir anlam kazandığını hayal edebiliyorum.

"Özür dilerim," diyorum suçluluk duygusu içinde. "Umarım aranızda herhangi bir rahatsızlık yaratmamışımdır?"

Başını sallıyor, gözlerimle tam olarak buluşmuyor. "Beni gerçekten önemseydiğinden emin olmak mı istiyorlar?" Bunu gülerek söylüyor, hatta sanki bu kısım onun için hiç önemli olmamış gibi bir soru gibi ifade ediyor. Sonra kendimi durduramayıp elimi koluna koyuyorum. Başparmağımla dirseğini kavırıyorum. Teni dokunuşumun altında geriliyor ve hemen elimi . Doğru ya.

Kimse bizi izlemiyor. Bunu yapmak zorunda değiliz.

yalnız olduğumuzda

gerçekleştiriyoruz.

"İstiyorum," diyorum

nazikçe.

En azından bu yalan değil.

-

WOUTER AKCİĞERLERİMİN tekrar gerilmeyeceğinden emin olduktan sonra, Anneke ve Maartje onunla arka bahçede yalnız konuşup konuşamayacaklarını sorarken Roos misafir odasında bana katılıyor.

Bana işinden bahsediyor: Amsterdam'daki bir turistik sitenin pazarlama bölümünde çalışıyor. "Yani aslında her gün bir turist gibi davranıyorum. Eğer yapmak istediğin bir şey olursa, muhtemelen seni bedavaya içeri sokabilirim." Sonra Los Angeles'ta büyümekle ilgili her şeyi bilmek istiyor. "Tıpkı *The O.C.* gibi mi?"

"Evet," diye şaka yapıyorum, "ama gerçek hayatta herkes daha seksi."

"Biliyordum. Sadece uggoları televizyona çıkardıklarını biliyordum."

"Benim ailem eğlence sektöründe çalışmıyordu ama birçok arkadaşımın ailesi çalışıyordu. Yemekler harika, plajlar harika, ama oturmayı özlemiyorum.

trafik. Hava da ciğerlerime iyi gelmiyordu, bu yüzden orman yangını sezonunda mümkün olduğunca içeride kalmaya çalıştım." Elimle odanın etrafını işaret ediyorum. "Culemborg'a taşındıklarında bunu sorun etmedin mi?"

"Aslında burayı seviyorum," diyor. "Çok sıkıcı dekor seçimleri yapmış olsa da kardeşimin dairesinde çocukluğumu yeniden yaşayabiliyorum ve rahatlamak istediğimde buraya geliyorum."

Kapının açılıp kapandığını duyuyoruz.

"Dışarı çıkıp hakkımızda dedikodu yapıp yapmadıklarına bakalım mı?" Roos soruyor ve ben gülmek için kendimi zor tutuyorum çünkü benim hakkımda dedikodu yaptıkları neredeyse kesin.

Oraya giderken Roos bir şişe şampanya ve bir çift bardak almak için mutfağa uğruyor. Annesi hemen arkasında üç tane daha getiriyor.

"Kadeh kaldıralım!" Roos hepimiz dışarı çıktığımızda şişeyi açıp her birimiz için biraz dolduruyor. "Wouter ve Dani'ye. Op het bruidspaar!" Wouter utangaç bir ifadeyle bana dönüyor ve beklentim bir an için olması gerekenden bir saniye daha geç.

Öpüşmemizi bekliyorlar.

Bunu tahmin edemediğim için muazzam bir aptalım. Hazırlanmadığım için, gerçi Wouter'in alt dudağını ısırırkenki kararsızlığına hiçbir zamanın beni hazırlayabileceğinden emin değilim. Belediye binasında bundan kaçınabildik çünkü kendi evlilik sertifikalarını imzalamak için bekleyen çok sayıda insan vardı. Yüzüklerimizi taktıktan sonra garip bir şekilde kucaklaştık ve hepsi bu kadar. Kimse çatal bıçak takımını şampanya flütüne vurmadi ve daha fazlasını talep etmedi.

Şimdi bir kez daha kaşlarını kaldırarak iznimi istiyor, *üstelik sevişme dışında her şeyde* sorun yaşamadığımızı belirtmemize. Tabii ki buna öpüşmek de dahil.

Yine de beni kontrol etmesinin bir anlamı var. Öylece gitmemesi. Başını eğdiği anda öne doğru bir adım atarak ona cevap veriyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Wouter van Leeuwen on üç yıl sonra ilk kez beni öpmek üzere.

Seyirciyle birlikte.

Her gün banyoda gördüğüm sabun, naneli şampuan gibi duyularıma hitap ediyor ve o anda çok *yakınımda* olduğu için zihnim tamamen boşalıyor. Sadece o var, başımı döndüren bir sersemlik ve yüzümü yukarı kaldırırken yanağımda duran eli.

Dudakları o kadar kısa bir süre benimkilere değiyor ki, gözlerimi kapattığımda her şey bitmiş oluyor.

Hepsi alkışlıyor ve Roos iki parmağını ağzına götürüp bir ıslık çalıyor. Hafifçe sersemlemiş bir halde geri çekiliyorum, dudaklarım onun anısıyla ısınıyor. Sadece bir öpücüktü, değil mi? Zar zor bir öpücük. Yine de buna inanmaları için yeterli, hepimiz kadeh tokuşturup şampanya yudumluyoruz.

Belki de her şeyden çok buna inanmak *istedikleri* içindir. Bu aile zaten çok fazla trajedi yaşadı ve benim tek istediğim onlara iyi bir şey vermek.

Bir yalana sarılması gerekse bile.

Wouter'ın misafir odasında söylediklerini hatırlayarak, "Belki yine de kutlama yapabiliriz," diyorum. "Büyük bir şey değil, sadece yakın aile ve arkadaşlar. Küçük bir parti?"

Anneke'nin yüz hatları yumuşuyor, yüzünde yeni bir sakinlik belirliyor. "Kulağa harika geliyor," diyor ve Amsterdam'dan ayrıldığımızdan beri tutunduğum gerginliğin çoğu vücudumdan hafifliyor. Wouter da gülümsüyor, gamzesi bugün en az yirminci kez ortaya çıkıyor ve eğer yanakları kızarmışsa, bu şampanyadan olmalı.

Eğer benimkiler öyleyse, eminim ailesi bunun sadece yeni evliliğin ışıltısı olduğunu düşünecektir.

Roos bana döndü. "Dani ve ben elbise alışverişine gidebiliriz!" diyor ve keşke bu sesi bu kadar çok sevmeseydim.

"Ailenin bize katılma ihtimali var mı?" Anneke soruyor.

"Emin değilim," diyorum, dilimde acı bir yalan. "İşten izin almak onlar için kolay değil. Amerikalıların tatil günleri konusunda nasıl olduklarını bilirsiniz."

"Milyonlarca fotoğraf çekeceğiz," diye söz veriyor Roos, kalbimi sızlatan bir nezaketle. "Çok güzel olacak."

"O da ne?" diye sordum.

Wouter'in kolu yine sırtıma dolanıyor ve göğsünün katı sıcaklığına yaslanmak çok kolay. *Çok alıngan bir insan olmaya meyilliyim*, demişti apartmandaki o ilk gece. Çünkü o böyle biri. Çünkü hiçbir anlamı yok.

"Bunun doğrudan bir tercümesi yok" diyor. "Rahat, konforlu bir yerde arkadaşlarınızla ve ailenizle geçirdiğiniz rahat zaman. Bir birliktelik hissi."

Roos sözlerine şöyle devam ediyor: "Yani bir parti gezici olabileceği gibi, samimi bir toplantı ya da arkadaşlarla barda geçirilen bir gece de olabilir."

"Gezellig," diye tekrarlıyorum ve o da başını sallıyor.

"Hollandaca *G* kolay bir ses değil," diyor ve ardından gösteriyor. "Daha gırtlaktan çıkar ve boğazınızın arkasından gelir."

Wouter eliyle ağzını işaret etti ve dudaklarına tekrar bakmak için kesinlikle bir nedene ihtiyacım yoktu. "Söylerken havayı dışarı üflemelisin. *Gezellig*."

Roos, "En rahat şeyi ifade etmek için en az rahat kelimeyi seçtiler," diye ekliyor.

Birkaç kez daha söylüyorum, her ikisi de bana bakana kadar dilim *G* harfine takılıyor.

"Mükemmel," diyor Wouter, parmak uçları omurgamda gezinirken. "Şimdi gerçekten Hollandalı oluyorsun."

On üç

Post-it notlarıyla kaplı bir daireye uyandım.

Koelkast buzdolabına yapıştırılmış sarı bir kareye karalanmış. *Wasbak* lavabonun üzerinde. *Hond*, George Costanza'nın yakasında, düzinelercesiyle birlikte, konfeti yağmış gibi görünen küçük neon kağıt parçaları.

Hepsi Wouter'in el yazısıyla, küçük, kesin harflerle.

"Wouter," diyorum ve sonra aklıma başka bir kelime gelmiyor. Ne İngilizce ne de Hollandaca. Tüm bunları benim için yapmış olması inanılmaz tatlı bir şey ve sanki beğenmeyeceğimden endişeleniyormuş gibi mutfak tezgâhına umutla yaslanıyor - oysa hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz.

"Daha bitirmedim." Post-it'lerin üzerine bir şeyler karalıyor, soyuyor ve tam burnumun ucuna yapıştırıyor.

Önümde olması gerekenden bir an daha uzun süre kalıyor, narenciye kokusu sabahın sekizi için fazla güçlü. O sabun şirketi gerçekten de tariflerini değiştirmeli. Erken uyandığını, duşta aklına bir fikir geldiğini, kelime dersime hangi kelimeleri dahil edeceğine karar verirken çenesine Sharpie'yi vurduğunu hayal ediyorum.

Geri çekildiğinde, hafifçe titreyen bir elle post-it'i çıkarmak için uzanıyorum.

Vrouw, diyor ki.

Eşim.

"Ha," diyorum göğsümdeki garip çekintiyi görmezden gelmeye çalışarak. "İster inanın ister inanmayın, bu ilk öğrendiklerimden biriydi."

Culemborg'da olanlar zihnimi kaosa sürükledi. Wouter'ın astım krizi sırasında bana koçluk yapması onu daha çekici kıldı, tıpkı seksi bir sporcunun gizli bir altın kalbi olduğunu öğrenmek gibi. Onu hiç de çekici olmayan bir şey yaparken görmeliyim. Yavru bir kuzuyu tekmelerken. Sosisli sandviç yeme yarışmasını kazanması. Sosisli yeme yarışmasını kaybetmesi.

Öpücük hakkında konuşmadık ve bunun basit açıklaması hiçbir şey ifade etmediğidir. İffetliydi. Kısıydı. Sadece göstermelikti. Ne yazık ki, kertenkele beynim dudaklarının dudaklarımda olduğu o birkaç saniyeyi tekrar etmeyi bırakamıyor.

Benim evim ve şimdi de onun evi arasında bir pinpon oyunu oynuyoruz. Ve bu onun yasak olmasını istediğimden değil... Bunu düşünmek için neden bu kadar zaman ayırdığımı anlayamadığımdan. *O seni* incitti, diye kendime hatırlatıyorum, kertenkele beynime mantığı dinlemesi için yalvarıyorum, çünkü sadece kağıt üzerindeki evliliğimizde karmaşıklığa yer yok.

Kalp kırıklığının iyileştiğini sanıyordum, önce zorla sonra da zamanla kapanmış bir yara. Şimdi tüm o yılların geçici bir merhem olduğunu anlıyorum, çünkü onun huzurunda olmak, çayını nasıl yaptığını ve diş fırçasını nerede sakladığını bilmek, tüm gizemin yerini şiddetli bir acıyla değiştiriyor - onu şimdi istemenin değil, sahip olabileceğimiz şeyi istemenin.

Bunun gibi sakın hafta sonu sabahları: hayalini bile kuramadığım bir şey.

Sonra, Wouter'in de uyardığı gibi, dairenin biraz tadilata ihtiyacı olduğu gerçeği var. Kupamı tezgâhın üzerine koyup mutfak dolaplarından birini açıyorum ve kulpu elimde kalıyor.

"Ah, kahretsin," diyor Wouter onu kaldırdığımda. "Bunu birkaç ay önce düzelttim. Önümüzdeki hafta işten sonra halletmeye çalışacağım."

"İstersen ben yapabilirim."

Bunu elinin tersiyle itip bana bir fincan çay uzatıyor. "Hayır, bu konuda endişelenmeni istemiyorum."

Söylemediğim şey: burayı sevdiğim ve onun gösterdiği özenin aynısını göstermek istediğim.

Yine de sonsuza kadar benim olmayacak.

Masaya oturdum ve çayına şeker ekledim. Bugün bizim için sürpriz, tamamen platonik bir gezi planladım ve daha sonra onun arkadaşlarıyla buluşacağız. Bana onlarca kez bu konuda rahat olup olmadığımı sordu - onu rahatsız ediyorlardı, ama beni kurtların önüne atmak istemedi. Boş zamanlarını birlikte geçirdiği insanları nihayet tanımanın heyecanı, onların benim gerçek halimle tanışmak istememeleri gerçeğiyle neredeyse anında yok oldu.

Wouter'ın karısı Danika Dorfman'la tanışmak istiyorlar. Uzun zamandır kayıp olan aşkıyla. "Biraz hagelslag ister misin?" Wouter soruyor, hala etrafı karıştırıyor

Mutfak.

"Bunlar küçük serpintiler mi?"

Saçları duşta ıslanmış ve yüzü yine tıraşsız, henüz dünyayla yüzleşmeye hazır olmayan bu tarafı çok yumuşak görünüyor. Bir avucunun kenarında bir Sharpie lekesi bile var. "Yıllardır yememiştim ama dün markette ilham geldi." Bir kutuyu kaldırıp salladı, ağzı gülümsemeye başladı. "Kahvaltıda serpmeye hayır demeyeceğini düşündüm. Bunu yapmanın doğru yolu hakkında çok fazla tartışma var," diye devam ediyor, iki parça buğday ekmeği Post-it notlu *volkoren* çıkarıyor ve son derece konsantre bir şekilde üzerlerine tereyağı sürüyor. "Ama başka kimseyi dinlemeyin. Tereyağı tartışmaya açık değil - serpintiler bu şekilde yerinde kalıyor. Ve ekmeği de katlamamalısın, yoksa her yere bulaşır."

Hagelslag kutusunu ters çeviriyor ve iki dilimin üzerine çikolata serpiştiriyor. Sonra birini bana uzattı.

"On üzerinden on iki," diyorum ısırdıktan sonra. "Kesinlikle ilham verici. Hollandalılar bundan sonra ne düşünecekler?"

"Beslenmenizin yüzde yetmişini şeker oluştururken dişlerinizin nasıl olduğunu sormaya neredeyse korkuyorum."

En geniş sırtışımla dişlerimi ona gösterdim. "Hiç çürüğüm olmadı."

AMSTERDAM-NOORD, IJ Nehri'nin -göz olarak telaffuz ediliyor ve bunu sadece birkaç dakika önce feribottan indiğimizde kendimden çok emin bir şekilde "I-J Nehri" dediğim için biliyorum- karşısındaki şehrin *KUZEY DİLİMİ*. Önümüzde A'DAM Kulesi var, binanın kenarına tünemiş dev bir salınacağı olan bir gökdelen. Gittiğimiz yerde değil ama şu ana kadar ona en çok yaklaştığım yer burası ve bunu yapmam için bana yeterince para ödeyemeyeceğinizi doğruluyor.

Bu bölge eskiden çoğunlukla sanayi bölgesiydi, ancak şimdi dönüştürülmüş depolarda benzersiz restoranlar ve bira fabrikaları ve bol miktarda sanat eseriyle daha çok gelişmekte olan bir mahalle.

STRAAT Müzesi'ne vardığımızda Wouter, "Buraya hiç gelmemiştim," diyor, heyecanını gizlemeye çalışır gibi ağzı hafifçe yukarı kalkıyor. "Amsterdam'da iki ay geçirdim ve sen bana şimdiden yeni bir şeyler gösteriyorsun."

Müze, sokak sanatı ve grafitilere, beton duvarlara sıçrayan ve yüksek tavanlardan sarkan duvar resimlerine ve buluntu nesnelerden yapılmış yaşam ötesi boyuttaki heykellere adanmış. Rengarenk ilk odada dolaşıyoruz, her eserin yanındaki açıklamaları okumak için duraklıyoruz ama Wouter biraz rahatsız görünüyor, ellerini oynatıyor. "Danika... buraya iyi yerleştin, değil mi?"

"Eğer ben değilsem her şeyi geri almak için biraz geç değil mi?" Ben de öyle diyorum. "Umarım berbat bir ev arkadaşı değilimdir?"

"Sadece geçen hafta işe gitmeden önce gömleğimin ters giyildiğini söylemediğin zaman."

"Daha erkendi! Hâlâ uyanıyordum," diye itiraz ediyorum.

"Sadece emin olmak istedim," diyor ve tekrar ciddileşiyor. "Bu çok büyük bir değişiklik ve seni yeterince kontrol etmediğimden endişelendim. Her şey hakkında."

Wouter'in iyi olduğu bir şey varsa o da beni kontrol etmektir ve bunun için asla minnettar değilim. "Açıkçası bu bir alışma süreci ama günden güne düşündüğüm kadar zor değil. Evdeki herkesten uzakta olmak dışında."

"Kız kardeşini özölüyorsun."

"Her zaman." Her nasılsa, bunu söylemek sıla hasretini daha da yoğunlaştırıyor, kaburgalarımın arasında içgüdüsel bir özlem yaratıyor. Buraya gelene kadar bir insan için sıla hasreti çekilebileceğini bilmiyordum. "Bu ondan uzakta geçirdiğim en uzun süre ve şanslıyım ki o bir gece kuşu ve düzenli olarak konuşabiliyoruz, ama... aynı şey değil."

"Hmm. Sana bir Amerikan bakım paketi gönderdi. Peki ya sen ona Hollanda paketi göndersen? Ona biraz stroopwafel, lale bibloları, mavi-beyaz çömlekler verebilirsin... ayrıca vakumlu poşetlerde seyahat için güvenli Gouda peynirleri var." Dirseğine doğru öksürüyor. "Tabii ki onun gönderdiği her şeyi kopyalamak zorunda değilsin. Tabii sen istemezsen."

"Bu fikre bayıldım. İlk kısmı. Teşekkür ederim," diyorum, ciddi bir şekilde. "Yine de garip. Amerikan yemeklerine karşı çok saçma bir istek duyuyorum. Mesela geçen gün yıllardır yemediğim halde Pop-Tarts'ı özölüyordum." Geometrik siyah-beyaz bir optik illüzyon olan bir sonraki sanat eserine doğru ilerliyoruz. "Ama Pop-Tarts dışında, bir şeyleri yarım bırakmışım gibi hissetmemek çok zor... sanırım."

"Eski sevgilinle mi?"

Duymayı beklediğim şey hiç de bu değildi ve içimden kopan kahkaha o kadar yüksekti ki birkaç kişi dönüp bize baktı. "Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu kesinlikle bitti. Hem de olabilecek en feci şekilde."

Devam etmemi istercesine kaşlarını kaldırıyor, gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyor ve keşke merak onda bu kadar sevimli olmasaydı diyorum. İç çekiyorum, tüm iğrenç hikayeyi anlatmaya hazırlanıyorum.

"Birlikte çalışıyorduk ve neredeyse bir yıldır çıkıyorduk. Birkaç ay önce kız kardeşimin arkadaşlarından birinden bir ekran görüntüsü aldım... Tinder'da onunla eşleşmişti."

"Hayatta olmaz."

Sefilce başımı salladım. "Bu konuda onunla yüzleştiğimde, geçen hafta içinde aktif olduğunu göstermesine rağmen hesaplarını silmeyi unuttuğuna dair bir saçmalık anlattı. Tüm bu mesajlar, diğer kadınlardan aldığı fotoğraflar, onlara gönderdiği fotoğraflar vardı..."

Yarı çıplak yabancıların fotoğraflarının bende yarattığı şoku düşünüyorum. Her zaman seksi fotoğraflarımı istediğini söylüyordu ama istemediğim bir yere gitmelerinden çok korkuyordum. Bir yıl çıktıktan sonra bile ona tam olarak güvenmiyordum.

Yine de neredeyse *seni seviyorum* demeye hazırdım -*sevdiğim için değil* ama öyle yapmam gerekiyormuş gibi görüldüğü için. Daha fazla zamanım *olsaydı söyleyebileceğimden* emindim.

Fotoğrafları gördükten sonra Jace hâlâ ilişkimizi yürütebileceğimizi düşündü. *Başta ilişkiyi sıradan tutmayı sevdiğini söylemiştin*, dedi. *Belki de bunu yapabiliriz?* Ama anlamadı. Geriye gidemezdim, tüm kurallarımı çiğnedikten sonra olmazdı. Aldatma, ciddi bir ilişkiye değmeyeceğimi, diğerleriyle arama mesafe koymakta haklı olduğumu doğrulamıştı.

Wouter'e "Belki de tüm duymak istemezsin," diyorum.

Öne doğru bir adım atıyor, bakışları benimkileri delip geçiyor, parmaklarının enseme bastırışından farklı bir his . "Neden yapmayayım ki? Biz arkadaşız."

Biz çok başka şeyleriz: eski sevgililer, ev arkadaşları, koca. Nedense *arkadaşlar* en yabancı hissettiren şey.

"Benim en büyük şerefsizim e-postalarını tüm ofise gönderiyordu." Belki benim karakterime uymuyordu ama bana kendimi çok küçük, çok önemsiz hissettirmişti. Karşılık verememekten nefret ediyordum. "Muhtemelen yapmamalıydık, ama orada çalışırken birbirimize bazı açık saçık şeyler gönderdik." Bunun üzerine Wouter kızardı ve ben de sesimi alçalttım. "Ve sonra ben kovuldum, o ise LinkedIn'e göre geçen hafta terfi aldı. En kötüsü de," diye devam ediyorum, şimdi daha da hızlanarak, "arkadaşlarım bile bu konuda benim tarafımda değildi. Aptalca ve düşüncesizce davrandığımı, kendi kötü kararım yüzünden işi kaybettiğimi düşündüler. Ve... iyi, tamam, belki de öyleydin. Sanırım hepsi küçüklüklerinden kurtuldular ama ben kurtulamadım. Sanırım artık hepimizin sıkıcı yetişkinler olmamız gerekiyor," diye bitiriyorum, elbette sıkıcı yetişkin ile eski sevgilisinin e-postalarını tüm ekibine toplu olarak iletmeyen biri arasında koca bir yelpaze var.

"Sıkıcı bir yetişkin olarak," diyor, "burada senin tarafındayım. Her yaşta önemsiz olmaya hakkın var."

"Hayır, sıkıcı değilsin. Hollanda hükümetini dolandırıyorsun. Eğer bu fena değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Bunun üzerine küçük bir gülümsemeye izin verse de, çenesi hiç tanımadığı bu adama karşı öfke olabileceğini düşündüğüm bir şekilde titriyor. "Ne boktan bir şey. Çok daha iyisini hak ediyordun."

"Evet, şey. Yarı doğru."

"Buna inanmıyor musun?"

"Sana söyledim," diyorum, sesimin neden bir saniye öncesine göre daha ince çıktığını merak ederek, "Ciddi ilişkiler yaşamadım. Açıkçası onlar için biçilmiş kaftan değilim."

Çok yakın duruyoruz ve eminim ki bunun tek nedeni bu konuşmayı hem sessiz hem de özel tutmak istemem ve onun beni duyabilmesi. Çilek rengi kirpiklerinin neredeyse gözlük camlarına değdiğini görebiliyorum. Ve sabununun kokusu yine beynimi istila ediyor.

Geri çekiliyorum. Boğazımı temizliyorum. "Ayrıca," diyorum yüzük parmağımı oynatarak, "artık evliyim. Yani piyasadan çekildim."

Müzedede yolumuza devam ediyoruz. Her şey estetik olarak hoş gidecek şekilde tasarlanmamış ve ben bunu seviyorum - dağınık, asi sanatın burada bir evi var. Soyut şekiller ve gerçekçi figürler, bloklu yazılar ve boya damlıyormuş gibi görünen tuvaler. Wouter, gri tonlarda bir adamın bir perdeyi geri çekerek parlak renkli bir duvarda özgürlüğe kavuşmak için patlayan grafitili kelimeleri ortaya çıkardığı bir eserin önünde bir süre geçiriyor.

"İnternette bunun hakkında bir şeyler okuyordum," diyorum ve açıklamaya bakmaya bile gerek duymadan: "Martin Whatson, Norveçli sanatçı. Sokak sanatının canlı doğasıyla kontrast oluşturmak için kentsel çevreyi taklit ettiği bunun gibi bir dizi çalışması var." Bir iç çekiş. "Keşke Amsterdam hakkında bilinmeyen gerçekleri anlatan bir iş bulabilseydim."

"İş arayışınız istediğiniz kadar verimli değil mi?"

Bunu göz önünde bulunduruyorum. Dışarıda benim becerilerime uygun işler var mı? Elbette. İçlerinden bir tanesi bile beni korkudan başka bir şeyle dolduruyor mu? Bu daha zor bir durum.

Cevaplanacak soru.

"Birkaç gün önce bir telefon görüşmesi yaptım." Merkezi ABD'de bulunan ve Amsterdam'da da ofisi olan büyük bir teknoloji şirketi. Belki pratik yapmamıştım ama temel sorularda tökezledim ve herhangi bir şey için nasıl işe alındığımdan emin olamadan görüşmeyi sonlandırdım. "Ne kadar iyi gittiğinden emin değilim."

"Ama hala bakıyorsun," diyor, bunu bir soru olarak değil, bir beyan olarak ifade ediyor. arıyorum, çünkü yapmam gereken şey bu. Benimle evlenme sebebi.

"Tabii ki. Bilmiyorum, belki de sadece tükenmişimdir." Bunu yarı şaka olarak söyledim, bu yüzden saf bir ciddiyetle yanıt verdiğinde şaşırdım.

"Bu şekilde geçiştirmek zorunda değilsiniz. Tükenmişlik çok gerçektir," diyor. "Burada tükenmişlik izniniz bile var."

Bu kelimeyi daha önce hiç düşünmemiştim, çünkü işten izin aldığım tek uzun süre kendimi hastaneye yatırdığım zamandı. Ona söylemediğim şey, bazen kendimi dümensiz hissettiğim, burada sahip olduğum özgürlüğün neredeyse korkutucu olduğu. Düşersen beni yakalayacak evlilik cüzdanından başka bir şey yok.

"UX tasarımının hayatınızın en büyük tutkusu olmadığını söyleyebilirim," diye devam ediyor. "Yine de eskiden her şeyden zevk alırdın. Her şeyi denerdin. yönünü, sahip olduğun açıklığı seviyordum."

Kelimeler tenime çakıl taşı gibi sürtünüyor. Çünkü belki de kısa bir süreliğine benden hoşlanmıştı, ama Amsterdam'a döndüğünde hoşlandığı şeyin önemli olmadığını ya da zaten o kadar da hoşlanmadığını fark etti.

Artık onun, ailem aşağıdayken beni öpmek için duvara yaslayan, bana bu kadar güzel olabileceğine inanamadığım çizimlerimi gösteren kaygısız genç olmadığını kendime hatırlatmak zorundayım.

Onunla ilgili tüm anılarımın hassas, ateşli ya da her ikisi birden olması büyük haksızlık. "Bunu okuduğumda, önümüzdeki kırk yılı bu işi yaparak geçireceğimi hayal etmemiştim.

" diyorum. "Bir süre sanatla ilgili bir şey okumayı düşündüm ama bu bana pek pratik gelmedi. Demek istediğim, müzeleri hala seviyorum ve duvarlarıma ne koyacağıma karar vermek için her zaman çok fazla zaman harcadım, ama kendimi asla sadece

oynadığım gibi *oynayamıyorum*. Belki de ikimiz de bu işi başka bir konuda ciddi olmamız gerektiğini düşündük."

"Bunu özledim." Sesi o kadar yumuşak ki, bu depodaki hava akımı onu alıp . "Çalmayı. Taşındığın gün sanatla ilgili sorular sormuştun ve ben de başka hobilerim olduğunu söylemiştim... Yukarı çıktım ve gerçekten başka ne gibi hobilerim olduğunu merak ederek beynimi yokladım. Van Gogh'a gittiğimizde yıllardır müzeye gitmediğimi fark ettim. George'u gezdirmek, arkadaşlarla bir şeyler içmek ve ara sıra futbol maçı yapmak dışında... Muhtemelen bir rutine girmiştim."

Keşke bu kalbimi sızlatmasaydı, sızlatmasaydı çok daha kolay olurdu. Onu tanıdığımda çok parlak gözlü ve umutluydu ve gerçek şu ki, bu masal ülkesi olduğunu düşündüğüm yere geri döndü ve tamamen kendi içine çekildi. Yirmili yaşlarını babasına bakarak geçirdi ve sonunda hava almaya çıktığında, keder en ağır yük olmalı.

Fazla düşünmeden parmak uçlarımı koluna yerleştiriyorum, başparmağımla hızlı bir fırça atıyorum. Bu kez, annesinin misafir odasının aksine, geri çekilmiyor. "Belki birlikte hobiler edinebiliriz," diye teklif ediyorum, çünkü hobilere hiçbir zaman yabancı olmadım. Hobiler güvenlidir. Hobiler platoniktir. "İyi olup olmadığını umursamadan sanat yapabiliriz."

Bunun üzerine gülümser. "Sanırım bu gerçekten hoşuma giderdi." Sonra boğazını temizliyor ve ben de elimi bırakıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim? Önümüzdeki hafta sonu Bruges-Belçika'da bir iş konferansım var. Trenle sadece birkaç saat uzaklıkta. İptal etmeyi düşünüyordum ama sonra düşündüm ki sen hiç gitmedin ve Roos George'u daha sık izlemek için sürekli yalvarıyor çünkü muhtemelen doğru bir şekilde onun en sevdiği kişi olduğuna ikna olmuş durumda. Gerçi sen onun parasının hakkını veriyor olabilirsin. Ve burası çok güzel bir şehir..." Şimdi dili tutulmuş olan o, gözlüklerini çıkarıp gömleğine sürtüyor ve bunun dikkatini dağıtacağını umuyor. Öyle de oluyor, çünkü gözlüksüz yüzü ne kadar yumuşak görünüyor. "Benimle gelmek ister misin?"

"Gel... seninle mi? Belçika'ya mı? Bir fizyoterapi konferansı için?" Ben daha fazla analiz edemedi kelimeler ağzımdan dökölüverdi. "Kesinlikle, evet. Belçika'ya gidelim."

"Harika," diyor rahatlamış bir sesle. "Gerçekten seveceğini düşünüyorum."

Nabzım belirsiz bir ritme girerken bakışları benimkini bir vuruş kadar uzun tutuyor. Çillerinin desenine çizebileceğim takımyıldızları ya da yüzünde on yedi yaşında olmayan silik çizgileri ne kadar sevdiğimi düşünmemeye çalışıyorum, duymak için etrafta olmadığım hikayeleri olanları.

Aramızda başka bir şey olabilir, çözülmemiş ya da tamamen yeni bir şey. Şu anda aradaki farkı anlayabileceğimden emin değilim.

İstediğimden emin değilim.

-

WOUTER bara girerken elime uzanıyor ve ilk başta bundan o kadar ürküyorum ki neredeyse kolumu geri çekiyorum. Ama sonra anlıyorum: Başka bir performans sergilemek üzereyiz.

"Bil diye söylüyorum," diyor, "arkadaşlarım seni daha önce tanıştırmadığım için bana çok kızacaklar ama sevgilerini böyle ifade ediyorlar."

"Açık olmak gerekirse, arkadaşlarımdan biri bana haber vermeden evlense ben de çok kızardım."

Bu suçluluk duygusu beni tekrar vuruyor, çünkü tüm yükü taşıyan o. Durum tersine dönseydi Phoebe'ye yalan söylemeyi hayal bile edemezdin. Sonra tekrar, emlak piyasası her yerde bozuk. Kim bilir onunki gibi bir ev söz konusu olsaydı ben ne yapardım?

Arkadaşlarıyla birlikte masa beklerken parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum: Sanne, kendisi de Prinsengracht'ta büyümüş bir kız; Thomas, ilkokuldan beri yakın bir arkadaş; Bilal, kendisi küçük bir çocukken ailesi Pakistan'dan Rotterdam'a göç etmiş bir üniversite arkadaşı; ve Evi, Thomas'la çıkmaya başladığında arkadaş gruplarının bir parçası oldu.

Wouter'den bile daha uzun boylu olan ve dalgalı sarı saçlarıyla dikkat çeken Thomas onu kolundan tutarak alkışlıyor. "Bize söylemediğine inanamıyorum! Sana bir bekârlığa veda partisi düzenlerdik."

"Bizim için de sürpriz oldu," diyor Wouter. "Ama bisikletiyle bana çarptığı için çok mutluyum, çünkü o zaman birbirimize gençken olduğu kadar şimdi de aşık olduğumuzu fark ettik."

"Daha da fazlası," diyorum, çenesine uzanıyorum ve aşırı yapışkan bir şekilde hafifçe sallıyorum. *Bunu yapabiliriz.* "Bu yüze doyamıyorum."

"Yani benimle sadece görüşüm için mi evlendin?" Wouter elini kalbine götürürken alaycı bir tavırla sorar.

Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Ne diyebilirim ki, Amerikalı erkeklerin hiçbiri bunu benim için yapamazdı." Çenesini düşürüp boğazımı temizliyorum ve arkadaşlarına dönüyorum. "Hollandaca konuşamadığım için özür dileyeceğim. Ya da en azından çok kötü Hollandaca konuştuğum için. Şu anda bir ders alıyorum ve size market alışverişi ya da doktora çeşitli semptomları anlatabilirim ama henüz sıradan bar sohbetlerini ele almadık."

"Wouter sana öğretmiyor mu? Ne berbat bir koca," diyor Sanne, ancak bu kadar uzun süredir hayatınızın bir parçası olan birinin başarabileceği o kolay azarlama yöntemiyle. Yuvarlak gözlükleri ve kırpılmış siyah ceketle şık, uzun saçları ortadan ayrılmış.

"Hayır, hayır, o... çok yardımcı oldu," diyorum, Post-it'leri ve dilini tenime nasıl masaj yaptığını düşünüyorum. *De wervelkolom. Het oor.* Yüz yaşına kadar yaşasam, bir düzine başka dil öğrensem de bu kelimeleri asla unutmam.

Sonunda bir masa bulduğumuzda, başka bir masa bulmak için elimizden gelenin en iyisini yapmamıza rağmen, kabinde tek bir ekstra sandalye ile sadece dört kişilik yer var.

"Kucağınıza oturabilir, değil mi?" Sanne söylüyor ve ben ilk başta Evi ve Thomas'la konuştuğunu sanıyorum.

Ama gözleri Wouter'ın üzerinde.

Kucağına oturabilir.

Birbirine delicesine aşık iki yeni evli için normal bir öneri ve benim bir saniyeliğine bayılmamın nedeni de tam olarak bu.

Wouter gözleri benimkileri bulduğunda ensesini ovuşturuyor ve kaşlarını kaldırarak bunun sorun olup olmadığını soruyor. Eğer bu ikimizin de katıldığımızı bilmediğimiz oyunun bir parçasıysa.

Ve bu ifadede çok ciddi bir şey var, alınının kırıışıklığı tam endişeli bir şekilde sergileniyor, beni onun kucağında oturmanın çok kötü bir fikir yerine tamamen masum bir şey olabileceğine ikna eden bir şey.

"Doğru. Elbette," diyorum, kelimelerin zihnimde, her şeyin anarşı ve yanıp sönen kırmızı ışıklar olduğu yerde olduğundan daha rahat gelmesini umarak.

Ben de kabine kaydım ve kendimi onun kalçalarının üzerine bıraktım, sanki arkadaşları bir kutu canlı yılanın üzerine oturmamı önermiş gibi nazıkçe. Bir kolu belime dolanıyor, beni kendisine doğru çekerken diğer kolu içkisine uzanıyor.

Sonra nefes almaya çalışıyorum. "İyi misin?" İyi olmadığının tamamen farkında olarak soruyorum. Çünkü onun kucağındayım ve bu konuda hiçbir şey masum hissettirmiyor. Kıçım onun kasıklarında. Eli kazağımın yününün etrafında hafifçe kıvrılmış. Ve o *sıcak*, sağlam ve düşünceli, vücudunun sağlam duvarı beni dik tutuyor.

Boğuk bir kahkaha attığında, ensemdeki nefesi beni ürpertiyor. Bu da hiç masum hissettirmiyor. "Alles goed."

Herkesin ne iş yaptığını öğreniyorum: Sanne ve Thomas bir teknoloji şirketinde çalışıyor, Evi bir mimar ve Bilal bir öğretmen - "ama daha da önemlisi, bir Feyenoord taraftarı" diyor, Rotterdam futbol kulübünün logosunu taşıyan beresini göstererek.

"Ve bunun için hepimiz çok üzgünüz," diyor Wouter bir kahkaha korosu eşliğinde ve ben sevgili Ajax'ıyla bir rekabet olduğunu varsayıyorum.

Hepsi hakkında milyonlarca ayrıntı istiyorum ama onların da benim için bir o kadar sorusu var.

"Bunun tam olarak nasıl olduğunu bilmem gerekiyor"-Sanne ikimizi işaret ediyor

-"Çalışıyor. Wouter, sen en az yirmi santimetre daha uzunsun?"

Ben biramı yudumlarken Evi kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyor. "Boy farkını severim."

"Biz... yaratıcı oluyoruz," diyor Wouter ve sesindeki utangaç gülümsemeyi duyabiliyorum. "Düşündüğünüz kadar zor değil."

Bilal bardağını kaldırıyor. "Hayır, bütün amacın bu olduğunu sanıyordum?" diyor ve Sanne ile Evi'nin homurdanmasına neden oluyor.

En azından onun kucağında oturmak, Wouter'ın yüzümün kızardığını göremeyeceği anlamına geliyor. *Yaratıcı oluruz*. Acaba yıllar önce arka koltukta ikimizi hatırlıyor mu, başını arabanın tavanına çarpmayacak bir pozisyon bulmanın ne kadar zor olduğunu. Evde kaldığımız nadir zamanlarda, sanki mükemmel bir bedenmişim gibi beni yatağında kendisine doğru yatırırdı. "Tam buraya oturmana bayılıyorum" derdi.

O bu oyunu oynayabiliyorsa ben de oynayabilirim, bu yüzden arkadaşlarına en hınzır sırıtişımı veriyorum. "Ve ben üstteyken hiç fark etmiyor gibi görünüyor."

Şu anda bulunduğum yer göz önüne alındığında, bu durum Evi'nin biraz gülmesine ve yuhalamasına neden oluyor. Wouter bile katılıyor, bu da sırtımdaki titreşimleri ve boynumdaki hava kabarcıklarını hissedebildiğim anlamına geliyor.

Thomas ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam, aile dostu kalalım." "*Sizi* çok merak ediyoruz," diye devam ediyor Evi. "Senin hakkında çok şey duyduk. Wouter'den elbette, ama sizi Amsterdam'a getiren neydi? Ve nasıl buldunuz?"

Onlara Wouter'la kararlaştırdığımız hikâyeyi anlatıyorum. Arkadaşlarının onun kalbini fethettiğine inandığı büyüleyici, çekici kız olmak istiyorum ama başparmağının göbeğimden küçük bir ısırık uzakta olması ve iki çift kotun neredeyse hiç kumaş olmaması dikkatimi dağıtıyor. Her yer değiştirdiğimde, sanki kucağında bir kadın olduğu için belli bir durumun ortaya çıkmasını engellemeye çalışıyormuş gibi keskin nefes alıp verişlerinin farkındayım. Şüphesiz bu pozisyondaki herhangi bir çekici kız onun öz kontrolünü test edebilir.

Ve yine de tüm endişeye ve yoğun ve beklenmedik kalça egzersizine rağmen, çünkü vücudumun rahatlamasına hala izin vermedim - onun kucağında böyle oturmak *iyi* hissettiriyor. On üç yıl sonra bu kadar yakın olmak.

Bir kez daha sert bir nefes aldığında "Özür dilerim," diyorum ve 4-7-8 egzersizini önermeli miyim diye düşünüyorum. "Canını yakıyor muyum?"

"Hayır, hayır," diyor çabucak. "İyisin, tatlım."

"Sizce Amerika ile Hollanda arasındaki en büyük farklar nelerdir?" Sanne soruyor ve konu değışikliğı için minnettarım.

"Lavabolardan bahsedersen Wouter çıldırarak," diyorum ve bir kahkaha daha atıyorum. Altımda titrediğini hissedebiliyorum. "Toplu taşıma, tabii ki. Ve buradaki hava kalitesi çok daha iyi."

Culemborg'daki stres kaynaklı astım krizini saymazsak, uzun zamandır hiç olmadığım kadar sağlıklı hissediyorum. Şehirde yaptığım uzun yürüyüşler ciğerlerimi Los Angeles'ta yaptığım kısa yürüyüşler kadar rahatsız etmiyor. Bu tür bir yaşam tarzına sahip olabileceğimi hiç hayal etmemiştim ve bunu yapabildiğimi, kişiliğimin sabit olmadığını fark etmek heyecan verici. Otuz yaşında bile değışebilirim.

"Tatlılar bir numara değil mi?" Wouter soruyor.

"Ben de ona ulaşıyordum!" Kaburgalarına dirseğimle hafifçe vurarak söylüyorum. "Bence poffertjes Amerika'yı yıkar. Onları bilmemeleri iyi bir şey."

"Evi ve ben birkaç yıl önce New York'a gittik," diyor Thomas ve dramatik bir şekilde elini kalbine götürüyor.

"Hâlâ takıntılıyım. Bir mimarın rüyasıydı" diyor. "Ve oradaki metro oldukça harikaydı. Berbat kokuyordu ama."

"İyi toplu taşımaya sahip, araba kullanmadan meşru bir şekilde idare edebileceğiniz belki üç şehrimiz var. Ancak büyük çoğunluk hala araba bağımlısı ve araba kullanmak tek bir kişinin suçu değil. Bu sadece şehirlerin düzenlenme şekli."

"Ve her şey çok büyük." Thomas bunu söylerken bile gözlerini deviriyor. "Evet, bunun bir klişe olduğunu biliyorum ama klişe çünkü doğru. Bir restoranda yiyeceğiniz porsiyonların büyüklüğüne inanamazdım."

"Los Angeles da öyle," diyor Wouter. "Ailenle ne zaman yemeğe çıksak, eve yemek artıkları getirirdik."

"Yemek artıklarını severim ama haklısın. ABD'de her şeyden çok fazla var. Seçeneklerin çokluğu sizi yorabilir." Biramdan bir yudum alıyorum. "Burada markete gittiğimde bazen her şeyin sadece bir markası oluyor. Mesela... doğranmış domatesler."

Bilal şaşkın görünüyor. "Neden birden fazla marka doğranmış domatese ihtiyacın var? Appie'de ne varsa onu alırsın."

Wouter, "Amerika'da bir mağazaya adımınızı attığınızda biri yanınıza gelip size yardımcı olup olamayacağını sormadan adımınızı atamazsınız," diyor. "Buna alışmam biraz zaman aldı. İlk başta bunun alaycı olduğunu düşündüm ama gerçekten öyle değil. Gerçekten yardım etmek istiyorlar."

Sanne, "Burada bunu çok can sıkıcı buluyoruz," diyor.

Evi başını sallıyor. "Biri yanıma gelip bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorarsa, 'Hı-hı, tabii, teşekkür ederim' derim ve sonra asla sormam."

"Amerikalılar hakkındaki klişelerden biri de bu, değil mi? Biraz sahte görünebilirler?" Sanne öyle diyor ama sesinde düşmanlık yok. "Daha çok havadan sudan konuşuyoruz. Biz burada bunu pek yapmıyoruz." Boğazını temizliyor ve abartılı bir Amerikan aksanı takınarak, tanıdığım herhangi bir Amerikalıdan çok *Clueless* filmindeki Cher'e benziyor. "Aman Tanrım, nasılsın? Gömleğine *bayıldım*. Nereden aldın bunu?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ama ya gömleklerini seviyorsam?"

"Amerikan zincirleri bile biraz farklı," diyor Bilal. "Burada balkabağı baharatlı latte çıktığında büyük bir olay oldu. İnsanlar saatlerce kuyrukta bekledi. Çılgınlıktı."

"Bakın, biz de ABD'de balkabağı baharatı konusunda ."

Bunun üzerine Starbucks'ın bayram içecekleri ve Hollanda'da olup da ABD'de olmayanlar hakkında konuşmaya başladık, örneğin menüye girer girmez sipariş etmeyi düşündüğüm stroopwafel latte gibi. Sonra Sanne ve Evi tualete gitmek için kalkıyor, Bilal ve Thomas da bir sürahi ve birkaç sepet daha bitterballen almak için bara gidiyor.

Kabinde daha fazla yer olduğu için Wouter'in elini gevşetmesini bekliyorum. Alkol zaten kafamı karıştırıyor, bazı duyularımı güçlendirirken diğerlerini susturuyor. Bu yüzden kulağıma yaklaşıp saçlarımı okşadığında, fısıltısını vücudumun her yerinde hissediyorum. "Çok güzel kokuyorsun," diyor, nefesi ensemdeki küçük tüyleri gıcıklıyor.

Gözlerim kapanıyor, hayal gücüm çıldırıyor ve tüm akşam boyunca ilk kez kaslarımı serbest bırakıyorum. Eğer ona her şeyimi verdiğimi hissederse

Şu anda sadece beni hafifçe geriye kaydırarak tepki veriyor, sanki bizi yeniden dengelemek ister gibi.

Şu anda yalnız olsaydık, sınırlarımızı test edebilir, kendimi onun kucağına daha fazla bastırabilirdim. Onu kızdırır, geri çekilmeden önce kalçalarımı bir anlığına kaldırırdım. Belimdeki elinin sıkışıp sıkışmayacağını merak ediyorum. Kulağıma başka neler fısıldayabilirdi.

Ağız boynuma çok yakın, kaygan sıcaklığını tenimde hayal edebileceğim kadar yakın.

"Hafif sıklet misin?" diye sordum. "Çünkü senin boyun 1.80 falan, ki sanırım bu da yaklaşık 500 santimetre eder. Aşağı yukarı bir yüz."

"Belki." Burnu kulağımın üstünü sıyrıyor. "Ya da ben çok ama çok aptalım." Sonra, ben daha bunu anlayamadan: "Nihayet!" diyor Bilal muzaffer bir edayla masaya dönüp bir sandalye daha kaldırırken. Bu patlama beni ayağa kaldırdı ve Wouter neredeyse benimle birlikte kabinden dışarı fırladı. "Yani"-Danika muhtemelen kendi koltuğuna oturmak için can atıyordur."

"Aslında harika vakit geçiriyordum." Ona sadece arkadaşları için olabilecek imalı bir bakış attım. Umduğum gibi, yanakları kızarıırken bir çılgılık attılar.

Bu gerçek değil, kendime hatırlatıyorum. Ona karşı hissettiklerim yakınlık ve yalanlarla çarpıtılmış, başka bir şey değil.

Kalan şüphelerimi bastırmak için sürahiye uzandım.

Gecenin sonunda, sayamayacağım kadar çok içkiden sonra, grubun etrafında titrek bir el sallıyorum. "Bu... gezellig oldu." Her hecesine çok fazla vurgu yaparak fazla telaffuz ediyorum.

Yine de hepsi bu kelimeyle aydınlanıyor ve Sanne alkışlama taklidi yapıyor. "Bunu yakında tekrar yapalım," diyor ve bana sarılıyor. Sonra kulağıma fısıldıyor: "İkiniz birlikte çok tatlısınız. Sana kafayı *takmış* gibi görünüyor."

Eve dönerken, ben bakmıyorken bile böyle bir şey söyleyebildiğine göre benden çok daha iyi bir aktör olması gerektiğine hayret ediyorum.

On dört

"NASIL-MERDIVEN-SARHOŞU-OLURSUN?" Başıım dönüyor ve koridor neredeyse bir iğne ucu büyüklüğüne gelene kadar gittikçe küçülüyor. Ayakkabılarım inanılmaz derecede ağır. Korkuluklara tutunurken uzun bir iç çekiyorum. "Daha kaç uçuş var?"

Wouter geri adım atmamı engellemek için elini omzuma koydu. "Sadece bir tane. Yapabilir misin?"

"Hayır," diyorum dürüstçe ve ben daha ne olduğunu anlayamadan eğiliyor, bir kolunu dizlerimin altından geçiriyor, diğeriyle sırtımı destekliyor ve gülünç bir kolaylıkla beni kaldırıyor.

Ve sonra kocam beni merdivenlerden yukarı taşıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum, muhtemelen ihtiyacım olandan daha sıkı sarılıyorum. Çay ve narenciye kokusu. Kalbinin gümbürtüsü. Benden daha fazla içip içmediğinden emin değilim ama çok daha dengeli görünüyor.

Beni yukarı, yukarı, yukarı taşıırken verdiği nefeslerin ritmik sesi, diğeri duyularımın her biri dramatik bir şekilde yükselmemiş olsaydı, beni uyutmak için yeterli olabilirdi.

"Teşekkür ederim," diyorum beni sağlam bir zemine bıraktığında, bir şekilde daha önce olduğumdan daha sallantılı hissediyorum.

Bana aptalca bir selam veriyor, onu ayıkken hiç görmediğim bir hareket. "Kapıdan kapıya servis."

Her zamanki gibi, George Costanza sanki dört saat değil de dört aydır yokmuşuz gibi davranıyor, kuyruğu bulanık bir şekilde önce bana sonra da Wouter'e atlıyor ve küçük bir sevinç çılgılığı atıyor. İkimiz de ona hak ettiği sevgiyi vermek için eğildik ve Wouter en sevdiği şey olan göbeğini kaşımak için onu yere bile yatırdı. Aralarındaki etkileşim her zaman çok saf. Herhangi bir erkeğe küçük bir köpek verdiğinizde anında on kat daha çekici hale gelir.

"Biliyorum, biliyorum, ailen bu gece bazı kötü kararlar verdi," diyorum ona. "Gece içkisi?" Mutfığa girerken Wouter'e soruyorum.

Başını sallar. "Hayır, hayır, hayır. Sana biraz su getiriyoruz."

"Su. Wouter." Sarhoş halimle bu bana çok komik geldi. Emin olmak için birkaç kez daha tekrarlıyorum ve evet, hala komik. "Senin adın ne anlama geliyor ki?"

"İngilizce Walter isminin Hollandaca şekli. 'Ordunun hükümdarı'. Soyadımın anlamı da...'Leeuwen'den demek," diyor bana bir bardak su uzatırken. "Ya da 'aslanlardan', hangisini tercih ederseniz."

Uzun bir yudum alıyorum ve sonra kadehimi göğsüne doğru sallayarak işaret ediyorum. "Aslanlar ordusunun hükümdarı." Tanrım, çok uzun. Çok uzun.

Bana bakıyor, ela gözleri parlıyor. "Bu benim."

George oturma odasına giriyor, köşede yatağı olmasına rağmen kanepedeki battaniyenin üzerine kıvrılıyor ve battaniyenin altına sıkıştırılmış tanıdık bir çorap fark ediyorum. Benimkilerden birkaç çift kaybolmuştu ama onları geri çalamayacak kadar sevimli.

Geç oldu, uzun zamandır dışarı çıkmadığım kadar geç oldu ve yine de hiçbir parçam uyumak istemiyor. Wouter'in mutfakta oyalanışına, kendine bir bardak su doldurup tezgâha yaslanışına bakılırsa, onun da aynı şeyi hissettiğini tahmin ediyorum.

"Arkadaşlarınla eğleneliydi." Bardağımı karşıdaki tezgâha koyuyorum, artık içimde alkolsüz bir sıvı olduğu için biraz daha dengeli duruyorum. "Onlardan gerçekten hoşlanıyorum."

"Seni *sevdiler*. Evi seni tekrar ne zaman görebileceklerini soran bir mesaj attı bile." Sırıttıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. Nedense bu saçlarını daha da karıştırıyor. "Geçen gün ne hatırladım biliyor musun? Eskiden oynadığımız şu oyun. 'Bir gün, kendi dairemiz olduğunda..' "

"Ah, evet. Evcimenlik saplantımız."

Bir gün, kendi dairemiz olduğunda, birimiz söyleyecek ve diğerimiz o anda yapamadığımız ama umutsuzca istediğimiz bir şeyle cümleyi bitirecekti.

İstedığımız kadar yüksek sesle müzik

çalacağız. Her odada öpüşürüz.

Her gece yan yana uyuyun.

"Hayal ettiğin her şey var mı?" diye soruyor. "Kendi dairemiz mi?"

Tabii ki hiçbir şey bu fanteziyi karşılayamazdı. Demek istediğim, yatak odasında bir jakuzi ve tamamen çikolataya ayrılmış bir dolap istiyorduk. "Elbette," dedim. "En azından önümüzdeki on ay için."

Bu onun başının dönmesine neden oluyor. Bir yudum su daha yutarken boğazını izliyorum. Bu adam çok susamış. Anladığım kadarıyla evdeyken en az dört bardak içiyor, muhtemelen isteyken de bir o kadar ya da daha fazla. Bir de çay var. Belki de içmeniz gereken miktar budur, ama bunu uygulayan birini hiç görmedim ve bunu son derece büyüleyici bulmam şu anki zihinsel durumumun bir kanıtı.

"O zamanlar her şeyin farklı olduğunu biliyorum," diyor. "Ama on yedi yaşındayken şey iyiydi, değil mi? Sır olması gerekse bile mi?"

Bu beni şaşırtıyor. Belki de içtiği zaman kendini düşünmeye başlıyor. O zamanlar aynı olduğumuzdan o kadar emindim ki. O ilk "*seni seviyorum*" lar -ik *van hou jous*- ikimiz için de tamamen ıstırapsız *görünüyordu* ve belki de ergenlik pervasızlığıydı, ama duygularımı sorgulamak için bir kez bile durmadım. Onu sevdiğimi iliklerime kadar biliyordum ve bunu söyledim.

"Hayır. *Harikaydı*. Çok nazıktın. Senden önce hiç kimse bana kendimi ilginç hissettirmemişti," diyorum. "Bunu sana hiç söylemek istemedim çünkü

Sana *çok* takıntılı olduğumu düşünmeni istemedim ama saatlerce çizim yapmanı izleyebilirdim."

"Bana takıntılı olman fikri oldukça hoşuma gidiyor."

"Sen çok dürüst bir sarhoşsun."

Sanki bana yeni bir mercekten bakıyormuş gibi başını eğiyor. "Biliyorsun, ben de sana takıntılıydım. Tamamen vurulmuştum. Argosu ve ehliyetiyle bu muhteşem Amerikalı kız. Benim için çok çekiciydin."

Bu beni bir kahkaha attırdı. "Değildim!"

"Öyleydin," diye ısrar ediyor, o da gülüyor. Bir adım daha yaklaşıyor ve ısınmış olmalı, çünkü kollarını ön kollarına kadar kıvrıyor ve ofisinde yüzüstü yatarken bana ne yapacağını çok iyi bilen kaslarını ortaya çıkarıyor. "Şimdi bilmek zorundayım. O küçük şortu sadece seni fark etmemi sağlamak için giydin, değil mi?"

Masum bir yudum su alıyorum. Dudaklarımı kapatıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunu yapmak zorunda değildin." eşitlemek için son bir kez sol kolunu sıvadı. "Seni zaten fark etmiştim. Ev sahibi ailemin kızına aşık olduğum için kendimi çok eziyet çekmiş gibi hissediyordum."

"Umarım o zamanlar zirve yapmamışşımdır." Ayık Dani iltifata ihtiyacı yokmuş gibi davranır. Sarhoş Dani onları arzular.

"Hayır. O şimdi daha da güzel," diyor. "Koridorun tam karşısında uyuduğunu bilseydim çok sinirlenirdim."

"Ve ben de aynı şekilde öfkeli hissediyordum."

Tanrım, onun bu dürüst halini seviyorum. Artık geçmişimizdeki mührü kırdığımıza göre, birdenbire konuşmak istediğim tek şey bu oldu.

Onunla göz hizasında olmam gerekiyor, bu yüzden ellerimi tezgâhın üzerine koyuyorum ve dağınık Post-it'leri, *aanrecht* ve *fruitmand* ve *fornuis*'i iterek tezgâhın üzerine zıplıyorum.

"Yine de çok masumduk. O zamanlar," diyor. Ona kaşlarını kaldırıyorum ve o da gülüyor. "Tamam, belki her zaman değil. Çok *gençtik* demek istemiş olabilirim."

"Öyleydik," katılıyorum. Ama belki *masum* da değildi, çünkü onunla tüm bu ilkleri yaşamamanın bir bütünlüğü vardı. Her dokunuşu sanki yepyeni bir evrenin kapılarını açıyor, her iç çekişi sanki yeni bir yıldız keşfediyormuşuz hissettiriyordu.

Senin hakkında bir kez fikrini değiştirdi, mantık bana bunu hatırlatıyor. Bunu tekrar yapmasını engelleyecek ne var?

"Dürüst olma sırası bendeyse..." Devam ediyorum, çünkü mantığı yarım saat önce geride bıraktım ve ipuçları beni cesur yapıyor. "Gelecekteki ilişkilerim için çıtayı çok yükseğe koydun." Tüm o kötü ilişkiler - çok agresif erkekler, ama ben umursamıyormuş gibi davrandım çünkü arzulanmayı seviyordum. *Sıradanlığın* tamamen terbiyesizlik olduğunu düşünen erkekler. Her zaman aceleye getirilmişti, nadiren şefkatliydi. "Hiç kimse bana senin dokunduğun gibi dokunmadı."

Yanaklarına yayılan allık pembenin neredeyse uygunsuz bir tonu. "Ah?" diyor ve bu tek hecede bir parça gurur var. "Sana nasıl dokundum?"

Alkol şakaklarıma vuruyor, bana Amsterdam'da farklı olmam gerektiğini hatırlatıyor ve yine de buradayım, zaten yattığım bir adamla yatağa girmek için çaresizim.

Bu çekimin, hayatımın en utangaç döneminde beni seven kişiye olan yakınlığımdan kaynaklanan ergenlik aşkı kalıntılarından başka bir şey olmadığını iddia etmek çok yorucuydu. Yeni bir şey olduğunu söyleyebilirim. Elektrikli bir şey.

Sana nasıl dokundum?

"Sanki sadece ana etkinliğe kadar beklemiyormuşsun gibi," diyorum. "Sanki her şeye nasıl tepki verdiğimi bilmek istiyor gibiydin. Sanki hepsini ezberliyordun."

"Hatırlıyorum." Bakışlarını benimkilerden ayırmadan bana doğru bir adım attı. Tezgâha yaslandı, bir eli kalçalarımın iki yanında. Sesi çakıl taşı gibi sert. "Bazen kendini nasıl tuttuğunu, evde sadece biz olmamıza rağmen sessiz olmak istediğini. Kulağıma doğru inlemen en sevdiğim sestti. Sen

Hatta beni birkaç kez ısırдын ve sanırım bu konuda utangaçtın ama ben buna bayıldım. Bu muhtemelen önümüzdeki beş yıl boyunca beni mahvetti."

Doğrudan kalbime gitmeyen tüm kelimeler, zonklayan bir istekle uyluklarımın arasına iniyor. Onu daha da yakınlaştırmak için bir bacağıma beline doluyorum ve yüzünde oluşan oynaşmayı izliyorum. Kirpiklerinin dalgalanmasını. Ağır bir nefes. *Evet. İşte bu.*

Saçlarının bir kısmı yüzüne düşmüş, uzanıp geri itiyorum, yumuşak teller parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

"Bedankt," diyor. Ellerinden biri yavaşça kalçama doğru ilerliyor, kalçamdaki kıvrıma dalıyor. Diğer eli de onu takip ediyor, ta ki beni tezgah boyunca ileriye doğru sürükleyecek kadar kavrayana kadar. Beni kendine doğru çekerken nefesim ciğerlerimde duruyor, merkezim göbeğinde, iki bacağım da sırtına sarılmış durumda.

Bana ilk dokunduğunda, eli iç çamaşırımın içindeydi, benden önce o bir nefes almıştı. Bunu hiç unutamadım. Alnımı omzuna dayamıştım, bu hissin etkisinde kalmıştım ve nefesi kesilen o olmuştu - en azından ses tellerim tekrar çalışmaya başlayana kadar.

"Bunu hâlâ yapıyor musun?" Elini kaldırıp bir parmak ucunu köprücük kemiğimin üzerine koyuyor. Yavaşça, sanki vücudunun kontrolü hâlâ kendisindeymiş gibi, boynumun sütununu izliyor. Kulağıma kadar, çenem boyunca ve sonra tekrar aşağı. "Sana dokunan birinin kulağını ısırır mısın?"

"Ben...bilmiyorum." Dürüst bir cevap. Titrek bir nefes. "Belki de sadece senin içindi."

Hafifçe küfrediyor, belki İngilizce belki de Hollandaca. Şu anda farkı anlayamıyorum. Birden sanki yıllardır bana dokunulmamış gibi hissediyorum. Öpülmedim. Doğru düzgün sikilmedim. Bedenim geçmişimizi umursamıyor, sadece aramızda zonklayan arzu, tenimizin yüzeyinde vızıldıyor.

Başını eğdiğinde, parmağıyla çizdiği yolu takip ederken ağzı boynuma geliyor, sıcaklık ve basınç. Beni bir kibritle haşlıyor, ucunu tenimde gezdiriyor da olabilir. Boğazımda bir inilti hapsoluyor, çıkarmaya korktuğum bir inilti çünkü *Tanrım*,

Hâlâ bana zar zor dokunuyor. Diğer eli alyansımı buluyor, orta parmağı soğuk metalin etrafında dönüyor.

Kendini tutmaya çalıştığı tüm yolları hissedebiliyorum, çünkü Wouter iyi şeylere sahip olmasına izin veren biri değil. Kendini işine o kadar kaptırmış ki basit zevklerden mahrum kalmış. Sanattan uzak durmuş. Seksten.

İnsanlara iyi hissetmeyi öğreten fizyoterapist, veriyor da veriyor - ve sadece bu seferlik, *almasını* istiyorum.

Ellerim tekrar saçlarına gidiyor, ama bu sefer sert ve istekli bir şekilde saçlarına dalıyorlar. Çenemdeki dudaklarının sıcaklığıyla iç çektiğimde, bunun onu nasıl etkilediğini, kendini tutan kaslarının çabasını hissedebiliyorum. Karşı konulmaz bir güç tarafından alay edilen hareketsiz bir nesne.

En dar yerlerini ütülemeyi hayal ediyorum. Onu inleyen tüm yerleri buluyorum. Onu yeniden tanımak, omzundaki mürekkep parıltısının haritasını çıkarmak için ağzımı kullanmak istiyorum ve artık alkolden mi yoksa bu lanet yüzüklerin yanılsamasından mı ya da bana bakış şeklinden mi emin değilim.

Başını sadece bir anlığına geri çekiyor, ağızlarımız çarpışmadan önce bakışları benimkileri yakıyor.

Bunca yıl sonra onu öpmek böyle bir şey :

Kaçınılmaz.

Aynı anda hem hatırlıyor hem de öğreniyoruz, birbirimize tekrar tekrar çarparken ballı bir aciliyet. Elleri saçlarında, şimdiden nefessiz kalmış. Boğazındaki inilti bana bu şekilde teslim olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini söylüyor ve ben de dudaklarımı onun için ayırırken aynı şeyi ona söylüyorum. İç çekişlerimin tadına bakıyor. Nefes alışlarımı yutuyor. Parmak uçları kalçalarımın batarken onu gömleğinin yakasından tutup kendime doğru çekiyorum çünkü vücudu benimkiyle aynı hızdayken bile yeterince yakın değil. Alt dudağına dişlerimi geçirerek *daha fazla* yalvarıyorum ve o da beni ısıtıyor.

Bu, ailesinin arka bahçesinde öpüşmemize hiç benzemiyor, hiçbir şey ifade etmeyen sağlıklı bir üretim. Bunun bir anlamı var, sadece ne olduğundan emin değilim.

Tüm vücuduyla bana bastırıldığında, kot pantolonunun içinden sert uzunluğunu hissedebiliyorum, kalçalarını benimkilere doğru yuvarlarken lezzetli bir sürtünme. Kendimi

Bilinç, sadece o temel içgüdünün hamlığı, sadece öpüşmek istemediğinin itirafı - benim gibi rahatlamak için can atıyor. Boynumda bir ağız. Kirli sakallar tenimi kazıyor. Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve ona karşı sallanıyorum, onun isteğine elimden gelen her şekilde karşılık veriyorum. Sadece onun yatıştırabileceği ağrıyı kovalıyorum.

Aniden keskin bir nefesle geri çekilir.

"Danika...siktir." Dişlerini sıkıyor. İçini çekiyor, ellerini kalçalarımından indiriyor ve göğüslerimiz arasında daha fazla boşluk bırakıyor. Sanki onu öldürse bile ikimizi de o uçurumun kenarından sürükleyecekmiş gibi. Ağzı hâlâ ıslak ve şiş olsa bile. "Yapmamalıyız, sarhoşken olmaz."

Öyle miyiz? Bu damarlarımdaki vızıltı, elektrik hissi mi, yoksa aptallık ve dizginlenemeyen şehvet mi?

"Ben-" diye başladım, *o sarhoş* halimle cümlemi bitiremedim. Çünkü bu kesinlikle doğru değil.

"Ve ben bunu istemezdim... Çok uzun zaman oldu..."

Ne yapmak istemez ki? Benden faydalanmak mı? İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmak? Çünkü o değil ve ben de istemem.

Tabii bunu yapacak kişi o değilse.

"Tamam. Tamam." Bu gerçekliğe dönüş başımı döndürüyor. Beni istemiyor ya da centilmenlik yapıyor ya da ikisinin bir kombinasyonu. Ama ben sadece ilk seçeneğe odaklanabiliyorum: Kendisini benden koparmadan önce ona bu kadar yakın olmanın verdiği yıkıma.

Yine de ikimiz de hareket etmiyoruz, sanki sessiz bir meydan okumaya girişmişiz gibi. Hangimiz kırılacak, pes edecek, diğerine uzanacak?

Nefes alış verişimiz hâlâ sert, yarı karanlıkta göğsü kabarıyor. Gözlükleri yamuk. Saçları dağınık. Yanaklarındaki o bordo lekesi... Ağzıma almak için ölürüm. Kemerinin altından, vücudunun beyninden farklı bir şey istediği son derece açık. Şaşırtıcı derecede kendini kontrol ediyor olmalı.

Bunu da yapabilirim.

Titreyen uzuvlarımla kendimi tezgahattan indirmeye çalışıyorum. Ama beni tutacak bir şey olmayınca tökezliyorum ve dengemi kaybediyorum.

"Dikkatli ol." Wouter koluma uzanıyor ve oda tekrar eğiliyor, çünkü belli ki ona bu kadar yakın olmak yarım düzine tekila shot içmekle eşdeğer. "Odanıza gitmenize yardım edebilirim, eğer-"

"Evet, iyi olabilir," diye mırıldanıyorum, koridorda ayaklarımızı sürüyerek ilerlerken ona yaslanıyorum. Beni sabitlemek için kolunu belime doluyor, boyu göz önüne alındığında onun için rahatsız edici bir pozisyonda eğiliyor.

Odama ulaştığımızda yorgunluk beni çarpıyor. Oturur pozisyonda yorganın üzerine yığılıyorum ve tekrar ona bakıyorum. "Kot pantolonla uyumamalıyım," diyorum, düğmeyi açıyorum ama bundan fazlasını yapmakta zorlanıyorum.

Çenesinde bir gerginlik var. Yavaşça öne doğru eğiliyor. "İster misin-?" diye soruyor, çünkü artık sadece soruları ve garip duraksamaları kesiyoruz.

Başımı salladım.

Diz çöktü. Bir elini kalçalarımın iki yanına koyup çekiştiriyor. Yine bana çok yakın, kokusu baş döndürücü ve kot pantolon yerde bir su birikintisine dönüştüğünde ve ben iç çamaşırım ve kazağımla kaldığımda, bakışlarını belimin üzerinde tutmak için her türlü çabayı gösteriyor.

"Bu da mı?" Kollarımı kaldırıyorum. Kumaşı germek için yavaşça kollarından çekiştiriyor, kazağı çıkarıp şifonyerin üstüne katlıyor. Üzerimdeki sütyen çıplak pamuklu, iç çamaşırım da benzer şekilde rahat ama çok daha az seksi: minik kirpi desenli bir çift külot.

Ay ve sokak lambaları yüzüne gölgeler düşürüyor, bu sinematik alacakaranlık ışık onu başka bir çağdan gelmiş gibi gösteriyor. Bir bakıma öyle.

İşleyen son beyin , onu benimle birlikte yatağa sürüklememek için kendimi zorluyorum. "Bakabilirsin," diyorum ona. Yumuşakça, onu ürkütmemek için.

"Bu iyi bir fikir değil."

Altına girebilmem için yorganı sıyrıyor, rahat, sıcak ve *yatak*. İlk başta yanıma kayacağını düşünüyorum ama tabii ki kaymıyor. Başım çatlıyor ve yarın kendimi bok gibi hissedeceğim ama Wouter van Leeuwen beni yatırıyor ve bir şekilde bu her şeye değiyor.

"Slaap lekker, Danika," diyor yorganı çeneme kadar çekerek. Yüzüme doğru eğildiğinde, ağzı alnıma konuyor. Geri çekilip odadan çıkmadan önce sadece bir an orada kalıyor.

Lavabonun açılıp kapandığını duyuyorum. Elektrikli diş fırçasının .

Sonra ev sessizleşiyor ve ben onun duvarın diğer tarafında olduğunu farkına varıyorum. Buradaki ilk birkaç gece, onun ne kadarını duyabileceği endişesiyle zar zor uyuyabildim. Sonra bu bir rahatlığa dönüştü; evden binlerce kilometre uzakta olabilirdim ama yalnız değildim.

Şimdi onun nerede uyuduğunu bilmek beni geriyor. İçimdeki her şey sımsıkı sarılmış, serbest kalmak için can atıyor. Odaya geri dönmesini bekliyorum, kotunun üst düğmesi açık, gömleği çoktan çekiştirilmiş. O daha yatağına varmadan kirpi külotum yerde olurdu.

Ama sadece delici bir sessizlik ve kapalı bir kapı var, altından ışık gelmiyor.

Omurgamın dibinde başlayıp karnımda kıvrılan bir hayal kırıklığı, neredeyse parmaklarımla şaklatabileceğim fiziksel bir şey. Bir elimi boynumda gezdiriyorum, bana dokunma şeklini tekrar ediyorum. Önce ölçülü, sonra daha pervasız. Önce ağrıyan bir meme ucumu, sonra da diğerini çimdiklerken başımı yastığa gömüyorum. Diğer , zaten nemli olan külotumun kumaşını kenara itiyorum. Kalçalarımın arasındaki kayganlığı bulduğumda sessiz bir inilti çıkarıyorum. Çoktan yaklaşmıştım - beni kolayca devirebilirdi.

Tam o sırada duvarın diğer tarafından bir ses duydum. Yatak

yaylarının gıcirtısı. Yatak çarşaflarının hışırtısı.

Ve sonra: tenin tene değdiği o kusursuz ses.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, ellerim hareketsiz kalıyor. Bir metalik gıcirtı daha geliyor, ardından ısırılmış bir inilti nabzımı manik bir ritme sürüklüyor.

Beni duydu ve bu yüzden mi kendine uzandı, yoksa onu duyamadığımı mı düşünüyor ya da onu duymamı mı *istiyor* bilmiyorum ama odasında neler olduğu birdenbire çok ama çok netleşti.

Onu yatağına yayılmış, karın kasları gerilmiş bir halde aşağıya doğru uzanırken hayal .

anlık bir rahatlama olacaktır, ilk başta biraz yanlış hissettiren bir rahatlama, yakınlarda olduğumu bilmek, ama kendini durduramayacak kadar iyi. Şimdiye kadar sahip olduğu her kaba dürtüye teslim olmasını istiyorum. Her kirli düşünceye. Onun bana dokunmasını istediğim şekilde kendime dokunuyorum, parmaklarımı daha da yakınlaştırıyorum, *çok hızlı değil, henüz değil*.

Dudaklarımdan soluk soluğa bir nefes dökülüyor, duyabileceğinden neredeyse eminim. Ve belki de duymasını istiyorum.

Belki de tam olarak ne yaptığımı bilmesini istiyordumdur.

Duyduğum bir sonraki ses onunki. Boğazının derinliklerinde bir yerden alçak bir inilti geliyor ve yemin ederim yatağımı titretiyor. Bu ses çok seksi. Ham. Muhtaç. Kendine dokunurken çok güzel olmalı, en temel içgüdülerine teslim olurken hiçbir çekingenliği yok. Serbest kolunun başının arkasında mı yoksa göğsünde mi olduğunu bilmek istiyorum. Ağzı açık mı, gözleri kapalı mı? Hızlı ve sert mi seviyor yoksa hazzın mümkün olduğunca uzun sürmesini sağlayarak uzatmayı mı tercih ediyor. Tıpkı bana masaj yapma şekli gibi, tam kenara gelene kadar geriyor ve geriyor. Onun beni resmettiğini hayal ederken kendimi tutmuyorum. Göğüslerimi daha sert avuçluyorum, ıslak, ısrarlı vuruşlarla kendimi kızdırıyorum. Onun kafasında, umarım daha önce hiç bu kadar pis görünmemiştimdir. Külotum çarşafların arasında bir yerlerde kayboldu ve Uyluklar titriyor, sıkı bir sinir yumağı yavaşça açılıyor.

Kendimi kontrol edebildiğim her parçayla, kendimi duraklamaya zorluyorum - henüz bitmesini istemiyorum. Nefes alış verişinin yavaşladığını duymak da beni şaşırtıyor. Vuruşları yavaşlamış olmalı, göğsünde ter parlıyor.

O mu benim işaretimi bekliyor, ben mi onunkini, emin değilim ama tekrar başladığımızda birbirimize ayak uyduruyoruz. Duvarın diğer tarafından çılgınca bir deri tokadı geliyor, o da benimle nefes nefese eşleşiyor. Nefes nefese. Bana sahip olmasının tek yolu bu ve şu anda bu yeterli.

Beni daha hızlı itiyor. Sığ nefesler alıyoruz, ikimiz de çıkardığımız gürültüden utanmıyoruz. Zihnim, elleriyle, ağzıyla ve içime gömülü sikiyle beni becermesini dilediğim tüm yolları gözden geçiriyor. Ta ki ben yalvarana kadar. O da yalvarana kadar.

Başım dönüyor ve sırlıslık oluyorum, daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Sırtım kemerli, göğsüm kabarıyor, o tatlı boşalmaya sadece saniyeler kaldı. Yatak yaylarından gelen bir inilti. Dişler gıcırıyor ve eller çarşafı doluyor. Çok *yakınız*, çok *yakınız*.

Sonra, karanlıkta iki umutsuz hece:

"Dani." Oh-

oh lanet

olsun.

Bunu yaptığı anda yıldız tozuna dönüşüyorum, göğsünden muhteşem bir inilti çıkarken yüksek sesle ve özür dilemeden. Sadece bu ses bile beni tekrar itmeye yetebilirdi ama bedenimde hiçbir şey kalmadı.

Tamamen, mutlulukla tükendim.

Hâlâ senkronize, daha yumuşak ve daha yavaş nefes alıyoruz; ta ki birlikte, aramızda dünyanın en ince duvarı varken uykuya dalana kadar.

On beş

ROOS VAN LEEUWEN beni bir kafede bekliyor - hala bir kahve dükkanı değil -Amsterdam'ın en güzel mahallesi olan Jordaan'da, her kanalın bir rüyadan fırlamış gibi görüldüğü dar bir sokakta, kitschy bir lale müzesinin arkasına sıkışmış.

Siparişimizi verdikten sonra "Bunu yapabildiğinize çok sevindim" diyor. Mavi ekose paltosu, kısa gri botları ve göğsüne rahatça astığı çantasıyla çok sevimli. "İşin öğleden sonra izin almanı sorun etmedi mi?"

Mart ayında hala yün ceketimin altına balıkçı yaka giyiyorum ve buna kızmıyorum bile. Soğuk hava kıyafetleri tek kelimeyle daha üstün. "Bu bir startup, biliyorsun. Bazen garip saatler oluyor." Sonra gelenin en iyisini yaparak gülümsemeye zorluyorum. "Turist olmaktan mutluyum. Üzerinde esrar tutan antropomorfik bir penis olan bir tişört almak zorunda kalmadığım sürece." Ne yazık ki bu, çok sayıda hediyelik eşya dükkanında gördüğüm bir şey.

Roos buna gücenmiş gibi yapar. "Ama bu bizim milli üniformamız."

Culemborg'da numaralarımızı değişmiştik ama bu kadar çabuk ulaşmasını beklemiyordum. Amsterdam'ın sayısız kanal gezisi seçeneklerinin bir listesi üzerinde çalıştığını ve onunla bir tane denemek isteyip istemediğimi bilmek istediğini söyledi. Evden dışarı çıkma, iş aramanın monotonluğundan uzaklaşma fırsatına balıklama atladım.

Wouter'dan uzakta.

Kötü kararlarla dolu o geceden sonra zonklayan bir baş ağrısıyla uyandım. Tezgâhın üzerinde akşamdan kalmalığa ya da yeni bir nota göre *kater*'e karşı bir dizi ilaç vardı. Bir şişe aspirin, bir somun ekmek, benim için soyup doğradığı bütün bir zencefil kökü.

Ve sonra, akşamdan kalmalık için değil de müzede bahsettiğim memleket hasretiyle mücadele etmek için olduğunu tahmin ettiğim bir şey: Amerikalı bir göçmen dükkanından aldığım bir çantanın içinde bir kutu buzlu vişneli Pop-Tarts.

Kendimi bu kadar karmaşık hissederken bile beni kendisine karşı yumuşatabilmesi haksızlıktı.

Bu sadece üç gün önceydi. Öpüşmemizden, beni yatağa yatırmasından, sevişmemizden bu yana neredeyse yarım hafta geçti... *Tanrım*, buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ve bu da sorunun bir parçası. Bu konuda ne durumda ya da olanları unutmak istiyor mu hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, ben de bu konuda ne durumda olduğumu bilmiyorum, sadece pişman olmadığımı söyleyebilirim.

Hayatımın en samimi ve özgürleştirici anlarından biriyken bunu nasıl yapabilirdim?

Bu yüzden ondan kaçıyor, öğleden sonra dizüstü bilgisayarımı kütüphaneye götürüyor, akşam yemeğini "kaçırıyor" ve ona ders çalıştığıma dair mesaj atıyorum. Sabahları erken kalkıp akşamları geç saatlere kadar çalıştığına bakılırsa o da aynı şeyi yapıyor.

Keşke gözlerimi her kapattığımda adımları haykırdığını duymasaydım.

Roos ve ben kahvelerimizi alıp tekrar dışarı çıkıyoruz. Kız kardeşiyle vakit geçirerek Wouter'den uzaklaşmanın tuhaflığı gözümünden kaçmıyor. Bölge turistlerle dolu, bazıları sokaklarda oyalanıyor, dev sırt çantalı insanlar bisikletlileri onlardan kaçmaya zorluyor. Kendilerine olan güvenlerini kıskanıyorum; bisiklete binemeyecek kadar gergindim.

"Bunların hiçbiri eskimiyor mu?" Bir tur grubunun yanından geçerken soruyorum, bir düzine beyaz saçlı insan hızlı İspanyolca konuşan bir rehberi takip ediyor. "Turistler, bekârlığa veda partileri, her zaman ne kadar yoğun olduğu?"

"Asla." Roos kahvesinden bir yudum alıyor. "Bazı Amsterdamlılar bundan nefret ediyor ama ben bu enerjiye bağımlıyım. Hayatım boyunca bunun değerini bildim mi bilmiyorum.

Yirmili yaşlarımda. Eskiden herkes gibi ben de turistlerden şikayet ederdim ama kendi başıma seyahat etmeye başladığımda fark ettim ki ben de bazen yoluma çıkan o turisttim. Mükemmel fotoğrafı çekmek isteyen kişi bendim. Şimdi ne zaman bir kanalın önünde arkadaşının fotoğrafını çeken bir kız görsem gülümsemeden edemiyorum. Burada tatilde olan herkesle aynı fotoğraf olsa bile." Bilmiş bir bakışla, kanalın karşı tarafında aynı şeyi yapan bir çiftte doğru başını sallıyor. "Ben de, 'Evet, sen çek, bir tane de senin için çekmemi ister misin? Çünkü bu şehir çok güzel ve bir anını bile kaçırmak istemiyorum."

Daha önce hiç böyle biriyle tanışmamıştım, görünüşe göre içinde zerre kadar kötümserlik olmayan biriyle. "Sen ve Wouter'in ortak noktası bu. Şehre duyduğunuz o derin sevgi."

"Burası dünyadaki en iyi yer," diyor. "Burada büyüyen pek çok insan buradan hiç ayrılmıyor. Damarlarında Amsterdam var."

Los Angeles'ı her zaman yeterince sevdim, birkaç depremde uyuduğum ve bir filmin Los Angeles'ta çekildiğini ama başka bir büyük şehirde olması gerektiğini her zaman fark ettiğim için kendimi gerçek bir Angeleno olarak gördüm. Ama damarlarımda? Hiç böyle bir bağ kurdum mu bilmiyorum.

"Kulağa tuhaf gelecek," diyorum, "yanlış anlama ama... bana karşı çok nazik davranıyorsun." Kaliforniya'da bıraktığım tüm o sahte arkadaşlıklar göz önüne alındığında, Van Leeuwen'ların dünyasına bu şekilde girmeme izin verilmesi bir hediye gibi geliyor.

Roos neredeyse lattesinde boğuluyordu. "Buna alışık değil misin?"

"Duruma göre değişir." Gerçeği açığa vurmak istemediğim için geri adım atmaya çalışıyorum. "Sanırım daha şüpheli olacağını düşünmüştüm?"

"Ne diyebilirim ki, biraz duygusal biriyim. Tanışmanızın üzerinden on yıldan fazla zaman geçtiğini biliyorum, ama her zaman onun için senin kadar özel birinin olup olamayacağını merak etmişimdir. Seninle tanışmamış olsam da bunu söyleyebilirdim. Ve sonra kader sizi tekrar bir araya getirdi ve, şey..." Bunu küçük bir omuz silkme hareketiyle noktılıyor ve yüzüğümü işaret ediyor. "Büyülü bir şey."

Benden savunmamı istemiyor. Ayrıntıları sormuyor. Saflık değil, bunu anlayabiliyorum ve Roos da aptal değil. Beni ne kadar sevdiğini bir kez gördü ve hâlâ sevdiğine inanıyor.

"Ve sen de kardeşimi seviyorsun," diyor.

Sertçe yutkunuyorum, yalan mideme rahatsız edici bir şekilde yerleşiyor. Wouter bunu ona verdiğim değerden daha fazla satıyor olmalı ve ben de aynısını yapmalıyım. Odalarımızda olanlar mantıklı düşünme yeteneğimi yok etmiş olsa bile.

"İstiyorum," diyorum, kelimelerin tadı düşündüğümünden çok daha az asitli.

"O zaman bilmem gereken tek şey bu." Elindeki boş bardağı yakındaki bir çöp kutusuna atıyor ve bizi iskeleye doğru yönlendiriyor. "O sadece... babamız öldüğünden beri biraz içine kapanık. İşine çok odaklandı, bu kötü bir şey değil ama..."

"Bunu fark ettim." O da aynı şeyi itiraf etti ve değişmek istediğini söyledi.

"George'u almak büyük bir olaydı. Bu ona dışarı çıkmak, parka gitmek için daha fazla neden verdi. Ve tabii ki arkadaşları var ama hayatında düzenli olarak ne kadar *neşe* var bilmiyorum. Sizi birlikte gördüğümde bunu hemen anladım - onu zamandır bu kadar rahatlamış görmemiştim." İskeleye yaklaşırken kolumu tutuyor ve fiziksel dokunuşun ailelerinde geçerli olan bir sevgi dili olup olmadığını merak ediyorum. "Ben sadece gerçekten

"Sana sahip olduğuna sevindim."

-

DAM FINE BOAT TOURS'UN YANINDA KÜÇÜK BİR MAVİ TABELA YER ALMAKTADIR

Keizersgracht'ta bir tekne. Roos'un görevinin bizi Iulia'nın şirketine getirmesi mükemmel bir kısmetti.

Biz beklerken Roos, Van Leeuwen'ların Mayıs başında planladıkları düğün kutlaması için nasıl bir elbise isteyebileceğimi soruyor. Bu sadece başka bir gösteri ama yine de Wouter'in geniş omuzlarını bir takım elbise ceketi içinde, boynunda bir kravatla hayal ettiğimde... ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz durduğumu hissediyorum.

"Emin değilim," diyorum Roos'a dürüstçe. Şu anki duygularımın en iyi özeti.

"Merak etmeyin, bir şeyler bulacağız. Daha az geleneksel bir renk tercih etmek isterseniz, belki lavanta ya da toz mavisi ten rengine yakışır? Ya da lacivert veya orman grisi gibi daha koyu bir şey-"

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," diye araya tanıdık bir ses giriyor, neyse ki. "Görünüşe göre bizimle birlikte altı kişilik bir aile olacaktı ama gıda zehirlenmesi geçirdiklerini söylemek için aradılar, bu yüzden sanırım sadece üçümüz varız!" Iulia kot pantolonu ve ceketıyla rahat görünüyor, saçları her zamanki gibi at kuyruğu.

İkisini tanıştırdıktan sonra Iulia başını bana doğru eğiyor. "Şimdiden Hollandalı arkadaşların mı var? Çok etkileyici."

Roos hemen karşılık verir. "Kardeşimle evlendi."

Bunun üzerine Iulia'nın kara kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor ve yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi belirliyor.

Oh.

Oh, kahretsin.

Anlaşılan tüm beyin hücrelerimi Kuzey Amerika'da bırakmışım. Iulia işsiz kaldığımı biliyor. Sadece aydır burada olduğumu biliyor ve gözümüzün önünde parçaları bir araya getirdiğini görebiliyorum.

"Çok yeni," diye idare ediyorum. *Salak, salak, salak.* "Gençken çıkıyorduk ve daha yeni yeniden bağlandık..." Her kelimemde kendimi ele verdiğimden emin bir şekilde konuşmamı tökezleyerek sürdürüyorum.

Iulia'nın hakkını teslim etmek gerekirse, sırtıtmakla yetiniyor. "Hiçbir fikrim yoktu-gefeliciteerd." Sonra bizi elektrikli tekneye doğru yönlendiriyor ve Roos'un göremeyeceği bir yan gözle bana bakıyor. Karşılığında sadece garip bir yüz buruşturması yapabiliyorum. "Hadi tekneye binelim ve şu şeyi çalıştıralım, olur mu?"

İçeri girmemize yardım etmek için elini uzattı. Tekne ağırlığımıza uyum sağlayarak bir an sallanıyor, sonra Roos ve ben kaptan koltuğunun iki yanına oturuyoruz.

"Dam Fine Boat Tours olarak Amsterdam'ın alternatif kanal turu şirketi olmaktan gurur duyuyoruz" diyor Iulia, aynı konuşmayı günde birkaç kez yapan birinin rahatlığıyla. "Yani içki içebilir, küfredebilir, şehrin bel altı dünyasıyla ilgili tüm yakıcı sorularınızı sorabilirsiniz. Sadece medeni olun, tamam mı?"

Iulia tekneyi çalıştırıp bazı temel güvenlik bilgilerinin üzerinden geçerken teknenin motoru rahatlatıcı bir ğultuyla vınıyor. "Turun bu noktasında genellikle insanlara nereli olduklarını ve Amsterdam'da şu ana kadar ne yaptıklarını sorarım," diyor. "Ama ikiniz de burada yaşıyorsunuz, yani..."

Roos, "Evet, ama biz tam bir turist deneyimi istiyoruz," diyor. "Lütfen geri durmayın."

"Anlaşıldı." Iulia telsizinden Hollandaca bir şeyler söylüyor ve büyük bir kolaylıkla bizi çok daha büyük bir turist teknesinin etrafından dolaştırıyor.

Bir köprünün altından szlyoruz, bisikletler her boşluğa kilitlenmiş durumda. Üzerimizdeki caddeler tıklım tıklım olabilir ama burada, suyun üzerinde belirgin bir sakinlik hissi var. Yüzümde güneş, saçlarımda rzgr; öğleden sonrayı geçirmek için ideal bir yol. Kanal evleri bu açıdan daha da çarpıcı görünüyor ve renk paletinin güzelden daha azı olduğunu nasıl düşündüğümden emin değilim.

"Her zaman Amsterdam hakkında bazı temel bilgilerle başlarım," diyor Iulia bir soğutucu atıktan ve kendimize yardım etmemizi söyledikten sonra. "Ve bu interaktif olduğunda daha eğlenceli oluyor, bu yüzden istediğiniz zaman sözümü kesmekten çekinmeyin. Bu şehir 1100'lerde küçük bir balıki kyyken 1600'lerde Hollanda'nın Altın ağı sırasında küresel bir güç haline geldi. Hollanda Doğu Hindistan şirketi, Amsterdam'ı dünyanın en zengin şehirlerinden biri haline getiren geniş bir ticaret ağının parçasıydı. Amsterdam o dönemde büyük bir ekonomik büyüme yaşadı ancak sömürgecilik ve köleliğe dair karanlık bir geçmişi de var. Neyse ki bu konu ülkede artık çok daha açık bir şekilde konuşulmaya başlandı.

"Muhtemelen bildiğiniz gibi, şu anda deniz seviyesinin altındayız - Hollanda'nın çoğu yle. Sakinleri yaklaşık iki bin yıl önce suyu geri itmek için küçük setler inşa ettiler ve 1200'lerde suyu dışarı pompalamak yel değirmenleri kullanmaya başladılar. Aslında bu oldukça inanılmaz ve Amsterdam'şu anki haliyle var olması bile bir mucize," diyor kolunu sallayarak. "Kanallar hakkında konuşalım. Amsterdam'ın kaç tane kanalı olduğunu tahmin edebilen var mı?"

Roos'un eli havaya kalkıyor ve Iulia ona bir sırtıma fırlatıyor. "Cevap verme iznin yok."

"Tanrım, baskı," diyorum pilsner'dan aldığım yudumlar arasında.
"Um...elli?" "Yüz altmış beşi dene," diyor Iulia. "Yetmiş beş kilometre.
Ve her yıl bunlardan on beş bin bisiklet avlanıyor."

"Bir yıl içinde bunlardan ikisi benimdi." Roos birasını saygıyla kaldırıyor.
"Karanlık zamanlar."

"Su ne kadar temiz?" diye sordum.

Iulia parmağını kaldırıp şeffaf plastik bir bardak alıyor ve teknenin kenarına eğilip biraz alıyor. "Oldukça berrak," diyor görebilmemiz için bardağı uzatarak.
"Yine de ben olsam içmezdim. Eskiden her turda bir yudum alırdım, bir ay sonra hasta olurdu."

Roos titriyor. "İçine işeyen yeterince insan görüyorsunuz ve asla vücudunuzun herhangi bir yerine temas etmesini istemiyorsunuz."

"Doğru. Sanırım uçlarda yaşamayı seviyorum." Bana dönmeden önce gülerek suyu dışarı atıyor. "Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?"

"Başlangıçta bir ya da iki yıl diye düşünmüştüm," diyorum, aslında bunu hiç düşünmemiş olsam da, sadece işi kabul ettim ve atladım. Parmağımdaki yüzük bana farklı bir cevap vermem gerektiğini hatırlatıyor. "Ama şimdi evliyim..."

"Gurbetçi fıkrasını bilirsiniz, değil mi? Birkaç yıl sürer dersin... sonra gözünü kırparsın ve on ya da on beş yıl olmuştur," diyor Iulia. "Siz ve kocanız burada, Hollanda'da kalmayı mı planlıyorsunuz?" *Kocaya* fazladan bir vurgu varsa da Roos bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

"Evet. Kesinlikle," diyorum ve Roos rahatlayarak nefes veriyor.

Muhtemelen şüpheli kanal suyuna atılmayı hak ediyorum.

Hollandaca dersimi aldığım okulun, Westerkerk'in, Anne Frank Evi'nin önünden geçiyoruz. Belki de Roos'un Amsterdamlı olmasından kaynaklanıyor, ama onu manzaradan çok Iulia'yı izlerken yakalıyorum. Kaptan ona her gülümsediğinde yanakları pembeleşiyor. Bu beni tüm yalanlardan uzaklaştırmaya yetiyor - çünkü burada saf, tatlı bir şey var.

Bugün turist olduğumdan ve bunda utanılacak bir şey olmadığından, ailem için birkaç fotoğraf çekiyorum. Sohbetimizde, dün en sevdiğim taco kamyonundan gönderdikleri, alkışlarla büyütülmüş bir Jarritos var. Biliyorum, bu sadece onların

Beni özlediklerini gösteriyorlar ama bunun başka bir şey olup olmadığını da merak etmeden duramıyorum. Neyi özlediğimi hatırlatan bir şey.

Beni geri çekmek için bir girişim.

Benim için akşam, onlar için sabah olmak üzere düzenli bir Pazar telefon görüşmesi programına girdik ve onlar bana bunun güne başlamanın en iyi yolu olduğunu söylediler de, ben her zaman telefonu kapattığımdan biraz daha kötü hissediyordum.

Geçen hafta bisiklete binmeyi bıraktığımı söylediğimde annem "Belki de en iyisi budur," dedi. "Zaten kask takıyor olmalıydın. Orada kimsenin bunu yapmadığına hala inanamıyorum."

"Bebekler yapar," diye teklif ettim ve telefonda gözlerini devirdiğini duyabiliyordum.

Hayatımın büyük bir bölümünde tasmalarını ayak bileklerimin etrafında sıkı sıkı tuttular. Bu benim yararımdaydı, değil mi? Geri adım atmaya her düşündüğümde kendime söylediğim şey buydu. Sadece sağlıklı olmamı istiyorlardı. Mutlu olmamı.

Ancak şimdi onlardan uzaklaştığım için tasma olmadan daha mutlu olup olamayacağımı merak ediyorum.

Iulia, "Şimdi eskiden Yahudi mahallesi olan yere taşınıyoruz," diyor. Buradaki mimari farklı. Daha az çekici. Bu evlerin çoğu İkinci Dünya Savaşı sırasında yıkılmış ve blok apartmanlar ya da ofis binaları olarak yeniden inşa edilmiş, diye açıklıyor. "Hollanda'da diğer tüm ülkelerden daha fazla Yahudi kurban vardı. Herkes Anne Frank'i bilir ve bu hikaye ne kadar yıkıcı olsa da... sadece bir kişi. Kamplara götürülen ve çoğu bir daha geri dönmeyen yüz binden fazla kişi arasında sadece bir kişi."

Elbette Amsterdam'da derin ve karmaşık bir Yahudi tarihi olduğunu biliyordum. Ben laik olarak yetiştirildim ve hiçbir zaman çok dindar olmadım. Hiç bat mitzvah yapmadım. Bir sinagoga üyeydik ama okul sonrası faaliyetlerimiz ve diğer sorumluluklarımız daha önemli gelmeye başlayınca gitmeyi bıraktık.

Burada tarihle yüzleşmek farklı hissettiriyor ve turun geri kalanı için beni saygılı kılıyor.

Bizi rıhtıma geri götürürken Iulia'ya "Bu inanılmazdı," diyorum. "Herhangi bir tarih dersinden daha iyiydi. Çok teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," diyor. "Burası bize beş yıldızlı bir eleştiri bırakmanızı ve ismimden bahsetmenizi istediğim garip kısım."

Roos muzaffer bir edayla havaya kaldırmadan önce telefonunu karıştırıyor. "Çoktan bitti. Listem önümüzdeki hafta hazır olacak ve sen kesinlikle en tepede olacaksın."

Şimdi Iulia dikkatini suya vermeden önce kızarıyor, ilk kez kontrol tamamen onda değilmiş gibi görünüyor. "Turlarımı hep bununla bitirmeyi severim," diyor teknenin motorunu kapatarak. "Tam şurada, mükemmel bir şekilde sıralanmış yedi köprüyü aynı anda görebilirsiniz. Amsterdam'da en sevdiğim yer burası."

Bu turu muhtemelen yüzlerce kez yapmış olmasına rağmen, sesi biraz büyülenmiş gibi geliyor.

Bu açıdan, tekne içlerinden birini görüş alanımdan çıkarmadan önce sadece birkaç saniyeliğine yedisini de görebiliyorum. Yedi eşmerkezli yarım daire, en yakın kanal yapraklı yeşil ağaçlarla çerçevelenmiş. Bisikletler ve sarhoş evler, o Amsterdam markaları ve her şeyi altın rengine dönüştüren güneş ışığı.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Beni reddettiğini sandığım bu şehirde zamanın bir anlığına durması sihir gibi geliyor - oysa gerçekten canlanması için ona sadece bir şans vermem yeterliydi.

Burası beni mutlu etmeyen bir hayattan kaçış yeri olmak zorunda değil, farkındayım. Geçici olmak zorunda değil, daha iyi bir şeye geçmeden önce parçaları toplayabileceğim bir yer.

Benim evim olabilir.

On altı

WOUTER bavulumu başımızın üzerindeki rafa kaldırırken bana anlaşılmaz bir yarım gülümseme veriyor. Bunu yaparken herhangi bir homurtu varsa, bu bana kesinlikle geçen hafta ayrı odalarımızda yaptıklarımızı hatırlatmıyor.

Sonra sözsüz bir şekilde trendeki koltuklarımıza düşüyoruz, ikimiz de aradaki kolçağa sahip çıkamayacak kadar beceriksiziz.

Bir ara bu seyahatten vazgeçmeyi düşündüm ama belki de evden biraz uzaklaşmak ikimize de iyi gelecektir. Yeni bakış açıları ve berrak zihinlerle döneceğiz, çünkü başka bir seçenek yok. Artık onun bu versiyonunun boşalırken nasıl ses çıkardığını, inlemelerinin yavaşça o ağırlı kreşendoya nasıl ulaştığını bildiğime göre, geçmişimizle kıyaslanamaz. O zamanlar böyle küstah değildi.

Bu düşünce sessiz bir kalp kırıklığıyla birlikte geliyor. O gece çok yakındık, uzun zamandır kimseyle olmadığım kadar yakındık. Nefes nefese kaldığımız o birkaç dakika boyunca birbirimizi anlamıştık.

Artık sadece havadan sudan konuşabiliyoruz.

"Manzara çok güzel," diyorum sessizlik beni rahatsız etmeye başladığında, bariz olanı işaret ederek. Telefonumu kontrol ediyorum, trende sadece on beş dakika kaldığımızı fark edince afallıyorum.

Bir bacağını diğzerinin üzerine atıyor, okuduğı kitaptan başını kaldırıp bakıyor. "Gerçekten çok güzel," diye yinelıyor.

Dağınıklık onda görmeye alışık olduğum bir görüntü değil ama yine de şu anda onu tanımlamanın tek yolu bu: gözlerinin altında derin lavanta rengi halkalar, çenesi ve yanakları günler öncesinden kalma kirli sakallarla desenli ve saçları her zamankinden daha dağınık, sanki elleriyle karıştırmış gibi. Omuzları kaskatı ve ironik olan şu ki, masaja herkesten daha çok ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

Onu geceleri uyanık tutan şeyin aramızdaki durum olduğundan şüpheliyim - büyük olasılıkla işteki bir zorluk ya da başka bir stres - ama bir an için, bu kadar buruşuk olmasının nedeninin ben olduğumu hayal etmeme izin veriyorum. Ağzımı boynunda görmek istediğı için uyuyamadığını. Hayal kurarken yaptığımız şey yüzünden göz teması kuramadığını.

Birkaç gece önce kırdım ve Phoebe'yi aradım, ona sadece sarhoşken öpüştüğümüzü ve bunun uyandırdığı duyguları anlattım.

"Oh, Dani," dedi iç çekerek ve içinde biraz endişe olsa da yargılayıcı değildi. "Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim kısık bir sesle ve o da bir süre benimle birlikte şaşkınlığının içinde oturdu.

Çünkü yapmazsam çok daha rahat olur.

Wouter ciltsiz kitabının içine bir kitap ayracı sıkıştırıyor. Tren vagonunu tarıyor. Cumartesi günü öğleden sonra, etrafımızdaki koltuklar yeterince boş. "Sanırım konuşmamız gerekiyor."

"Ama konuşmamak çok iyi gidiyordu," diyorum, bunun onu güldüreceğini umarak. Bu bana sadece küçük bir nefes aldırıyor. Hiçbir şey o gece mutfakta umursamazca güldüğü gibi değil, o gamze ancak beni yatağa yatırdığında kayboluyor.

Tekrar konuşmadan önce bir süre bekliyor. "Geçen hafta olanlar-çok ileri gitmememiz iyi oldu."

Çok uzak. Yaptığımız şey zaten o kadar samimiydi ki, *çok uzağın* nasıl görüneceğini hayal bile edemiyorum.

"Bu işleri çok karmaşık hale getirir," diye devam ediyor, biraz hızlıca, sanki her şeyi hızlıca anlatmazsa cesaretini kaybedebileceğinden endişeleniyormuş gibi. "Eğer

Kötü bitti ve biz hala evliyiz..." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve bir tutam dışarı çıktığında onu yerine oturtmak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kalıyorum. "Burada yaşamaktan rahatsız olmanı hiç istemem."

Tüm mantık onun tarafında, haklı olduğunu biliyorum. Wouter'le yatağı giremem, sınırlarımızı daha da bulanıklaştırınamam ve başka pek çok açıdan birbirimize bağılyken bunun hiçbir anlamı olmamalı.

"Yüzde yüz katılıyorum. Bu bir hata olurdu." Ellerimi kucağımda birleştiriyorum, sanki bir iş toplantısı yapıyormuşum gibi. Profesyonel olmayan davranışlarımız hakkında profesyonel bir tartışma. "Bunu kesinlikle unutabiliriz."

Sanki ona meydan okumamı bekliyormuş gibi yüzünü bir rahatlama kaplıyor. Nabzım normal ritmine döner dönmez, belki ben de o rahatlamayı hissedeceğim. Sonra bir kahkaha attı. "Tanrım, senin de aynı şeyleri hissetmene ne kadar sevindiğimi anlatamam. Benim için uzun zaman oldu. Biriyle birlikte olduğumdan beri. Muhtemelen kendimi biraz kaptırdım ve bunun için özür dilerim."

"Bir süre ne kadar uzun?"

Dişleri alt dudağını ısıırıyor. "Yaklaşık bir yıl."

Bir yıl. Zaten tahmin etmiştim ama yine de kafamda oturması biraz zaman aldı. Birini bu kadar yakın tutmayalı bir yıl olmuştu. Tenine iç çekeli. Güzel elleriyle onları çözdü.

Onun çözdüğü kişi olmayı bu kadar çok istemem neredeyse dayanılmaz.

"Şey. Bütün kuraklıklar eninde sonunda sona erer," diyorum.

Sanki kuraklık onu rahatsız etmiyormuş gibi bunu geçiştiriyor ama çenesinde bir gerginlik var. "Tüm bunları açıklığı kavuşturabildiğimize sevindim. Artık yolculuğun tadını çıkarabiliriz."

"Önümüzdeki iki gün boyunca sadece çikolata ve waffle yemek istiyorum," diyorum. "Benden tartışma yok."

Wouter biraz daha az katı bir şekilde kitabına dönüyor ve ben de telefonumdaki Duolingo'da gönülsüzce geziniyorum, hala o rahatlamamanın gelmesini bekliyorum. Yine de tren raylarının uğultusu huzur verici ve kısa süre sonra bilinçaltımın Cumartesi gününü unutmaya karar vermemize katılmadığı uykuya dalıp çıkıyorum.

Tekrar mutfaktayız, ama bu sefer durmuyoruz. Dalga geçiyor, dalga geçiyor, dalga geçiyor, dudakları , önce kotumun düğmelerini açıyor, sonra anlaşılmaz bir şekilde tekrar ilikliyor. Tüm bunlar beni çılgına çeviriyor, yalvarmamı sağlıyor ve bu rüyada Wouter yalvarmamı duymaya bayılıyor. Sonunda beni tezgahın kenarına çekiyor, dizlerinin üzerine çökerken ellerini kalçalarımın bastırıyor. Yüzündeki ifade tamamen açlık.

"Neredeyse Brüksel'deyiz," diyor.

Sarsılarak uyandığımda eli omzumdaydı ve bana tren değiştirme zamanının geldiğini söylüyordu.

Bu waffle hayat değiştirse iyi olur.

-

Wouter otel resepsiyon görevlisine "İKİ ODA OLMALI" diyor. Brugge, Belçika'nın Flanders adı verilen Hollandaca konuşulan kuzey bölgesinde olmasına rağmen, benim yararım için İngilizce kullanıyor. "Biri Van Leeuwen'in altında, diğeri de Dorfman'ın altında."

Kadın bilgisayarının başında kaşlarını çatıyor. "Üzgünüm efendim, burada sadece bir tane var. En iyi sütlerimizden biri." Sahnede fısıldıyor: "Meslektaşlarınızdan biri bize ikinizin yeni evlendiğini söyledi, biz de sizi yükselttik!"

Hayatım boyunca hiç bu kadar zorlanarak sırtıtmamıştım.

"Çok nazıksınız," diyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. "Başka bir şey olmadığına emin misin? Kocam inanamayacağınız kadar horlar!" Bunu sevimli bir tuhafılık olarak göstermeye çalışıyorum. Sadece aynı odada uyumak istemeyen, birbirini çok seven iki yeni evli çift!

"Maalesef olmaz. Hepimiz doluyuz."

Wouter iki anahtarı kabul ediyor. Benimkine uygun bir gülümsemeyle. "Çok teşekkür ."

Tarihi otelin en üst katına çıkan cılız asansörde bavullarımızın saplarını sıkıca tutarak sessizce duruyoruz. İkimiz de boy aynasındaki yansımalarımızdan kaçınmaya çalışıyoruz ama bakışlarımızı kaçırmadan edemiyorum. orada, benden çok daha uzun boylu, elleri o alametifarikanın içinde kıpır kıpır

Wouter yolu. Mutlu bir evli çift gibi mi göründüğümüzü merak ediyorum. Birbirimize aйтmışız gibi mi görünüyoruz, yoksa insanlar birbirimizde ne bulduğumuzu mu merak ediyor?

Kapının kilidini açtığında "Şey," dedim. "Sanırım balayımızdayız."

Çünkü sadece kalp şeklini alan en kırmızı gül yapraklarının serpiştirildiği bir yatak ve öpüşen kuğular özenle katlanmış iki havlu değil, aynı zamanda bir şişe şampanya ve bir çift flüt, bir kap köpük banyosu ve bir tabak çikolataya batırılmış çilek de var. Büyük bir pencere, geceleri aydınlatılan şehrin ortaçağdan kalma ana meydanına bakıyor. "Yerde uyuyabilirim." Wouter sırt çantasını düşürür. Yanakları Neredeyse gül yaprakları renginde kızarmıştı bile. "Yoksa sandalyede mi?"

"Bu senin iş gezin. *Fizyoterapi* iş geziniz. Diğer terapistler ne der?" Bu öneriye başımı sertçe sallayarak karşılık veriyorum. "Bizler yetişkiniz. Garip olmadan aynı yatakta uyuyabiliriz."

Ancak bizim için alışılmadık olan sadece tek bir yatak olması değil.

Hiç aynı yatağı paylaşmadık.

Birlikteyken hep bunun hayalini kurardım; o zamanlar hiçbir şey bana daha romantik gelmiyordu. Bir yetişkin olarak, bunun romantizmi azaldı ve kendi alanıma ihtiyacım olduğunu fark ettim ve geceyi biriyle geçirdiğim nadir durumlarda, bir erkek daha sonra beni kaşıklamaya çalıştığında çok ateşli olduğumdan şikayet ederdim. Gerçekte, kafese kapatılmış olma hissinden nefret ederdim. Işıklar söner ve bir kol etrafıma dolanırdı ve aniden nefes alamazdım.

"Bunun için üzgünüm. Güncelleme." Şampanya şişesini eline aldı. "Yine de son derece güzel."

Çikolata kaplı bir çileği ağzıma atıyorum. "Bunun tadını çıkarabiliriz, değil mi?"

Çantamı açıyorum, tuvalet çantamı buluyorum ve banyoya getiriyorum. Evde aynı banyoyu paylaşıyor olsak da, burası çok daha samimi hissettiriyor. Belki de balayı süitinin laneti ya da buranın çok daha küçük bir alan olması. Ya da aynı yatakta uyumak üzere olduğumuzdan. Her iki durumda da, küçük şampuan ve saç kremi şişelerimi çıkarıp tezgahın üzerine koyarken ellerim titriyor.

Bunu yaparken antidepresan şişem çantamdan düşüyor ve yuvarlanarak banyodan çıkıp süite giriyor.

"Bir şey değil," diyorum hızla, Wouter'in ayaklarının dibine düşmeden önce kapmak için eğiliyorum, yüzüm yanıyor. "Sadece vitamin."

Bunu söylediğim anda kendimden nefret ediyorum. Çünkü ilaç kullandığım gerçeğinden utanmıyorum, ancak bu konudaki geçmişim çoğu zaman ortaya çıkarılamayacak kadar karmaşık geliyor. İnsanlara söylemekten her zaman çekinmişimdir, sorunlarımın neden bu kadar önemli olduğunu merak edeceklerinden ve bu tür bir bakıma ihtiyaç duyacağımdan endişe etmişimdir.

Belki de biraz utanıyordum.

Wouter eşyalarını yerleştirmeye başladığında telefonum çalıyor. "Phoebe," diyorum, ona uzanarak. "Sakıncası yoksa-"

"Siz gidin. Ben duş alacağım, sizi biraz yalnız bırakayım." Ona evlilikten bahsettiğimi, ona tamamen güvendiğimi biliyor, ama yine de tuvalet çantasını ve kıyafetlerini banyoya taşıyana kadar almak için bekliyorum.

Phoebe'nin sesi küçük oda için neredeyse çok yüksek. "Seni görmeye geliyoruz!" diye bağıyor ve Maya arka planda bir çığlık atıyor.

"Ne?" Onu daha iyi duyabilmek için diğer kulağımı tıkayarak soruyorum. Banyoda duş açılıyor. "Buraya... mı geliyorsun?"

"Gelecek ay! Düğün kutlamanız için. Tarihler mükemmel bir şekilde eşleşti ve bebek doğmadan önce bunu şimdi yapmanın daha iyi olacağını düşündük böylece... yapıyoruz! Amsterdam'a geliyoruz!"

Sanki haftalardır iyi bir haber bekliyordum gibi yüzüme bir sırıtma yayılıyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım, sabırsızlanıyorum. Seni götüreceğim o kadar çok yer var ki ve bunların sadece yarısı tatlıyla ilgili. Gerçekten geliyor musun?"

Phoebe bir ciyıklama daha çıkarır. "Gerçekten de öyleyiz. Ekonomi konforuna ücretsiz yükseltme, bu yüzden ekstra bacak odası hayatı yaşayacağız."

"Benim için fazla süslüsün."

Zihnim dönerken daha çok lojistik hakkında konuşuyoruz. "Gitmeden önce," diyor Phoebe, ona en rahat yürüyüş ayakkabılarını, bir yağmur ceketini ve birkaç kutu daha Annie'nin peynirli makarnasını getirmesini söyledikten sonra, "Annem ve babam neden Belçika'da olduğunu merak ettiklerini mesaj attılar?"

"Onlar...oh." Elimizi yüzümde gezdirirken bir inilti çıkardım. "Kahretsin, konum paylaşımımı kapattığımı hiç sanmıyorum." Sadece benim kapattığım bir şey

Çünkü Los Angeles'ta biriyle çıkmak en iyi ihtimalle şüpheliydi. Banyodaki su hâlâ akıyor. "Bir fizyoterapi konferansı için Bruges'deyim. Wouter ile."

Telefonun diğer ucunda sessizlik var.

"Gelmen gerçekten çok iyi oldu, Pheeb," diyorum mağlup bir kahkaha atarak.

"Her şeyi halledeceğiz," diye söz veriyor ve telefonu kapatmadan önce birbirimize "*seni seviyorum*" diyoruz.

Wouter duşta şortu ve Ajax tişörtüyle çıktığında, hala havluyula saçlarını kuruluyor, kalbim sıkışıyor. Bizimle yaşarken giydiği tişörtün aynısı değil ama hatırası hala orada.

"Kız kardeşim geliyor," diyorum ama ona sadece titrek bir gülümseme verebiliyorum. "Nisan sonunda."

Bunun üzerine neşeleniyor, bana bunun ne kadar harika olduğunu, onu göreceği için ne kadar heyecanlı olduğunu söylüyor. "Ama sanki başka bir şey varmış gibi görünüyor?" diye soruyor, ağzı kaşlarını çatarak.

"Sadece ailem. Onlara haber vermeden Belçika'ya gittiğim için çıldırıyorlar, çünkü bir trene atlayıp gitmenin ne kadar kolay olduğunun farkında değiller. Sanırım hala tamamen bağımsız bir insan olduğumu kabullenemiyorlar."

Başını sallıyor, havluyu asmadan önce saçlarını son bir kez düzeltiyor. "Hatırlıyorum. Her zaman biraz aşırı korumacı olmuşlardır. Sen büyüdükçe bunun değişeceğini ummuştum ama... değişmemiş gibi görünüyor?"

Kelimeler beni çok sert etkiledi, bu kadar güçlü bir tepki beklemiyordum. Ama lanet olsun, *her şeyi* hatırlıyor gibi görünüyor, ama sadece işine geldiğinde . Hâlâ konuşmadığımız devasa şeyi kabul etmeden ailem hakkında gelişigüzel konuşamayız. Geçmişimiz seçip seçemeyeceğimiz kadar karışık ve eğer bedenimi ve kalbimi korumak için başka bir neden arıyorsam, işte burada.

İşleri karmaşıklştırmak istemiyor mu? Benim için sorun değil. "Önemli bir şey değil. Yatmaya hazırlanmalıyım."

Bununla birlikte, pijamalarımı kapıp kendimi banyoya kapatıyorum ve nefeslerimi dengelemeye çalışıyorum. *Dört. Yedi. Sekiz*, ve yüksek sesle nefes veriyorum.

Ağız. Paylaştığımız onca şeyden sonra bu yolculuğun normal olabileceğini düşündüğüm için aptalın tekiyim.

Ayrılık için hiçbir zaman gerçek bir açıklama yapmamışken nasıl olabilir?

Haftalardır bunu düşünmüyorum ama yine de kafamı kurcalayıp duruyor. Birbirimize izin verdiğimizizi, yeni bir tür yakınlığa başladığımızı sanıyordum. Belki bu konuda da kendimi kandırıyordum.

Bir kez daha tüm cilt bakım ürünlerimi kullandım ve Wouter'in yanına yatmak kaçınılmaz sonu erteledim. Görünüşe göre parlak bir cildin sırrı içsel kargaşa, çünkü benimki hiç bu kadar iyi görünmemiştir.

Banyodan çıktığımda yataktaydı, kucağında stresin vücut üzerindeki etkisini anlatan bir kitapla oturuyordu, çarşaf kalçalarının etrafında toplanmıştı. Gözlükleri ve başucu lambasının yumuşak ışığıyla acı verici derecede davetkâr bir tablo çiziyor. Saçları artık çoğunlukla kuru ve keşke parmak uçları arasında nasıl hissettiğimi hatırlamasaydım.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor yanına sokulduğumda, aramızda bir karış boşluk olmasına rağmen vücudundan gelen ekstra ısıyı görmezden gelmeye çalışarak. Narenciye ve nane kokusunu.

"Evet. Harika."

Sonunda kitabı bırakıyor ve gözlüklerinin üstünden bana bakıyor. "Danika," diye başlıyor ama cümlelerin sonunu duymak istemiyorum. İçimden bir ses bunu daha önce de yaşadığımızı söylüyor.

"Yolculuktan dolayı oldukça yorgunum. Yarın da yoğun bir günün var. Muhtemelen uyumaya gitmeliyiz."

Ani soğukluğum karşısında hazırlıksız yakalanarak duraksıyor. "Elbette. Tamam. Eğer istediğin buysa," diyor ve yatağının yanındaki ışığı kapatmadan önce gözlüklerini çıkarıp kitabının üzerine katlıyor. "İyi geceler."

"Fijne avond," diyorum, keşke bu kadar korkak olmasaydım.

Yüzümü duvara dönerken göğsüm sıkışıyor. Alternatif bir evrende, yatağın ortasındaki görünmez çizgiyi geçer ve kaybettiğimiz onca zamanı telafi ederdik.

Yine de onu istememin tek yolu bu değil ve en korkutucu kısmı da bu olabilir.

Waffle, kendime şiddetli bir kararlılıkla hatırlatıyorum. Sabah waffle olacak ve belki de bunun farklı olabileceği tüm yolları düşünmeyeceğim.
Belki de hiç sahip olmadığım bir şeyi kaçırıyor olmayacağım.

On yedi

ERTESİ SABAH KAHVALTI tam anlamıyla mükemmel. Belçika waffle'ları kızarmış bronz ve muhteşem kabarık, derin kareleri şurupla dolu. Üst malzemelerde aşırıya kaçmam mümkün: çilek ve yaban mersini ve taze krema, pudra şekeri serpmeye, bir topak Nutella. Gerçekten, bir waffle'ın platonik ideali. Not yok.

Dün gece şehri göremeyecek kadar geç geldiğimiz için, Brugge turizminin beklentisiyle birlikte şeker acelesi ruh halimi biraz yükseltmeye yetti.

Wouter ise waffle'larına neredeyse hiç dokunmadı. Nedenini anlayabiliyorum. -Tek malzemesi olarak biraz tereyağı tercih etmiş. İnce beyaz çizgili kayrak grisi yakalı bir gömlek giymiş, kollarını dirseklerine kadar kıvrımış ve kaşlarının arasındaki çatıklık yeniden ortaya çıkmış. Saat yedide uyandığımda çoktan duş almış ve giyinmişti, yani belli ki hala zar zor uyuyor.

"Konferanstan sonra bazı meslektaşlarımla bir akşam yemeğim var" diyor. "Geç saate kadar sürebilir. Tek başına iyi olacağına emin misin?"

Portakal suyumdan bir yudum alıyorum. "Hiç sorun değil."

Bu yolculuk şimdiden ilerlememizi geri alıyor. Bizi dost canlısı yabancılara dönüştürüyor.

"Wouter van Leeuwen!" diye sesleniyor İrlanda aksanlı bir ses, kahvaltı tepsisini masanın diğer ucuna bırakan kel bir adama ait. "Uzun zaman oldu!"

Wouter ayağa kalkıp tokalaşmak için elini uzatsa da, diğer adam onu kucaklıyor.

"Rory McDonagh," diyor Wouter, anında hafiflemiş görünüyor. "Bugünlerde nerede çalışıyorsun?"

"Bir süreliğine Belfast'taki evime döndüm ama şimdi Leiden'deyim. Orada kendi muayenehanem var. Hollandalı bir kıza umutsuzca aşık oldum ve şimdi korkarım hiç ayrılamayacağım," diyor sevimli bir omuz silkmeye, brogue'u kulağa daha da çekici geliyor.

"Her iki açıdan da aferin." Wouter bana döndü. "Rory ve ben üniversitede beraberdik." Sonra sertçe yutkunuyor, elini nereye koyması gerektiğinden emin değilmiş gibi bocalıyor. Sonunda hiçbir yere koymamaya karar veriyor. "Bu benim karım. Danika."

Parmağımdaki yüzük hiç olmadığı kadar yalanmış gibi geliyor.

Rory bana coşkulu bir tokalaşma verdi. "Evlendiğini bilmiyordum! Hey, tebrikler."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum üçümüz tekrar otururken. "İkiniz hakkında üniversiteden kalma bir sürü harika hikâyeniz olmalı."

"Loads. Sana hiç çok sarsıldığımız ve okuldaki en yüksek kuleye tırmanmaya karar verdiğimiz zamanı anlattı mı?" Ben başımı sallayınca Rory devam ediyor. "Yarısına kadar çıktık. Bir balkonda durduk... o sırada bu adam kestirmeye karar verdi."

"Ertesi gün üniversite polisi beni orada buldu," diyor Wouter. "Yüzümde dünyanın en az tehdit oluşturan korsanı gibi görünmemi sağlayan bir Sharpie göz bandı ve bıyıkla kendimden geçmiştim."

Gülümsemeye zorluyorum, keşke ben de bunu onun kadar sevimli bulabilseydim.

Rory masum numarası yapıyor. "Oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, dostum." Elindeki kahve fincanıyla bana işaret ediyor. "Sen de fizyoterapist değilsin, değil mi?"

"Hayır, değilim. Ben..." Kendime ne diyeceğimi bilemediğimden sözümü kesiyorum. Yeşil kart evliliği yapan bir yalancı. Ne bok yediği hakkında hiçbir fikri olmayan bir kadın.

Ben hala cümleyi nasıl bitireceğime karar verememişken Wouter konuşuyor. "Amsterdam'da bir startup'ta UX tasarımcısı."

"Çok etkileyici! Heyecan verici bir ortam olmalı," diyor Rory, son derece neşeli bir şekilde.

Wouter'in sözlerini düşünürken zemin altımda sallanmaya başladı.

Bir startup'ta UX tasarımcısı olduğumu söyledi, sanki gerçeği söylememden endişeleniyormuş gibi.

Sanki *işsizlerin* kulağa nasıl gelebileceğinden endişeleniyordu.

"Aslında UX tasarımcısıyım," diye düzeltiyorum, nihayet sesimi bulmuştum. "Ama şu anda işler arasında gidip geliyorum. Hâlâ kendime uygun bir iş arıyorum."

Rory bana güven verici bir şekilde başını sallıyor. Olumluluktan başka bir şey yapabileceğinden emin değilim. "Hepimiz o yollardan geçtik, değil mi? Eminim tekrar ayaklarının üzerinde duracaksın."

Kahvaltının geri kalanında konuştukları hiçbir şeyi kaydetmiyorum. Waffle'larım vıcık vıcık oluyor ama ben yine de ısırık üstüne ısırık atıyorum ağzıma, umutsuzca Wouter'la göz göze gelmemeye çalışıyorum.

Kendimi hiç bu kadar on yedi yaşında, yıllar önce bir kenara attığı hırssız bir kız gibi hissetmemiştim. Benim hakkımda böyle hissediyor olabileceğinin farkına varmak şaşırtıcı. *Yine* de. Acele etmeyeceğime dair onca güvenceden sonra.

Kastettiğinin bu olmadığına inanmayı çok istiyorum ama yine de başka türlüünü mantıklı bulamıyorum.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Rory, enerjinin nasıl değiştiğinden tamamen habersiz, "Tam isabet," diyor. Sonra Wouter'e: "Gitmeye hazır mısınız?"

Wouter başını sallıyor, hepimiz ayağa kalkarken hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyor. "Akşam görüşür müyüz?"

"Evet." Boğazımı temizlemeden önce *p*'ye sert bir vuruş yapıyorum. "Konferansın tadını çıkarın."

İkisi koridorda kaybolmadan önce tek duyduğum Rory'nin "Hoş bir kıza benziyor!" dediği.

Brugge, Gotik evleri ve yüzlerce yıl öncesine gitmişim gibi hissettiren Arnavut kaldırımli sokaklarıyla büyüleyici bir yer. Ve şehrin belirleyici özelliği: kanallar kuğularla dolu. Daha önce hiç

Bu kadarını bir arada görmemiştim, düzinelerce zarif, uzun boyunlu kuş.

Daha da yakınlaşmak için bir tekne turuna çıkıyorum, Iulia'ya birkaç fotoğraf gönderiyorum ve Söz veriyorum seni aldatmıyorum başlığıyla yanıt veriyor: Brugge büyülü, bu yüzden seni affediyorum ;)

Yeni bir şehirde tek başıma dolaşmanın özgürlüğünü sevsem de, Rory ile yaptığım konuşma mideme bir tuğla gibi oturuyor. Amsterdam'ın ikinci şansım olması gerekiyordu ama ne yapmak istediğimi bulmaya o uçaktan indiğim andan daha yakın değilim. Aslında, düzenli bir maaşım olmadığı için bundan daha da uzak olabilirim.

Wouter ve ben günlük hayatımızla ilgili hiçbir şeyin değişmeyeceğine söz vermiştik ama yine de büyük bir sismik değişim oldu. Her gün onun yanında nasıl davranmam gerektiğine dair daha fazla rol yapma, daha fazla gizem içeriyor.

Onun hayatımdaki basit varlığı, hayatımı dramatik bir şekilde farklı kılıyor ve bu sadece evli olduğumuz için değil. İşimden bahsettiğinde yaşadığı hayal kırıklığını ve artık aramızdaki değişen dinamikten dolayı sadece üzgün değilim. Ona *kızgınım* ve bu duygu çok garip, beklenmedik bir rahatlama.

Ona nasıl kızacağımı çok iyi biliyorum.

Günüm, Brugge'ün on üçüncü yüzyıldan kalma heybetli çan kulesi Belfry'nin 366 basamağının tamamını tırmanarak işkenceyle sona eriyor. Ailemin seslerini duyuyorum, ciğerlerim ve bu çatlak merdivenlerin ne kadar güvensiz olduğu konusunda beni uyarıyorlar ve bununla başa çıkamazsam sorun olmayacağını söylüyorlar.

"Daha kaç adım var?" diye soruyor etrafımdaki insanlar aşağı inen diğer turistlere, bu yürüyüşü başarıyla tamamlamış ve hikayeyi anlatacak kadar yaşamış olanlara.

"Neredeyse !" diye söz veriyorlar. "değer!"

Ama kendimi hızlandırıyorum. Mola veriyorum, su içiyorum, diğerlerinin geçmesine izin veriyorum. Muhtemelen herkesten daha uzun sürüyor ve sonunda zirveye ulaştığımda-

Şehir altımda uzanıyor, küçük tarihi binalar ve bir Pazar pazarı, turuncu çatılar uzaklara kadar uzanıyor.

Saçlarımı yüzüme savuran rüzgâra ya da ailelerinin fotoğraflarını çekip çekemeyeceğimi soran turistlere aldırmadan uzun süre orada kalıyorum.

Çünkü yine o gezme arzusu, boğazımın arkasında sessizce yalvaran o kaşıntı var: *daha fazlası*.

-

Wouter o gece odaya geri döndüğünde, yorgan üzerime sımsıkı sarılmış halde uyuyor gibi yapıyorum. Onunla yüzleşmek mi yoksa onu görmezden gelmek mi istediğime henüz karar veremedim.

Ama odada sessizce ilerlerken, ayakkabılarını çıkarırken ve bavulunun fermuarını dikkatle, diş diş açarken o kadar düşünceli davranıyor ki, bu düpedüz sinir bozucu. Benim adıma konuşmakta bu kadar hızlıyken, gerçekte kim olduğumun karısı olarak tanıtmaktan emin olduğu biri olmadığını açıkça belirtmişken, bu konuda kibar davranmaya nasıl cüret eder?

Öfke kazanır.

Yorganı öyle bir fırlatıyorum ki, bu onu ürkütüyor.

"Tanrım," diyor elini göğsüne götürerek. "Hâlâ uyanık olduğunu fark etmemiştim."

Bu gece ışığında çok yumuşak görünüyor, katedral gözlüklerine yansıyor. Bu da çileden çıkarıcı, ben keskin hatlara sahibim ve o bu kadar dokunulabilir görünme cüretini gösteriyor.

"Rory ile yemek nasıldı?" Saçlarımın yastıkta ne kadar eğri büğrü görüldüğünü ya da tişört ve minik bir şortun içinde sütyensiz olduğumu umursamadan düz bir şekilde söylüyorum. "UX tasarımcısı olduğumu bilmek *zorunda* olan kişi. Çünkü Tanrı korusun, biri senin işsiz bir karın olduğunu düşünebilir."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Danika," diyor yatağa yaklaşırken, ellerini kaldırarak. "Yavaş ol, tamam mı? Konuşalım." Gömleğinin üst iki düğmesi açık. Bir başka sinir bozucu ayrıntı.

"Beni bu şekilde tanıştırmak zorundaydın, neden? Araya girip ona gerçeği söylemeyeyim diye mi? Seni... utandırmayayım diye mi?"

"*Hayır*," diyor, sonunda ne dediğimi anlamış gibi görünüyor. "Çünkü hala kendini açıklamak için baskı altında hissetmeni istemedim."

çözmeye çalışıyorum. Meslektaşlarımın şu anda çalışmadığını bilmeleri umurumda değil."

Yarı düşünceli olsa bile bu jestten etkilenmeyecek kadar öfkeliyim. Parmak uçlarımı gözlerime bastırıp bir nefes veriyorum. "Sadece o değil. Ben sadece, sahte kocan yan odada aynı şeyi yaparken kendini tatmin etmenin sonuçlarını nasıl atlatacağını hiç öğrenemedim. Benim hatam." Kırmızı yanaklarına saldırırken yüzüm anılarla alevleniyor. "Yani aslında önemli olan hiçbir şey hakkında konuşmadığımız bu yere geri döndük ve biliyor musun? Bundan gerçekten nefret ediyorum."

Şimdi kafası iyice karışmış görünüyor. "Bu gece içki bile içmedim ama hâlâ kafam karışık. Bütün bunlar nereden geliyor?"

"Sen ciddi misin? Bu bir gizem olamaz."

"Aydınlat beni o zaman. Lütfen."

Onu yalvarırken görmek çok güzel, tezgâhın kenarında ona karşı tamamen çıplak, yüzü bacaklarımın arasında olan görüntümü geri getirse bile.

Bu adamın her halükarda diz çökmesini istiyorum; ister af dilesin, ister bana adını haykırınsın.

"Aydınlatayım seni. Elbette. O zaman asıl sorundan bahsedelim," diyorum, yorgancı bir kenara iterek ayaklarımın üzerine kalkabiliyorum, öfkem ayak parmaklarıma kadar iniyor. "On üç yıl önce. Bir *planımız* olduğu gerçeği. *Birlikte* yaptık. Sonra sen eve gittin ve fikrini değiştirdin. Senin için yeterince 'hırslı' olmadığımı karar verdin ve bunun hakkında konuşmamıza bile fırsat vermedin." Keşke bir metre daha uzun olsaydım ve en az yüzde 30 daha fazla kıyafet giyseymdim diye düşünerek onun durduğu yere doğru yürüyorum. Yine de, sonunda tüm bunları onun yüzüne söyleyecek cesarete sahip olmak adrenalini patlaması yaşıyor. "Peki gerçekten ne oldu Wouter?"

Kelimelerin göğsüne bir darbe gibi inmesini beklemiyordum. Geriye doğru sendeliyor, bir elini yüzünde gezdiriyor, gözlüklerini itiyor. Şimdi daha az yumuşak. Daha harap.

"Aman Tanrım..." Gerçekler kafasına dank edince başını sallar. "O mesaj. O aptal mesaj. Hâlâ onu düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok uzun zamandır aklımdan çıkmıyordu."

"Hiç hırslı olmayan bir kızla çıkmaktansa lanetli olmak daha iyidir, değil mi?"

Bana içi boş, acı dolu bir bakış attı. "Duygusuzcaydı. Biliyorum. Ama Amsterdam'da beni bekleyen bir hayat vardı ve ben buna sırtımı dönebileceğimi düşünmemiştim. Yolunu çizmiş bir insan olmam gerektiğini sanıyordum, her ne kadar şimdi bunların hiçbirinin için çok genç olduğumu bilsem de."

Oda çok küçük ve yeterince hava yok. Kuğu havlulardan birini kapıyorum, avucumun içinde sıkıca kavrarken birinin emeğini mahvediyorum. "Ve ben o hayata uyum sağlayamadım."

"Bir parçam öyle düşündü. Evet, öyle. Bununla gurur duymuyorum ama size yalan söylemek de istemiyorum," diyor. "Ama dahası da vardı. Sana bir sebep verirsem, daha hırslı biriyle birlikte olmak istediğimi söylersem... belki benden nefret edersin diye düşündüm. Bu da her şeyi kolaylaştırırdı. Gerçek şu ki, seninle olmadığım herhangi bir gerçeklik, aramızdaki onca mesafeyle bu ilişkiyi yürütmeye çalışmanın acısından çok daha iyi geliyordu."

Bir kahkaha attım. "Yani duygularımı incitmemek için bana 'hoşça kal, her şey için teşekkürler' mi dedin?"

"Çünkü başka türlü seni unutabileceğimi sanmıyordum! Bunu hayal etmek çok mu zor?" Gözleri alev alev yanıyor, göğsü hızla inip kalkıyor. "Eğer gerçekten bundan bahsediyorsak, peki ya sen? Sen de hayatına devam etmek için çok beklemedin."

"Ben-ne?"

"Sosyal medyada gördüm. Birkaç hafta sonra bir futbolcuyla çıkıyormuşsun. Futbolcu, her neyse. Bu kadar çabuk yeni bir erkek arkadaşın olduysa ayrılığın seni etkilemediğini düşündüm. Beni bir sonraki erkekle, daha uygun biriyle değiştirdin."

Bu beni çok şaşırttı. Hiç beklemediğim bir şekilde gerçekten, içtenlikle *incinmiş* görünüyor. "Wouter, o gerçek bir şey değildi. Bir ay bile sürmedi. Seni özlüyordum ve başka biriyle görüşmenin seni daha çabuk unutmama yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Öyle mi?"

"Hayır."

O ilk akşam söyledikleri aklıma geliyor, ilişkimizin ikimizin de düşündüğü gibi olmadığı hakkında.

"Seninle birlikte olduğumu biliyordun," diyorum sessizce, gençliğimin acısı bu sözcüklere sinmişken. "Seni sevdiğimi biliyordun. Bu bir gecede değişmedi."

Odanın kenarına kadar yürüdü ve şimdi geri dönüp dudaklarını birbirine bastırıyor, sanki duygularını içine hapsedmeye çalışıyormuş gibi. Geldiğimden beri yaptığı gibi. "Ben de öyle düşünmüştüm ama o mesajları gördüm ve belki de en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Dünyanın öbür ucunda seni engelleyen biri olmadan hak ettiğin güzel hayata sahip olacaktın. Bir yurt odasına kapanıp beni beklemen düşüncesine katlanamazdım. Ve yapamadım-" Derin, ıstıraplı bir nefes. "Seni her zaman göremeyeceğim bir ilişkiye sahip olma düşüncesine katlanamazdım. Sana her zaman sarılamadığım. Sana *dokunamayacağım*." Sesi biraz kırılıyor ve bakışlarını yere indirirken başını sallıyor. "Uzun mesafeli bir ilişki sonunda bizi perişan ederdi. İkimizi de koruduğumu sanıyordum."

Tüm bunlar içimden parçalar halinde geçiyor. Bir anlayış dalgası, genç halimin asla yapamayacağı bir şekilde parçaları nihayet bir araya getirebilme.

"Seninle her zaman konuşmak istedim," diye devam ediyor, sesi hâlâ biraz kısık. Keşke beni bu şekilde etkilemeseydi, göğsümün içinde kendini evinde hissettirmeseydi. "Yüzlerce mesaj yazdım ve sildim. Üniversiteye girdiğimde. Babam ilk felcini geçirdiğinde. Vefat ettiğinde ve sevdiğim insanlardan uzakta zaman geçireceksem tüm sıkı çalışmanın hiçbir önemi olmadığını anladım. Aptalca şeyler bile, mesela gerçekten seveceğini düşündüğüm bir gün batımını görmek gibi. "Belki ona bu fotoğrafı gönderir ve her şeyi geri alırım." diye düşündüm. Ama o kadar uzaktaydın ki seninle olan her şey bir rüya gibi geliyordu."

"Pişman olduğunu sanmıştım. Sanki Amerika'da bıraktığın kirli bir sırmışım gibi." Sonunda bunları söyleyebilmenin kırılğan bir katarsisi var. Ayaklarımın üzerinde dengesiz duruyorum, sanki ondan gelecek bir gerçek daha beni devirebilirmiş gibi. "Kalbimi kırdın ama belki de en kötüsü

Beni amaçsız bir zavallı olarak gördüğüne ikna olmuşum ve aradan on yıldan fazla zaman geçmesine rağmen ben hala tam olarak buyum."

"*Hayır. Asla yapamam. Ne o zaman, ne de şimdi.*" Temkinli bir güçle adımlarını yaklaştırdı. "Çok üzgünüm Dani. Her şeyi berbat ettim. Buraya ilk taşındığında sana bunun en büyük pişmanlıklarımdan biri olduğunu söylediğimde ciddiydim." Gömleğinin kollarıyla, yakasıyla uğraşıyor ve her şey kırışik bir karmaşaya dönüşmüş. Daha önce hiç bu kadar dağınık görünen bir adam görmemiştim ve bu olması gerekenden daha seksi. Sanki tüm bunları içinde tutarak işkence çekmiş ve şimdi dışarı çıkardığına göre, kendisiyle ne yapacağını tam olarak bilmiyor. "Ailen ziyarete gelmeyi bile konuşmuştu ve ben hepsini yüzüstü . Suçluluk duygusunu yıllarca içimde tuttum. Bunu telafi etme şansım olacağını hiç düşünmemiştim. Sonra sen karşıma çıktın, hatırladığımdan yüz kat daha muhteşemdin ve ben şöyle düşündüm: 'Boku yedim. "

Her şeye rağmen, bu beni bir gülümsemeye itiyor. Çünkü ona inanıyorum.

"Bana evinde bir oda teklif edebilir ve seninle evlenmemi isteyebilirdin," diyorum havluyu yere bırakırken ve o da gülümsemesini gizleyemiyor. Hâlâ onu bu hale getirenin ben olduğum bilgisine takılıp kalmış durumdayım. Birini böyle parçalara ayırabilecek gücüm olduğunu hiç düşünmemiştim ve bunu başka nasıl yapabileceğimi merak ediyorum. Bana izin verip vermeyeceğini. "Tanrım. Tüm bunları bana en başında söyleseydin çok daha kolay olurdu."

Kollarını göğsünde kavuşturur ve tek kaşını çatar. " 'Merhaba, seni tekrar görmek harika. Bu arada, gençken senden mantıklı düşünemeyecek kadar çok hoşlanıyordum, bu yüzden senden bir korkak gibi mesajla ayrıldım' mı?"

"Yani biz sadece nasıl iletişim kuracağını bilmeyen aptallardık."

"Belki hâlâ öyleyizdir. Öyle olduğumu biliyorum. Ve özür dilerim," diye tekrarlıyor. "Bunun önemsiz olduğun anlamına geldiğini düşündüğün için çok üzgünüm. Los Angeles'tayken sen benim için her şeydin."

Bu kelimeler aramızda asılı kalıyor, o kadar içgüdüsel ki neredeyse onları havadan koparıp saklayabileceğime inanıyorum.

"Peki ya şimdi?" Sesim titreyerek, neredeyse cevaptan korkarak soruyorum. Belki de soru çok . Belki de bana gerçek bir cevap vermeyecektir.

Ama yavaşça, yavaşça, odada bir şeylerin değişmeye başladığını hissediyorum. Kalbim küt küt atarken bile adrenalinin düşük bir seviyeye indi. Yine de bu sefer beklentiyle. Aramızda birkaç metre boşluk kalana kadar yaklaşıyor, buruşuk gömleği ve gözlerindeki şiddetli özlemle - bunu daha önce nasıl göremedim?

"Seni düşünmeden duramadığımı bilmelisin. Her boş anımda," diyor, sesi sert. "Bunu senin de düşünmediğini söyle bana. Mutfakta öpüştüğümüz zamanı ve sonrasında olanları."

"Bunu çok düşündüm." Sert bir yutkunma. Ona doğru bir adım. "Muhtemelen çok fazla."

"Öyle bir şey yok." Bakışları çıplak bacaklarımı izliyor. Daha yukarıya, yüzüme doğru gitmeden önce kalçalarımdaya duraklıyor. Kaşlarını kaldırırken aynı anda elini de kaldırıyor, sanki bana dokunmak için izin ister gibi. Sersemlemiş bir halde başımı sallıyorum, parmak uçları pazularımın kıvrımına iniyor.

"Bırakmak istediğini söylemiştin. Sarhoş olduğumuz o gece," diyorum. "Ve dün, bunu unutmak istedin."

"Ayık değilken böyle büyük bir karar vermemizi istemedim. Sonra sen benden kaçmaya başladın ve ben korktum. Senin de aynı şekilde hissetmediğinden." Parmağını ön kolumda gezdiriyor, tekrar konuşmadan önce etmiyor. Sanki tehlikeli bir şeyin eşiğinde olduğumuzu ve bundan sonra söyleyeceği her şeyin kaderimizi belirleyebileceğini fark etmiş gibi. İyi ya da kötü. Ölüm bizi ayırana kadar. "Mutfaktayken... çok uzun zaman olmuştu. Her bir detayı hatırlayamayarak mahvetmek istemedim." Parmak ucu yukarı doğru, tişörtümün kolunun altından geçip omzumun etrafında kıvrılıyor. "Duyularım en ufak bir şekilde zarar görseydi seni öpmek istemezdim. Senin etrafında olmak zaten bunu yeterince yapıyor."

"Oh," diyorum usulca. Yarı rahatlama, yarı huşu.

"Bana sadece arkadaş olmamızın daha iyi olacağını düşündüğünü söyle," diyor ve gözlerinin benimkilere odaklanmasından, sesinin kararlı tonuna kadar, bir şeylerin değiştiğini söyleyebilirim. Sonunda saklamak için çok çaresiz olduğu tarafına teslim oluyor. "Bu seni öpmemden daha mı iyi?"

İkimiz de doğru düzgün göremiyor muyuz? Çünkü seni öpmek istediğim o kadar çok yer var ki Dani. *Çok fazla.*" Elini boynumun yanına götürüyor, başparmağıyla tenimi okşuyor. "Tam buran çok güzel." Çeneme kadar. "Ve burası." Diğer eliyle kalça kemiğimi sıyrıyor. "Burası da. Kalçaların. Belin. Mükemmel göğüslerin."

Boğazım kurudu, bacaklarımın arasındaki ağrı neredeyse acı veriyordu. Bana dokunduğu her yer yanmış gibi. Elektrikli. Son bir adım atıyorum, ayak parmaklarım onunkilerle aynı hizada, beni ayakta tutan tek şeyin başparmağının ağırlığı olup olmadığını merak ediyorum. Emin olmak için kolunu kavıyorum. Sert kasların tadını çıkarıyorum.

"Tüm bunları görmezden gelmeyi tercih ediyorsan hemen şimdi söyle," diye devam ediyor. "Çünkü ofisimdeki o masaya oturduğundan beri tek düşünebildiğim, o küçük tatlı külotunu yırtıp ne kadar ıslak olduğunu hissedebilmek."

Bir sızlanma duyulur. *"Lütfen."*

"Lütfen ne? Söyle bana, Dani." Şimdi eli kalçalarımın birleştiği yerde. Şortumun üzerinden bana masaj yaparken nefesimin kesilmesine yetecek kadar küçük bir baskı uyguluyor. "Platonik olmanın, dizlerimin üzerine çöküp bütün gece ağzımla seni becermemden daha iyi olduğunu söyle bana."

Göğsüm şimdiden kendimi tutma çabasıyla kabarıyor. Başka bir şey yok. Bunu yapmamak için daha fazla neden yok.

Dudakları dudaklarıma çarparken kendimi ona doğru bastırdım.

Öpüşleri hatırladığımdan daha açgözlü. Pervasız ve utanmazlar, ikimizin de kendimizi çok uzun zamandır inkar ettiğimizi açıkça ortaya koyan bir tür aciliyetle aşılانmışlar. Beni sıkıca kavırıyor, elleri saçlarıma dolanıyor, dili dudaklarımı ayırıyor, böylece ona açılabilirim.

Parmak uçlarımdayım, elleri omuzlarımda geziniyor, ta ki boy farkının bunu pek de kolaylaştırmadığını fark edene kadar. Böylece beni tek bir zahmetsiz hareketle kaldırıyor, bacaklarım beline dolanıyor, o da ağzını boynumda gezdiriyor. *İşte bu.* Bu mükemmel. Dil ve dişler. İç çekişler ve nefes alışlar. Parmak uçları saçlarında, onun katı sıcaklığına yapışıyorum. Tişörtümün kumaşından göğüslerimi öpmek için beni yukarı kaldırdığında, ona karşı titriyorum, başım geriye atılıyor. Ağzı göğüslerimi buluyor.

Sertleşmiş meme uçları-ve *oh*. Diliyle birkaç keşif hareketi yapıp ince pamuğun üzerinde nemli noktalar oluşturması neredeyse çok iyi.

Her dokunuş küçük bir mucize gibi hissettiriyor.

Sadece bir an durup bana vahşi gözlerle bakıyor, zor nefes alıyor, gözlükleri yamuk. "Bundan emin misin?"

"Biz zaten evliyiz," diyorum ve birden o kadar komik geliyor ki kahkahamı bastırmak zorunda . "Bekle, bekle, bekle." Göğsünü okşuyorum. "Sen-? RİA'm var ve ABD'den ayrılmadan önce test yaptırdım."

"Ben de test yaptırdım." Başparmakları sırtımda daireler çizerken yüzündeki kızarıklık derinleşiyor. "Aslında mutfaktaki o geceden hemen sonra."

Beni tekrar öpmek için yaklaşıyor ama ben sırtarak geri çekiliyorum. Bunu duymak hayal edebileceğimden daha ateşli - yapmayacağımıza yemin ettiğimiz bir şey için hazırlanıyordu. "Benim için hazır olmak istedin." Boğazını ısıyorum, o sıcak, narenciye kokulu teni ve altında tamamen *ona ait* olan toprak kokusunu öpüyorum. Zaman içinde kilitlenmiş, içimde bir şeyleri ateşlediği için bir tür koku hafıza kutusunda saklanmış bir koku.

"*Siktir*, Dani. Sanki yıllardır hazırmışım gibi hissediyorum."

Takma adımı kullanıyor, sanki bana o kadar aç ki fazladan heceyle uğraşamıyor.

Çarpık gözlüklerini alıp komodinin üzerine koyuyorum, o da bizi yatağa indiriyor, ağzı yine benimkiyle kaynaşıyor. Bu öpücükler bir şekilde hem çılgınca hem de tatlı - çünkü telafi edecek çok zamanımız var.

Geri çekildiğinde, sadece gömleğimi çekip çıkarıyor, tam da düğmelerini kurcalarken, ellerimi onun her yerine sokmak için sabırsızlanıyorum. Göğsünün genişliği. Sol omzundaki dövme, gerçi üzerinde oyalanamayacak kadar acelem var. Hızlı bir hareketle pijama şortumu çıkardı. Sersemlemiş halimle kot pantolonunu çıkarmam bir asır sürüyor ama sonunda yere atıyor ve bana külotla ve sütyensiz bakıyor.

Kendimi diğer yeni partnerlerimde olduğu gibi gizlemiyorum. Belli ki on yedi yaşımıdakinden farklı görünüyorum, karnım daha yumuşak, yüzüm daha yuvarlak. Ama beni uzun uzun izlemesine izin veriyorum, aynı benim ona baktığım gibi, göğsünün açlarına ve boxer'ındaki çadıra

külotu ve haftalar önce eşlediğim saç izi. Ağzı, bırakmadan önce ısırmaaya çalıştığı şaşkın, sevimli bir gülümsemeye dönüşüyor.

" güzel," diyor onu üzerime çekerken, beni yatağa bastırırken ağırlığın tadını çıkarıyor. "Kesinlikle çok güzel."

Dudaklarını göğüslerimin arasına gömüyor, başparmağı bir meme ucunda geziniyor. Yavaşça, yavaşça, daha fazlası için ağrıyana kadar ileri geri. Nazik bir çimdik. Biraz daha sert.

"Ofisimdeki o masaj sırasında... *Tanrım*," diyor sıcak bir nefesle. "Aklımdan geçen düşünceler yüzünden kendimi hiç profesyonel değilmişim gibi hissettim."

"Anlat bana."

"Sana tekrar dokunmak ne kadar inanılmaz bir histi. Vücudunu kullanmama izin verdiğine nasıl da inanmadım." Ben saçlarını kavrarken o bir meme ucunu ağzına alıyor ve bunu ne kadar sevdiğimi yüksek sesle söylememe izin veriyorum. Sonra bir patlamayla beni bırakıyor, dudaklarıyla tekrar yakalamadan önce göğüslerime serin hava üflüyor. "Çıkardığın her ses, sana yaptığım şey yüzünden mi diye merak ettim."

"Öyleydi. Seni üstümde istedim. İçimde," diye itiraf ediyorum dişleri hassas tenimde gezinirken. "Ertesi gün bir saat boyunca kendimi odama kilitledim, sadece... hayal ettim."

İnliyor, kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor, tekrar boynumu öpüyor. "Sen"-ağzı boğazımda-"beni düşün"-dili nabzımda
-"Kendine dokunduğunda."

"Evet. Wouter. *Tanrım*." Ve cevabı bilmeme rağmen: "Sen biliyor musun?"

Her nasılsa, dudağını ısırışında bir koyunsuluk var. Terli ve yarı çıplak olmamıza rağmen hâlâ utangaç olabiliyor. "Geçen hafta... adın ağzımda ilk kez gelmiyordum."

İtirafı beni çılgına çevirdi. Şimdi onu sıkıştıran benim, belimi, kalçalarımı kavrarken göğsünden aşağı öpüyorum. Ağzımı, vücudumu nasıl esneteceğini çok iyi bilen kaslara götürmeliyim. Üzerimde esneyen ön kollar. Ellerine küçük öpücükler kondurduğumda bile gülüyor ama bu sadece onu daha çok öpmemi sağlıyor.

Altımda çelik gibi sertleşiyor, ben ona sarılıp ereksiyonuna karşı sallanırken kıkırmı kavırıyor, iki acı verici kumaş katmanı bizi ayırıyor. *Sikeyim*,

iyi hissettiriyor. Bu his karşısında gözlerim kapanıyor. Avucumun içinde sertleşerek bir inilti yutarken, boxer'ının üzerinden onu ovma için bir elimi aramıza kaydırıyorum.

"Henüz değil," diyor ve her bir kası itiraz etmeyi bırakana kadar çözülüşünü izlemek istesem de elimi kaldırıyorum. "Lütfen. Seni hissetmem gerek."

Buna hiç itirazım yok. Boynumun sütununu öpüyor, dağınık ve ağzı açık bir şekilde, bir elini külotumun içine sokarken.

"Bir süredir ağda falan yapmadım," diyorum. Jace her zaman bunu tercih ederdi, neredeyse benim yapmaktan nefret ettiğim kadar.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Hepinizi istiyorum. Tam olarak olduğun gibi." Kalçalarımın arasındaki kaba tüyleri buluyor ve neredeyse bundan zevk alıyor gibi görünüyor, iki parmağıyla beni ayırırken bir hırıltı çıkarıyor. "*Dani*. Harika hissediyorsun. Gerçekten benim için bu kadar ıslak mısın?"

Tek yapabildiğim nefes nefese kalmak. O zamanlar hiç böyle konuşmazdık - nasıl konuşacağımızı bilemeyeceğimizden eminim - ve beynimin Wouter van Leeuwen'in artık pis bir ağzı olduğu gerçeğini yakalaması bir saniye sürüyor.

Acı verecek kadar yavaş, külotumu çıkarıyor. Parmaklarını çıplak bacaklarımda gezdiriyor, ağzı dizlerimde, baldırlarımda, ayak bileklerimde. Beni dolduracağı beklentisiyle şimdiden nefesim kesiliyor ama beni yeniden tanımak için acele etmiyor, her yeni sese tepki veriyor. Bir parmak eklemi kasık kemiğime sürtündü. İki kaygan parmak dudaklarımı okşuyor. Bir parmağını içime, bu sefer daha derine kaydırmadan önce klitorisimle sadece bir anlığına oynuyor.

Kulağını ısırduğımda, bunun onu nasıl etkilediğini hissedebiliyorum, omuzlarının titremesi bunu tekrar yapmama neden oluyor.

Her nasılsa hem ilk kezmiş gibi hem de bu yolları daha önce çizmişiz gibi hissettirmeyi başarıyor ama artık daha yumuşak, hareketlerinden daha emin. Bunca yıl sonra bile bedenim onun için nasıl eğileceğini hatırlıyor ama yine de bana dokunuşunda bir soru var, hevesli *evetimi* bekliyor.

"İyi mi?" diye soruyor klitorisime dönerken, bu kez elinin topuğuyla, ben onun altında titrerken orada titreşiyor. Bir iplik var

Sesinde eğlence var, çünkü öyle olduğunu biliyor. "Daha fazla baskı mı? Daha az mı? Bildiğiniz gibi ben bir profesyonelim."

"Daha fazla. Çok fazla baskıyı severim."

Buna mecbur kalmak yerine, yeniden ayarlarken gözlerini benden ayırmıyor. Dizlerinin üzerine oturuyor, kalçalarımın yerleşmeden önce bana göğsünün muhteşem manzarasını sunuyor ve başım yastığa değene kadar beni yukarı doğru çekiyor. İlk başta nazik davranıyor, kalçalarımın yumuşak öpücükler konduruyor, oradaki çillerimle nokta birleştirmeye oynuyor. Bir ısırık. Bir başka kalıcı öpücük.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, çünkü yalvarışlarımı kendime saklayamaz hale getirmişti beni. "Şimdi bana işkence ediyorsun."

Kesik bir kahkaha. "Yavaş gitmek seninkinden çok benim yararına. Seni yalamaya başladığım anda, korkarım uzun süre dayanamayacağım."

Bir an için yanlış zamir kullandığına, uzun süre dayanamayacağımı kastettiğine ikna oluyorum. Ama ağzını üzerime koyduğu anda tamamen haklı olduğunu anlıyorum. Kalçalarımı bir çapa gibi kavrarken vücudu sıkılaşıyor ve elimi saçlarına attığımda inlemesi onun hakkında en sevdiğim yeni şey.

Nemli alnını iç uyluğuma değdirmek için duraklıyor. "Tadın hatırladığımdan bile daha güzel."

Sonra dilinin ucunu klitorisime götürüyor ve ikimiz de konuşmıyoruz. Beni özlemiş gibi yalıyor, ihtiyacım olan tüm baskıyı ve daha fazlasını veriyor, ta ki omuriliğimin dibinde gerginliğin arttığını hissedene kadar. Bacaklarım titremeye başlıyor ve o da bunu hissediyor olmalı ki artırıyor. Bir eliyle beni kendine doğru çekerken dilini düzleştiriyor, sert ve ısrarcı bir ritimle bana doğru fiske vuruyor, saçlarını çekiyorum, elimin arkasını ısırıyorum. Adına küfrediyorum.

Kaslarım gevşemeden, boğazımdan bir nefes çekilmeden önce içimdeki her şey en sıkı şekilde sarılıyor. Orgazm, beyaz-sıcak zevk dalgaları halinde vücudumda yuvarlanıyor; kalçalar titriyor, gözler kapanıyor, baş geriye atılıyor. İhtiyaç duyulan bir rahatlama patlaması.

Wouter ağzını alnıma dayıyor, ben dünyaya geri dönerken terli saç tellerimi bir kenara fırçalıyor.

Gözlerimi tekrar açmaya zorladığımda bir kahkaha iç çekişle karışıyor. Saçları dağınık ve yanaklarına güzel bir kızılık yayılıyor, boynunda hevesli öpücükler bıraktığım izlerle eşleşiyor, ama bu yeterli değil. Bu adamın sefahat içinde görünmesini istiyorum.

"Buraya gel," diyorum, ağzını benimkine doğru eğip dudaklarında kendimi tadıyorum.

Sonra elimi ona dolamadan önce uzun uzun yalıyorum.

"Gerçekten de sadece bana oral seks yaparak boşalabileceğini mi düşündün?" diye sordum. "Ben seni elime almadan önce mi?"

İnliyor, ağzını boynumun kenarına gömüyor. Başparmağımla sikinin başını ovuyorum, o nem damlalarını şaftı boyunca yayıyorum. Yavaş gitmek, bunu mümkün olduğunca uzun süre devam ettirmek için çaresiz olsam da, onu daha sert pompalamaktan kendimi alamıyorum. Daha hızlı.

"*Dani*," diye homurdanıyor. "Burada kendimi utandırmamak için çok uğraşıyorum ama bu çok iyi."

Tanrım, yıldızları görmemi sağlayan bu muhteşem adam şimdiden avucumun içinde parçalanmak üzere. Parmak uçları sırtımdan yukarı doğru ilerliyor, boynuma ve saçlarıma doğru yayılana kadar yukarı doğru ilerliyor.

Tam uçurumun kenarına geldiğini hissettiğimde elimi bırakıyorum. Yüzüne doğru ilerleyip onu yavaşça öperken, dokunuşumun yokluğunda derin bir nefes alıyor. Tatlı tatlı. Gözleri kapalı, uzun kirpikleri çok narin görünüyor.

Sonra ona uzanıyorum ve tekrar başlıyorum.

Ağzından dökülen küfürler buna fazlasıyla ediyor, özellikle de eğilip dudaklarımı ona yaklaştırdığımda. Şimdi daha da sert, sıcak ve tuzlu. Onu yavaşça içime alıyorum, dilimi sikinin ucunda döndürüyorum. Onun beni izlemesini izliyorum. Verdiği tepkilerin her birini hafızama kazıyorum: yatak çarşaflarını kavrayan bir yumruk. Adem elması boğazında çırpınıyor. Kendini tuttuğu onca zamanın ağırlığıyla titreyen karın kasları.

"Siktir," diye pantolonunu indirdi. "Aynen böyle, lief."

Kelime ağzından kaçıyor, bundan eminim. Bu şekilde kendini kontrol edemez.

Birden gözleri irileşiyor ve eğer istemiyorsam bu şekilde bitirmesine izin vermek zorunda olmadığımı bildiğimden emin olmak istercesine bana bakıyor. Ama *Tanrım*, ben istiyorum. Onu daha derinden emerken şiddetli bir onay veriyorum ve bir anda tamamen çözülüyor. Parmak uçları hâlâ enseme okşarken, parlak bir inilti ve ağzıma dolan bir sıcaklıkla uçurumun kenarına itildi.

Nefes alış verişimiz sakinleştiğinde, banyoya gidip sıcak, nemli bir havlu alıyor, eskiden kuğu şeklinde olanlardan. Önce beni temizlediğinde neden kalbimin sıkıştığından emin değilim - muhtemelen kimsenin benimle böyle ilgilenmesine alışık değilim.

"Yanılıyorsam beni düzeltin," diyor, "ama on yedi yaşındayken hiç böyle olduğunu sanmıyorum?"

Gülüyorum, dirseğimle onu dürtüyorum. "Hayır, kesinlikle birkaç hareket öğrenmişsin."

"Senin gibi."

Beni öpmek için bir kolunun üzerinde yükseliyor ama bu yeni bölgede nasıl gezineceğinden emin değilmiş gibi tereddüt ediyor. Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve ağzımı onunkine yaklaşıtıyorum. Ne olduğumuzu ya da bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum - sadece onu öpmeyi bırakmak istemiyorum.

"Yarın tren ne kadar erken?" diye sordum.

"Çok erken. Muhtemelen alarm kurmalıyım."

Telefonuyla oynadıktan sonra bir kolunu sırtıma doluyor ve beni göğsüne çekiyor. Eli kalçamda duruyor, yüzüm boynunun kıvrımında. Burası huzurlu, nabızı yanağıma vuruyor, muhtemelen aylardır yaşadığım en huzurlu an. Ritmi beni transa geçiriyor; gözlerim kapanmaya başladı bile.

"Her zaman aynı yatakta uyumak istemiştik," diyor, kelimeleri çoktan bunun eşigindeymiş gibi kalın. "Onca yıl önce."

Bacaklarının benimkilere dolanmasına izin veriyorum ve biri bana böyle sarılmışken uyuyabileceğimden emin olmadığımı söylemekten vazgeçiyorum.

Ben yapana kadar.

On sekiz

"BU GEORGE MU?" Trenle eve dönerken Wouter'in defterindeki mürekkepli bir karalamayı işaret ederek SORUYORUM.

Konferans notlarını gözden geçiriyordu. "Oh- sadece küçük bir karalama. Konuşmacılardan biri diğerlerinden biraz daha az ilgi çekiciydi." Sayfayı bana doğru eğiyor: karakter George Costanza ile televizyon izleyen köpek George Costanza'nın tükenmez kalemle çizilmiş bir resmi.

Gülümsemesini saklamak için elinden geleni yapsa da, bundan gurur duyduğunu söyleyebilirim.

Pazartesi öğleden sonra eve döndüğümüzde bir sürprizle karşılaştık: biz yokken banyoda bir boru akmaya başlamıştı.

Su birikintisine bakıyoruz, Wouter on saniye kadar sessiz kalıyor. Gözlerinin arkasından beyninin bir çözüm bulmaya çalıştığını görebiliyorum. "Kahretsin," diyor sessizce, bir elini kirli sakalında gezdirerek. "İşe gidecektim ama..."

"Hey." Koluna güven verici bir el koyuyorum. "Ben ."

"Gerçekten mi? Bunu yapar mısın?"

Daha birkaç hafta önce dolabın kulpu kırıldığında aynı şeyi önerdiğimi ve onun da bana hemen endişelenmememi söylediğini hatırlıyorum. Çünkü birdenbire bana bir görev vermeye heveslenmedi.

Bana güveniyor. Bu daire onun için dünyalara bedel ve bana güveniyor.

"Tabii ki. Hollandaca ödevimde ilerleme kaydettim, yani zamanım var."

"Teşekkür . Geçen sefer kullandığım tesisatçının bilgilerini size göndereceğim."

Wouter gözle görülür bir şekilde nefes alıyor, sonra su kaynağını kapatmak için tesisat dolabına yöneliyor. Döndüğünde, içeri girerken aldığı postaları düzenliyordu. "Yine de bazı iyi haberler var." Bana Hollandaca bir belge sunarken sırtıyor. "Binanın tapusu. Resmi olarak devredildi."

"Neden bunu çerçeveletmemiz gerektiğini hissediyorum?" Başlığı ondan alıp, sadece bir kısmını okuyabilsem de göz gezdirerek söylüyorum. "Tam şuraya, kanepenin üzerine mi? Ya da belki banyo aynasına asarız, böylece dışlarımızı her fırçaladığımızda görebiliriz?"

Wouter ağzıma bakıyor ve bir saniye olması gerekenden daha uzun . Sahte kocanız, eski sevgiliniz ve eski yasak aşkınızla birlikte olduktan sonra nasıl davranmanız gerektiğine dair hiçbir kural yok. Gülümsemesi belirsiz bir ifadeye dönüşüyor ve kalbim beklentiyle göğüs kafesime çarpıyor.

"Bunun hakkında... konuşmalı mıyız?" diye soruyor öne doğru adım atarken.

"Sanırım son zamanlarda çok fazla konuştuk." Aramızda kalan boşluğu kapatıyorum, kollarımı boynuna doluyorum. "Belki de geri kalanı hakkında endişelenmeden sadece eğlenebiliriz? Sıradan olsun."

Bir an duraksıyor, düşüncelere dalmış gibi görünüyor, ama sonra dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Bunu yapabilirim," diyor ve sonra beni daha sert öpüyor.

Çok geçmeden beni duvara yasladı, ağzı boynumda sıcak, ellerim saçlarını çekiştiriyor. Dün gecedен sonra bile, hala ona açım. Bana şefkatli bir çaresizlikle dokunması, o muhteşem pis sözlerle beni çözmesi...

Tüm irademle göğsünü okşuyorum. "Şu tesisatçıyı arasam iyi olacak." Sanırım ne İngilizce'de ne de Hollandaca'da havayı daha fazla bozacak tek bir cümle yoktur.

"Biliyorum, ama-" İnliyor ve bana son bir öpücük veriyor, ben de onu uzaklaştırıyormuş gibi yapıyorum. "Tamam, tamam. Bu gece görüşürüz. Eve dönerken Roos'tan George'u alacağım."

"Ve sonra en çok kimi özlediğini görebiliriz," diye arkasından sesleniyorum.

Söylediğimde ciddiye aldım: Özellikle kız kardeşimin ziyareti ve yaklaşan sahte düğün nedeniyle şu anki durumumuzu fazla analiz etmek istemiyorum. Sıradan olabiliriz; ne de olsa bu konuda epey tecrübem var. Bunu onunla yapabileceğimi düşünmüyordum ama artık bunun tek seçenek olduğundan eminim.

Başka bir şeye sahip olamayız - bu zaten boşanmayla sonuçlanacakken olmaz.

Telefon ettiğimde tesisatçı cevap vermiyor, ben de mesaj bırakıyorum ve internette başka birini aramaya başlıyorum. Tam başka bir arama yapmak üzereyken, telefonumda bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj beliriyor.

Merhaba Dani. Ben Anneke, Wouter'in annesiyim. Bugün Amsterdam'da bir randevum var ve depodan bir şey almak için daireye uğramak istiyorum ama anahtarım yok. Öğleden sonra orada mısın?

Evet, evde olduğumu ve onu içeri almaktan mutluluk duyduğumu, ancak su sızdıran bir borumuz olduğunu ve dairenin biraz dağınık durumda olduğunu bildiren bir mesaj atıyorum.

Cevap gelmeyince, bugün müsait bir tesisatçı bulmaya çalışarak hayal kırıklığına uğradım, çünkü temel Hollandacam -birine *ekmek yemeyi sever misin* diye sormak- bu senaryoda pek işe yaramıyor. Hafta sonunda bir göz atabilecek birkaç kişiyle konuşmayı başardım ve kapı çaldığında bazı DIY düzeltmelerini Google'da aramaya başlamak üzereydim.

"Hoi, Anneke," diyorum, telaşlı arayışım sırasında onu unuttuğumu fark ederek. "Çok özür dilerim, mesajımı alıp almadığınızı bilmiyordum, ya da..."

"Araba kullanıyordum." Tek söylediği bu, kısa ve öz. "Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de." Yanağımın içini ısıırıyorum, bu tuhaflığın üstesinden nasıl geleceğimi bilemiyorum. Bugün ya da hiçbir zaman kayınvalidemle evde yalnız kalmaya hazır değildim. "Ceketini alabilir miyim ya da içecek bir şey getireyim mi?"

Hayatının büyük bir bölümünü burada geçirmiş olmasına rağmen biraz katı, biraz temkinli görünmesi dikkatimden kaçmıyor. Acaba bir şeyleri değiştirdiğime dair işaretler mi arıyor, bariz bir Amerikan etkisi mi?

"Hayır, teşekkür ederim" diyor. "Borularla ilgili bir sorun olduğunu söylemiştiniz?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Banyoda. Bir tesisatçı çağıracaktım ama korkarım pek şansım olmadı."

"Bir bakmamın sakıncası var mı?"

Tezgâhın üzerindeki ürün dağınıklığından sadece biraz utanıyorum. Onlara ikinci kez bakmadan yere diz çöküyor ve lavabonun altındaki boruları inceliyor.

"Ah, bu o kadar da kötü olmamalı," diyor. "Sadece ikimiz alacağız."

Depoda tesisatçı macunu olduğu ortaya çıktı, çünkü bu ilk kez olmuyor. Lateks eldivenlerle içeri dalıyoruz ve sonunda boruyu değiştirmek için bir profesyonel bulmamız gerekecek olsa da, bu düzeltme şimdilik işe yarayacak.

Ve bu sefer, ona çay teklif ettiğimde, evet dedi.

Wouter'i bunu yaparken onlarca kez izledim ama çay demliği konusunda hâlâ biraz titizim. *Thee*, demliğe yapıştırılmış post-it notunu okuyor - bunu gördüğümde gözlerimi devirmiştim.

Anneke üzerinde *keukenhanddoek* yazan bir tane alıyor ve mutfak havlusunun üzerine geri koyarken gülümsediğini yakalıyorum. "Kendini gerçekten rahat hissetmişe benziyorsun," diyor beni mutfakta dolaşırken izledikten sonra, önümüze iki fincan, masanın ortasına da bir tabak kurabiye koyuyor. Bu bir uyarı ya da yargılama değil. Sadece bir gerçek.

"Evet. Kendinizi evinizde hissetmek için kolay bir yer."

"Wouter ve Roos'un şuradaki pencere köşesini çok sevdiklerini hatırlıyorum." Başıyla oraya doğru işaret ediyor. "Bir gün tekne kaptanıydılar ve aşağıda gördükleri köpekler ya da kuşlar deniz canlılarıydı. Bir sonraki gün, bir uzay gemisiydi ve uzaylılarla savaşıyorlardı. Hiç tartışma olmadı. Gözyaşı yok. Bazen bu kadar iyi anlaştıklarına inanamazdık."

"Hep yakın mıydılar?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Çok şanslılar. Ben de kız kardeşimle aynı durumdayım ama-" Onunla ne kadar kişisel konuşmak istediğimden emin olamadığım için konuşmayı kesiyorum.

"Ailenizden uzakta olmak çok zor." Çayın içine bir bisküvi batırıyor ve küçük bir ısırık alıyor. "Ben de okuldayken Amerika'da okudum. Michigan, Los Angeles kadar göz alıcı değil."

"Sokakta sürekli ünlülerin yanından geçmediğimiz için hayal kırıklığına uğramıştı. Bir kez birini gördüğümüzde, adını hiç duymadığı bir aktördü ve kendine çok kızmıştı. Ama o zamanlar çok tatlıydı," diyorum, bir ebeveynin çocuğunun nasıl tanımlanmasını isteyeceğini düşünmeye çalışarak. "Çok kibardı, geçinmesi çok kolaydı. Yani hâlâ bunların hepsi onda var. Ona sahip olmayı seviyorduk."

"Eminim öyledir."

İlk başta bunun bir şaka olduğunu anlamıyorum çünkü o kadar lakayt bir şekilde söylüyor ki, ama sonra ifadesi kırılıyor ve bir gülümsemeye izin veriyor. Kendimi onunla birlikte gülmeye bırakıyorum.

"Sanatına bayılırdım," diye devam ediyorum, umarım bu hassas bir konu değildir. "İnsanların ifadelerini çok güzel yakalayabiliyordu."

Anneke birkaç dakika sessiz kalıyor ve ben çok fazla şey söylediğimden endişeleniyorum. "Okuması konusunda pek destekleyici olmadığımızı herhalde biliyorsundur," diyor. "Ne kadar sevdiğini biliyordum ama çok endişelendim. Bazen merak ediyorum, ya onu bu kadar zorlamasaydık? Özellikle babası hastalandığında, derslerine devam etmekte zorlandığını görebiliyordum." Babasının geleceği bu kadar hassas görünürken üniversite öğrencisi Wouter'in geç saatlere kadar ders çalıştığını görmek içimi acıtıyor. "Sonra babasıyla ilgilenmek için harcadığı onca zaman vardı ve o öldükten sonra... hala geri kalanımızla ilgilenmesi gerektiğini düşünüyordu. Bizi görmezden gelmesini istediğimizden değil elbette, ama Roos kendi kendine yetebilen biri. Bana gelince" -başıyla banyoyu işaret ediyor- "ben de kocamdan bazı beceriler edindim."

"Ona ihtiyaç duyulmasını istiyor," diyorum ve Anneke bana ciddi bir şekilde başını sallıyor.

Söyledikleri kalbimin derinliklerine işliyor ve Wouter'in önemli bir parçası aniden çıkıyor. Ailesi tarafından ihtiyaç duyulmayı o kadar çok istiyor ki.

Çünkü sadece kendisi için bir şey istemekten korkuyor.

Anneke'nin bakışları elime kaydı. Farkında olmadan yüzükle oynuyordum.

"İtiraf etmeliyim ki, bize evleneceğinizi ilk söylediğinde biraz endişelenmiştim. Ama ben de bir zamanlar gençtim ve aşıkтым. Ona ne kadar değer verdiğini görebiliyorum Dani ve onu yeniden bulmana çok sevindim." Masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Umarım biz de birbirimizi tanımaya devam edebiliriz."

Kelimeler neredeyse boğazımda düğümleniyor. "Tabii ki."

Suçluluk duygusu çirkin ve acı bir şey. Anneke'ye sıkı bir gülümseme veriyorum, Roos'un kardeşine olan hislerimi onaylamamı istemesinden farklı değil. Anneke'nin bana ısınması biraz daha uzun sürmüş olsa da sonuç aynı: ikisi de Wouter'i sevdiğime inanıyor.

Wouter'in ailesine olan bağlılığı hayranlık duyduğum bir şey. En değerli anılarını barındıran bu yeri korumak için her şeyi yapmaya hazırdı, hatta neredeyse onu öldüreceğini bildiğim yalanları bile. Çünkü mutlu olduğunu görmelerini istiyor.

Ve , değil mi? Dün gece kesinlikle öyleydi.

Belki de bu planladığımızdan daha iyi işliyordur.

"Peki ya ailen?" Anneke soruyor. "Küçük kutlamamız hakkında onlarla daha fazla konuştun mu?"

Bu soruyu tahmin edemediğim için kendimi aptal gibi hissederek, "Çok pahalı," diye geçiştiriyorum. Belli ki ailemin evlendiğimi görmek istememesi onlara tuhaf gelecekti, kâğıt üzerinde zaten evli olsam bile. "İstediler. Gerçekten istediler. Sadece... bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulamadılar. Ama kız kardeşim burada olacak! O ve karısı ucuz bilet bulmuşlar."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Bunu özel kılmak için pek çok yol bulacağız, değil mi?"

Titrek bir nefes üflüyorum. Borunun ve Anneke'nin sürpriz ziyaretinin tüm stresine rağmen bugün nefeslerimi sayma ihtiyacı hissetmediğimi fark ediyorum. Endişe bunaltıcı değil. "Sadece hepinizin orada olacağı gerçeği, tek istediğimiz bu."

Sonra bana şimdiye kadarki en içten sırtışını veriyor. "Ne giyeceğine karar verdin mi?"

-

Aynanın önünde dönüp elbisenin arkasını görmeye çalışıyorum.

Roos, soyunma odasının önündeki pelüş koltuktan, "Bu kesime bayıldım," diyor.

Yanıdaki Iulia başını sallıyor. "Bir tür vintage havası."

"Ve hepimiz kıçımdaki dev yayı görmezden mi geliyoruz?"

Roos gülüyor. "Bence çok şirin!"

"Sanki kıçın bir hediyeymiş gibi," diye araya giriyor Iulia.

Bir inilti çıkardım, fermuarı yakalamak için döndüm. "Bu bir hayır."

Gelinlik alışverişimi elimden geldiğince ertelemeye çalıştım ama Roos'un hevesine karşılık veremedim. Los Angeles'ta olsaydım, muhtemelen buraya bir nedime grubuyla gelir, düğünlerine kadınların iyiliğine karşılık vermek için baskı yapardım. Onlara arkadaş diyemeyeli uzun zaman olmuş olsa bile.

Bu yüzden Phoebe'ye göndermek için fotoğraf çekiyorum çünkü kız kardeşimin sevmediği bir elbiseyle sahte evlilik yapabileceğimden emin değilim.

Iulia askıyla yakınımnda beklerken Roos fermuarı açmama yardım etmek için sığıyor.

"Biraz hayal kırıklığı yarattı, değil mi?" Şifon ve satenlerden oluşan bir karmaşanın içinden çıkarken söylüyorum. "Zaten evli olduğumuza göre?"

"Belki birazcık." Roos başparmağını ve işaret parmağını kaldırıyor. "Ama insan hayatında kaç kez gelinlik alışverişine çıkabilir ki?"

Kısmen sıkılmış dişlerimin arasından konuşmak zorundayım. "Umarım sadece bir kez."

Fark etmediğim bir şey de Roos ile olan bu arkadaşlığımın da tıpkı evliliğim gibi bir son kullanma tarihi olduğu. İçimden bir ses, evlilik sahte olsa bile çoğu insanın eski sevgililerinin kardeşleriyle yakın kalmadığını söylüyor. Ne kadar yakın olursak olalım, boşanma kağıtlarını imzaladığımız anda her şey sona erer.

Roos'la bile bitmiyor. Iulia da öyle - kandırdığımız insan sayısından duyduğum suçluluk artmaya devam ediyor.

Elbise raflarını karıştırırken, Roos ve Iulia'yı giderek daha gülünç hale gelen duvakları denerken gülerken yakalıyorum. Iulia kirpiklerini Roos'a doğru savurarak dramatik bir şekilde uzun bir duvağı çıkarmaya çalışırken saçları birbirine dolanıyor ve Roos yardım etmek için öne doğru uzanıyor. Onları rahatsız etmek istemediğim için bir sonraki elbiseyi giymem gerekenden daha uzun sürüyor.

Hayalet gibi bir beyaza büründüğümde Roos, "Bu renk seni tamamen solduruyor," diyor. "Yine de bu silueti sevdim. Sanırım birkaç farklı renkte daha görmüştüm, gidip onları alayım."

Roos mağazanın önüne yönelirken ben de Iulia'ya dönüyorum. Tekne turundan bu yana onunla ilk kez yarı yalnız kalıyoruz.

"Iulia," diye başlıyorum. "Bazı şeyleri açıklamam gerekiyormuş gibi hissediyorum-"

Ama elini kaldırıp başını hızlıca salladı. "Belki de bilmesem daha iyi olur? Çünkü... Roos'tan gerçekten hoşlanıyorum. Ve tabii ki senden de. Ona yalan söylemek zorunda kalmak istemiyorum."

Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum. "Ve seni o duruma sokmak istemiyorum. Yemin ederim."

Bunun beni ne kadar garip hissettirdiğini anlamış olmalı, çünkü ayağa fırlıyor ve beni çabucak kucaklıyor. "Hey. Sorun yok. Beni yargılamayacaksın, söz veriyorum."

"Tanrım, neredeyse bana çok iyi davranıyorsun."

Ben bunu şaka olarak söylüyorum ama Iulia ciddiye alıyor. "Gurbetçi hayatının her zaman kolay olmadığını biliyorum," diyor gerçekçi bir şekilde. "Buraya ilk geldiğimde bana yardımcı olan birkaç kişi vardı, ben de... bunu iletmek istedim."

Bu sadece ona daha sıkı sarılmamı sağlıyor.

Bir satıcı kadın bizi kucaklaşırken görüyor ve elinde bir kutu mendille içeri dalıyor. "Çok duygusal bir dönemden geçtiğimizi biliyorum," diyor ve Iulia ile ben birer tane alırken gülme krizine giriyoruz.

Roos kolları tüllerle dolu olarak geri dönüyor ve Iulia bize mesai saatleri dışında Dam Fine ofisine girip teknelerden birini gezintiye çıkardığı için kovulan bir iş arkadaşından bahsediyor. Müdürü ertesi gün arabayı rıhtıma çarpmış ve içki şişeleriyle dolu olarak buldu. "Yani eğer

Tekne tecrübesi olan ya da çabuk öğrenen birini tanıyorsanız bana haber verin."

"Neredeyse etkilenecektim," diyor Roos. "Burada kovulmak çok zor."

"Ben kovuldum. Amerika'dan ayrılmadan önce."

İkisi de dönüp bana bakıyor. "Beklenmedik ve ilgi çekici," diyor Roos tırnaklarını çenesine vurarak.

Bunu onlarla paylaşmayı tartıştığım bir an var. Travmanızı yeni insanlara açmak asla kolay bir şey değil ama bu yakınlık hissini seviyorum. Elimden geldiğince buna tutunmak istiyorum.

Tüm iğrenç hikayeyi anlattıktan sonra, Iulia biraz fazla yüksek sesle "Siktir et onu!" diye bağıyor ve dükkanda gezinen diğer birkaç kadının dikkatini çekiyor. Sesini fısıltıya indirdiğinde yüzünü buruşturdu: "Özür dilerim. Siktir et onu."

Arkadaşlarıma söylediğimde istediğim şeyin bu olduğunu fark ettim. Nasıl oluyor da evimden bu kadar uzaktaki insanlar beni yıllardır tanıyan insanlardan daha iyi anlayabiliyor? Burada çoktan farklı biri haline geldiğim için mi, olmak için yanıp tutuştuğum o şey?

"Bunun için kovulduğuna inanamıyorum. Herkes iş arkadaşları hakkında kirli detaylar ister," diyor Roos ve Iulia kaşlarını kaldırıncı düzeltiyor: "İyi, çoğu insan."

"En iyi zamanım değildi ama ne var biliyor musunuz? Pişman değilim." Kelimeler ağızından çıktığında, doğru olduklarını görünce şaşıyorum. "Belki çocukçaydı ama pişman değilim."

"Çünkü tüm bunlar sizi tek gerçek aşkınıza geri getirdi!" Roos diyor ki.

Iulia raftan başka bir elbise alıyor, merlot rengine yakın koyu bir kırmızı. Ona kaşlarını kaldırdığımda elini kaldırıyor. "Henüz yargılama! Biraz alışılmışın dışında olduğunu biliyorum ama bu bana hitap ediyor."

Onunla dalga geçmeye karar verdim. Elbise dantelle kaplanmış hafif tüllü bir kumaştı, arkaya yansıtılmış dramatik V yakası var ve biraz kıvrırmak gerekecek olsa da, anında tenime dokunan en zarif şey gibi hissettiriyor.

Belki gerçekte bir ya da iki ton farklı ama uzaktan bakıldığında doğum lekemle aynı renkte. Onu maskelemeye çalışmıyor ya da öyle değilmiş gibi davranmıyor.

Orada. Onu vurguluyor. Bir elimi yanağıma götürüyorum, hep saklamak istediğim bu yanıma.

Hepimiz aynadaki yansımama bakıyoruz. Wouter'in beni bu elbisenin içinde gördüğünü hayal ediyorum. Aşağıya doğru inişini ve kalçalarımın kıvrımlarını vurgulayışını, ama en çok da içinde ne kadar *mutlu* göründüğümü.

" bu," diyor Roos nefes verirken. "İşte bu."

On dokuz

BEŞİNCİ bisiklet dükkanımızdaki adam beni ölçtü. Gözlerini kısarak. "Yetişkin bisikleti mi arıyorsunuz?"

"Belki elli santimetrenin altında bir çerçeve boyutu?" Wouter diyor ki.

Bu bize abartılı bir yüz buruşturma kazandırdı. "Bu kadar küçük bir şey... Korkarım sadece çocuklar için bisikletlerim var."

"Bakabilir miyim?" Ben soruyorum, o da arka odada kayboluyor.

Dün gece geç saatlerde Hollandaca dersinden eve döndüğümde, her zamanki tramvayımı kaçırdıktan sonra -inşaat nedeniyle güzergâhta değişiklik oldu-outer koltukta kitap okuyordu, George da yanına kıvrılmıştı.

"Eve bisikletle dönebilseydim çok daha kolay olurdu," dedim nefes nefese.

"O zaman bu kadar." Kitabını kapadı ve dik oturdu. "Yarın bisiklet alışverişine gidiyoruz."

Adamın sürdüğü bisiklet ikinci el ve biraz yıpranmış, siyah ve yan tarafında kırmızı ve sarı alevler var. Agresif beyaz harflerle KÜÇÜK ŞEYTAN yazıyor.

Anında kafayı taktım.

"Sadece mahalledeki on yaşındaki çocukları kıskandırmak istemiyorum," diyorum koltuğu benim için kaldırırken.

Üzerine çıkmadan önce bile mükemmel bir uyum olduğunu söyleyebilirim. Ellerim gidonun etrafını gevşekçe sarıyor ve zili en tiz sesi çıkartıyor. Sokağın etrafında birkaç kez turluyorum, hissine çalışıyorum. Daha eski ve bunda rahatlatıcı bir şey var. Sanki bu bisiklet pek çok çocuğun en maceralı, kaygısız yıllarını görmüş, okula, arkadaşlarının evine ve dondurma yemeye gitmiş gibi.

Wouter sadece beni izliyor, yüzünde benimkiyle eşleşmesi gereken gülünç bir sırıtma var.

Satış elemanı iyice şaşırmış görünüyor, ama kesin bir ifadeyle omuz silkiyor. "Sanırım alınma ihtimali daha düşük."

-

Amsterdam'ın en büyük parkı olan Vondelpark'a vardığımızda WOUTER, "TAMAM, KÜÇÜK ŞEYTAN," diyor. "Neyin var göster bana."

Bisiklet mağazasından ayrılmadan önce ön tarafa bir sepet eklettim ve pastel Hollanda hayallerimi tatmin etmese de ayaklarım pedalların üzerindeyken kontrolü kaybettiğimi hissetmiyorum. İblis bisikletim sağlam hissettiriyor. Güvenilir.

Öğleden sonra erken saatlerde, hava durumu uygulamam daha sonra yağmur yağabileceği konusunda beni uyarsa da, park nadir bahar güneşinin tadını çıkaran insanlarla dolu. Hava altmış sekiz dereceye -yirmi santigrat dereceye- ulaşır ulaşmaz herkes dışarı fırlıyor, hava kararmadan önce D vitamini almaya kararlı görünüyor. Birkaç balıkçıl, o heykelsi kuşlar, bir göletin kenarlarını süslüyor.

Atladıktan sonra gidonun kontrolünü tam olarak ele geçirmem biraz zaman alıyor ve yanlışlıkla Wouter'in bisikletini benimkiyle itiyorum.

"Ve bir şey daha," diyor ben *özür dilemeyi* mırıldanırken. "Özür dilemene izin yok."

"Ne?"

"Öğreniyorsun. Bunun için özür dilemene gerek yok." "Bir vitrine arpsam bile mi?"

"Hayır."

"Bir sosisli sandviç kamyonuna kafa üstü düşüp seni de kendimle birlikte aşağı çeksem bile mi?"

"Olası değil, ama hayır."

Pedal çevirmeye başlıyorum, ağırlık merkezimi bulmadan önce biraz yalpalıyorum. Ne zaman bir insan sürüsüyle karşılaşsak, etraflarından dolaşmak için bisikletten inme ihtiyacı duyuyorum.

"Kendine güven," diyor tekrar bindiğimde. "Etrafında insanlar olmadan o dönüşü yaptığını gördüm-evet! İşte böyle. Goed zo." Sesindeki gurur omurgamdan aşağı yeni bir heyecan gönderiyor. Bu işte iyi olmamı istiyor - sadece iyi değil, kendi başıma yapabilecek kadar kendime güvenmemi de.

"Gözüm korktu," diye itiraf ediyorum birkaç dakika sonra. Bunu söylemekten nefret ediyorum. Hayatımın ilk birkaç yılına o kadar çok zayıflık damgasını vurmuştu ki, her zaman yeterince güçlü, yeterince sağlıklı, yeterince oyuncu olduğumu kanıtlamak zorunda olduğumu hissettim. "Sanırım o kaza bende fiziksel yaradan çok psikolojik bir yara bıraktı ve o zamandan beri zihinsel bir engelim var."

"Anlıyorum. Sekiz ya da dokuz yaşındayken bir direğe çarptım ve bisikletimden uçarak betonun üzerine düştüm. Annem dizlerimi sardığında ona bir daha asla bisiklete binmeyeceğimi defalarca söyledim ve o sadece güldü. Çünkü beni bundan alıkoyabilecek hiçbir şey olmadığını biliyordu - ne bu ülkede, ne de tüm arkadaşlarım bu şekilde gezerken. Ve haklıydı da. Ertesi gün tekrar bisiklete bindim, dizlerim sıyrılmıştı." Gidonumu tutuyor. "Ama zihinsel engeli aşmak en zor kısmı. Harika gidiyorsun. Bahsetmiyorum bile..." Sesi bir oktav düşüyor. "O şeyin üzerinde çok tatlı görünüyorsun."

"Saçma demek istiyorsun."

"Hayır," diyor ve hızla uzaklaşırken bana sırtıyor.

Birkaç tur daha attıktan sonra bir yiyecek arabasından döner dürüm almak için mola veriyoruz ve Wouter sırt çantasında sakladığı piknik battaniyesini seriyor. İlk laleler topraktan fışkırıyor, sarı, pembe ve kırmızı, beyaz uçlu. Gökyüzü griye döndü, kalın bulutlar yağmura teslim olma tehdidinde bulunuyor, ama şimdilik güvendedeyiz.

Çoğunlukla.

Brugge'den birkaç gün önce döndük ve beni yatağa götürmesi için ona yalvarmamamın tek nedeni yaklaşan Hollandaca sınavım. Dile olan ilgimin azalmaması beni rahatlatmıştı. Vazgeçmediğim, hemen iyi olmadıgımda bir kenara atmadığım için.

Çünkü bunun işe yaramasını istiyorum, farkındayım. *Çünkü burada kalmak istiyorum*. Akıcı konuşmaya ne kadar yaklaşırsam - ki hala aylar var - iş bulmam o kadar kolaylaşacak, her ne kadar bu durum Wouter ve benim boşandıktan sonra ne olacağımızın belirsizliğini geri getirse de.

Sadece arkadaş mı kalacağız? Sıradan seks yapmaya devam mı edelim?

Yoksa ikimiz de ihtiyacımız olanı, onun evini ve benim vizemi aldıktan sonra birbirimizin hayatında kalmak için bir nedenimiz kalmayacak mı?

"Anlamadığım bir şey var," diyorum yemeğimizi bitirdikten sonra, bir düşünce sarmalından kaçınmaya çalışarak, "ve beni aydınatabileceğini umuyorum. Belli ki berbat görünüyorsun-"

"Vay canına, teşekkür ."

"-ve bazı iyi niteliklere sahipsin-" "Dur, kızarıyorum."

Kolunu itmek için eğildim ve sırtısına bakılırsa, onu tamamen battaniyenin üzerine devirip üzerine çıkmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. "Dairenin sana miras kalması için evli olman gerektiğini bilseydin..."

Şimdi kaşlarını kaldırıyor. "Neden hala bekar olduğumu mu soruyorsun?"

Bu beni inletiyor, çünkü çok can sıkıcı bir soru. Hiç kimsenin duymak istemediği bir soru. "Sormuyorum. Ama... evet."

Bir süre sonra parmak uçlarının arasında bir ot parçasını kaydırarak, "Bu noktada çocuklarımla olacağını düşünmüştüm," diye itiraf ediyor. "Babama bakarken... bu benim tüm hayatım oldu. Hiçbirinden pişman değilim ama annem her zaman beni dışarı çıkmaya teşvik ediyordu ve ben de bazen çıkıyordum. Ama çok iyi bir partner olduğumu sanmıyorum."

Kalbim onun için yeniden kırılıyor, babasıyla geçirebileceği tüm zamanı istediği için kendini nasıl kapattığını hatırlıyorum. "Baban nasıl biriydi? Eğer onun hakkında konuşmak istiyorsan yani."

Yavaşça başını sallıyor, sanki şu anda onun hakkında konuşmak istediğine karar vermiş gibi. "O bir avukattı. Aslında annemle babam hukuk fakültesinde tanışmışlar. Bu onun katı, kuralcı bir insan olduğunu düşündürebilir ama o sadece işteyken böyleydi. Çok gür bir kahkahası vardı, bazen dışarıda bizim sokağa dönerken duyduğuma yemin edebilirim."

"Peki adı neydi?" Bilmediğimi fark ederek soruyorum ve bu çok önemli bir his.

"Joost. Çok Hollandalı bir isim," diyor. "Elleriyle de arası iyiydi. Annem için ne kadar önemli olduğunu bildiği için sürekli daire üzerinde çalışırdı. Küçükken yaptığı her şeyi bilmek isterdim. Benimle dalga geçerdi, bana küçük bir İngiliz anahtarı alırdı, böylece ben de bir şeyleri tamir ediyormuş gibi yapabiliirdim. Ve Amerikan popüler kültürünü çok severdi" diye devam ediyor. "Her şeyi izlerdi ve HBO'daki popüler dizileri her zaman bilirdi. *Entourage*'ı babamdan daha çok seven biriyle hiç tanışmadım."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum ve Wouter gülümseyerek bana sorun olmadığını söylüyor. "Onun için bunu gerçekten seviyorum."

"ABD'ye gitmek istememin en büyük nedenlerinden biri oydu. Özellikle de Los Angeles'a."

"*Entourage* fantezilerini gerçekleştirmene yardımcı olamadığım için çok üzgünüm. En azından bizi gezdirirken bana Turtle diyebilirdin. Aldırmazdım." Tek gözümü kısarak ona baktım. "Sen daha çok bir Vince miydin yoksa bir E miydin? Sakın bana Ari olduğunu söyleme."

Wouter omzumu dürtmek için eğilerek, "Hepsi kendi açılardan korkunç," diyor. Sonra tekrar ciddileşiyor. "Şimdi neden bir süredir kimseyle çıkmadığımı anlayabilirsin. Bazen iyi bir partner olup olamayacağımı bile merak ediyorum. Gerçek bir eş," diyor işaret parmağıyla yüzüğüme dokunarak. "Ailem ve işim uzun zamandır benim tüm dünyam oldu. Hobiler, seyahat ya da *eglence* için yerim yokmuş gibi hissettim. Tüm hayatım pratik olmak, mantıklı olmak, ulaşılabilir olmak etrafında dönüyordu. Yıkılsa bile o daireyi neden tutmak istediğimi size anlatmıştım; eskiden ailemin orada yaşlandığını ve çocuklarımı ziyarete getireceğimi hayal ederdim. Elbette bu değişti ve artık çocuklarımı orada büyütmeyi çok istiyorum.

Çok sevdiğim bir yer." Bir duraklama daha. "Belki de sorun budur. Belki de çok fazla istiyorum."

Annesinin onun ihtiyaç duyulduğunu hissetme arzusu hakkında söylediklerini düşünüyorum. Babası için yaptığı tüm o bakıcılık işlerini ve sonra babası vefat ettiğinde kendine nasıl bakacağını bilemediğini.

Tekrar konuştuğumda boğazım kurudu. "Olağanüstü bir ortak olacağından kesinlikle *hiç* şüphem yok. Doğru kişi için."

Yavaşça başını sallıyor ve keşke bunun kalbimi neden ikiye böldüğünü açıklayabilseydim.

"Ne olursa olsun," diye devam ediyorum, "çok fazla şey istediğini sanmıyorum. Hem de hiç." Çünkü gerçek bu - o lanet olası dünyayı hak ediyor ve bunu ona kim verirse tarif edilemez derecede şanslı olacak. "Ve... Bunu sormanın nazik bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama sen iyi misin?"

"Babam vefat ettikten sonra terapide biraz zaman geçirdim. Bana karşı nazik olabilecek ve kendime karşı daha nazik olmama yardımcı olabilecek biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı."

"Ben de terapi gördüm. Benim sorunlarımın seninkilere yakın olduğunu söylemiyorum." Sözcükler çok hızlı çıktı, ben onları ikinci kez tahmin edemedim.

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor ve bir an için bunu paylaşmak için doğru zaman olmadığından endişeleniyorum. "Neden bu bir yarışma olmak zorunda?"

"Öyle değil. Ben sadece..." Derin, titrek bir nefes alıyorum. Ona bunların hiçbirini anlatmayı planlamamıştım, ne şimdi ne de belki hiçbir zaman. Ama şimdi her şey ortada ve o zaten çok şey paylaştı... "Biraz çöküntü yaşadım. Yaklaşık dört yıl önce." Beni izleme şekli, üzerimde bir spot ışığı varmış gibi hissettirmiyor, sanki sırtımdan ter damlarken sahnede bunu itiraf ediyormuşum gibi. Burada bir baskı yok. "Hemen hemen şu anda bulunduğum yerdeydim - erkek arkadaşım yoktu, umursamadığım bir işim vardı ve diğer herkes harika şeyler yapıyor, evleniyor ve çocuk sahibi oluyordu ve ben... kendimi çok geride hissediyordum. Sanki asla yetişemeyecekmişim gibi. Bunu hep yaşadım. Potansiyelime ulaşamadığım endişesi. Yani tüm doğum hikayemi biliyorsunuz."

Başını sallıyor, çünkü temel gerçekleri biliyor. "Orada hepiniz için çok fazla travma vardı. Ailenizin bana gösterdiği fotoğrafları hatırlıyorum. Haber hikayelerini."

"Tanrım, şu hikayeler. Hayatta kaldığım için iyi, önemli bir şey yapmam gerektiğini düşünmeden edemiyordum. Ben 'mucize bir bebektim' ve bu nedenle dışarı çıkıp mucizevi bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ve ailem - iyi niyetli olduklarını biliyorum, ama beni bir balonun içine hapsettiler, sanki bir kağıt kesiğim olsa ulusal bir acil durum olacakmış gibi." Şimdi zor nefes alıyorum, göğsüm biraz ağrıyor. *Dört. Yedi. Sekiz.* Yüksek sesle söylediğimde, bunların hiçbirisi hastanede kalmaya ya da komodin çekmecemdeki haplara değmezmiş gibi geliyor. Sadece benim kafamda olan bir şey, onun az önce itiraf ettiği her şeyle nasıl boy ölçüşebilir? Yaşadığı korkunç şeylerle? Tam bir aptalım, tüm bunları dile getirdiğim için utanıyorum. Titreyen bir elimle gözlerimi onunkilerden kaçırıyorum. "Her şey bir şekilde beni yakaladı. Hastanede terapistlerle iki hafta geçirdim, dengemi bulmaya çalıştım ve doğru ilacı bulmaya çalıştım. Bu... muhtemelen o anda yapabileceğim en iyi şeydi."

Wouter'in gözleri daha önce onda gördüğümü sanmadığım bir duyguyla dolu. Sempatı, ama yersiz. "Çok üzgünüm, Lief," diyor usulca, eliyle dizimi kavrayarak. "Keşke bunların hiçbirini yaşamak zorunda kalmasaydın ama yardım aldığın için çok mutluyum."

"Olumlu bir deneyimdi," diyorum dürüstçe. "Bunu yapabildiğim için minnettarım. Ama bazen şimdi bile, depresyona girmeye ne hakkım varmış gibi hissediyorum."

"Herkesle aynı hakka sahipsiniz," diyor. "İhtiyacınız olan şeyi istemekten utanç duymanıza gerek yok."

"Ama kâğıt üzerinde hayatımda hiçbir sorun yoktu. Yine de kendimi mutlu edemiyordum."

"Sorumluluğu üstlendiniz ve önceliği kendinize verdiniz. Utanmanın tam tersini hissetmelisiniz. Hissetmelisin..." Bir kelime arıyor, parmak uçları kot pantolonumu okşuyor. "Güçlü. Sana baktığımda hep bunu düşünüyorum."

Kulağa ne kadar saçma geldiğine dair bir kahkaha atıyorum. "*Güçlü mü?* Ben mi, bir çocuğun bisikletine binmeyi öğrenen otuz yaşındaki kadın mı?"

"Evet," diye ısrar ediyor ve bu konudaki inancında beni etkileyen ve ona inanmak istememe neden olan bir şey var. "Sen her zaman cesurdun. Bebekliğinden beri - sen lanet olası bir savaşçısın. Buraya nasıl bir yer olacağını bilmeden taşındın. Kimseyi tanıımıyordun, yedek bir planın yoktu. Sadece bir adım attın."

"Ama sen de aynı şeyi yaptın."

"Tamamen farklıydı. Para, iş ya da nerede yaşayacağım konusunda endişelenmeme gerek yoktu." Çarpık bir gülümseme. "Gerçi seninle aynı evde yaşarken soğukkanlılığımı nasıl koruyacağım konusunda endişelenmem gerekirdi."

"Lütfen. Çok soğukkanlıydın, benden hoşlandığımı anlamam yıllarımı aldı."

Sahte bir şokla elini kalbine götürüyor. "Ben mi soğukkanlıyım? On yedi yaşındaki halim bu kelimenin anlamını bile bilmiyordu." Şimdi eli benimkini buluyor, parmak eklemlerimde geziniyor, bileğime doğru ilerliyor. "Bunda özel bir şey vardı, değil mi? Tüm o ilkleri bizim yaptığımız gibi paylaşmak."

"Bazen tökezleyerek," diyorum, tüm duyularım onun parmak uçlarına uyumlanmış halde. "Mesela arabamda şakalaşırken kafanı tavanına çarptığın zaman. Hiçbir belirti göstermemene rağmen beyin sarsıntısı geçirdiğin için çok endişelenmiştim ve aileme dişlerinle sütyenimi çıkarmaya çalıştığın için böyle olduğunu açıklamak zorunda kalacaktım."

"Suave, ben ." Ela gözleri yumuşuyor, kenarları kırışıyor. "Ama yine de bir torba donmuş bezelye almak için markete uğradın."

Sokağa çıkma yasağına kadar böyle bir parkta oturduk, Wouter'in başı kucağımda, ben derme çatma buz torbasını alnına tutarak orada olmayan bir şişliği hissediyordum.

"Sanırım ellerim uyuştı," diyorum gülerek. Onunla bu tür bir anı paylaşma şansım olacağını hiç düşünmemiştim ve bu, içimde kapanmaya ihtiyacı olduğunu fark etmediğim bir şeyleri iyileştiriyor.

"Birkaç felaket yaşadık, evet, ama bunu çözdüğümüzü düşünmek hoşuma gidiyor." Ve , değil mi? Bir süre için çok değerli bir şeyimiz vardı. Belki kalp kırıklığıyla sonuçlandı, ama anılar hala orada ve sonunda

Ayrılık hakkındaki gerçeği bilmek, hepsini en pembe mercekten yeniden boyar.

Elini omzuma götürüyor, parmak uçları saçlarımla kenarlarıyla flört ediyor. Ona doğru eğiliyorum - fazla düşünmeden, sadece bu tür basit, şefkatli bir dokunuşu olduğu gibi kabul ediyorum. Artık nasıl hissettiği konusunda açık olabildiğine göre, kilit altında tuttuğu her şeyi dışarı çıkarıyor. Bu his karşısında gözlerimi kapatıyorum, güzel bir adam parmaklarını saçlarımda gezdirirken düşünceler içinde kayboluyorum.

Pek çok açıdan, burada ne yaptığımı hâlâ bilmiyorum. Yeni bir iş bulmam gerekiyordu ama o kurumsal ofislerden birinde daha sıkışıp kalmayı hayal edemiyordum. Ne istediğimi bilmiyorum ama bu değil.

STRAAT Müzesi'nde buna *tükenmişlik* diyordu ve bana yabancı geliyordu. Muhtemelen tükenmiş hissetmek için bir kariyerde yerleşik olmanız gerektiğini, altınızda tür ateş olması gerektiğini düşünüyordum, oysa bende sadece birkaç kıvılcım vardı. Yine de yanıldığını sanmıyorum - sevmediğim işim ve sürekli daha fazlasını arzulamam, aşırı yorgunluğum ve akıl hastanesinde kalışım... hepsi bir araya gelince ancak şimdi netleşmeye başlayan bir şey ortaya çıktı.

"Sanırım kendimi hiç bulamamışım gibi geliyor. Sürekli geç çiçek açan biriyim." Ona bakıyorum. "Hollandaca'da buna benzer bir deyim var mı?"

"Aslında aynı şey. Laatbloeiër." Bir an için bunu düşünür. "Anlıyorum. Vücuduma göre çok mu yaşlıyım yoksa ben de bir laatbloeiër miyim karar veremiyorum. Ya da belki çiçek açtım ama doğru şekilde değil. Genç halimin, senin Los Angeles'ta tanıdığın halimin çok heyecanlanacağını sanmıyorum."

" zaman değiş," diyorum, sanki çok kolaymış gibi. Sanki bunu yapabileceğimi öğrenmek için dünyanın öbür ucunda tökezlemem gerekmemiş gibi. "Çok geç değil. Söz veriyorum."

Sadece arkadaşça bir sessizliğe büründüğümüzde, etrafta kimse yokken bana "lief" dediğini fark ettim. Culemborg'dan sonra araştırdım. "Tatlım," "sevgilim" - anlamı buymuş.

Dağınık yağmur damlaları düşmeye başladı ve bazı insanlar eşyalarını topluyor. Güvensizliğimi bu şekilde sergilemeye alışık değilim.

Jace bile hastaneye yatışım ya da mucize bebek endişem hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Bunun sıradan bir ilişki olacağını söylemiştik ama bu ona anlattığım tüm gerçekleri açıklamıyor. Başka hiç kimseyle paylaşamadığım her şeyi.

Gözlerimi kısarak bulutlara bakıyorum. "Bisikletlerimize geri dönelim mi, yoksa-"

Tam o anda gökyüzü açıldı ve daha önce hiç görmediğim bir yağmur selini serbest bıraktı.

İnsanlar çığlıklar atarak eşyalarını topluyor ve sığınaklara yöneliyor. Ayağa fırlıyoruz, Wouter battaniyeyi topluyor ve sırt çantasına dolduruyor.

"Yağmurda geri dönmek için iyi misin?"

Zemin ayaklarımın altında vıcık vıcık ve zaten sırlıklam olmuş olsam da gitmek için acele etmiyorum.

Yüzümü gökyüzüne doğru eğip yağmurun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. "Bir dakika içinde mi?" diye soruyorum ve o gülüyor.

Saçları, dilimi boğazının çukurundan göbeğine kadar gezdirmek istememe neden olacak şekilde geriye doğru kaymış bile. Yağmur gözlüklerini lekeliyor ama sağanak ince tişörtümü tamamen işe yaramaz hale getirirken beni izlediğini hâlâ anlayabiliyorum.

İfadesindeki saf özlem beni çözmeye yetiyor. Karşı koyamıyorum.

-Kendimi ona doğru bastırıyorum, dudaklarını yakalamak için başımı yukarı kaldırıyorum.

Bunun bir kapanış olduğunu hiç sanmıyorum. Bu başka bir şey, daha korkutucu bir şey ve yine de ona doğru koşmaktan kendimi alamıyorum.

Ağzı ıslak ve istekli. Eğer titriyorsam, bunun havadan mı yoksa *ondan* mı olduğundan emin değilim, sırlıklam bedenimi kendine çekişinden, boğazındaki gök gürültüsünü andıran gümbürtüden. Yüzümdeki yağmur yüzünden göremiyorum ama önemli değil, tek yapmam gereken hissetmek.

Beni orada ne kadar öptüğünü bilmiyorum, acil ve korkusuzca.

"Ne düşünüyorsun?" Yağmur dinmeye başladığında soruyorum. Hâlâ beni belimden tutuyor, ikimiz de nefes nefese kaldık. "Bisiklete binmeye devam edelim mi, yoksa..." Niyetimin açık olduğunu umarak başparmağımı kemer halkalarından birine takıyorum.

Başını salladı. Çarpık bir gülümseme. "Şu istediğim şey," diyor parmak uçlarını kalçalarına koyarak, "eve gidip karımı becermek."

Yirmi

Koridorda tökezleyerek duşa doğru ilerlerken zaten kaygan bir karmaşa içindeydik. Daha oraya varmadan elleri üzerimde, beni duvara yaslıyor, bacaklarımı kalçalarına doğru kaldırıyor, böylece transparan tişörtümün üzerinden boynumu, köprücük kemiğimi, göğsümü öpebiliyor. Ne kadar açgözlü olduğuna bağımlıyım - çünkü ben de hissediyorum, saçlarını tutup kulağına inerken aramızdaki elektrik titreşiyor.

Eve dönüş yolculuğu hâlâ biraz tehlikeliydi. Bacaklarıma su ve çamur sıçradı ve her yerim sıırıslıslam oldu ama umurumda değil. Bisikletlerimizi kilitledik ve gülerek merdivenlerden yukarı çıktık, ayakkabılarımızı ön kapının dışında çıkardık. George'a biraz evcil hayvan ve ödül vermek için bir an.

Banyoya girdiğimizde, Wouter düşün düğmesine basıyor ve ısınmasını beklerken aynanın önünde beni soyamak için zaman harcıyor, ıslak kıyafetler ıslak tene yapışıyor.

Sikeyim karımı. Sikeyim karımı. Sikeyim karımı.

Kelimeler kafamın içinde iğrenç bir şekilde tekrarlanıp duruyor.

Arkamda duruyor, saçlarımı boynumdan çekerken beni oradan öpüyor, önce tatlı tatlı sonra iz bırakacak kadar sert. Başparmağı ayçiçeği yapraklarını okşarken bir elini belime koyuyor.

ve ereksiyonu sırtımın ortasını dürttüğünde ona doğru bastırıyorum.

"Böyle görünmeni seviyorum," diye mırıldanıyor. Bir parmağını çenemden yanağıma doğru sürüklüyor. Doğum lekeme dokunmaktan çekinmiyor ve istemeden de olsa başımı hafifçe sola doğru eğdiğimi fark ediyorum.

"Çıplak mı?" Gülümseyerek soruyorum ve gülümsediğinde gamzesi beliriyor.

"Evet, ama özellikle şu anda. Kızarmış ve güzel. Yüzündeki beklentiyi görebiliyorum."

Bir elimi geriye doğru uzatıp sikinin etrafında dolaştırıyorum. "Ve ben de seninkini tam burada hissedebiliyorum."

Aynada bizi izliyorum, o gülümsemenin iniltiye dönüşme şeklini, ben onu okşarken gözlerini kapatışını. Misilleme olarak göğsümü avuçluyor, sanki beni sıvı hale getirmenin en hızlı yolunun bu olduğunu biliyormuş gibi meme ucumla oynuyor.

Belki de sınırları bu şekilde yeniden oluşturuyoruzdur. Seks sıradan bir şeydir. Seks duygusal olmak zorunda değil.

Ve bir iş sözleşmem olduğunda, artık birbirimiz için bir şey olmamıza gerek kalmayacak.

Beni döndürüyor ve düşün içine yuvarlanıyoruz, ağızlarımız birbirine kaynaşıyor. Bir an için gerçekten temizlenmemizi isteyip istemediğinden emin olamıyorum, ta ki bir kalıp sabuna uzanana kadar.

Suyu tenimde gezdiriyor ve ben beynimi kapatarak sadece kollarımı, boynumu, karnımı nasıl yağladığına odaklanıyorum. Ilık su sırtıma çarpıyor. Kirleri temizliyor. Ağzımda bolca yakalıyorum - göğüslerimi sabunlarken o kadar çok sırtıyorum.

Sabun kalıbını bana verdiğinde, ayak bileklerinden başlıyorum. Baldırlarına doğru ilerliyorum. Dizlerine. Aleti mükemmel bir şekilde dikkatimi çekiyor ve onu tekrar çekiştirmekten kendimi alamıyorum. *Tanrım*, böyle olduğumuzda çok etkileyici oluyor ve bu onun hakkında en sevdiğim şey olabilir - her dokunuşun bir tepki uyandırması. Bu sefer eli duvara ıslak bir şaplak atmak için kalkıyor.

Karnına doğru ilerleyerek neresinin gıdıklandığını öğreniyorum, meğer her yeri gıdıklandırıyormuş. Wouter, ben sabunlu suyu karnında gezdirirken kahkahalarına karşı koyuyor.

abs, sonra beni belimden yakalıyor ve bir öpücük için eğiliyor, sanki bunun dikkatimi dağıtacağını düşünüyor.

Ve öyle, çünkü tabii ki öyle.

"Daha kısa ol," diye mırıldanıyorum, kollarını ve omuzlarını almam için itaatkâr bir şekilde çömelirken. Bu haliyle bu kadar seksi görünmesi, vahşi saçları ve vücudundan damlayan köpükler suç teşkil ediyor.

Bana bir sırtıma fırlatıyor. "Yine de senden daha uzun olmanı istediğimi hiç duymadın."

Sadece bir dövmesi olmadığını fark ettim. Bir tane daha var, baldırının arkasında Romen rakamlarından oluşan bir girdap, bir tarih. Ve sonra geçen sefer sadece bir anlığına görebildiğim, kürek kemiğinin hemen üzerinde narin siyah mürekkeple işlenmiş bir dövme. Küçük yapraklar ve geniş, düz yapraklar, koyu bir merkez.

Bir gelincik.

Kaliforniya eyalet çiçeği.

Boğazımda bir yumruyla yutkunuyorum. Bu bir tesadüf olmalı ya da daha da olası, çiçekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Orada başka bir sembolizm olmalı.

Ben daha üzerinde duramadan Wouter şampuan şişemi açıyor. Beni daha yakına çağırıyor ve ben de gözlerimi kapatıp parmaklarını saçlarımda ve kafa derimde o rahatlatıcı, şefkatli daireler çizerek gezdirmesine izin veriyorum-

Çok hassas.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve şampuanı kırıştırarak gözlerimden uzaklaştırmak zorunda .

"Parkta söylediğin şey," diyorum, konuyu tekrar sıradanlaştırmaya hevesli bir şekilde. "Ayrılmadan hemen önce. Benimle bu şekilde konuşmanı seviyorum."

Yüzüne yavaş, hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Karımı becermek istediğimi mi?"

Tanrım, bu adam beni çevirecek. "Evet. O."

Şimdi beni tekrar kollarının arasına alıyor ve duşun duvarına doğru itiyor. "Seni bir kez boşalırken izlemek yetmedi." Ben bir elimi saçlarına atarken o dilini boynumdan aşağıya doğru sürüklüyor. "Siktir, Dani. Boşalma şeklin çok muhteşem. Kontrolünüzü nasıl kaybettiğinizi, kendinizi tutmaya çalışır gibi dudağınızı nasıl ısırığınızı, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. "O kadar güzel ki.

çıkardığınız sesler..." Bunu yaparken bir parmağını kalçalarımın arasına sokuyor ve ne kadar çabuk kaygan, işkenceli bir ritim bulduğunu görünce hiç utanmıyorum. "Çıkardığın tüm o sesler."

Boğazımdan bir çığlık kaçıyor. Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı öpmeye başlarken bakışları muziplikle parlıyor. Önümde diz çökmesi çok güzel bir manzara, onu bu kadar savunmasız görmek bir ayrıcalık.

"Bacaklarının boynuma dolandığını kaç kez hayal ettim..." Kalçalarımı kavriyor. Ağzı açık bir şekilde öpüyor.

Buna karşılık, kalçamda sıcak bir şerit yaladığında sadece inleyebiliyorum, onu istediğim yere çok yakın.

Bacaklarımı ayırırken beni sabit tutuyor. "Bana başka nelerden hoşlandığını söyle," diyor. "Karım başka nasıl becerilmek ister?"

Hâlâ nefes alan yanlarım kekeleyerek bir yanıt veriyor. "Seviyorum -" Birdenbire seslendirmek zorlaştı. Daha önce kimse bana bunu sormamıştı, sadece yaptıkları şeyin herkese uygun olduğunu varsaymışlardı ve ben de onları buna inandıracak kadar kıvranmıştım. "Geçen sefer yaptığın her şeyi."

Bir parmak ucu kalçamdaki çillerin üzerinde geziniyor. "Başka bir şey olmalı."

Var. Tabii ki var. "Eğer parmağın içimdeyken beni yalarsan, bu hoşuma gider. Ve sonra-" Sertçe yutkunuyorum, ne kadar ileri gidebileceğimi merak ediyorum. "Parmağını kıcıma da sokabilirsin. Eğer istersen."

Bir an için soğukkanlılığını kaybediyor, sanki bu beklenmedik bir şeymiş gibi. Ama bunun onu ne kadar acıktırdığını gizlemiyor, ellerini kıcıma sıkamak için yukarı kaldırıyor. "Tanrım. Evet, istiyorum. İstiyorum."

Bunu söylediğini duymak anında rahatlatmıştı.

Bacaklarımdan birini omzuna atıyor ve duvarın yardımıyla beni dengeliyor. İlk başta tehlikeli geliyor ama tutuşunda ona güvenmemi sağlayan bir eminlik var. Hem fiziksel olarak hem de az önce istediğim şeyle ona karşı tamamen savunmasızım ve yine de kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Yavaşça başlıyor, yavaşça, dilini dudaklarımda gezdiriyor. Alay ediyor. Geçen sefer en hassas olduğum yerleri bulmuştu ve hepsini hatırlamış gibi görünüyor. Beni parmağıyla sikiyor, ağzımdan küfürleri sürükleyen durgun vuruşlar.

Sonra hızını arttırıyor. İkinci bir parmak daha ekliyor. Kalçalarım titrerken bile beni dik tutuyor. Tamamen dilinin merhametine kalmış durumdayım, o hassas sinir tomurcuğunu yalıyor. *Kahretsin*, hiç de uzun sürmeyecek, ama o bunu uzatmak için elinden geleni yapıyor. bir klitorisime dilini değdiriyor ya da parmağını fırçalıyor, ama çok kısa sürede çok fazla ilgi göstermemesi gerektiğini çok iyi biliyor.

Ve bunu istemiş olmama rağmen, kıcıma uzanmadan önce bir parmağını ıslaklığımla kaydırmasına hazır değilim. O dokunuş, sadece birkaç saniye sürmesi gereken o tek nazik dokunuş, sanki devam etmeden önce doğru yaptığından emin olmak istiyormuş gibi - tüm sinir uçlarımı elektrikleştiriyor. Göğsümün içine doğru uzanıp çekmiş de olabilir. Saçlarını öyle sıkı tutuyorum ki canını yakacağımdan korkuyorum.

Vahşi gözlerle bana bakıyor. "Bunun gibi mi?"

Evet, ona söylemeye çalışıyorum. *Sen harikasin. Sen mükemmelsin.* Ama ağzımdan çıkan tek ses boğuk bir inilti oluyor.

"İyi kız," diyor ve sonra tekrar yapıyor, bu yumuşak vuruşu dilinin klitorisime karşı daha ateşli olanıyla dengeliyor. "Güzel kız. Benim için böyle inlemeye devam et."

Bu çok fazla. Çok iyi. Kollarında macun gibiyim, kendimi onun omuzlarına, düşün duvarına yasladığımda bir şekilde ağırlıksız hissediyorum. Karnımda zevk birikiyor ve kalçalarımın arasından yüzüne bakamıyorum, yoksa dağılacığım - ama sonra zaten dağılıyorum, gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor, vücudumdaki her şey kendini bırakıyor. Ona doğru yığılıyorum, beceriksizce, ama o beni yakaladı. Beni yakaladı.

Beni ayağa kaldırırken nihayet aşağıya baktığımda sırtıyordu. Göz bebekleri şişmiş. Islak ağız. Saf tatmin.

"Yatağa," diyorum, sesim kısık. "Şimdi."

Havlularla sadece her yere su damlatmadığımızdan emin olacak kadar uğraşıyoruz. Beni tekrar kollarına alıyor, bir çift nemli ayak adımıyla odasına gidiyor, dairenin neredeyse hiç zaman geçirmediğim kısmına, ama ayrıntıları fark edecek zamanım bile olmuyor-

-Çünkü George yatağın ortasına kıvrılmış, gözlerini Biz.

Wouter gülerek beni nazikçe yere bırakırken irkilerek bir çığlık attım.

"Özür dilerim dostum," diyor ve köpek ne olup bittiğinden emin olmadan ama muhtemelen bunun için burada olmak istemediğini hissederek odadan dışarı çıkıyor.

Sırtım yatağa çarpmadan hemen önce, "Daha sonra uzun bir yürüyüşle bunu telafi ederiz," diyorum.

Beni tutuş şekli bir şekilde farklı hissettiriyor. Ayak bileğime kalıcı bir öpücük konduruyor. Baldırımı. Dizimin iç kısmına. İlk seferinde çıldırmıştık. Bu sefer, dışarısı kararmış olsa da, kucağına geri sürünmeden ve onu gerçekten *görmeme* izin vermeden önce başucu lambasını açtığımdan emin oluyorum. Göğsünün açılarını, kızıl-sarı saçlarını. Omuzlarında başka yerlerinden daha fazla çil olması. Gülüşü, yüzümü göğsüne bastırıp onu içime çekerken ciğerlerimin titremesi.

"RİA'n olduğunu mu söylemiştin?" diye soruyor ve başımı sallıyorum, bir elimi sikinin başının üzerinde gezdiriyorum, içimde çok *iyi* hissedeceğini biliyorum. Avucumun içinde nabızı atıyor.

"Seni hissetmek istiyorum. Sadece seni. Hiç-" On yedi yaşındayken hep prezervatif kullanırdık. "İlk sefer gibi hissetmek istiyorum."

"Biliyorum," diyor usulca. Saygılı. "İkinci bir ilk sefer."

Ben onun üzerine binerken kalçalarımı tutuyor, zamanımı alay ederek geçiriyorum. Toplayabildiğim kadar kendimi kontrol ederek, bir yalvarış tıslarken merkezimi onun horozu boyunca ovuyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyor. "*Lütfen*." "Peki. Madem nazikçe sordun."

Kalçalarımı sonuna kadar aşağı indiriyorum, onun tüm uzunluğunu alıyorum ve çarpıcı bir inilti çıkarıyorum. *Oh*, onun anlık sıcaklığı, o enfes basınç. Birkaç kez sallanıyorum, titrek bir nefes alıyorum. *Sadece* o, beni en çökmekte olan şekilde gererken bizi ayıran hiçbir şey yok.

"Kendini... kesinlikle gerçek dışı hissediyorsun. *Tanrım*. Sanırım sonsuza kadar burada kalabilirim," diyor birlikte hareket ederken. Yavaşça ve sonra biraz daha hızlı. Sanki her santimin tadını çıkarmaya çalışıyormuş gibi çenesini sıkıyor. "Bu iyi mi?"

"*Evet*. Bu inanılmaz." Birbirimize nefes veriyoruz, sanki haftalardır peşinde koştuğumuz tatlı bir rahatlama gibi. Aylardır. Bir eliyle

Parmak uçları belimi okşuyor, diğeri de aramıza yerleşiyor.

nasılsa bakışları benimkilere hem sert hem de şefkatli.

Gündelik, gündelik, gündelik, kendime hatırlatıyorum.

Ona daha derinden ihtiyacım var. Kalçalarımı yukarı ve sonra tekrar aşağı yuvarlıyorum, onun dolgunluğu her seferinde bir şekilde sürpriz oluyor. Onu böyle izlemeye bayılıyorum, tamamen bu duyguya teslim olmuş, kontrolü elime almamdan memnun. Saç çizgisi boyunca ve boğazından aşağıya inen ter parıltısı. Kaslarının esnemesi.

"Her açıdan çok güzel görünüyorsun," diyorum. "Michelangelo heykeli gibi bir şey."

Boğuk bir kahkaha. "Şu anda sanat hakkında mı düşünüyorsun?"

Nefesimi keserken bile kalçalarımı daha hızlı hareket ettiriyorum. "Sadece en basit türden. Sadece senin için."

Bir parçam hâlâ bunun olduğuna inanamıyor. Meraklı ve kararlı parmaklarıyla bana ilk orgazmımı yaşatan aynı çocuk.

Hâlâ meraklı. Hala kararlı.

Eli yine ayçiçeklerimi buluyor ve bir an için bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama sonra değiştiriyor ve bizi çeviriyor. Kolları omuzlarımı kavırıyor, dizlerim kalçalarında. Tırnakları duştan yeni çıkmış tenime batıyor.

Beni tekrar doldurmadan önce onun için acı çekecek bir anım bile olmuyor, bacaklarımı daha geniş ve daha geniş açmamı sağlayan mükemmel itişler. Sırtımı yatağa yaslıyorum. Birleştiğimiz yerin görüntüsü, vücudunun benimkine vurduğu o ilkel şaplak - neredeyse çok fazla.

Sıradan. Sıradan.

"Benim için tekrar boşalabilir misin?" diye soruyor, parmak uçlarını yaladıktan sonra klitorisime geri bırakıyor. Bu sözlerin yarattığı etkiyi fark ederek devam ediyor: "Sikimin üzerine boşalabilir misin?"

Ve *tanrım*, zaten neredeyse oradayım. Onun da öyle olduğunu söyleyebilirim, geriliyor ve sert bir nefes veriyor.

"Kendini tutma," diye yalvarıyorum. Yıllar önce sesimizi çıkaramıyorduk ama artık hiçbir şey bizi durduramaz. "Her şeyi duymak istiyorum."

Sonunda kendini bıraktığı an, *yüz* hatları altın ışıqla aydınlanmış, yüzünde en saf coşku - işte bu bir sanat eseridir.

Twenty-one

.....

"SİZE ÇOK CİDDİ BİR SORU SORACAĞIM," diyor kız kardeşim ve ben biraz daha dik oturup sorgulanmaya hazırlanıyorum. "Seksi mi, yoksa sadece uzun mu?"

"İkisi de. Ve bu da sorunun bir parçası."

De Pijp'te bir kafedeydik, ilk dairemden çok uzakta değildi - ki ona gösterdiğimde tamamen tahtalarla kapatılmış olduğunu gördüm.

Onu görmek o kadar tarif edilemez derecede harika ki, sanki gerçek olduğundan emin olmak istercesine ona dokunmadan duramıyorum. Havaalanından Maya ile birlikte trene bindiğimizde başımı omzuna yasladım, sokaklarda yürürken kolumu onunkiyle birleştirdim ve şimdi bile bir elim dirseğinde. Bugün üzerinde yıkılmaz patchwork hırkası, siyah saçları her zamanki dağınık topuzunda ve hatta yıllar önce kısa süren takı dönemimde ona yaptığım bloklu ahşap boncuklu bileziği ortaya çıkarmayı bile başardı. Bu detayların ne kadar tanıdık olduğuna, ben gittiğimden beri dramatik bir şekilde değişmediğine bu rahatlamaya ağlayabilirim. Arka planda Amsterdam'ın kanal evleri ile kız kardeşimin gerçeküstü bir var. İki ayrı hayatımın birleşmesi.

Maya elinde bir tepsi hamur işiyle masamıza döndü. Onun bu hamile görüntüsüne hala alışmaya çalışıyorum, altı-altı bedenini vurgulayan ampir bel bir elbise

Bir aylık yumru, sırtından aşağı sarkan kumral bukleler. Buraya taşındığımdan beri özlediğim her şeyi hatırlatan şaşırtıcı bir görsel.

Prinsengracht'tan birkaç blok ötedeki bir otele yerleştiklerinde, Wouter ve George ile tanıştıktan ve şu anki yaşam koşullarımın zindan gibi olmadığını teyit ettikten sonra her şeyin ortaya dökülmesine engel olamadım.

Phoebe Wouter'i tekrar gördüğünde çantasını yere bıraktı ve ağzı açık kalarak ona şiddetle sarıldı. Ardından, çantasını eline aldığı anda, ona hafifçe vurdu.

"," dedi omuz silkerek. "Ayrılık için. Kardeş sadakati." Adam ciddi bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum. Tamamen hak ettim."

Sonra adam kitapçı hakkında yüzlerce soru sordu, kadın da Amsterdam'daki hayatı hakkında yüzlerce soru sordu. On üç yıldır aşına olduğum türden bir sohbet.

Maya, kuru üzümle süslenmiş tatlı bir ekmek olan koffiebroodje'den bir ısırık alıyor ve gözleri bir anlığına kapanıyor. "Buradaki tüm hamur işleri bu kadar güzel mi? Çünkü sanırım birkaç tane daha yesem jet lag'im geçer."

"Ne yazık ki evet," diyorum bir pain au chocolat'ya uzanırken.

Phoebe günün ikinci espressosunu yudumlarken elini Maya'nın sandalyesinin arkasına dayıyor. "Eğer aranızdaki her şey sonunda açığa çıktıysa, seks harikaysa ve birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorsanız... o zaman sizi nedir?" Kafası karışmış bir şekilde burnunu kıvrıyor. "Pardon, bir şey mi kaçırıyorum?"

Birkaç gün önce dizlerinin üzerine çökmeden önce beni mutfak tezgahının üzerine kaldırışını hatırlayınca yüzüm ısınıyor. Beni balkona sürükledi ve ne kadar sessiz olabileceğimi sordu.

"Buraya bir adam beni kurtarsın diye gelmedim." Hamur işinden birkaç ısırık daha. "Gerçeği öğrendiklerinde ailesinin beni bir daha görmek istemeyeceğinden bahsetmiyorum bile."

Bu ifade dilime acı geliyor. Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim ama gerçek bu, değil mi? Boşandığımız anda Roos, annesi ve büyükannesi hayatımdan çıkmakla kalmayacak, beni kötü biri olarak bile görebilirler.

Phoebe, "Sanırım bu, tipik yasak gençlik aşkının yeşil kartlı evliliğe dönüşmesinden biraz daha garip hale getiriyor," diye rahatlıyor ve bunun için minnettarım, çünkü zaman zaman onun tavsiyelerine can atmış olsam da, şu anda tek istediğim bu düğünün diğer tarafına mümkün olduğunca az endişeyle geçmek.

"Bebek odası nasıl ?" diye sordum.

"Henüz işimiz bitmedi." Bir iç mimar olarak Maya, mümkün olduğunca çok sayıda ikinci el malzeme kullanarak elinden geleni yapıyor. "Kitabi bir tema ve bir arkadaşımız bazı çocuk klasiklerini bir araya getiren harika bir duvar resmi üzerinde çalışıyor - İyi Geceler Ay, Corduroy, Çok Aç Tırtıl..."

"Bebek *Architectural Digest* ya da büstü," diyor Phoebe.

"Görmek için sabırsızlanıyorum" diyorum, boğazımda bir yumruyla ilk kez gördüğümde arada iki telefon ekranı olabileceğini fark ediyorum.

-

KRAL GÜNÜ, kralın doğum gününün kutlandığı, ancak aslında daha çok ülke çapında bir parti bahanesi olan, Nisan ayının sonlarına doğru kutlanan bir bayramdır.

Neredeyse herkes işten izinli, tüm dükkanlar kapalı ve içki içmek erken başlayıp geç saatlere kadar sürüyor. Son birkaç gündür, şehir hazırlık olarak fazladan umumi pisuarlar kuruyor ve kesinlikle kokusunu alabilirsiniz.

Dışarıda Hollanda'nın ulusal rengi olan turuncu bir cümbüş var. Maya sakın olmaya karar verdi, bu yüzden Wouter ve ben Prinsengracht boyunca Roos ve Phoebe ile buluştuk, Roos kız kardeşime sarıldı ve Wouter ve benim bu haftanın başlarında HEMA'dan aldığımız ucuz turuncu güneş gözlüklerine uyması için boynumuza turuncu tüylü boalar taktı. Yoğun kalabalığın arasından yolumuza devam ediyoruz, köşeyi her Phoebe'nin çenesi düşüyor. Sokaklar ıvır zıvırdan oluşan battaniyelerle kaplı -rijmarkten, serbest pazarlar- çünkü bahçe satışları yılda bir gün yasal. Macarena yapan bir gruba liderlik eden bir adam var. Etrafına kablolar sarmış bir kadın, üzerinde CEP TELEFONU ŞARJ CİHAZI yazan bir tabela tutuyor.

Arada sırada, özgürce geçemeyeceğimiz kadar insanla dolu bir sokak oluyor, bu yüzden birinin açık penceresinden bangır bangır çalan elektronik parçaya eşlik etmekten başka seçeneğimiz yok.

Phoebe kollarımı tutuyor ve kalabalık bizimle birlikte sallanırken başını geriye atıyor. "Bu çok *saçma*," diye bağıyor. "Bayıldım buna!"

Saçları turuncuya boyanmış birkaç kişinin yanından geçerken uzanıp Wouter'in saçlarını karıştırıyorum. "Ulusal gururunuz nerede?"

"Saçlarımın kimyasallara dayanabileceğinden emin değilim," diyor gülerek. Eli sırtımın alt buluyor, turuncu tişörtler ve yüz boyaları arasında bana rehberlik ediyor.

"Ne kadar istersen o kadar evli kalabiliriz," dedi dün yatakta nefes nefese geçen bir sabahın ardından -çünkü çay demlerken kollarının esneme şeklini izlemiş ve dayanamamıştım. Belli ki çay yapma süreci benim için artık bir ön sevişme. "Burada olanlar... hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değil."

Elbette bu biraz rahatlatıcı oldu. Başlangıçta zaman çizelgesi bir yıldız, ancak şimdi o kağıtları imzalamamızın üzerinden iki ay geçti ve evinin sahibi oldu, bir yıl birdenbire çok uzun görünmüyor.

Dam Fine'in rıhtımına vardığımızda herkesin aynı fikirde olduğu anlaşılıyor; kanallar teknelerle dolu, yolcular Hollandaca ve İngilizce şarkılar söylüyor, havada turuncu konfetiler var. Alkol serbestçe akıyor olsa da, inkar edilemez bir bütünlük de var. Bulaşıcı bir enerji.

"Demek her zaman kralın doğum gününde, Nisan'ın yirmi yedisinde," diyorum yola çıktığımızda. Iulia kaptan şapkasıyla teknenin ön tarafında, Wouter benim yanımda, kız kardeşim de Sanne, Bilal ve Roos'un birkaç arkadaşıyla birlikte diğer tarafta. "Ama... her zaman bir kral olmuyor, değil mi?"

Sanne başını sallıyor, turuncu saçlarının bir kısmı teknenin güvertesine saçılıyor. "Eskiden Kraliçe Günü'ydü. Kraliçe Beatrix, Willem-Alexander'dan önceki kraliçeydi, annesinin doğum günü olduğu için otuz Nisan'da kutlardı. Kendisi Ocak ayının sonunda doğmuştu, bu da berbat bir Kraliçe Günü olurdu." Sonra gülerek sözünü kesiyor. "Kraliçe'nin

Kral Günü'ne geçtiği yıl, bir grup turist ayın yirmi yedisi olmasına rağmen otuzunda parti yapmak için buraya geldi."

"Aslında oldukça komikti," diyor Bilal. "Tamamen kaçırdılar." Etrafındakilere bir kutu tompouce ikram ediyor, Kral Günü için portakal kreması ile süslenmiş geleneksel bir Hollanda tatlısı. Küçük ve dikdörtgen şeklinde, ortasında krema olan iki kat milföy hamuru.

"Süper lekker," diyorum ısırdığımda, Hollandaca dersinde öğrendiğim bir hareketle eşlik ediyorum: elimi yüzümün yan tarafına götürüp ileri geri sallıyorum.

"Lekker el sallıyor!" Roos öyle coşkuyla haykırıyor ki neredeyse turuncu güneş gözlüklerini kanala çarpacak. "Çok gurur duyuyorum." Teknenin ön tarafında Iulia'ya sokuluyor, selfie çekiyor, kaptan şapkasını çalıyor.

Phoebe'nin bakışları kanallardaki kaostan Wouter ve bana kayıyor. "Tanrım, bunların hepsi çok garip. Amsterdam, ikiniz... her şey."

Onu dürtüyorum. "Ben de son birkaç aydır bunu söylüyorum." Wouter'in kolu karnıma dolanıyor ve beni kucağına çekiyor.

"İlk başta garip gelebilir," diyor. "Ama şimdi... onun burada olması gerçekten inanılmaz."

Çenesini omzuma yaslariken parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve bu tür bir jest normalde kalbimi panik moduna sokabilirken, bugün sadece göğsümde bir sıcaklık uyandırıyor. Bu tür bir performans sergilememiz gerekmiyor - ne kız kardeşimin önünde, ne de gemideki herkes kendi dünyasındaiken - ama bana sarılma şekliyle ilgili bir şey şimdi farklı hissettiriyor.

Gerçek.

Neredeyse korkutucu bir şekilde, ama yine de onu itmiyorum.

Phoebe gruba, "Amsterdam'ın çok özel bir resmini çekiyormuşum gibi hissediyorum," diyor. "Dani her zaman böyle olmadığını söyleyip duruyor ama..."

"Belki bu kadar turuncu değildir." Arkama yaslanıp başımı bulutların arasından görünmeye başlayan güneşe doğru eğiyorum. "Yine de burası gerçek dışı. Burada yaşamının yasal olduğuna inanamıyorum."

Bilal, "Evet, sır saklama konusunda çok kötüyüz," diyor.

Wouter'in başparmağı dirseğimi sıyrıyor. "Gerçekten de buraya herkesi alıyorlar," diyor, sesinde elini sıkmana neden olan bir eğlence var.

"Gelecek yıl müzik festivallerinden birine gitmeliyiz," diyor Sanne. "Oost'ta gerçekleşen büyük bir tekno festivali var."

Gelecek yıl. Tekno müziğe olan ilgisizliğime rağmen Kral Günü balonumu delebilecek bir şey varsa o da budur.

Gelecek yıl: Wouter ve ben boşandığımızda. Bu insanların hiçbirisiyle artık arkadaş olmadığım zaman.

"Hiç eskimiyor mu?" Dikkatimi dağıtmak için Iulia'ya soruyorum. "Her gün suda olmak?"

"Dürüstçe mi? Hayır." Elindeki bira şişesini bana doğru uzatıyor. "Eminim çoğu iş bir süre sonra sıkıcı gelmeye başlar ama bu öyle değil. Anlattığım bazı gerçekler bir süre sonra kulağa biraz tekrar gibi gelse de, her zaman yeni insanlar, yeni sorular, yeni yollar var. Tüm *bunlar* sizin ofisiniz olduğunda sıkılmak imkansız."

Altın saatlerde ışık pencerelerden süzülüp suyun üzerinde parlayarak bu tuhaf ve harika şehre ruhani bir ışıltı verir.

Böyle günlerde, buranın dünyanın en güzel yeri olduğuna emin oluyorum. Sadece dünyanın bu tarafında değil, bu özel şehirde de yaşamla ilgili çarpıcı derecede farklı bir şey var; metrik sistemin, toplu taşımanın ve hava durumunun ötesine geçen bir şey. Tüm bunlar birkaç ay önce ne kadar yabancı gelse de, nihayet kendimi buraya *ait* hissediyorum.

Belki de Iulia'nın gurbetçilerin sonsuza dek burada kalmalarından kastettiği budur.

Suda, karada hiç hissetmediğim bir özgürlük duygusu var, ama kesinlikle bu peşinde koştuğum harika bir şey değil. "Büyük bir şey" o kadar radikal bir şekilde ulaşılamaz görünmüyorsa, kendimi erkenden sıradanlık yoluna soktum ve şimdi o yoldan sapmak için çok uzaktayım.

Bu evliliğin ötesini görmeye çalışıyorum, sağlam bir iş bulduktan ve burada başarılı olmakla kalmayıp geliştirebileceğimi evdeki herkese kanıtladıktan sonra.

Ve neden hiçbir şeyi kanıtlamaya çalışmadığım tek kişinin kendim olduğunu düşünmeden edemiyorum.

-

BİR SONRAKİ İŞ GÖRÜŞMEM birkaç gün sonra ve banka hesabımdaki azalan bakiye göz önüne alındığında, bunu geri çeviremezdim. Küçük Şeytan'ı dar sokaklardan geçiriyorum, ta ki daha kalabalık caddelerden kaçamayacak hale gelene ve turist kalabalığının dağılmasını beklemenin düşündüğüm kadar korkunç olmadığını fark edene kadar. Özellikle de zilimi çalarken.

Bisikletimi binanın önüne kilitlediğimde, arabayı kilitlediğim gibi anahtarlarımı tıklatmak için hayali bir dürtüyle savaşıpam gerekiyor.

Görüşme bir startup ile değil, burada ofisi olduğunu bilmediğim büyük bir şirketle. Bu, Los Angeles'ta yaptığının aynısı olacaktı, sadece bir rakip için ve başka bir kıtada. Bunda biraz rahatlık olmalı, değil mi? Lobi biraz ruhsuzsa, bunun nedeni herkesin zaten ofislerine kapanmış olmasıdır.

Pantolonumu düzeltirken kendime *açık fikirli* ol diyorum. *Bir ofiste çalışma fikrini sevmiyorsun diye özel biri değilsin.*

"Danika, merhaba," diyor benimle resepsiyonda görüşen Todd adında bir Amerikalı. "Seni burada görmekten çok mutluyuz. İçeri gel, içeri gel."

Temel ilkeler ifadesinin en az üç kez geçtiği sonraki yarım saat boyunca, liderlik becerilerim ve en güçlü yönlerimle ilgili karton yanıtları sıraladım.

"İnsanlar için en önemli satış noktalarından biri, burada her gün öğle yemeği servis ediyor olmamız." Todd bu konuda çok heyecanlı görünüyor. "Çok sayıda glütensiz ve vejetaryen seçenek var. Burayı kesinlikle eğlenceli ve havalı bir yer getirmek istiyoruz!" "Harika. Öğle yemeğine bayılırım," diyorum ve bu hiç de komik olmasa da gülüyor.

Hatta röportajdan sonra bunu deneyimleme şansım bile oldu ve Todd haklı: sağlam bir öğle yemeği.

Ama yeterli değil. Varoluşsal boşluğu doldurmuyor, güneş ışığında olmak için yanıp tutuşan yanıımı yatıştırmıyor.

Belirli bir üniversite diplomamın beni bu belirli şey için nitelendirdiğini varsaydım, ancak Wouter bile beni yeniden ziyaret ettiğinde biliyordu: bu benim tutkum değil. Dünyanın öbür ucunda hala bunu zorlamaya çalışıyorum.

Karşı koyacak kelimelerim olmadan önce uzun zaman önce bana yüklenen beklentilere kendimi bağlamak zorunda değilim. Belki de seri bir hobici olarak geçirdiğim onca yıl boyunca, beni *mutlu* edecek bir şey seçebilecekken iyi olduğum bir şey arıyordum.

Nedense bu hiçbir zaman bir öncelik olmadı ve şimdi nedenini anlayamıyorum.

Beni binadan çıkarırken Todd'a "Biliyor musun, çok üzgünüm," diyorum. "Zaman ayırdığınız için çok minnettarım ama bunun benim için uygun olup olmadığını bilmiyorum."

Bana bön bön bakıyor. "Daha önce böyle bir şey yaşadığımdan emin değilim ama tamam. Bunu geç değil de erken fark etmene sevindim."

"Umarım çok fazla vaktinizi almamışımdır. Fırsat verdiğiniz için teşekkürler."

Keskin bir el sıkışma. "Umarım aradığınızı bulursunuz."

Küçük Şeytan'a doğru yola çıkarken boğucu ceketimin düğmelerini çözmeye başladım bile. Sonra pedallara daha önce hiç olmadığı kadar hızlı basıyorum, sahte bir aciliyet duygusuyla elektrik yüklüyüm, çünkü ya o iş artık yoksa ve başka birini bulmuşlarsa, gerçek şu ki onu uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyor olabilirim.

"Merhaba," diyorum nefes nefese Dam Fine Boat Tours'un ofisine dalarken.

Iulia birkaç iş arkadaşıyla birlikte uzun bir masada oturuyor, hepsi bana doğru dönüyor. "Dani, merhaba," diyor. "Ne var ne yok?"

Nefesimi tutmaya çalışırken bir elimi göğsüme götürüyorum. "Hâlâ işe alıyor musunuz?"

Twent□-two

Uyanmak için en sevdiğim yeni yol: Wouter, geceyi çarşafıma dolanarak geçirdikten sonra beni usulca dürtüyor. Burnu boynumun kıvrımında, ağzı omzumda. Zaten çoğunlukla aklım başımda; artık yaz saati uygulamasına daha yakın olduğumuz için sabahlar çok daha aydınlık. Kışın ortasında buraya geldiğim zamana göre dramatik bir fark var. George diğer tarafıma sarılmış, gecenin bir yarısı yatağa atlamış.

"Sana bir sürprizim var," diyor Wouter kulağıma. "Bunu düğün öncesi bir hediye olarak düşün."

"Ailene hediye yok dediğimizi sanıyordum," diye mırıldanıyorum. Şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Ama bu benden."

Dam Fine Tekne Turları dün benimle yerinde mülakat yaptı. Bu sadece sürecin ilk adımıydı, ancak istediğim her şeyi söylemiş gibi sersemlemiş hissederek ayrıldım. Daha önce hiç tekne kaptanlığı yapmadığımı ama öğrenmeye hevesli olduğumu ve uyanık olduğum saatleri insanlara Amsterdam'ın en güzel yerlerini göstererek geçirmekten daha iyi bir yol düşünemediğimi itiraf ettim.

Yine de aklımdaki en önemli konu yarınki düğün. Tadilattan yeni çıkmış şarap rengi elbisemi alırken bütün gün bunun gerginliğini yaşadım. Phoebe ve Maya yel değirmeni köyüne bir günlük gezi yaptılar.

Zaanse Schans, ve tatillerinin tadını çıkarmalarına izin vermek istiyorum. Ayrıca, ailem her zamankinden daha sessiz. Pazar günleri yaptığımız olağan görüşmeyi atladılar, bana meşgul olduklarını ve haftaya konuşacağımızı söylediler.

Yine de dikkatimi dağıtabilirim.

Akşamın erken saatlerinde, Jordaan'da eski bir evin birinci katındaki çömlek atölyesinde Wouter ile buluşuyorum. Seramik karolar ön vitrinde sergileniyor, bazıları geleneksel Hollanda tarzında, beyaz zemin üzerine mavi girdaplar. Diğerleri daha soyut, daha modern.

"Kendi fayanslarımızı boyayabileceğimizi düşünmüştüm." Birdenbire mahcup görünüyor, bir eli ensesinde, sanki bunun iyi bir fikir emin değilmiş gibi. "Mutfaktaki backsplash'i yeniden yapmanın zamanı geldi ve bu şekilde... daire ikimizin de bir parçası olabilir."

"Kulağa harika geliyor," diyorum duygularımı bastırarak.

Teoride öyle. Sadece 15 x 15 santimetre boyutlarında, küçük bir kare parlak kil. Ama bu yeni backsplash, daireye yaptığım bu iz... Bu sadece geçici.

Ona olan sevgimi artırmadan rahat davranabileceğimi düşünerek aptallık ettim. Uçurum ne kadar yüksek olursa olsun gözlerimi kapatıp düşmeme izin vermek çok kolay.

Resmin kendisi rahatlatıcı ama ben hala düşüncelerime takılıp kalmış durumdayım. Karonun beni hiçbir şekilde temsil etmesini istemiyorum, ben öldükten çok sonra bile beni düşünmek zorunda kalmasını istemiyorum. Çayı benden çok önce sevdiği için bir çaydanlıkta karar kılıyorum ve bu kendimi güvende hissettiriyor. Yanımda Wouter su için mavileri ve yeşilleri, gölgeler için daha koyu tonları karıştırıyor. Dairesinin penceresinden görünen manzara.

Sonuçta, her iki karomuz da güzel ama kusurlu. Eğitmen fırına koymak için parçalarımızı topluyor ve bize onları gelecek hafta alabileceğimizi söylüyor.

Sınıftan çıktıktan sonra dar sokaklarda dolaşıyoruz, mevsim normallerinin dışında ılık olan akşam, kalan sınırlarımı yatıştırmak için elinden geleni yapıyor.

"Her şey yoluna girecek, değil mi?" Soruyorum ve açıklığa kavuşturmak zorundayım çünkü elbette Wouter beynimin içinde yaşamıyor. "Düğün. Aslında sadece bir parti olduğunu biliyorum ama..."

"Seni zaten seviyorlar," diyor. Güven verici. Sağlam. "Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin. Bu iş fırsatı konusunda kendini iyi hissediyor musun?"

"Aylardır olmadığım kadar iyi." Dürüst gerçek. "Elbette, içimde bu işte iyi olamayacağımdan endişe eden küçük bir parça olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum, ama o köprüye varırsam geçeceğim, vesaire. Kelimenin tam anlamıyla," diyorum ayaklarımızı işaret ederek.

"Ne yapmaya karar verirsiniz verin -çünkü bu sadece sizin başınıza gelen bir şey değil; sorumluluk sizde- bu işte inanılmaz olacağınızdan hiç şüphem yok."

"Bilmiyorum," diyorum, çünkü ilk dürtüm her zaman bir iltifatı kabul etmekten kaçınmaktır, umutsuzca istediğim bir şey olsa bile. "Unutma, ben aynı hafta içinde evini su basan ve batmakta olan bir şirketten kaçan kıyım."

Ama o kararlılığını sürdürüyor. "Buraya taşındınız ve hemen her şeyi kabul etmek istediniz. Zor bir dil öğreniyorsun. Yeni bir şeyin tadını çıkarmaktan kendini alıkoymuyorsun. Hırslı olmadığını mı düşünüyorsun? Çünkü bence tanıdığım çoğu insandan daha fazla hırsın var. Her zaman *kendin* gibi hissettiğin bir tutku arıyordun ve onu bulana kadar durmayacaktın. Bunun senin zayıflığın olduğunu söylüyordun, bir şeyden diğere atlama şeklin? Seninle ilgili en sevdiğim şey bu, her şeye dürüstlük ve açık fikirlilikle yaklaşman, bu saf *neşe* duygusu."

Amaçsızlık değil. Boşa giden potansiyel değil.

Kendimin bu şekilde tanımlandığını hiç duymamıştım.

"Seninle evlenmeye evet dediğim zamanki gibi mi?" dediğimde sesim titriyor. "Şaka yapabilirsin, ama..." sahneye bir kolunu sallıyor. şirin köprü ve eğik evler. Fotoğraflanmaya değer olmayan tek bir sokak köşesi bile yok. "Burayı senin gözünden görmeyi seviyorum. Buraya aşık olmanı izlemek, ön sıradan için kendimi çok şanslı hissettiriyor."

Ona bundan çok daha fazlası olduğunu söylemek istiyorum. Ben kendimi bu kadar çok göstermek istemezken o bir şekilde beni bu kadar açık bir şekilde gördü.

Yaklaşıyor, bir elini benimkinin üzerine koyuyor. "Geç çiçek açtığını söylediğini biliyorum," diye devam ediyor, açıkça beni sözleriyle geri almaya kararlı, "ve açıkçası ben tarafsız bir kaynak değilim, ama... bence tam olarak doğru zamanda çiçek açıyorsun."

"Belki ikimiz de öyleyizdir." Bir an sessiz kaldım ve sonra: "Biliyor musun, bunu kendiliğinden teklif eden biri için sen çok iyi bir kocasın."

Bunun onu etkilemesini beklemiyordum ama kaşları endişeyle çatılmış bir şekilde geri çekilmesine neden oldu. Ay ışığı yüzündeki özlemi aydınlatıyor. "Olmamı istediğin tek şey bu mu?"

"Hayır." Hiç tereddüt etmeden söylüyorum, çünkü haftalardır gerçek , değil mi? "Yüzlerce farklı şekilde rasyonalize etmeye çalışıyorum ama..."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Sanırım birkaç ay önce rasyonelliği geride bıraktım."

O eğilirken aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ikimiz de birbirimize doğru nefes veriyoruz. Burnum onunkine çarpıyor. Dudaklarım bir anlığına fırçalanıyor.

Belki de gerçekten bu kadar basit olabilir.

"Sana karşı büyük bir hayranlık besliyorum," diyorum. "Belki bu kulağa romantik gelmiyor ama öyle olduğunu bilmeni istiyorum. Seni ailenle ve , George'la birlikte izlemek, iş için neler yaptığını görmek, apartmanla ilgilenme şeklin, hatta çayını yapma şeklin - gerçekten harika bir insan olduğun ortaya çıktı. Ellerine biraz takıntılı olmamın da bir zararı yok. Ve kollarına. Ve ağzın." Bunu söylerken dudaklarına dokunuyorum ve bir sırtışa dönüştüklerini hissediyorum. "İnkâr etmekte çok iyiyimdir," diyorum, bu da onu biraz güldürüyor. "Ama rol yapıyormuş gibi hissetmeyeli uzun zaman oldu. Tabii düşündüğümünden daha iyi bir aktör değilsen."

"Berbat bir aktör" diyor. "Bunca zamandır. Kesinlikle berbat."

Hayal etmeye çalışarak gözlerimi kapattım. İkimiz, bunu adil bir şekilde deniyoruz. Bu işte iyi olabileceğimize inanmak istiyorum ve hiç ciddi bir şey yapmamış olsam bile, onu böyle istememin bir anlamı olmalı.

Onunlayken elimden gelenin en iyisini yapardım.

Beni kollarıyla sarıyor, yakınımda tutuyor. Bu sefer beni öptüğünde, bu başkası için değil. Gösteriş için değil.

"Wouter," diyorum göğsüne, "beni eve götür."

-

"DAHA ÖNCE YALAN SÖYLEDİM," diyor George'u gezdirdikten sonra, mesafeli bir golden retriever ve aşırı dost canlısı bir bulldog ile oynamaya çalıştığı uzun bir gezintiden sonra. "Fayans boyama işi, asıl sürprizde sinirlerim bozulursa diye yedek bir panik sürpriziydi."

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "O zaman bu gerçekten büyük bir panik sürpriziydi."

Onu odasına kadar takip etmem için beni çağırıyor. Şimdi biraz daha endişeli, elleri seğiriyor. Şifonyerin çekmecesinde bir şey ararken bekliyorum, bir eskiz defteri.

Kitabı bana uzatırken yatağın üzerinde birlikte oturuyoruz, bir eli kapağın üzerinde bir süre daha duruyor. "Biraz paslanmış olabilirim. Çok acımasızca yargılamamaya çalış." Uzun bir nefes verdi. "Ama... geri dönmek iyi hissettirdi. Önce sadece hastalar arasında, sonra sen dersteyken ya da ben geç yatıp uyuyamadığımda. Ve... şey, göreceksin."

Açtığımda nutkum tutuldu.

Amsterdam'ın, küçük evimizin ve Prinsengracht'ın eskizleri var. Van Gogh Müzesi. Bir lale tarlası. George kanepedeki yerine kıvrılmış, yanında bir yığın çorap.

Bir de bir kadının, yani *benim* çizimlerim var. Bazıları basit çizgi çizimleri ve yüz ifademi yakalaması birkaç denemesini aldı ama sayfaları çevirdikçe kâğıttan kız yavaş yavaş daha tanıdık hale geliyor.

Kitabın sayfaları boş kalmadan önce, doğum lekemi vurgulayan bir dizi portre var. Boya, renkli kalem ve mürekkeple onu bir okyanusa dönüştürmüş. Bir haritaya. Parlayan yıldızlardan oluşan bir galaksiye.

"Bana ilham verdin," diyor ben ona bakarken, ağzını boynuma bastırmak için yaklaşıyor. "Gerçeğine yaklaşamadıklarını biliyorum ama

."

Tek yapabildiğim onu öpmek, beni mahvetmeye kararlı bu adamı.

Bir eli sağ yanağıma geliyor ve çok daha samimi olmamıza rağmen gözlerimle buluşuyor ve usulca "İzin verir misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Çok nazıkçe işaret parmağının ucunu doğum lekem boyunca gezdiriyor. Kaşımın üstünden başlayarak burnumun kenarı boyunca izi takip ediyor. Yanağıma geliyor, başparmağı elmacık kemiğimi sıyrıyor. O bunu yaparken nefesimi tutuyor olabilirim.

"Sen bana hiç dokunmadın. Gençken," diyorum.

"Sanırım gergindim. Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordum. Güvensiz olup olmadığını."

"Artık değilim -çoğunlukla. Uzun bir süre öyleydim ve aileme lazer yaptırmama izin vermeleri için , ama bunun sadece biraz hafifletme ihtimali vardı." Elini kendi elimle kapatıyorum, kalbim boğazımda. "İnsanların biraz daha az bakması hoşuma giderdi ama gerçekten böyle iyiyim."

"Sevindim," diyor. "Çünkü her zaman güzel olduğunu düşünmüşümdür. Hepinizin. Muhteşem Danika Dorfman."

"Biliyor musun, buna porto şarabı lekesi diyorlar çünkü sanki biri cildime şarap dökmüş gibi görünüyor. Hollandaca'da da aynı, değil mi?"

"Wijnvlek. Evet," diyor ama sonra düşünceli bir tavırla başını sallıyor. "Hiç de öyle göründüğünü sanmıyorum. Daha çok... yüzün bir tuval gibi ve birisi mükemmel tonu bulmak için tüm bu boya renklerini birbirine karıştırıyor." Parmak uçlarını yanağımda bir kez daha gezdirdi. "Ve ortaya bu çıktı."

Elleri sırtımda ve saçlarımda gezinirken beni kucağına çekiyor. Gözümün ucuyla parlak sarı bir şey görene kadar onu sertçe öpüyorum, kocam çok daha fazla döndü.

Komodininin üzerindeki post-it not yığını.

Onları ve yanımdaki kalemi almak için kendimi kaldırıyorum ve hızlıca bir şeyler karalıyorum.

Dank je wel, yazıyorum ve koluna yapıştırıyorum.

Desteye uzanmadan önce şöyle bir bakıyor. Hâlâ kucağındayım, bu yüzden tam olarak ne yazdığını görebiliyorum: *mooi*, ve sonra yanağıma yerleştiriyor.

Çok güzel.

Kalemi geri alıyorum ve çeneme vurarak Hollandaca kelime dağarcığımı yokluyorum.

Geïnspireerd elini uzatıyor. *İlham* geldi.

Proberen hun en iyisini, ciğerlerime verir. *Ellerinden geleni yapıyorlar*.

Bekwaam, ben onun ağzına koydum ile bir sinsi benim kaşlarımı kaldırdım.

Yetkili.

Meer dan bekwaam, benimkini takıyor. *Yetkinlikten daha fazlası*.

Gevaarlijk -tehlikeli- göbeğinin altındaki saç izine yapışmak için gömleğini kaldırmama neden oluyor ve bir gülümsemeyi ısırmak zorunda kalıyor.

Oneerlijk-adil değil- göğüs dekolteme *gidiyor*.

Zaten gülünç görünüyor olmalıyız, her güldüğümüzde ya da pozisyon değiştirdiğimizde post-it'ler uçuşuyor.

Onun sözünü kendim için ödünç , *lief* ve kalbine yerleştirmeden önce tereddüt bile etmiyorum.

Mijn, yazıyor ve üst baldırıma koyuyor.

Sarı bir patlamayla öpüşüyoruz, ben onu üstüme çekerken kağıt parçaları etrafımızda uçuşuyor. Bedenlerimiz her bir araya geldiğinde bir şekilde *doğru* hissettiriyor, sanki yıllar önce bir şeye başlamışız ve gelecekteki benliğimize onu bitirmesi için güvenmişiz gibi.

"Bunu yapmayarak ne kadar zaman kaybettiğimize inanamıyorum," diyor, dudakları boynumda geziniyor, bir eli iki yanımda duruyor.

"On üç yıl mı?"

"Buraya taşındığınızdan beri düşünüyordum ama tabii ki. Evet." "Geçen sefer bana nelerden hoşlandığımı sormuştun. Ve sonra panik oldu Sürpriz ve sürpriz sürpriz... Bu yüzden bilmem gerekiyor. Nelerden hoşlanırsın?" Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, kemer tokasında duruyorum. "Ve sadece 'her şey' demeyin. "

Bunu düşünürken ağzını büktü, bir tarafa doğru yuvarlandı ve dirseğine dayanarak kendini destekledi. "Kapımın arkasında bir boy aynası var. Kendimizi izlemenin nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir."

Banyo aynasında beni soymak için nasıl zaman harcadığını hatırlıyorum. Nefesinin kesilmesi. Ona yeterince hızlı evet diyemiyorum.

Aynanın kancasını çıkarıyor ve onu yerleştirirken biraz manevra yapıyoruz, sonunda bir sandalyeye dayıyoruz, böylece ikimiz de yansılarımızı görebiliyoruz.

"Buraya oturur musun?" diye soruyor ve ikimiz de soyunduktan sonra beni yatakta önüne doğru itiyor. Aynadan vücudumu tam olarak görebilmesi için arkama geçiyor. Ellerinden biri göğsümü avuçlamak için geliyor, diğeri kalçamda daireler çiziyor. Dövmemin yapraklarını izliyor. "Kendine dokunurken nasıl göründüğünü görmek istiyorum."

Sözleri karşısında boğazım kuruyor ama bacaklarımı iyice açarken hiç tereddüt etmiyorum. İstedici her şeyi, her açıdan görmesini istiyorum. "Sadece bana ne yapacağımı söylersen," diyorum ve belime doğru sertleşiyor.

Yansıması sırtıyor. Kötü. "Bunu yapabilirim." Kendimi ona yasladığımda, talimatlarını dikkatle seçiyormuş gibi düşünceli bir tavır takınıyor. "Parmaklarını yala," diyor alçak bir sesle. "Ve kendinle alay etmeye başla. Daha yavaş, açgözlü olabileceğini biliyorum."

Bunun üzerine küçük bir sızlanmaya karşı koyamıyorum ama kendimi geri çekiyorum. Orta parmağımla dudaklarımı hafifçe okşuyorum, bu hafif ileri geri hareket şimdiden bir ürperti yaratıyor. "Bunun gibi mi?"

Aynada bana başıyla selam veriyor. Omzuma bir öpücük konduruyor. "Kahretsin, bu manzara. Bak amın ne kadar güzel."

Bacakları benimkileri kavıyor ve barda onun kucağında olduğum zamankinden farklı değil -ama çok daha iyi- vücudunun her titreşimini hissedebiliyorum. Her nefesini. Ona karşı bu kadar açık olmak inanılmaz. Saklamaya çalıştığım hiçbir yanıml yok ve belki de onun fantezisi benim de fantezimdir, çünkü kendimizi bu şekilde izlemeye hazır olmanın son derece erotik bir yanı var.

Boynumu ortaya çıkarmak için başımı bir tarafa doğru itiyor, ağzı oradaki yumuşak tene iniyor. "Tanrım, mükemmelsin. Parmağını içine sok. Ne kadar ıslak olduğunu söyle bana."

"Çok ıslak." arasındaki kaygan sestten nefesim kesildi. "Damlıyor. Sadece senin için."

İnliyor, boynumu emiyor, bir yandan da aynada beni izliyor, pembe, şişmiş ve parlıyor. Elimini bir anlığına kaldırıyorum, nefes nefese

ve şimdiden sıcağı özlüyorum, ama parmağımı ağzına götürdüğümde gözlerinin kapanması için buna değer.

"İki parmağı idare edebilir misin?" diye soruyor, sesinde yeni bir güvenle. "Benim için kendini iki parmağınla becerebilir misin?"

Benim için. Bu iki kelime bir şekilde diğerlerinden daha çok şey ifade ediyor. Ona bu şekilde sahip olmanın ve bunun ya hep ya hiç olmak zorunda olmadığını bilmenin inkar edilemez derecede hassas bir yanı var. Kirli ve tatlı. Sağlıklı ve ahlaksız. Aradaki her şey.

O anda aklıma geldi ki benden her şeyi isteyebilirdi ve ben de yapardım. Onun için tamamen kirlenirdim ve her saniyesini severdim.

İki parmağımı içeri kaydırıyorum, zevkle neredeyse yataktan fırlayacaktım. Kalçamı kavrayan kolunu tutuyorum, yüzümde, boynumda, göğüslerimin arasında derin bir kızarıklık yayılıyor.

"Çok seksisin. Seni bütün gün böyle izleyebilirim." Dişlerini omzuma batırıyor ve ben bu hissin etkisiyle haykırıyorum. "Klitorisini ovala. Bunun için ölüyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum, tam da ihtiyacım olan yere dokunarak.

Aleti kuyruk sokumuma dayanmışken ve dişleri benimdeyken, daha ne kadar dayanabileceğimden ya da onu çözmek için daha ne kadar bekleyebileceğimden emin değilim. Bacaklarım titriyor, parmaklarım hızlı, başım geriye atılmış.

"Ben geleceğim." "Öyle mi? Seni duyayım."

Her şey kasılıyor, görüşüm bir iğne ucu kadar küçülüyor, sonra çılgın bir solukla dağılıyorum, benimle birlikte dalgaya tırmanırken, boynumu, omzumu ve başımın arkasını öperken bir akkor patlaması yaşıyorum. "Güzel" ve "mükemmel" gibi kelimeler mırıldanıyor ve "Dani. *Dani.*"

Ama işimiz bitmedi.

Kalçalarımın tutup dört ayak üzerine düşmeme yardım ederken ileri doğru itiyorum. Dizleri yatağa sertçe bastırıyor. Bir anda içimi dolduruyor, kendini kalçalarımın arasına gömüyor ve işte bir ilk daha: bu pozisyon.

"İyi mi?" diye soruyor, tekrar dalmadan önce yavaşça geriye doğru hareket ediyor.

"Çok."

Beni arkadan becerirken aynada göğüslerimin zıplamasını izliyor, yüzünde şaşkın ama kararlı bir ifade var. *Büyüleyici*. Onu daha derine almak için sırtımı esnetiyorum. Kalçalarımı geriye doğru eğiyorum. Çenesinden boğazının çukuruna kadar uzanan sert bir gerilim hattı var ve ben hala orgazmdan o kadar sersemlemiş durumdayım ki her hamle patlayıcı gibi geliyor. Neredeyse çok fazla, mümkün olan en iyi şekilde. Tek bir anını bile kaçırmak istemediğimi fark etmeden önce gözlerimi kapatıyorum; parmağını emip kıcımın kenarı boyunca gezdirdiğinde değil. Diğer eliyle klitorisimi okşamak için uzandığında değil, etrafımızdaki sarı kağıt kareleri tamamen dağınık.

İşte böyle, tekrar yakınım. Ve o bunu biliyor.

"Benimle gel lief," diyor ve bizi son hareketlerden geçirirken gözlerimiz aynada buluşuyor, yansımalarımız çılgın, terli ve *savunmasız*, belki de en önemlisi.

Hiç olmamıştı.

Kendimize geldiğimizde, bedenlerimiz yatağa yayılmışken, elini nazikçe saçlarımda gezdiriyor ve yapışkan bir not çıkarıyor. *Gevaarlijk*. Sonra sırtımdan aşağı inmeye devam edip sol kalçama konuyor. "Ah. Bunu konuşmamız gerek."

"Bu kadar uzun süre dayanmana şaşırdım," diyorum, yüzümü ona döndüğümde bir gülümsemeyi ısırarak. "Sarhoştum ve aptaldım. Hikayenin sonu."

Söylemediğim şeydeki gerçeği duyabilir: üzerimde öyle bir etki bıraktı ki onu tenimde ölümsüzleştirmekten kendimi alamadım.

"Hayır, yemem." Yaşlılıktan hafifçe solmuş turuncu ve sarı çiçekleri inceliyor. "Hollanda dövmen var."

"Bildiğiniz gibi, Van Gogh'un sanatı gerçekten de kültürler üstü-"

Ağzıyla sözümü kesiyor. "Hollanda dövmen var," diye tekrarlıyor ve sonra öpmek için aşağı iniyor, dudakları mürekkebin izini sürüyor.

"O zaman senin hakkında da konuşmalıyız."

"Bu tarih, ailemin düğünü." Baldırındaki Roma rakamlarını işaret ediyor. "Babam vefat ettiğinde bir şey almak istedim ve onları en mutlu anlarında resmetme fikri hoşuma gitti."

"Bu gerçekten çok hoş." Başparmağımı omzundaki yaprakların üzerinde gezdirmeden önce elini sıkıyorum. "Peki ya bu?"

Sertçe yutkunuyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Kaliforniya haşhaşı. Döndükten birkaç yıl sonra. Tahminimce bariz nedenlerden dolayı." Elimini kendi eliyle kapatıyor. "Seni bir daha göremeyecek olsam bile, her şeyi sonsuza dek mahvettiğimi düşünsem bile... Her şeyi hatırlamak için bir yol istedim."

"Gerçekten her birimiz diğer kişiyi sembolize eden bir çiçek mi aldık?" Sesim neredeyse kesiliyor.

"Ciddiyim," diyor, "muhtemelen bir lale almalıydın."

Oradan geliyor, ikimiz vücudumuzdaki yara ve izlerin hikayelerini anlatıyoruz, bazıları son on yıldan, bazıları çok daha öncesinden. Yetişkinler olarak birbirimizi yeniden öğrenmenin, eskiden olduğumuz gençler gibi kıkırdamamızın, zamanın içinde kilitli kalmış ama yine de çok açık bir şekilde mevcut olan o versiyonlarımızın verdiği bir keyif var. Aylardır kendimle arasına beton bir duvar örmüştüm, onu yıkmak ve düşmeme izin vermek beni rahatlattı.

George yatağa atlıyor, tam aramıza yerleşiyor, gülüşmelerimizi duymuş ve dışarıda kalmak istemiyormuş gibi kollarımızı ve yüzlerimizi yalıyor. Çorap koleksiyonumu değerli birkaç taneye indiren bu küçük köpeği ben de seviyorum. "Seni uyarmıştım," dedi Wouter birkaç gün önce giyinirken ve uygun bir çift bulamadığımda.

Wouter'i bir öpücük için daha kendime çektiğimde, elim başının arkasındaki seyrelemiş yamaya gidiyor.

"Bu doğru," diyor. "ve artık bunu inkar etmiyorum. o."

vakit kaybetmeden onu okşadım ve bunun bir şey ifade etmediğini söyledim. beni rahatsız ediyor. "Ne olursa olsun, kel halinin korkunç görüneceğini sanmıyorum." Bir gözümü kısarak ve parmaklarımı fotoğraf çeker gibi çerçeveleyerek onu inceliyormuş gibi yapıyorum. "Doğru kafa şekline sahipsin. Bence bunu başarabilirsin."

Gülüyor. "Teşekkür ederim," diyor, alnını çıplak omzuma koyuyor ve daha önce bıraktığı pembe izleri öpüyor. "Tüm hayatım boyunca kafa şeklimin tamamen normal olduğunu, övünülecek bir şey olmadığını düşündüm. Ama şimdi özel olduğunu biliyorum ve bu her şeyi değiştiriyor."

"Saçmalıyorsun."

"dışarı çıkarıyorsun."

"Bana hiç arkadaşlarıyla oturup birbirlerinin kafalarının şeklini tartışmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Çünkü bu Hollanda kültürü hakkında şu ana kadar bildiğim her şeye aykırı."

"Danika," diyor, ses tonu ciddi, artık şaka yapmadığını gösteriyor. "Ciddiyim. Seninle gülünç olmayı seviyorum. Seninle *her şey* olmayı seviyorum. Sanırım... Sanırım seninleyken kendimin en parlak versiyonu oluyorum."

O anda, on üç yıldır kaçtığım kelimeler hiç tereddüt etmeden aklımdan geçiyor.

Sanırım *seni tekrar sevebilirim. Belki de zaten seviyorum.*

-

Daha sonra, üçüncü bardak çayımızı içtikten sonra, duşumuzu alıp en rahat pijamalarımızı giydikten sonra, yanımızdaki masada titreyen birkaç mumla birlikte kanepeye yerleşiyoruz, hayal edebileceğim kadar keyifli. Yanlışlıkla bardağımdan bir yudum aldığımda ve neredeyse tükürdüğünde bile.

"Çayına bu kadar şeker mi koyuyorsun?" diyor, inanmıyor ama eğleniyor, ben de ona en masum gülümsememi veriyorum.

Kumandaya uzandığında, erkek arkadaşımın -eğer öyleyse- televizyon izlemenin ne kadar rahat hissettirdiğini görünce şok oluyorum. Bunu kelimelere dökmedik, ama belki de zaten yasal olarak bağlı olduğumuz için buna gerek yoktur.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, *Seinfeld*'de oyalanarak. "Nostalji olsun diye mi?"

"Sen bizimle yaşadığından beri bunların hiçbirini izlemedim."

Bana mahcup bir gülümseme veriyor. "Yıllar boyunca biraz izledim."

"Çünkü beni özledin," diyorum alaycı bir ses tonuyla.

"Çünkü komikti," diye ısrar ediyor. "Ve seni özlediğim için." Sezonlar arasında geziniyor, başlıklar kahkaha sesleri ve ikonik repliklerin karışımıyla birbirine karışıyor. "Hangi bölüm?"

Beşinci sezona geldiğinde ekranı gösteriyorum. "Şu. "Deniz Biyoloğu. George'un en iyilerinden biri."

Adaşı tarafından çağrılmış gibi, George Costanza kanepeye atlar.
Ve sonra üçümüz bu Hollanda apartmanında bu Amerikan dizisini izliyoruz.

Twenty-three

.....

PHOEBE otel odasında nostalji şarkıları çalarken saçlarımı saç maşasına sarıyor. Elbisem sert banyo ışığının altında daha kırmızı görünüyor, makyajım doğal ama elde etmek için en az yedi ürün gerektiren türden bir görünüm, özellikle de ilk iki katta endişeyle terledikten ve yeniden başlamak zorunda kaldıktan sonra.

"Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum," diyorum kız kardeşim işbirliği yapmayan bir tutam saça kaşlarını çatarken. Maya kahve almak ve bizi biraz yalnız bırakmak için dışarı çıktı. Bugünün, Wouter'ın ailesinin bu dünyada en sevdiğim iki insanla tanışması ve hepsinin birbirini sevmesi için duyduğum şiddetli arzu dışında gerçekten hiçbir *anlamı yok*.

"Lütfen. Düğünümünden hemen öncesini hatırlıyor musun? Çok kötü durumdaydım, ellerim çok kötü titrediği için bana kaşıkla mısır gevreği yedirmek zorunda kalmıştın. Sonra tekrar... Hollanda vizesi için onunla evlenmemiştim bile."

"Küçük farklılıklar."

Aynada Phoebe'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve çenesini omzuma bırakıyor. "Küçük kız kardeşim evleniyor," diyor ve sesindeki kırılmayı beklemiyorum. "Sayılır. Ve gelecek hafta evde olacağım ve seni her zamankinden daha çok özleyeceğim."

Sözleri beni buz gibi çarptı. Onun burada olmasını çok seviyordum ama bebek doğduktan sonra ve uçak biletlerinin ne kadar pahalı olduğu düşünüldüğünde... geri dönmeleri için kolay bir zaman olmayacak. Elbette ziyaret edeceğim. Elimden geldiğince, düzenli bir maaşım olduğunda - ama her iki tarafta da göçmenlik bürosundan geçmek zorunda kaldığımda bu yeterli gelecek mi? Ailemi görmek için pasaporta ihtiyacım olduğunda?

Kaliforniya'daki her şey bensiz devam edecek ve bu her zaman doğru olsa bile, şu ana kadar bunun gerçekliğiyle hiç yüzleşmemiştim.

Otel odasının kapısı çalınır. Phoebe kilidi açmaya giderken, "Maya anahtarını unutmuş olmalı," der.

Ama bu Wouter, elinde bir buket lale, ayçiçeği ve gelincik tutuyor. Dizlerim erimiş tereyağına döndü.

Lacivert takım elbisesi geniş omuzlarına yapışıyor, açık pencereden gelen güneş ışığı sarı saçlarındaki kumral tonları yakalıyor. Peygamber çiçeği mavisi gömleğinden cilalı konyak ayakkabılarına, şal desenli kravatından kemer tokasının ısıltısına kadar resmi kıyafetler içinde tam bir rüya.

Hiç gitmediğimiz okul dansları için içim acıyor. Çok riskli olduğuna karar verdik, onun yerine masum bir bowling ya da atari gecesini tercih ettik.

"Mezuniyet balosunun gerçekten bir John Hughes filmi gibi olup olmadığını öğrenmek istemiyor musun?" Bir keresinde, milkshake'lerle kadeh kaldırıp Venice Beach'te gün batımını izledikten sonra ona sormuştum. "Bu mükemmel Amerikan deneyimini kaçırmayı hiç istemem."

İkimiz de bunun klişe olduğunu biliyorduk, eğilip "*Sen* benim mükemmel Amerikan deneyimimsin" dediğinde, gökyüzünün kırmızıları ve morları gözlüklerine yansıyor, gözleri en saf hayranlıkla parlıyordu. Şu anda da bana aynı şekilde bakıyor, bir yetişkinin bilgeliği ve on yedi yaşının huşu dolu bakışlarıyla.

"O elbiseyle beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor, gülümsemesini engelleyemeyerek.

Yakalarından birini düzeltirken anlık bir sakinlik kaplıyor içimi. "İyi ki baloya birlikte gitmemişiz. Sanmıyorum ki

davranabildi."

"Odadan çıkmam gerekiyor mu?" diye soruyor kız kardeşim.

Wouter elbiseyi göstermem için beni döndürürken "İyi olacağız," diyor, ama kaşlarının çatıklığı bambaşka bir şey vaat ediyor.

Günün son mükemmel anlarından biri.

-

MAYA DÖNÜYOR VE HEPİMİZ kahvelerimizi yudumluyoruz, ardından Roos, papyonuyla şık görünen George'la birlikte geliyor. Wouter hepimizin Culemborg'a gitmesi için bir araba kiraladı ve Maya elini karnının üzerinde dengeleyip "Bu dansını hiç hissetmediğim kadar iyi" derken bize radyoda Hollanda pop müziği çalıyor.

Wouter'in annesi bizim onur konuğu olmamızı, en son gelenler olmamızı istedi ve ev bizim için hazır: garaj yolunda birkaç araba daha var, ön kapının üzerinde bir pankartta GEFELICITEERD yazıyor. Arka bahçeden biraz gürültü geliyor ve çitlerin arasından Sanne, Thomas, Evi ve Bilal'e el sallıyorum. Iulia da orada, aile dostları olduğunu tahmin ettiğim kişilerle birlikte.

"Welkom, goeiedag," diyor Anneke kapıyı açtığında, bakarak Şık ama fazla abartılı olmayan bir kazak ve uzun etek giymiş. Wouter'in büyükannesi Maartje onun yanında, beyaz saçları geçen seferkinden biraz daha kıvrıkcık, sanki kuaförden yeni dönmüş gibi. Tanışma faslından ve George'a bir şeyler ikram ettikten sonra kız kardeşime sarılıyorlar ve Maya'nın bebek yumrusunu okşuyorlar. "İkinizle de tanışmak çok güzel. Burada olmanızdan onur duyuyoruz." Sonra, Wouter ve bana: "Herkes arkada, ama acele etmeyin. Acelemiz yok, hâlâ fırından atıştırmalıklar çıkarıyorum."

"Çok teşekkür ederim. Her şey için," diyorum ona Hollandaca.

Anneke elimi sıkıyor. "Wat mooi, Danika," diyor ve o anda hiç gergin olduğuma inanamıyorum. Gururlu bir anne, oğlunu kucaklıyor, yanaklarından öpüyor ve saçlarını gizlice karıştırmaya çalışıyor. "I

Dolabında bu kadar güzel bir şey olduğunu bilmiyordum," diye gülerek ekliyor ve geri kalanımız da katılıyor. "Belli ki iyi bir etkiniz var."

Biz oturma odasına geçerken kapı çalıyor ve George havladığında Roos, sanki bugün köpekten tamamen kendisinin sorumlu olduğunu anlatmak istercesine ona yarım ağız bir sus işareti yapıyor.

"Ama sen hâlâ benim mükemmel oğlumsun," diye fısıldıyor.

"Bu herkes değil mi?" Wouter arka bahçede kimin olduğunu görmek için boynunu bükerek soruyor. "Belki de gürültüden endişelenen bir komşudur. Grup sohbetinde parti verdiğimizi söylemiştin, değil mi?"

Annesi saatini kontrol eder. "İki tane daha bekliyoruz." Ve sonra altımdaki zeminin çökebileceğini düşünüyorum.

Çünkü kapının diğer tarafında, aynı anda hem şaşkın, hem öfkeli, hem de jetlag olmuş gibi görünen annem ve babam vardı.

Hayatta olmaz.

Gerçekten onlar olduğundan emin olmak için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Endişelerimin en kötü senaryoları canlandırmadığından emin olmak için. Ama hayır, Sharon ve Bill Dorfman Van Leeuwens'ların ön merdivenlerinde duruyorlar, babam en az on yıldır taktığı LA Dodgers şapkasını takmış, annem de kot pantolon ve beyaz bluzuyla aynı şekilde rahat.

"Sen ne-" Panik boğazımda yükseliyor. Ciğerlerimdeki sıkışma ile savaşlar. "Nasıl yaptın-"

Ailem burada. Hollanda'da.

Gerçek olmayan bir evliliğin kutlamasında, her ne kadar öyle hissettirmeye başlamış olsa da.

Dünyanın sonu filmlerini hiç sevmedim çünkü dünyamız insan yaşamını destekleyemeyecek bir çorak araziye dönüşmeden önce ne olacağını, o ara adımı hiç hayal edemedim.

Şu anda onları tamamen anlıyorum. Çünkü kıyametin böyle başlayacağından eminim.

Phoebe de aynı şekilde şok olmuş durumda, elimi tutmak için uzanıyor ve biraz fazla sıkı tutuyor. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin," diyor nefesinin altında. Diğer tarafımda, Wouter sersemlemiş bir şekilde sessizliğe büründü.

Anneke onları içeri çağırırken babam kiralık arabalarını kilitliyor. Ocak ayında onlara el salladığımda nasıl görünüyorsa aynı görünüyorlar, seyahatten dolayı biraz sarsılmış olsalar da. Belki şapkasını çıkardığında babamın saç çizgisinin biraz daha gerilediğini ve annemin yeni bir boya yaptırdığını görebiliyorum ama yanlarında çocukluğumun evinin kokusunu da getirmişler. *Tanıdık.*

Ve korkutucu.

"Tatlım, seni çok özledik," diyor annem beni kucaklarken. "Harika görünüyorsun."

"Sharon. Bill," diyor Wouter, sesini benden önce buluyor ve sakın kalmak için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim. Avucu sırtımın alt kısmını buluyor; güven verici bir sıcaklık. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Ona karşılık olarak verdikleri gergin gülümsemeler, ailemin onu Hollanda'da her zaman planladığımız şekilde ziyaret ettiği alternatif zaman çizelgemiz için özlem duymama neden oluyor. Hepimizin yakın olduğu bir zaman. Ona hiçbir zaman bu kadar endişeyle bakmadılar; onu sadece kollarını açarak karşıladılar.

Ona aileden biriymiş gibi davranmamız gerekiyor.

"Wouter. Boyun daha da mı uzadı?" Klasik bir baba şakası ama yine de içinde hiç mizah yok.

Anneke beklediğim açıklamayı yapmadan önce en parlak sırıtışını takınıyor. "Onları biz davet ettik! Roos ve ben. Bunun çok önemli bir gün olduğunu, bizimle birlikte kutlamaları gerektiğini düşündük." Sonra sahnede bana fısıldıyor: "Onlara bunun senin için bir sürpriz olacağını söyledik. Heyecan verici değil mi?"

"Ailenin numarasını bulmak için telefonunu karıştırdım," diye araya giriyor Roos. "Umarım sakıncası yoktur! Ayrıca, şifreni gerçekten değiştirmelisin."

Kulaklarımın arasında çok fazla kaos var. Tüm sinirler bir tür endişe konfetisi halinde göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum ve Wouter'in sırtımdaki eli muhtemelen beni dik tutan tek şey.

Annemin parmak eklemleri, sadece seyahatlerde kullandığı endüstriyel kilitli fermuarlı RFID engelleyici çantalardan biri olan çantasının askısında geriliyor. "Bu işe bu emek verdiğin belliyken bunu yaptığım için üzgünüm.

ama kızımızla konuşmamız gerekiyor." İlk başta bunun sessiz bir an istediği anlamına geldiğini düşündüm, ancak okullarımdan beden eğitimi dersinden feragat etmemi istediğinde ya da yeni bir arkadaşımın evinde kaldığımda ve ailelerinin kırılğan ciğerlerimden haberdar olduğundan emin olmak istediğinde olduğu gibi aynı yoğunlukla bana dönüyor. Azılı bir koruyucuydu ya da ben öyle sanıyordum.

"Danika Hope Dorfman," dedi, göbek adım hastanedeki ilk birkaç ayımın ebedi hatırlatıcısı, "evlenmiyorsun."

Kulakları patlatan bir sessizlik evin içinde çınlıyor. Arka bahçede gevezelik eden insanlar bile durmuş gibi görünüyor, bir düzine meraklı çift göz içerideki sahneye doğru dönüyor.

George sessizliği protesto edercesine alçak sesle ulur ve Roos onu kucağına alır.

Göğsüm sıkışıyor, her şeyi bir araya getirmem çok uzun sürüyor. Wouter'ın annesi ailemle iletişime geçmiş. Gerçekleştiğini bilmedikleri düğünü anlatmış. Onları bu partiye davet etmiş.

Ve şimdi buradalar, belli ki kutlamak için değil, beni kendime getirmek için.

"Bunu yapmak istemiyorduk," diye devam ediyor babam. "Ama Wouter'ın annesinden haber alır almaz, bunun tek yol olabileceğini düşündük. Bir uçağa binmeli ve bizden bizzat haber aldığından emin olmalıydık."

Annem pilatesle şekillendirilmiş kollarıyla omzumu kavıyor ve beni Wouter'den uzaklaştıracak kadar güçlü bir şekilde çekiyor, sanki günümüzün Jets vs Sharks'ıymışız gibi. "Başından beri planladığın şey bu muydu? Amsterdam'ı bu yüzden mi seçtin?"

"*Ne-hayır*," diyorum ısrarla. "Sadece Ocak ayında karşılaştık. Hiç görüşmemiştik."

Sesi yalvarışa dönüşüyor. "Biz sadece hayatının en büyük hatasını yapmanı engellemeye çalışıyoruz. Evde zor bir dönemden geçtiğini biliyorum ve belki bu romantik görünebilir... ama Tanrı aşkına, öylece Avrupa'ya kaçıp *evlenemezsin*."

Sonra, sanki tüm konuşmayı ya da en azından en önemli kısımlarını anlamış gibi, Maartje aksanlı İngilizcesiyle, "Onlar

zaten evli."

Oda gürültüye boğulmadan önce her şey uzun, acı dolu bir an için zamanda asılı kalmış gibi hissediyor.

babamın yüzlerindeki dehşet, Anneke ve Roos'un yüzlerindeki şaşkınlıkla eşleşiyor, bağırıp çağırıyor ve suçluyorlar, hiçbiri gerçeğin tamamına sahip değil ama hepsi kendi versiyonlarını yaratmaya hevesli. Duvara yaslanıp geri çekiliyorum. Hayatım buna bağılymış gibi nefeslerimi sayıyorum, çünkü belki de bağılıdır. *Dört. Yedi. Sekiz.* Siktir, daha fazla sayıya ihtiyacım var.

Herkes birbiriyle konuşurken Wouter eğilip sırtımı tekrar ovuyor. "Bunu çözeceğiz," diyor usulca ve yüzündeki endişenin altında başka bir şey daha var. İstikrarlı bir kararlılık. "İyi olacağız, Lief."

Kulağa geldiği kadar basit olmasını dileyerek dokunuşuna yaslanıyorum. Kendimi topraklamak için çapalar buluyorum: parmak uçlarının dairesel hareketi. Kız kardeşimin tanıdık temiz keten parfümü. "Ya sadece kaçarsak? Hemen şimdi? Fransa'ya giden bir trene binebiliriz. Üç saat içinde orada oluruz."

"Bu ne kadar cazip olsa da," diyor, "sanırım gittiğimizi fark edebilirler."

Sonra annem elime uzanıyor, alyansımı incelemek için elimi kaldırıyor ve bayılacakmış gibi bakıyor.

"Anne, baba," diyor Phoebe, sesini alçak tutarak ve uzlaştırmacı rolü oynamaya çalışarak. "Belki de hepimiz biraz durup sakinleşmeliyiz-"

"Hayır, sakinleşmenin zamanı olduğunu hiç sanmıyorum!" diyor babam. Çenesi sabit, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Bize evli olmadığını söyle Dani. Bu devasa kararı kimseye söylemeden aceleyle vermediğini söyle. Lütfen."

"I..." Böyle öğrenmemeleri gerekiyordu. Hiç öğrenmemeleri gerekiyordu ve işin güzelliği de buydu. "Aceleyle gelmedi. Bunun hakkında konuşmak için çok zaman harcadık," diyorum güçsüzce, ama bu tam olarak doğru değil.

"Onu çok az tanıyorsun! O bizimle yaşarken siz ikiniz çocuktunuz," diyor annem ve bu söz canımı yakıyor. *Çocuklar.* Sanki o zamanlar yaptığımız hiçbir şey

ciddi olarak değerdendirilebilir. "Bu neredeyse on beş yıl önceydi. Bir yabancı da olabilirdi!"

Anneke elini Wouter'ın koluna koydu. "Oğlumun nesi var?" "Hiçbir şeyi yok. Eminim iyi bir genç adam olmuştur," diyor babam. "Ama kızımız ne yaptığını bilmiyor. Dünyanın öbür ucundaki bir adamla evlenmeye karar verdiğinde belli ki hiç düşünmemiş."

"Sadece o değildi," diyor Wouter, beni savunmak için, çünkü babam sanki tökezleyerek evlenmişim gibi konuşuyor. Hem de bir zamanlar değişim öğrencimiz olan nazik ve sevecen Hollandalı ile değil, *bir adamla*. "İkimizin de hatasıydı. O yanlış bir şey yapmadı."

"Ailen bilmiyor muydu? Ama ben-" Roos'un çilek rengi saçları yüzüne doğru savrulurken, bunu hazmedemeyen Roos başını sallıyor ve George uzanıp yanağını yalıyor.

"Roos," diye deniyorum, kalbim ağrıyor. "Çok özür dilerim-"

"Bu saçmalık." Annem telefonunu çıkardı, sanki Google'ın bu soruna basit bir çözümü varmış gibi. "Sen Amerikan vatandaşısın. Bu yasal mıydı?"

"Evet, bu tamamen yasaldı," diye onu temin ediyor Wouter. "Danika'nın başını hiçbir şekilde belaya sokmazdım. Kasıtlı olarak değil."

"O zaman bunu geri almanın bir yolu olmalı," diyor babam ve sonra o da telefonunu karıştırmaya başlıyor. "Wi-Fi'ye bağlı değilim..."

Başka bir zaman olsa, bu beni boomer babama sevdirdirdi - kaleye saldırmaya ve kızlarını kurtarmaya karar verdiklerinde uluslararası bir telefon planının nüanslarını hesaba katmadığı gerçeği.

"Başta ben de bu konuda kararsızdım." Anneke belki de en kötü durumda olan kişiydi; ailesini kendi evinde, hiç tanımadığı bu insanların önünde savunmak zorundaydı. Kayınvalidemin benden hoşlanmaya başladığını sanıyordum. Ama hiçbir zaman benim kayınvalidem olmamıştı, değil mi? "Gençler, belki biraz fevriler ama ben Wouter'e güveniyorum. İlişkilerini yeniden canlandırıdılar, birbirlerine yeniden aşık oldular ve sonra da evlendiler."

Ve eğer bu beni daha da kötü hissettirmiyorsa.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Ailemi, kızlarının onlara haber vermeden evlendiği düşüncesinden daha fazla sakinleştireceğine inandığım tek şeyi.

Herkesin dikkatini çekmek için ellerimi çılgınca sallıyorum. "Hayır, evlenmedik," diyorum ve hepsi dönüp bana bakıyor. "Yani, evet, evliyiz ama sadece kağıt üzerinde. Olması gereken de buydu zaten."

Bu umutsuz bir kurtarma, kötü planlanmış ama tamamen gerekli.

Bu işi yeterince uzattık.

Telefon annemin elinden kaydı. "Danika. Ne diyorsun sen?"

Sertçe yutkunuyorum, sekiz çift gözün içimi yaktığının farkındayım. "Biz-biz aşık değiliz." Bakışlarım bir anlığına Wouter'a kayıyor, tepkisini ölçmeye yetecek kadar uzun bir süre: kendini bir kez daha toparlamadan önce neredeyse algılanamaz bir geri çekilme. Sanki fiziksel bir kanıtı ihtiyaç duyuyormuşum gibi elimi uzatıyorum ve parmağımdan kaymadan önce yüzüğü birkaç kez çekiştiriyorum. "Bu bir yeşil kart evliliği. Bunların hepsi sahte."

Twent□-four

ANINDA KEŞKE GERİ ALABİLSEYDİM diyorum. Belki ailemin aşk adına spontane bir karar verdiğimi düşünmesini kaldırılabildim ama uluslararası bir suç işlediğimi düşünmelerine hiç hazırlıklı değilim. Anneke ve Roos çılgınca Maartje'ye çeviri yapıyorlar ve Phoebe ile Maya'nın yüzleri endişeli.

Ve Wouter - annesinin evinde, yüzük titreyen elimde dururken onunla göz teması bile kuramıyorum.

Arka bahçedeki konuklar dinledikleri gerçeğini gizlemiyorlar. Sanne ve Evi ellerini ağızlarına götürmüşler, Iulia ise bu ifşaatın başından beri şüphelendiği şeyi doğruladığını düşünerek başını sallıyor.

Koca bir yalancı olduğumu.

İlk konuşan Roos oldu, sarsıcı bir şekilde. "Yani... sen ve kardeşim gerçekten birlikte değil misiniz?"

Onu rahatlatmayı, Wouter'le aramızda bir şeyler *olduğunu* söylemeyi o kadar çok istiyorum ki, bunun için kelimelerim olmasa bile - ama annemle babamın paniği daha acil. Annem kırık telefonunu eline alıp bir sandalyeye çöküyor, sanki ayakta dururken daha fazla sürprize dayanamayacakmış gibi ve benim

Babam gömleğinin kollarını yukarı itiyor, çünkü klimasız bir eve alışık değil ve hepimizin bağırmasıyla burası ılıklaştı.

"Anlamıyorum," diyor. "Bu... bir tür göçmenlik dolandırıcılığı mı?"

"Ben... tam olarak bu kelimeleri kullanmazdım." Bu elbisenin içinde çok sıcak, dantel ve tül bu konuşma için çok narin. "İşimi kaybettim. Buraya geldikten birkaç hafta sonra. Şirket battı ve ben çalışma vizesiyle buradaydım. Başka bir iş bulamasaydım ülkede kalamazdım."

"Ve bize hiç söylemedin mi?" Annemin sesinde bir miktar sempati var, beni eve sürünerek dönmeyi hayal ettiğim o karanlık anlara geri götüren türden bir sempati.

Bununla başa çıkamayacağımı düşünmeni istemedim, söylemedim.

"Danibear. Biliyorsun eve gelebilirdin. Biletini biz öderdik" diye devam ediyor, sanki beni geri tutan tek şey uçuş ücretiymiş gibi. Beni dışarıda bekleyebilecek her türlü kötü şeyden korumak isterken, bunu akıllarına sığdırmanın hiçbir yolu yok.

Yanımızda, Wouter ailesiyle hızlı Hollandaca konuşuyor, o kadar hızlı ki sadece birkaç kelime yakalayabiliyorum. *Daire, büyükanne ve eş.* Anneke'nin yüzünde şok ifadesi, elini kalbine götürmüş.

Annem Phoebe'ye döndü. "Bundan haberin var mıydı?"

Yüzünü buruşturuyor, ben omuz silkip gerçeği söylemesi için ona izin verirken gözleri bana kayıyor. "Olabilir. Evet."

"Ve kız kardeşinizin böylesine dikkatsiz bir karar verdiğini bize bildirmeyi düşünmediniz mi?"

"Dikkatsizce değildi," diye ısrar ediyorum. "Vegas'ta sarhoş kulağa eğlenceli geldiği için evlenmeye karar vermedik."

Annem alaycı bir çıkardı. "Çok rahatladım."

Van Leeuwen'ların kanepesinden her şeyi izleyen Maya kendini ayağa kaldırır ve Phoebe ona yardım etmek için koşar. "Phee, belki de yürüyüşe çıkmalıyız? Yürüyüşe gerçekten ihtiyacım var."

"Devam et," diyorum ve iyi olacağımı bildirmek için elini sıkıyorum.

"Merak ediyorum-" Babam, kız kardeşim ve karısı gittikten sonra dudaklarını birbirine kenetliyor, sanki bunu söylemek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi.

"Devam et Bill," diye teşvik ediyor annem.

"Acaba bize bu saçma Amsterdam planını anlattığında ayak diremeli miydik?"

Bu yeni bir hayal kırıklığı alevini ateşledi. "Senden izin istemedim," diyorum. "Ben otuz yaşıdayım. Beni havaalanına kadar kovalasaydın bile yine de giderdim."

Bunun üzerine Wouter ailesiyle yaptığı konuşmadan sıyrılıp babama bakıyor. "Tüm saygımla efendim," diyor. "Dani ne yaptığını bilmeyen bir çocuk değil. Belki size saçma geldi ama bence burada gerçekten mutlu." Bunun doğru olduğunu teyit etmek istercesine gözlerimin içine bakıyor ve kalbim ona karşı sevgiyle kabarırken başımı sallıyorum.

"Kusura bakma ama," diye karşı çıkıyor babam, çünkü artık bir değişim öğrencisinin eski ev sahibi değil, gelinin kavgacı babası, "onu neredeyse hiç tanımıyorsun."

"Geçtiğimiz birkaç ay içinde onu epeyce tanıdım." Wouter tam boyuna doğru düzeliyor ve annemle babamın üzerinde yükseliyor. "Tanıdığım en inatçı, en enerjik insanlardan biri -ki tanıdığım için şanslıyım- ve ne kadar büyük olursa olsun, kendi hayatıyla ilgili kararları verebilecek kapasiteye fazlasıyla sahip. Aslında, belki de içinde her zaman böyle bir bağımsızlık olduğunu kendine kanıtlamak için bunu yapmaya *ihtiyacı* vardı. Bunu bir hevesle yapmadı, biz de yapmadık."

"Samimiyetinizi takdir ediyorum. Belli ki onu hâlâ önemsiyorsun ama bu senin savaşın değil."

Wouter'in çenesi geriliyor, sanki söylemek istediği daha çok şey varmış gibi ama muhtemelen söylememesi gerektiğini biliyor. Bunun yerine Anneke'ye "Dışarıda konuşalım," diyor. "Dani'nin ailesini biraz rahat bırak."

Arka bahçeye çıkarken birkaç parmak ucuyla kolumu sıyrıyor. *Ben buradayım*, bu basit dokunuşun söylediği gibi. *Yalnız değilsin*.

Wouter ve ailesinin arka bahçede konuklara partinin bittiğini söylediklerini duyuyorum. Arkadaşları kızgın görünmüyor, en azından kapıdan çıkarken derin bir şaşkınlık içindeler.

Sonra bizim olmayan bir evde sadece ben ve ailem kalıyoruz. Bir yanım birinin bize artık burada istenmediğimizi söylemesini bekliyor ama ailem mutfak masasına yöneldiğinde ben de peşlerinden gidiyorum. Oturduktan sonra, annem babamın Dodgers şapkasıyla kendini yelpazelerken, babam herkese bir fincan buzlu çay koyuyor ve üçümüz sessizce birer yudum alıyoruz.

Tekrar konuştuğumda seviyeli ve mantıklı bir ses deniyorum. "Sanki birbirimizi tanımıyor değiliz," diyorum ve sonra yüzümü buruşturuyorum: "Biz... çıktık. O bizimle yaşarken."

"Sen ve Wouter?" Babam şimdi daha yumuşak, annemle birlikte eğlenen bir gülümseme paylaşıyorlar. "Evlat, bunu zaten biliyorduk. Sandığın kadar sinsi değilmişsin."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Ailenizin yabancı değişim öğrencinizle takıldığınızı bildiğini fark etmekten daha utanç verici bir şey var mı emin değilim.

"Eve döndüğünde bize hiç ulaşmadığı için çok üzgündük. Hep yanlış bir şey mi yaptık, yoksa hayat onu farklı bir yöne mi sürükledi diye merak ederdim." Annem çayından bir yudum daha alıyor. "Ama bunca yıldır iletişim halindeydiniz? Bunu bilmiyordum."

"Tam olarak değil." Derin bir nefes daha. "Aslında hiç de değil. Benim için her şey darmadağın olduktan hemen sonra burada karşılaştık ve bir eşi olmadan dairesini miras olarak alamazdı. İkimizin de sorunlarını çözmek için evlenmemizi önerdiğinde... çok mantıklı geldi."

"Birlikte değilsiniz," diyor annem, sanki bunu kesin olarak teyit etmek istermiş gibi.

Başımı salladım. "Hayır, değiliz. Biz..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum. Birlikte yatıyor olabiliriz ama bunun için ebeveynlere uygun bir etiket bulabileceğimden emin değilim. "O sadece bir arkadaş. Bana büyük bir iyilik yapan bir arkadaş." "Anlamadığım şey," diyor babam, "neden sadece Her şey bu kadar kötü giderken eve dönmek mi? Bunda bu kadar kötü olan neydi?"

"Uzaklaşmak istedim. Sanki Los Angeles beni geride tutuyormuş gibi hissediyordum. Ve şimdi buradayım... Burayı hiç kadar çok seviyorum."

Annem bundan incinmiş görünüyor. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Dur bakalım," diyor babam, kaşları sa  çizgisine doğru fırlıyor. "Bu ABD'ye geri d nmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Henüz bilmiyorum," diye geri adım attım. " n m zdeki altı aydan sonrasını hiç düşünmedim."

Babam elindeki boş çay bardağını gereğinden fazla bir güçle masaya bırakıyor. "Bu sadece bir tatil Dani. Er ya da geç gerçekliğe dönmek zorundasın. Evde kaçırdığın her şeyi düşün, *seni* ne kadar  zlediğimizi düşün. Kız kardeşinin bebeği olmak üzere ve sen olmadan aile bir bütün olmayacak."

Belki de sadece bir aile üyesinin iyi yapabileceği türden bir manipülasyondur, çünkü işe yarıyor. Phoebe ve Maya'nın bebeğinin teyzesi olmadan büyüdüğünü, eve ziyarete geldiğimde beni hiç tanımadığını hayal ediyorum. Doğum günlerini, Hanuka'yı ve Hamursuz Bayramı'nı masada boş bir sandalyeyle hayal ediyorum.

Tatil mi? Öyle mi oldu?  alışmıyordum. şımartıldım, turistik yerlere doğru yol aldım ve boş zamanımın tadını çıkardım.

Belki de bu gerçek hayat .

"Ben de herkesi  zliyorum. Elbette  zliyorum," diyorum sessizce. "Ama önümüzdeki hafta bir iş için son bir görüşmem var. Gerçekten heyecan duyduğum bir iş."

"Peki planın ne?" diye soruyor annem. "Bir iş bulup boşanacak mısın? Burada yaptığınız seçimlerin sonuçları olacaktır. Yaptığın şey *yasadışı*, hem de *Amsterdam*'da..."

"Amsterdam'ın nesi var böyle?" şimdi yine savunmaya geçtim, yumruğum bardağımda sıkılaşıyor. "Burası çok güzel bir şehir! şehir merkezindeki her ev UNESCO koruması altında!"

"Mesele şehrin ne kadar güzel olduğu değil." Annem sesimi al altmamı sağlamak için elini kaldırıyor. "Dani, ya başka bir nöbet daha ge irirsen?"

Bakişlarında tanımlayamadığım bir şey var ve onu tespit etmem bir anımı alıyor. *Korku*, işe *bu*.

Bana her zaman çok güçlü, çocuklarını korumak için her şeyi yapabilecek biri gibi göründü ve bu nadiren böyle duygusal şekillerde ortaya çıktı. Birkaç yıl önce beni hastanede ziyaret ettiğinde, iş ve popüler kültürle ilgili güncellemeleri paylaşarak tamamen işle ilgiliydi, çünkü kalışımın başında telefonumu memnuniyetle teslim etmiştim, bunun yarardan çok zarar getirdiğinden emindim.

"Bizden çok uzakta olacaksın," diye devam ediyor ve sesi kesildiğinde şok oluyorum. "İyi olduğundan nasıl emin olabiliriz?"

"Kendi başımın çaresine bakabileceğime güvenmek zorundasın," diyorum, gözlerimin arkasında bir baskı oluşuyor. "Burada bir iş bulduğumu biliyordun. Uzun süreli kalma şansım olduğumu biliyordun."

Annem hızlı bir hareketle başını başka yöne çeviriyor, omuzları titriyor. Bunun onu ne kadar duygulandırdığını görmemi istemiyor. "Bunu yapacağını hiç düşünmemiştik."

Babam yatıştırıcı elini onun kolunda gezdiriyor. "Sharon, belki de otele geri dönmeliyiz. Herkese sakinleşmesi için bir şans verelim," diyor. "Bunu yarın tekrar tartışabiliriz. Stan'i arayıp seni bu durumdan nasıl kurtarabileceğimize dair bir fikri olup olmadığını soracağım."

Stan. Eğlence hukuku alanında çalışan ve Hollanda hukuk sistemi hakkında geniş bir bilgiye sahip olan arkadaşları.

Bu annemi rahatlatıyor gibi görünüyor. Çözüm Stan. Stan beni düzeltebilir. "İyi fikir."

Arka bahçede Wouter, Anneke, Roos ve Maartje ile derin bir sohbete dalmış durumda. Onları rahatsız etmek istemiyorum ve çok sevmeye başladığım insanların beni daha fazla yargılamasına katlanabileceğimden emin değilim.

Arabaya doğru giderken annem çantasını mendeneyle tutuyor, ben de onlara Amsterdam'a trenle döneceğimi söylüyorum. Phoebe ve Maya ön bahçede bekliyorlar; fazla uzaklaşmamışlar.

"Seni götüremeyeceğimizden emin misin?" diye soruyor annem. "Tek başına gitmek güvenli mi ki?"

Tabii ki bunun burada günlük yaşamın bir parçası olduğunu anlamıyorlar. Burası dünyanın en güvenli ülkelerinden biri.

"Treni tercih ederim."

PHOEBE istasyona doğru yürürken kolunu omuzlarıma doluyor, Maya da diğer yanımda. Ham hissediyorum. Kazınmış. Gözlerimi kısarak güneşe bakıyorum çünkü güneş gözlüklerimi evde unutmuşum ve geri dönüp onları almaya niyetim yok.

"Sonsuza kadar kızgın kalamazlar," diyor Phoebe, moralimi düzeltmek için elinden geleni yapıyor. "Babamın yeni arabasını garaj kapısına çarptığım zamanı hatırlıyor musun? Daha önce kimsenin yüzünün o kadar kırmızıya döndüğünü görmemiştim."

"Sana minnettarım. Hem de çok." Durup burnumu çekiyorum, elimi gözlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Bu çok farklı bir durum gibi gelse bile."

İstasyona ulaştığımızda bir ses sesleniyor. "Danika-bekle."

Nefes nefese kalmış bir Wouter bize doğru koşuyor, kravatı rüzgarda sallanıyor.

Peşimden geldi.

Phoebe, Maya ile birlikte sokağın diğer tarafında bir bank bulmadan önce nazikçe, "Size biraz zaman vereceğiz," diyor.

Ve sonra, Wouter konuşmadan önce bana sarılıyor, bana başka her şeyin varlığını unutturabilecek kadar derin bir sarılma. Tren istasyonunun önünde resmi kıyafetlerimizin içinde onu içime çekiyorum, göğsüne doğru ağlamamak için elimden geleni yapıyorum ama başaramıyorum. Başımı kalbine bastırıyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Geri çekildiğimizde, peygamber çiçeği gömleğinde nemli bir leke vardı. Yüzü güzelce kızarmış, gözlükleri yamuk.

"Herkes söylediğim için özür dilerim," diyorum hıçkırarak. "Bir anda ortaya çıktı." "Biliyorum, Lief. Biliyorum. Bu konuda üzgün değilim." Bir başparmağını

yanığımı, sağ yanığımı, başka bir gözyaşı yakalamak için. "Bugünün böyle bitmesini istemezdim. Her şeyin yolunda olup olmadığını sormak istemiyorum, çünkü belli ki yolunda değil, ama..."

Mizahsız bir kahkaha atıyor. "Eminim ailem hala yapabilselerdi beni ömür boyu cezalandırırlardı. Peki ya senin ailen?"

"Büyükanнем bunu neden sadece daireyi miras almak için yaptığımı anlamadı," diyor ve utangaç bir tavır takınıyor. "Bunu tartışabileceğimi söyledi

ve tapuyu bana devredecekti. Ama hepsi sana yardım etmek istediğimi anladı. Bunun iyi bir yerden geldiğini biliyorlardı. Ve onları gördünüz - sizi aileye kabul etmeye hazırdılar."

Suçluluk duygusu kalbimi sarıyor ve sıkıyor. "Bir sürü insana yalan söyledik." "Evet. Söyledik."

"Sonunda temize çıkmanın daha rahatlatıcı olacağını düşünmüştüm ama..." Bakır tadı alana kadar alt dudağımı sertçe ısıyorum. Uyuşuk hissetmemek için her şeyi yaparım.

"Bilmem gerek." Kravatını düzeltmek ya da bakışlarımdan kaçınmak için kravatına bakıyor. "Orada söylediklerin, tüm bunların sahte olduğu hakkında. Ciddi miydin?"

Oh.

Gözlerimi kapadım ve tam olarak ne söylediğimi hatırlamaya çalıştım. Evliliği kastetmiştim, değil mi?

"Çünkü dün," diye devam ediyor -ve *Tanrım*, bu daha dün müydü? -"Aynı fikirdeymişiz gibi hissettim. Ve senin fikrini değiştirdiğini fark etmeyen bir aptal olmak istemiyorum."

Gözlerindeki şiddetli kırılmanlık beni ikiye bölmeye yetiyor.

"Sen aptal değilsin," diyorum sessizce. "Ben de hissediyorum, tamam mı? Aramızdaki her neyse ben de hissediyorum. Ve bu gerçekten çok korkutucu. Çünkü konuşmadığımız çok şey var ve şu anda ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum."

"O zaman neden birlikte dehşete düşemiyoruz?" Parmaklarını benimkilerle birleştirmek için uzanıyor. "Karmaşık bir durum elbette ama bir yolunu buluruz, değil mi?"

"Peki ya ailelerimiz?" Soruyorum, çünkü bu konudan kaçınmak mümkün değil. "Belki seninki çabuk affetti, ama benimkinin aynı şeyi yapmayacağından oldukça eminim. Ben sadece... Bunu kabul edecekleri bir dünya göremiyorum."

"Onlarla konuşurduk. Sanırım beni tekrar tanırlarsa, aslında o kadar da kötü biri olmadığımı anlayabilirler." Ağzının bir tarafı yukarı doğru kalkıyor ve bu kadar iyimser olduğunda çok sevimli olsa da, bu kadar saf olmasına imkan yok.

Ellerini bırakıyorum ve sinirli bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek Phoebe'nin tüm emeğini mahvediyorum. "Wouter, *dur*. Mesele senden hoşlanıp hoşlanmamaları değil. Mesele bana her an kırılacak bir oyuncak bebekmişim gibi davranmaları."

"Ve sen de onlara izin verdin."

"Ne?"

"Hadi, Dani." Şimdi kollarını kavuşturmuş, gergin kaslarının üzerindeki kumaşı geriyor. "Onlara gerçekten karşı çıktın mı hiç? Seninle yaşarken görmüştüm ve biraz aşırı korumacı olduklarını düşünmüştüm ama görünen o ki hiçbir şey değişmemiş. Seni balonlu naylonun içine koymuş olabilirler ama sen çıkmak için pençe atmıyorsun."

Yanılıyorsun, ona tükürmek istiyorum ama korkunç gerçek şu ki öyle olduğundan emin değilim.

Yıllarca görmezden geldim, sessizce hayal kırıklığına uğramama izin verdim, sadece nazıkçe geri ittim. Belki de gitmelerine izin verirsem beni koruyacak hiçbir şey olmayacağından endişelendim. Belki de kendimi koruyabileceğimin farkında değildim.

Şimdi başka bir adrenalin dalgalanması yaşıyorum, ham ve çirkin bir adrenalin. Burası küçük bir kasaba olduğu için şanslıyız, tren istasyonunun önünde bunu izleyecek başka kimse yok. "Bu ilişki neye benzeyebilir ki?" Ona ateş ediyorum. Ayağım takılmadan aramıza daha fazla mesafe koyabilmek için elbisemin eteğini tutuyorum. "Bir süre çıkacağız ve sonunda ayrılacağız, sonra ne olacak?"

"Aklımda, sanırım," diyor, "ayrılmayacağız."

"Oh, tamam, elbette. Evli kalmaya karar verimiz, çünkü neden olmasın, birbirimizden hoşlanıyoruz? Sonra da sihirli bir şekilde her şey yoluna mı girecek?"

"Olabilir! Bunu hayal etmek çok mu kötü? Birinin seni uzun süre birlikte kalmak isteyecek kadar sevmesi? Seni bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü ve bir mucize eseri hayatına geri döndüğün için sonsuza kadar seninle kalmak isteyen biri?" Sesi artık boğuk ve içindeki yalvarma miktarı dikkatli olmazsam beni dizlerimin üstüne çöktürebilir. "Bu sana çok kötü bir şey gibi geliyorsa özür dilerim Dani, çünkü bana çok harika geliyor."

Yabancı bir şey boğazıma doğru ilerliyor, denesem adını koyabileceğimden emin değilim. *Birinin seni yeterince sevmesi*. Bütün gece takılmalarımızda ve konuşmalarımızda bu kelimeyi hiç kullanmadık. On üç yıldır söylemedik.

"Burada ne kadar kalacağımı bile bilmiyorum," diyorum sonunda, çünkü belki de ailem haklıydı. Belki de akıllıca olan, söz verdiğimiz gibi hızlı ve basit bir şekilde boşanmak ve eve dönmektir. "Ya da o işe girip giremeyeceğimi."

"O zaman başka bir tane alırsın."

"Bu kadar kolay olduğu için mi? Aylardır uğraşıyorum ve ilk görüşmeden öteye gidemedim. Belki de tükenmişlikle başa çıkmak için o zamana ihtiyacım vardı ama buraya bunun kalıcı olacağını düşünerek gelmedim. Sadece bir kaçış olması gerekiyordu. Manzara değişikliği."

"Ah. . İhtiyacınız olanı aldınız ve şimdi işiniz bitti mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Beni göğsüne bastırıldığı ve dünyanın geri kalanının durduğu on dakika öncesine geri sarmak istiyorum. Zaman yeniden başlamadan önce nefes alabilmek istiyorum.

Burada geçirdiğim birkaç ay boyunca çok şey kazandım. Çok şey öğrendim. Seyahat etmediğim çok fazla yer, duymadığım çok fazla dil var. Hayatımı yeniden toparlama fikri kulağa kesinlikle acımasız geliyor.

Ama bu ilişkinin her zaman olması gerektiği gibi dağılmasının kaçınılmazlığı da öyle.

"Haklıydın," diye devam ediyor. "çok şey var.

Eğer gerçekten Kaliforniya'ya dönmek istiyorsan, sana engel olmayacağım."

"Wouter." Ona Kaliforniya'ya dönmeyeceğimi söylemekten vazgeçiyorum - çünkü dönmeyeceğimi içten içe bilsem bile, kelimeleri boğazımdan zorla geçiremiyorum.

Ne istediğimden emin değilim: beni burada tutmak için elbiseme yapışmasını mı yoksa gitmeme izin vermesini mi? Her iki durumda da, her zaman kendi başıma vermem gereken bir kararı benim yerime vermiş olacak.

"Ne var, Dani?" Düğümü gevşetmek için kravatını çekiştiriyor, ama tutuşunda bir boyun eğme var. Çözebilmesi için birkaç deneme yapması gerekiyor. "Bana karşı benim hissettiklerimi hissetmen için seni ikna etmeye çalışmayacağım.

senin hakkında hissediyorum. Eğer hissetmiyorsan, bu kadar basit. Burada kalmak istediğine karar versen bile, birbirimize karşı bir şey olmak zorunda değiliz. Tıpkı dediğin gibi."

Midemi bıçak gibi kesen acı o kadar yoğun ki, onu tutma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. *Aynı şeyi hissettiğimi söylemeye çalışıyorum. Sadece bunun ne anlama geldiğinden korkuyorum. İlki korkunç bir şekilde yanlış gittiğinde, bunu tekrar yapmaktan korkuyorum.*

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Nedense bütün gün yaptığım hatalardan sonra kurduğum en dürüst cümle bu oldu. Benden istemesi gereken üç kelime derinlerde bir yerde gömülü, kullanılmadığı için paslanmış. Bana söylediği gibi cesur olmayı o kadar çok istiyorum ki - "lanet olası bir savaşçı" demişti.

Belki de gerçek şu ki ben hiç olmadım.

Teslim olmak istercesine ağzını birbirine bastırıyor. Parmak uçlarının kıpırdanmaya başlaması beni zamanda geriye götürüyor. Bu, ilk bir araya geldiğimiz zamanki temkinli Wouter, zar zor tanıdığım adam.

Sonra elini cebine atıp annesinin evinde bıraktığım güneş gözlüğünü bana uzatıyor. "Çözdüğün zaman bana haber ver," dedi. "Ben burada olacağım."

Sözleri sert ama acımasız değil. Yüzünde sadece kalp kırıklığı var, bize gelince tamamen sahiplendiğimi düşündüğüm şey.

Ama bu sefer, onu oraya koyan benim ve ayak parmaklarıma kadar ağrıyor.

Savaş, kendimi zorluyorum. Lanet olası savaş. Çünkü hâlâ söyleyebilirim. Gitmesini engelleyebilirim. Sadece ben, aşk ve sen, tam olarak bu sırayla, ve o tekrar benim olacak.

"İstediğin gibi olamadığım için özür dilerim," diye kekeliyorum, ağzım sözcüklere takılıyor.

Uzun bir süre bana bakıyor. "Hayır," diyor arkasını dönmeden önce. "Sen daha fazlasıydın."

Twenty-five

.....

WOUTER VE BEN İLK ihanete uğramış gibi hissetmiştim.

Bu mesaj yaz tatilinin başlamasından bir hafta sonra, diğer pek çok güneşli gün gibi güneşli bir günde geldi. Tüm haftayı titizlikle planlamıştım, Wouter yokken kendimi meşgul tutmaya kararlıyım: plaj, bowling, sinema, partiler. Sosyal bir keşek olacaktım.

Bunun yerine tost ve yumurta yerken mesajı okudum, telefonumu tereyağı tabağına bıraktım ve pijamalarımın arabaya bindim. Doğruca Phoebe'nin yaz dönemi için kaldığı USC yurduna gittim, trafikte sıkışıp kaldığım her dakika kişisel bir saldırı gibi geliyordu.

Telefonumdaki yağı sildikten sonra, sırtımı ovarak ağlamama izin verdi ve "O pislik," dedi. "Sen çok daha iyisini hak ediyorsun." On yedi yaşında, özsaygı ve alındaki sivilceler yüzünden perişan bir halde, bunu hak edip etmediğimden emin değildim.

Tüm doğru şeyleri söyledi, bir ayrılık sırasında söylenmesi gereken, ayrılan kişinin anlıyormuş gibi yapabileceği ama aslında asla inanmayacağı şeyler.

Bu sefer hiçbirini söylemiyor ama ben trende ağlarken bana sarılmaya devam ediyor.

Amsterdam'a döndüğümde Wouter mesaj attı, sanırım ikimizin de her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacı var. Bu hafta Culemborg'da kalacağım. İstedğin kadar kalabilirsin.

Bana verdiği boşluğun taşınmak için olduğunu mu ima ettiğini merak ettim. Eğer durum buysa, neden toplanmaya başlayamadığımdan emin değilim.

Bu bir ayrılık değil, tam olarak değil ve sadece kısmen çünkü evliliğimizi berbat ettik, ilişkimize asla bir etiket koymadık. Yine de *o* zamandan beri yapmadığım bir şekilde kendimi tanımasına izin verdim.

Wouter ve George olmadan bu daire çok sessiz ve onun bunca yıl burada tek başına nasıl yaşadığını anlayamıyorum. Her santimetrekaresini, güldüğümüz, çay içtiğimiz ve en derin sırlarımızı paylaştığımız tüm yerleri işaretledik. Dokunduğumuz, inlediğimiz ve birbirimizin adını mırıldandığımız yerleri.

Erken yatarsam anıların beni bulamayacağına kendimi ikna ediyorum. Ama yine de gecenin bir yarısı beni uyanık tutuyorlar, çünkü beynim acımasız ve Wouter'in en derin izlerden daha azını bırakacağı bir zaman çizelgesi asla olmadı.

Benden ne istediğini bilmediğimden değil.

Bunu hiç kimseye başarılı bir şekilde veremedim.

Ertesi sabah ailemi görmekten daha az yapmak istediğim bir şey yok. Phoebe'ye mesaj attım, bana bir bahane bulması için yalvardım. Yara bandını yırt, bebeğim, diye cevap yazdı. Beklenti, hayal ettiğinden çok daha kötü. Söz veriyorum.

Haklı olması için dua ederek onlarla otel lobisinde buluştum.

Dün yaşadıkları şoka rağmen çok daha dinlenmiş görünüyorlar. Annem desenli bir gömlek giymiş ve RFID engelleyici çantasını neredeyse o kadar sıkı tutmuyor. Babam hâlâ Dodgers şapkasını takıyor -ki ona bunun bir turist için ölümcül bir işaret olduğunu söylemeliyim- fotoğraf makinesi çantasının askısını ayarlarken bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor. Çünkü elbette gerçek bir fotoğraf makinesi getirmişti, telefonunun Amsterdam'ın hakkını veremeyeceğinden emindi.

Garip bir şekilde kucaklaşırken, *yolu uçarak* geldiklerini hatırlatıyorum kendime. "Jet lag nasıl?" diye soruyorum.

"Dörtten beri ayaktayız," diye itiraf ediyor babam, esnemeye karşı koyarak. "Sabahın dördünde televizyonda ne var biliyor musun? Telefonda seks reklamları!"

Bunun kesinlikle sadece Amsterdam'a özgü bir şey olamayacağını söyleyerek şehri savunmaya tamamen hazırım, ancak ikisi sadece gülüyorlar, sanki uzun bir listedeki başka bir tuhaflığımı gibi.

Kahvaltı için yakındaki teraslı bir kafeye gidiyoruz, masalar kanal boyunca uzanıyor. Amsterdam'da yemek yemenin daha iyi bir yolu yok ve eğer bu konuşmayı yapacaksak, güzel bir yerde de yapabiliriz.

Annem oturduktan sonra "Ne kadar değil mi?" diye soruyor ve ardından garsona "Üç bardak musluk suyu alabilir miyiz lütfen?" diye soruyor.

"Bunu son Avrupa seyahatimizden hatırlıyorum," diyor babam. Otuzuncu yıldönümleri için bir Tuna Nehri gezisine çıkmışlardı. "Oturduğunuzda size her zaman vermiyorlar. Belki Kaliforniya'nın da öğreneceği bir iki şey vardır, onca kuraklığa rağmen."

Masaya üç bardak ve bir sürahi su konulurken sessizliğe gömülüyoruz.

"Evet," diye başlıyorum bir yudum aldıktan sonra, "dün pek iyi geçmedi."

"Hepimiz bazı şeyleri daha iyi idare edebilirdik." Annem masanın öbür ucuna uzanıp parmak uçlarını kolumda gezdiriyor. "Bu nasıl oldu Dani? Ben de bunu anlamak istiyorum. Sadece evliliği değil.

-Hepsi."

Bugün daha az hırçınlar. Dinlemeye hazırlar.

Derin bir nefes alıyorum. "Sanırım... Sanırım uzun zaman önce başladı. Ben doğduğumda çıkan tüm o makaleleri hatırlıyor musun?"

Yemin ederim manşetleri görüyorum, fotoğraflar annemin yüzünde oynuyor. Ne kadar sert bir maske takarsa taksın, bu travma onu asla tam olarak terk etmemiş. "Evet," diyor sessizce. "Asla unutabileceğimizi sanmıyorum. Sen bizim mucize bebeğimizdin."

"Doğru. Ve uzun zamandır kendimi... buna layık olabilmek için harika bir şey yapmam gerektiğini hissediyordum."

Kaşları çatılır. "Kimsenin kastettiği bu değildi. Hayatta olman, burada bizimle olman her zaman fazlasıyla yeterli olmuştur."

"Teorik olarak bunu anlıyorum. Ama o takipler, muhabirlerin beni kontrol etmesi, iyi hissettirecek bir hikâye araması - bunaltıcıydı," diyorum. "Etrafımdaki herkes iyi olduğu şeyi çok kolay bulmuş gibiydi. Ben asla bulamayacakmışım gibi hissediyordum ve bu da bir şeyler başarmak için üzerimde daha fazla baskı yaratıyordu. Üniversitedeyken bile UX tasarımına kendimi kaptırdım ve tabii ki hoşuma gitti... ama her zaman bu büyük tutkuya sahip olacağımı düşünmüştüm. *Danika*'ya özgü bir şey."

Bunu yüksek sesle söylediğimde, içindeki egoyu duyabiliyorum. Çünkü herkesin istediği bu değil mi, gerçekten? Hayatlarını onları mutlu eden bir şey yaparak geçirecek kadar şanslı olmak?

Önümüzdeki köprüde bir grup üniversite çağındaki kız, bir yabancından fotoğraflarını çekmesini istiyor. Yabancı birkaç fotoğraf çektikten sonra "Beğendiğinizden emin olun" diyor. "İsterseniz daha fazla çekebilirim!" Bunun bütünselliği bana Roos'u hatırlatıyor, böyle sahnelerde gözlerini devirmek çok kolayken onun yargılamadan yoksunluğunu.

Bazen turist oluyorsunuz, bazen fotoğrafçı. "Bizden böyle bir baskı hissettin mi?" diye soruyor annem.

"Doğrudan değil," diyorum. "Ama işleriniz her zaman çok anlamlı görünüyordu."

-Halk sağlığı, öğretmenlik. Phoebe de kitapçı dükkânına bayılıyor. Merak etmemek mümkün değildi... Neden ben değil?"

Babam gömleğinin kenarıyla güneş gözlüğünün camlarını parlatıp tekrar takıyor. "Öğretmenliği bulmam biraz zaman aldı, biliyorsun değil mi? Öğretmenlik diploması almak için okula geri dönene kadar bir sürü amaçsız yıl geçirdim, düşündüğüm yere götürmeyen bir sürü iş yaptım. Tutkularını hemen bulan insanlar için bu harika bir şey. Ancak pek çoğumuz için bu şekilde gerçekleşmiyor."

"Sanırım bunu anlamaya başlıyorum. İş görüşmesi yaptığım şirket bir tekne turu şirketi." Öfkeli bir yanıt bekliyorum ama gelmiyor. "Ben bir tur rehberi olurum. Sonsuza kadar kariyerim olmak zorunda değil, sadece şu anda yapmak istediğim bir şey."

İkisi de hemen cevap vermiyor ama sadece sunucu siparişimizi almak için geri döndüğü için.

O gittikten sonra annemin yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Kulağa çok eğlenceli geliyor," diyor. "Her gün bir sürü farklı yerden farklı insanla tanışacağını düşünsene. Eminim Amsterdam hakkında da daha çok şey öğrenirsin."

"Çok güzel bir ülke," diye katılıyor babam. "Beni yanlış anlama, tuhaf bir ülke. Hâlâ tüm o bisikletlere alışamadım! Gerçekten her yerdeler, değil mi?"

"Ama çok hızlılar," diyor annem. "Sanki bir anda ortaya çıkabilirlermiş gibi. Umarım karşıdan karşıya geçerken dikkatli olursun."

İşte başlıyoruz. "Bu da konuşmamız gereken başka bir konu." doğruluyorum, ancak bu konuşma boyunca kambur durmadığımı fark edince şaşıyorum. Elimden geldiğince kendime güvenerek tam olarak ne istediğimi söyledim - şimdi geri adım atamam. "Hâlâ hayatta kalmaması gereken o kırılgan bebek olduğumu düşündüğünü biliyorum ama değilim. Şımartılmaya ihtiyacım yok. Büyük, kötü dünyadan korunmaya ihtiyacım yok. Bazen bocalıyor olabilirim ama her şeyi çözüyorum. Kendi hızımda."

Annemin çenesi geriliyor. "Çok zor," diyor, sesinde yirmi dört saat içinde iki kez duyduğum o alışılmadık yalpalamayla. "Sen *çok* küçüktün Danika. Seni o solunum cihazında gördüğümde, *onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı* düşündüm. *Ne olursa olsun.* Ve elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık. Şimdi, sen bir yetişkinsin. Her zaman ilk içgüdüm bu olsa da, o kadar korunmaya ihtiyacın yok."

"Her şey için minnettarım," diyorum, kalbim sıkışıyor ve çoğunlukla kastediyorum. Ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarına inanıyorum. "Sağlığımın istikrarsız olduğunu biliyorum ama dört yıl öncesine göre çok daha iyi bir yerdeyim. İlaçlarımı alıyorum, terapistleri araştırmaya başladım ve... Artık bu konuda konuşabiliyorum. Bunu inkar etmiyorum ve her zamankinden daha rahat nefes alabiliyorum." Bunların hiçbirine itiraz etmiyorlar, konuşmaya devam etmeme izin veriyorlar. "Dahası da var. Düzenli telefon görüşmeleri yapmaya devam edebiliriz - belki eve döndüğünde iki haftada bir. Ve tabii ki mesajlaşabiliriz. Ama ben seninle

Sağlığım, nerede olduğum ya da orada ne kadar kalacağım hakkında sürekli kontroller."

"Sanırım bunu halledebiliriz," diyor annem ve babam da aynı fikirde olduğunu yineliyor.

"Gerçekten bağımsız olmayı öğrenmem gerekiyor," diye devam ediyorum. "Buraya taşınmamın bir nedeni de bu. Bunun çok zorlayıcı olduğunu ve muhtemelen bunun için bu kadar yol gitmeme gerek olmadığını biliyorum ama ilk kez tamamen kendi başıma bir şey yapmak istedim. Wouter ile ne olursa olsun ya da olmasın... bu tamamen farklı bir şey."

Sanki konuşmanın en çok korktukları kısmı buymuş gibi koltuklarında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorlar. Benedict usulü yumurta, krep ve Fransız tostı tabaklarımız geliyor ama kimse yemek için harekete geçmiyor.

"Wouter'le aranızın bu kadar ciddi olduğunu bilmiyorduk," diyor annem. "Bizimle yaşarken yani. Bunun sadece bir gençlik aşkı olduğunu düşündük - bunlar güçlü olamaz değil. Belki de müdahale etmeliydik, ama yeterince masum görünüyordu, özellikle de sonunda Amsterdam'a geri döneceği için ve senin güvende olacağına güveniyorduk."

Bir gençlik aşkı. En yalın ifadeyle , ama on yıldan uzun bir süre sonra geriye dönüp baktığımda bile hiç öyle hissetmedim. Gençtik ve aşırı iyimserdik ama aşkımız gerçektir. Ağır, avucunuzun içinde tutabileceğiniz bir şey gibi.

"O döndükten sonra bu işi yürütebileceğimizi düşündük. Ama belli ki yürümedi ve şimdi..." Boğazım düğümleniyor, duygularımın içimden taşmasını engellemeye çalışıyorum.

"Oh, Dani." Annem sandalyesinden kalkmaya başladı. "Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun, değil mi?"

Omzuna doğru başımı sallıyorum, annemin bana sarılmasının verdiği rahatlığı memnuniyetle karşılıyorum - hem de herkesin içinde, başka bir ülkede, az önce onun korumasına ihtiyacım olmadığını söyledikten sonra. Görünüşe göre *buna* hâlâ ihtiyacım var.

Ve bu değil.

"Her zaman boşanacaktık," diyorum. "Hiçbir zaman uzun vadeli olmaması gerekiyordu. Düşüncesizce olduğunu biliyorum ama bunun bir hata olduğunu düşünmüyorum. Ve eğer bir *hataysa*, bu benim hatam. Bizim hatamız."

"Artık hepimiz biraz zaman geçirdiğimize göre," diyor babam, "sanırım hepimiz aşk adına bazı saçma şeyler yapmışızdır."

Sevgiler.

İşte yine o kelime, Wouter'in dün söylediği kadar yabancı gelmemesi gereken kelime.

Etrafta kimse yokken bana "lief" dediği zamanları düşünüyorum. İlk başta bunun bir dil sürçmesi olduğunu düşünmüştüm ama çok sık oluyordu, değil mi? O zaman bile bana böyle mi söylüyordu?

Yemeğe başladığımızda aileme "Henüz ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum ve onlar yemeklerden övgüyle bahsedince şehrimle mantıksız bir şekilde gurur duyuyorum. "Kalıp kalmayacağımı ya da ne kadar kalacağımı. Belli ki hem onunla hem de kendi başıma çözmem gereken çok şey var. Ama bilmenizi isterim ki hangi kararı verirsem vereyim, bu konuda ciddiyim. Ve bu geri dönmeyeceğim ve elimden geldiğince ziyaret etmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Uzun uzun bakışıyorlar, birbirlerini yıllardır tanıyan çiftlerin yaptığı gibi sessiz bir şekilde iletişim kuruyorlar.

"O zaman biz de geri gelip ziyaret etmek zorunda kalacağız demektir," diyor babam.

Annem çatalıyla kanala doğru işaret ediyor, çünkü elbette burası onu da büyülemiş. Büyülenmemesi mümkün değil. "Şimdiden sabırsızlanıyorum."

-

Haftanın geri kalanını ailem, Phoebe ve Maya için tur rehberliği yaparak, onlara en sevdiğim yerleri, en iyi stroopwafel'i, Instagram'da uzun kuyruğu olan pahalı olanı değil, açık hava pazarındakini, eski kanal evlerinde saklı göz kırpan müzeleri göstererek geçirdim.

Sonra Amsterdam'ın kitapçılarını gezerek saatler geçiriyoruz. Laleleri görmeye gidiyoruz ve Phoebe ile Maya kırmızı ve sarı renklerden oluşan uçsuz bucaksız tarlalarda hamilelik fotoğrafları çektiriyor.

Hâlâ bavullarımdan hiçbirini çıkarmadım ve evden dışarı çıkmamak için her türlü bahaneyi buluyorum. Evde yalnız olduğumda, köpük banyosuyla rahatlamaya çalışıyorum. Bir bardak çay. Nefes egzersizlerimle.

Sonra yeni bir terapistten randevu aldım.

"Nasılsın?" Vondelpark'ta bisikletlerimizi kilitlerken Phoebe nazikçe soruyor. Bir çift kiraladılar ve onlara Küçük Şeytan'ı gösterdiğimde şaka yaptığımı sandılar. Ailem sabah erkenden geri dönüyor, Phoebe ve Maya da yarın gece yola çıkıyorlar. Hâlâ her şeyi inkâr ediyorum.

Sorusuna nasıl cevap vereceğimden pek emin değilim. Ne kadar gözümde canlandırmaya çalışsam da Wouter'siz bir Amsterdam hayalim tamamen gri tonlarda. Hayatıma devam etmeliyim, değil mi? Mülakatıma hazırlanmalı ve daireleri incelemeli miyim?

"Burada kalmamın saçma olduğunu mu düşünüyorsun?" Sorusuna cevap vermediğimi fark ederek soruyorum. "Süresiz olarak mı? Bir iş bulup kendimi tamamen geçindirebileceğimi varsayarak mı?"

Üçümüz bir dondurma kamyonundan külah külah dondurma aldık. "Bu neden saçma olsun ki?" Maya diyor ki. "Lisans eğitimim sırasında Edinburgh'da bir yıl okudum ve bu yeterli değildi. Eğer orada tekrar yaşama şansım olsaydı hemen giderdim. Geriye bakmak yok."

Phoebe bir e-bisikletten kaçarken başıyla onaylıyor, bir adam gelişigüzel sürerken bir kız onun arkasına tutunuyor. "Bir gün böyle bir şey yapmak isteyebileceğimizi konuşmuştuk. Seni burada görmek bunu daha da mümkün kılıyor."

Gerçek şu ki, buraya ilk geldiğimde çok saçmaydı. Tam bir felaketti. Wouter ve ailesiyle işleri berbat etmiş olabilirim ama ondan önce her şey *iyiydi*.

"Sonra kalırsam kaçıracağım her şeyi düşünüyorum. Bebeğin doğması gibi. Orada olmak istiyorum, tamam mı? Nerede yaşıyor olursam olayım, beni ne zaman istersen, bir uçağa atlar ve bunu gerçekleştiririm."

Phoebe kendi külahını yalar, sonra Maya'nınkini dener ve tartışmaya bile gerek duymadan ikisi külahlarını değiştirir. "Bunu takdir ediyoruz. Maya'nın annesi ilk ay bizimle yaşayacak, ama ondan sonra, eğer isterseniz... hayır demeyiz."

Telefonumu çıkarıp uçuşları aramaya başladım bile. Phoebe gülüyor. "Bunu şimdi yapmak zorunda değilsin!"

"Birbirimizi istediğimiz zaman görememek çok farklı.

için

" Maya dondurmasının üzerinden kalın kaşlarını kaldırarak Phoebe'ye bakar ve Phoebe iç geçirir. "Dan, bebeğimiz olduğunda bu hep değişecekti. Sen bunu biliyorum. Tabii ki ortadan kaybolmayacağım ama bu kaçınılmaz" diyor. "Şöyle düşünün. Sen Los Angeles'tayken akşam yemeği yiyorduk, kahve içiyorduk ya da yoga dersine gidiyorduk. En fazla birkaç saat. Ziyarete geldiğinde, bu bir haftalık kesintisiz, neredeyse kesintisiz zaman demek. Belki o kadar tutarlı olmayacaktır ama aynı derinlikte ve aynı anlamlılıkta olabilir." Bu kulağa çok hoş geliyor. Sonra elindeki dondurmayı burnunun ucuna sürüyor. "Ve şimdi Wouter'a neler olduğunu çözmemiz gerekiyor."

"Eğer beni tekrar görmek isterse."

Maya buna homurdanır. "İkinizi birlikte gördüğüm an, onun kötü durumda olduğunu anladım. Bu bir gecede geçmez. Bir *yıldır* sessizce Phoebe'nin özlemini *çekiyordum*-"

"On bir ay!"

"-ona söyleyecek cesareti bulmadan önce," diye bitiriyor Maya. Ortak arkadaşları aracılığıyla, Phoebe'nin başlattığı ve Maya'nın Phoebe'nin seçtiği kitapları sevdiği için değil, *ondan* hoşlandığı için gitmeye devam ettiği bir kitap kulübünde tanıştılar. Ancak bir kez birlikte olduklarında Maya nihayet çok iyi bir okuyucu olmadığını itiraf etti ve Phoebe onun seveceği bir şey bulmayı kendine görev edindi. O şeyin sesli kitaplar olduğu ortaya çıktı ve şimdi araba kullanırken veya yemek pişirirken sık sık birlikte dinliyorlar.

Fındık külahımı bitirdikten sonra kısık bir sesle "Ondan çok hoşlanıyorum," diyorum. "Ama bunun onun için yeterli olduğundan emin değilim. Belli ki ilk seferinde sonu iyi bitmedi ve yetişkin olarak onunla bir ilişki içinde olmanın neye benzediğini bilmiyorum."

Phoebe peçetesini biraz fazla güç kullanarak çöp kutusuna fırlatır. "Saçmalık."

"Affedersiniz?"

"Sizce herkes nasıl sağlıklı bir ilişki yaşanacağını otomatik olarak biliyor mu? Hayır. Pratik yaparsınız. İletişim kurarsınız. Zor şeyleri birlikte çözersiniz" diyor. "Los Angeles'ta çıktığın o adamlardan bazıları? Senden gerçekten hoşlanıyorlardı Dani! Seni brunch'a götürmek, ailenle tanıştırmak ve seninle hafta sonu gezilerine çıkmak istiyorlardı. Ama sen bitirdin çünkü ilişki yaşamamaya karar verdin. İlişkileri *yürütemedin*. Ve ne oldu biliyor musun? Bu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet. Kendinize bir şeyi yapamayacağınızı yeterince söylerseniz, sonunda yapamazsınız.

"Dünyaya bir çocuk getirmekten korkmadığınızı mı sanıyorsunuz? Bir dizi ihtiyacı ve isteği olan koca bir insan?" Phoebe başını sallıyor. "Daha geçen hafta yeni doğanların diz kapakları olmadığını öğrendim. Diz kapakları!"

"Yaklaşık altı aya kadar değil," diye onaylıyor Maya.

"Korkutucu olması yanlış bir şey olduğu anlamına gelmez. Zor olması, yapmaya değmeyeceği anlamına gelmez."

kardeşim konuşmasını bitirdiğinde biraz nefes nefese kalıyor, yanakları pembeleşiyor, öyle ki Maya sırtını sıvazlamak zorunda kalıyor.

Belki de istediğim güvence değil ama ihtiyacım olan sert sevgiydi.

Büyük kız kardeş
bilgeliği. "*I-wow*."

Phoebe sakince boğazını temizler. "Beni tokatlamak mı yoksa sarılmak mı istediğini anlayamıyorum."

"İkisi aynı anda mı?" Diyorum, o da gülüyor.

"Bunu istemene izin vermen sorun değil." Ellerini omuzlarıma koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sana söz veriyorum."

Bu izin kan dolaşımda yavaşça işliyor. Moleküllerimi yeniden düzenliyor. Ona ihtiyacım yoktu ama belki de *kendime* ihtiyacım vardı. Eğer kendime bunu gerçekten istemek için izin verirsem, *yapmıyorum* ve *hazır değilim* katmanlarını sıyrırırsam, belki de en çok korktuğum şey tüm belirsizliğimin onu uzaklaştırmış olması.

Şimdi hayal da, ikimiz benim de evim olarak görmeye başladığım o dairede yaşıyoruz. Çok geç saatlere kadar uyanık kalıyoruz ve erken kalkmamız gerektiğinde bundan pişmanlık bile duymuyoruz. George'u uzun yürüyüşlere çıkarmak. Eğlenmek

Wouter'ın karmaşık çay sürecini en başından beri sevmiştim.

Hepsini istiyorum.

Amsterdam'ın beni değiştirmesini beklemek yanıştı, sanki ilk hamleyi yapan ben olmam gerekirken arkama yaslanıp bunun olmasına izin verebilirmişim gibi. Buraya geldiğimde olduğum kız değilim ve sürecin bitmek zorunda olmadığını fark etmek beni rahatlattı.

Değişebilirim. Kendimi binlerce farklı zamanda bulabilirim ve henüz işim bitmedi.

Günün sonunda Phoebe bana keten kokulu sıkı bir sarılma vererek "Amsterdam sana çok yakışıyor," dedi. "Seni seviyorum ve çok özlüyorum ama umarım kalmaya karar verirsin."

Onları otellerine bıraktıktan sonra, bir turist ailesi beni . "Albert Cuyp Markt'a nasıl gidileceğini biliyor musunuz?"

Ve bu sefer onları doğru yöne yönlendirirken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

Twent[-]six

.....

TÜM DÜNYANIZ ETRAFINIZDA YIKILDIĞINDA, bazen tek seçenek her şeyin nerede bu kadar feci bir şekilde yanlış gittiğini bulmaktır.

Son iş görüşmenizde başarılı olabilmek için Amsterdam'ın tarihi üzerine çalışıyorsunuz.

Bütün bir günü daireyi temizleyerek geçirirsiniz, ta ki pürüzlü zeminler parlayana ve umutlu ifadeniz parıldayan her yüzeyde görünene kadar. Çay koleksiyonunu düzenliyor ve köpek oyuncaklarını toparlıyorsunuz, bunun kalbinize ne yaptığını görmezden geliyorsunuz.

Yarı kayınbiraderiniz, onun annesi ve büyükannesiyle yüz yüze görüşmek için yalvarırsınız, çünkü her ne kadar dehşete düşmüş olsanız da onlarla aranızı düzeltmeniz gerektiğini bilirsiniz.

Ve bunu yapana kadar kocanızla aranızı düzeltmeniz mümkün olmayabilir.

Roos'un dairesinde buluştuk çünkü mesajda belirttiği gibi *suç mahalline* dönmekten daha iyi olacağını düşündü. Stüdyo, De Pijp'te, benim eski dairemden çok da uzak olmayan, renkli ve iyi aydınlatılmış bir mekân. Duvarları Amsterdam'ın vintage tarzı posterleri kaplıyor, tavandan yapraklı bitkiler sarkıyor. Hepsine bir isim verdiyse hiç şaşımam.

Roos'a üçüyle de aynı anda konuşmak istediğimi söyledim ve o da bunu kabul etmedi. Bir yanı işleri yarım bırakmaktan nefret etmiş olmalı ya da en azından ne söyleyebileceğimi merak ediyordu. Her iki durumda da, son derece minnettarım. İçine düştüğüm bu aileye kendimi affettirmek için elimden geleni yapacağım.

Hollanda'dan ayrılırsam sadece Wouter'i geride bırakmış olmayacağım. Roos'u ve Iulia'yı da (mülakatımdan önce beni birkaç ders için Dam Fine teknesine götürmüştü) ve burada oluşturmaya başladığım küçük topluluğu da geride bırakmış olurum, tabii eğer bu topluluk beni affetmeye karar verirse. Şimdiye kadar affeden tek kişi Iulia oldu, vizesi tehlikede olsaydı kendisinin de aynı şeyi düşünebileceğini kabul etti.

Ben geldiğimde herkes çoktan oradaydı, Roos'un ikinci el parlak sarı kanepesine çay ve kurabiyelerle yerleşmişlerdi.

"Geç kalmadım, değil mi?" Ayakkabılarımdan çıkarken soruyorum.

Roos başını sallar. "Hayır, hayır. Sadece havanın ne kadar berbat olduğundan bahsediyorduk."

Haksız da sayılmaz. Ailem buradayken biraz yalancı bahar yaşadık ve şimdi gri gökyüzüne, rüzgara ve ara sıra yağan sağanak yağışa geri döndük. Yerel halk omuz silkerek "Amsterdam böyle işte" diyor.

Herkesi Hollandaca selamlıyorum ve koltuğun karşısındaki koltuğa oturuyorum, ellerim bir fincan çayı kaldıramayacak kadar titriyor. İlk birkaç dakika boyunca hepimiz zoraki gülümsemeler ve garip duraksamalar içindeydik. Yüzüğümle oynuyorum, onu döndürüyorum, parmağımda yukarı itiyorum ve sonra geri indiriyorum, acaba takmamalı mıydım diye düşünüyorum. Nedense yüzüğü çıkarırsam her şey gerçekten bitecekmiş gibi geliyor.

"Ailen Amsterdam'ı sevdi mi?" Anneke soruyor.

"Evet, öyle. Onlar hakkında kötü bir izlenim edinmiş olabileceğiniz için çok üzgünüm. Onlar... genellikle böyle değildir."

"Kızları onlara haber vermeden evlendiği ve bu evlilik aslında gerçek olmadığı için mi üzgünler?"

Yüzüme sıcaklık hücum ediyor.

"Sadece bunların gerçek olup olmadığını sorgulamama neden oldu. ettiğim kısım da bu. Sadece sen ve Wouter değil, sen ve ben de."

Roos bunu söylerken gözlerini yere indiriyor, alışılmadık bir utangaçlık kaplıyor içini. "Evet. Şaka mı yapıyorsun? Seninle vakit geçirmeyi çok sevdim," diyorum.

Mümkün olduğunca vurgulayarak sandalyemin kenarına oturdum. "Hepiniz çok cömert davrandınız ve bu sırrı saklamak... dürüst olmak gerekirse cehennem gibiydi." Maartje'ye dönüp Hollandaca, "Umarım dairenin Wouter'de kalmasına izin verirsiniz" diyorum.

Bana inanmaz bir bakış attı. "Neden geri alayım ki?"

"Çünkü evlilik sahteydi," diyorum ona, bunun nasıl söyleneceğini bildiğim bir şey olduğu gerçeğiyle yüzümü buruşturarak. "Schijnhuwelijk."

Maartje Hollandaca bir şeyler söylüyor ve ben bir kısmını anlasam da Roos benim için tercüme ediyor.

"Şartın biraz eski moda olduğunu bildiğini söylüyor," diyor Roos. "Onu bir eş bulması için cesaretlendirmenin kabuğundan çıkmasına biraz yardımcı olabileceğini düşündü, böylece kendi yöntemlerine takılıp kalmayacaktı. Belki garip bir yöntemdi ama işe yaramış gibi görünüyordu." Roos çayından bir yudum alır. "Bence o hepimiz adına konuşuyor. Wouter seninleyken uzun zamandır olmadığı kadar *kendindeydi* ve bunun gerçek olmadığını öğrendi... Bunu kaybedeceği için hayal kırıklığına uğradık. Biraz yas tutma süreci gerçekten." "de bu." Yüzük için tekrar endişeleniyorum. "O anda gerçek olmasa bile ..ona karşı olan hislerim."

Üçü daha da yaklaşıyor, Roos gülümsemesini engellemeye bile çalışmıyor.

"Her şey için çok üzgünüm," diye devam ediyorum. "Nasıl olduğu ve sana yalan söylediğimiz için."

"Wouter bütün hafta boyunca özür diledi," diyor Anneke. "İşin komik tarafı, oğlumu tanıyorum. Seninle ilk tanıştığımızda bile seninleydi.

-Oyunculuk değildi. Bunu içten içe biliyorum."

"Bunu artık ben de biliyorum," diyorum sessizce. "Muhtemelen uzun zaman önce bilmem gerekirdi. Belki de bir parçam biliyordu, çünkü oğlunuzu seviyorum." Artık bunu tam bir güvenle söyleyebiliyorum. Hem İngilizce hem de Hollandaca. "Sanırım bir süredir seviyorum. Evlilik her şeyi karmaşıktı ama bunu düzeltmek için gerçekten bir şans istiyorum. Hepiniz için."

"Alışılmadık bir durum olabilir," diye kabul ediyor Anneke, "ama seni tanıdığım için mutluyum. Ne kadar sürerse sürsün, bu ailenin bir parçası olduğun için mutluyum."

Maartje bir daha konuştuğunda onu mükemmel bir şekilde anlayabiliyorum. "Onun karısı, kız arkadaşı ya da her kimsen, Hollandaca konuşabildiğin için çok mutluyum!"

Anneke ve Maartje Culemborg'a döndükten sonra Roos beni kanepeye sürükledi ve bir çılgılık attı.

"Birine söylemek için can atıyordum ama Iulia ile ilgili haberlerim var. Dün tüm tekneyi kiraladım, yani sadece ikimiz vardık. Turun ilk yarısını onu tuzağa düşürdüğümünden falan endişelenerek geçirdim ve duygularımı itiraf edersem ve o bunu kabul etmezse, ikimizden birinin denize düşmesi mi gerekecekti?" Başını salladı, yüzünü hafifçe buruşturdu. "Her neyse, buna hiç gerek yoktu ve anlaşılan yarın ilk resmi randevumuz var."

Ben de onunla birlikte sırtıyorum, ona sarılıyorum ve bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi söylüyorum. "Ne zaman bir gelinliğe ihtiyacın olursa..." Diyorum ve o da gözlerini devirip beni dürtüyor.

"Peki ya *sen*?" diye soruyor. "Tekneyle ilgili bir haber var mı?"

"Son mülakatım dündü." Şirket sahibine ve diğer birkaç üst düzey yetkiliye bir tur attırmam gerekiyordu ve bu konuda kendime olabildiğince güveniyordum. "Yakında haber alırım."

Parmaklarını birleştirerek iki elini havaya kaldırıyor.

Roos'un dairesinden çıkarken Wouter'dan bir mesaj aldım. *Birkaç şey almak için uğrasam olur mu?*

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, çünkü onu ne kadar görmek istesem de bunun bir tuzak olmasını istemiyorum. *Bana bir saat ver*, diye cevap yazıyorum ve sonra eve koşuyorum.

Oraya vardığımda, birlikte çok daha büyük dağınıklıklar yaptığımızı fark etmeden önce biraz toparlamaya çalışıyorum. Sonra komodininden tanıdık sarı desteyi alıp banyoya gidiyorum.

Antidepressan şişem tezgahın üzerinde duruyor. Onları kaldırmaya zahmet etmiyorum, başlangıçta yaptığım gibi.

Doğru olduğunu düşündüğüm imaja sahip olması konusunda aşırı endişeliydim.
Şimdi sadece gerçeğini istiyorum.
Aynanın ortasına, onun bir yere bir not yapıştırıyorum.

YARIN SADECE YEREL HALKIN KATILABİLECEĞİ
AMSTERDAM TURU
SAAT 10
fi ilk buluşma yerimiz

-

Bütün o gece ve ertesi sabah, gelmeyeceğinden endişelendim. Hiçbir şekilde önemli bir kavşak değil ve hatta belki de nerede olduğunu hatırlamayacak diye panikledim.

Onu görmek nefesimin ciğerlerimde durmasına neden oluyor. Wouter ilkbaharda, neredeyse yaz mevsiminde ve son zamanlarda açık günler kadar gri günler de geçirmiş olsak da, rüzgârda savrulan saçlarına güneş ışığı değmiş gibi görünüyor. Koyu yeşil bir ceket, koyu gri bir V yaka, her yeri yumuşak bir şekilde dokunulabilir görünüyor.

Ve parmağındaki altın bant ışığı yakalıyor. "Merhaba,"
diyorum sonunda onu duyabildiğimde.

"Merhaba." Sesinin tınısı, o tek hece, dizlerimi bükmele tehdit ediyor.
"Turun başladığı yer burası mı? Görüyorum ki burada bir tek ben varım..."

Gülümsememi bastırmak zorundayım. "Ah, bu aslında özel bir tur. Broşürü okumadınız mı? Normal bir *çok* daha pahalı, ama avantajlı rehberle bire bir kaliteli zaman geçirirsiniz."

"Bana buna değer gibi geliyor."

"Nasıl...oldun?" Ellerimi garip bir şekilde kot pantolonumun ceplerine sokarak soruyorum. "Hastalarını görmek için gidip geliyor muydun?"

Başını sallıyor. "Benim için sorun değil. George büyükanneme tamamen bağlandı ama. Onu geri getirebileceğimden emin değilim."

Wouter'ın sadece yarısı onun olan bir odada uyandığını hayal ediyorum, ona sadece yatakta yanımdaki sıcak bir bedeni değil, *onun* sıcaklığını da özlediğimi söylemek için çaresizim. "Pekala. Bu ilk konum gerçekten çok önemli, çünkü her şeyin başladığı yer ." Kaldırım ıslak değil ve güneş gökyüzünde parlak ama bisikletlerimizi kilitlediği yer ve bir sonraki sokakta beni kafe var. "Ya da, nasıl bağlı olarak, her şeyin nasıl *yeniden* başladığını. Burada eski erkek arkadaşına bisikletimle çarptım, çünkü bisiklet benim için çok uzundu ve nasıl bilmiyordum ve açıkçası gerektiği kadar dikkat etmiyordum. Ve on üç yıl sonra onu tekrar gördüğümde nasıl şok olduğuma inanamazsınız-

On yedi yaşındayken benden ayrılma şekli yüzünden." "Kulağa gerçek bir pislik gibi geliyor."

"Evet, şey. Herkes büyüme kapasitesine sahiptir," diyorum. " edin, halletmemiz gereken çok şey var."

Yürümeye devam ederken bir kahkaha duyduğuma yemin edebilirim.

"Burası kocamın bana evlenme teklif ettiği yer." Kolumu gösterişli bir şekilde sallıyorum. "Başka herhangi bir kanal gibi görünebilir, ancak daha yakından bakarsanız, bunun aslında yakın zamanda tamamen yeniden inşa edilmesi gerektiğini göreceksiniz, sadece üzerinde meydana gelen çok sayıda dram nedeniyle."

"Biliyor musun, böyle bir şey okumuştum," diyor köprünün üstünü görebilmek için boynunu bükerek. "Bunun bir şehir efsanesi olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Yüzde yüz gerçek."

"Dani." Wouter derin bir nefes alıyor, elini kirli sakalında gezdiriyor. Yüzüne dokunmak için şimdiden can atıyorum. "Turu bölmek istemem ama sana söylemek zorundayım, eve döndüğümde tüm eşyaların gitmiş olacak diye çok endişeliydim. Ne kadar rahatladığımı tahmin bile edemezsin."

Köprüye yaslanıp ellerimi korkuluklara vuruyorum. "Duygusal olarak bavulumu kaldırabilecek durumda olacağımı sanmıyorum."

Tekrar konuşmadan önce bir an bekliyor. "Ailemle konuştuğunu biliyorum. Buna gerek yoktu ama onlar için çok şey ifade ediyordu. Ve benim için."

"Onlar benim için de çok şey ifade ediyor." Gerçek bu. Bu kadar kısa sürede onları kayınvalide olarak olmasa da en azından arkadaş olarak görmeye başladım.

"Sadece onlar mı?" diye soruyor ağzının küçük bir kıvrımıyla. Yalvarmıyor. Dürtme değil. Sadece masum bir merak. "Bu turun biraz sonrası için," diyorum.

Bu tuhaflık yerini saf bir eğlenceye bırakıyor. Bunu uzatmaya çalıştığımı anlamış olmalı ve onun için buna değecek bir şey yapacağım.

"Ben de benimkiyle konuştum," diyorum. "Sadece söylediğin şey yüzünden değil, çok gecikmiş bir şeydi. Ve... bir felaket değildi."

"Bunun kolay olduğunu hayal edemiyorum." Empatik bir şekilde yüzünü buruşturmanın bir yolu varsa, onunki de buna benziyor. "Sana söylediklerim için özür dilerim."

"Hayır, sen haklıydın. Bu gerekliydi ve sanırım aramızdaki her şey çok daha iyi . Biraz zaman alabilir ama bunu başaracağız. Eninde sonunda."

"Ve bu konuda kendini iyi hissediyor musun?" diye soruyor, çünkü şu anda bile beni düşünüyor. Rahat olup olmadığımı. Memnun olup olmadığımı.

"Seviyorum. Gerçekten istiyorum."

Sonra, bizi Van Gogh Müzesi'ne bırakan bir tramvaya atlıyoruz. Ön kapıdan dışarı çıkan bir insan kuyruğu var, çünkü her zaman vardır ve birbirimizden kaçarak geçirdiğimiz sabah için bir nostalji acısına çarpıldım.

"Kronolojik olarak gitmiyoruz," diyorum ona, "çünkü zamanlamayı doğru yapmakta hep sorun yaşadık." Başını sallıyor ve ben de boğazımı temizliyorum. "İşte burası seninle bir müzeye gitmem için beni kandırdığın yer."

Ağzı açık kaldı. "Kesinlikle . Bir alana bir bedava bilet olduğunu gördüğünü sanmıştım!"

"Yine de," diye devam ediyorum kaşlarımı sertçe kaldırarak, "buraya taşındıktan sonra ilk kez birbirimize gerçekten bağlandık ve yeni bir şeyler yaşama şansımız olduğunu fark ettim. Ve... bu yeni şey hayal ettiğimden çok daha iyi ve beklenmedikti."

"O günü çok sevmiştim," diyor. "Sonunda seni yeniden tanımaya başladığımı hissettim ve bu şekilde yeniden başlayabileceğimiz için çok rahatladım."

"Ve sonunda Van Gogh'u hepimiz kadar sevdiğini itiraf ettiğin için."

Yumuşak bir gülümseme. "O da var."

Sonunda onu Dam Fine Tekne Turları'nın iskelesine götürüyorum. Elektrikli teknelerinden biri havalanıyor ve geçen gün tanıştığım bir tur rehberi bana el sallıyor.

"Burası," diyorum sırtarak, çünkü sabah ilk haberi aldığımdan beri kendimi tutmakta zorlanıyorum, "çalıştığım yer."

Yüzündeki ifade katıksız bir zevk, gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyor. Bir adım daha yaklaşıyor, kollarını bana sarılacakmış gibi kaldırıyor. "İşi aldın mı?" Başımı salladığımda sadece bir an tereddüt ediyor, eğer bu istediğim bir şey değilse geri çekilmem için bana bir an veriyor - ama öyle, bu yüzden beni göğsüne doğru çekerken nefes veriyorum.

Bu. Bunu kaçırmışım.

Yüzüm onun kalp atışlarına dönükken, aynı anda hem tanıdık hem de yeni geliyor. Narenciye ve sıcaklık ve anında bir rahatlık hissi. Bir eli belimde, diğeri saçımda, başparmağıyla bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Beni daha sıkı kavradığında titrediğini hissedebiliyorum.

"Sanırım bu artık benden boşanabilirsin anlamına geliyor," diyorum birbirimizden uzaklaştığımızda.

Sarılmanın etkisiyle gözlükleri yamuldu, ama beni ağır bakışlarla süzerken düzeltme zahmetine bile girmede. "İstediğin bu mu, Lief?"

Sahip olduğum tüm cesaretle başımı sallıyorum. "Wouter... Özür dilerim. İnsanlarla fazla yakınlaşmadan onlardan ayrılan hep ben oldum. Bunca yılı gerçek bir ilişkinin tam tersi yönde koşarak geçirdim, böylece kimse beni senin gibi incitemezdi - on yedi yaşındayken senin yaptığın gibi. Ama gerçek şu ki, senin karınmışım gibi davranmaktan yoruldum." Sertçe yutkunuyorum, devam etmek için kendimi zorluyorum. "Çünkü gerçekten öyle olsaydım, her gün eve gelirdik ve sen her gece yanımda yatıyor olurdun. İşler zorlaştığı anda sırf korktuğum için kaçıp gitmezdim."

Özlem gözlerinden hiç gitmiyor. "Ben de korktum. Hâlâ gitmenden, geldiğin yeri özlediğine karar vermenden korkuyorum, ki bu tamamen geçerli bir korku elbette. Ama sonra merak ediyorum... belki de tüm hayatın başka bir kıtadayken burada benimle kalmanı beklemek haksızlık olur."

"Mesele de bu," diyorum. "Artık öyle olup olmadığını bilmiyorum. Ve fark ettiğim şey şu ki, otuz, kırk, elli yaşında ya da hiçbir zaman her şeyi çözmüş olmak zorunda değilim. İnsan olmanın amacı da bu değil mi zaten? Her zaman büyümek, öğrenmek ve değişmek değil mi?" Bir elimi ona doğru uzattım. Bileğini kavradım. "Hiçbir zaman kalıcı bir şey yapmadım. İşler, ilişkiler, hatta hobiler. Ama seninle... Hepsini istiyorum. Benimle ilgili her şeyin bir amacı varmış gibi hissettiriyorsun. Sanki hayatın içinde öylece savrulmuyormuşum gibi."

"Kesinlikle değilsin," diyor parmaklarını benimkilere geçirerek.

"Belki biraz. Bazen," diyorum yarım bir gülümsemeyle. "Emin olduğum tek şey, her şeyi çözerken yanımda olmasını istediğim kişinin sen olduğun. Yalan yok, kural yok, sözleşme yok. Sadece sen."

Bana cesur olduğumu söyledi. Sonunda öyle olduğumu hissediyorum.

Tüm bunları içine çekerken gözleri dalgalanarak kapanıyor. Bana birlikte savunmasız olabileceğimizi gösteren bu güzel adamın göğsünün inip kalkmasını izliyorum. "Bir kez çuvalladığımı biliyorum," diyor, elimi tutarak beni kendine çekiyor, "ama Dani... Bu kez seni kaybetmeme izin vermeyeceğim. Senin zarar görmeni engellemek için hareket halindeki bir aracın önünde bile durabilirim, sana yemin ederim. Altı aydan kısa bir süre sonra böyle hissetmek saçma olabilir ama Tanrım, sen gelip hayatımı neon renge boyayana kadar hayatımın nasıl olduğunu bilmiyorum. Bu evliliğin hiçbir zaman gerçek olmaması gerektiğini biliyorum ama sen benim için osun." Diğer eli şimdi belimde. Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, burnu yanağımı dürtüyor. "Bence sen hep öyleydin."

Beni öptüğünde, on üç yıllık bir özlem dökülür içine. Gençliğin ilkleri ve yanlış yönlendirilmiş mesajlar ve bunca zaman sonra yolumuzu burada bulmamızın kozmik tesadüf. Altımızdaki suyun *şırıltısı* ve her daim var olan bisiklet sesleri.

Onu içime çekiyorum ve eve dönmüş gibi hissediyorum.

Wouter. Eve. Bir noktada, bu ikisi kaçınılmaz bir şekilde iç içe geçti.

"Beni mahvediyorsun," diyor boğuk bir sesle. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve başparmağımla yakalamak için uzanıyorum. "On yedi yaşındayken beni mahvettin ve sonra bir şekilde senin tarafından tekrar mahvedilecek kadar şanslıyım."

"Şanslı," diye tekrarlıyorum, kelime boğazımda düğümleniyor. Onu bir sonraki öpüşümde tuz tadı alıyorum ve sonra gözyaşlarımı dikkatle siliyor.

"Danika. Dani. Yüzünü tekrar tekrar boyamak istiyorum. Vücudunun tüm kıvrımlarını öğrenmek, böylece onlara hakkını vermeye çalışabilirim. Seni çılgına çeviren her şeyi, adımı haykırman için yapabileceğim her şeyi bilmek istiyorum. Ve sonra uyanıp sana kahvaltı hazırlamak istiyorum. Krepte ne sevdiğini bilmek istiyorum ve çayına her zaman yetecek kadar şeker olduğundan emin olmak istiyorum. Tüm hayatımızın çok fazla olmasını istiyorum, çünkü seninle olduğumda böyle hissediyorum. Birlikte sanat yapmak istiyorum-dağınık, kusurlu sanat." Parmağımdaki yüzüğü okşuyor. "Sanırım seninle evli olmayı seviyorum."

"Ik hou van jou," diyorum ve yüzündeki ifade bulutlu bir günde tüm gökyüzünü aydınlatabilir. Bunca zaman sonra, kadar basit, değil mi? Elimini sert yanağımda gezdirip saçlarının arasına sokuyorum. "Ik hou van jou."

Başını salladığında beni şaşırtıyor. "Yanlış mı söylüyorum?"

"Hayır, hayır," diyor. "Bu sadece yeterli değil, sanmıyorum. Belki...ik hou het meest van jou. "En çok seni seviyorum. " Ağzını benimkine doğru bir kez daha yumuşakça kaydırır. "Çünkü seviyorum. Kesinlikle en çok."

O beni tekrar tekrar öperken kelimeleri hafızama kazıyarak tekrarlıyorum. Beni dairesine, *bizim dairemize* götürdüğünde, saatlerce hava almaya çıkmadığımızda bunları söylüyorum. Birlikte uykuya daldığımızda ve uyandığımızda, aşk sersemi ve birbirimizin sarhoşu olduğumuzda bunları söylüyorum.

Söylüyorum, söylüyorum, söylüyorum.

Bu, uzun zaman önceki puslu, romantik hayalimiz değil, dilemeye devam etmek için dünya kadar zamanımız olduğunu düşündüğümüzde dilediğimiz o dilekler değil - bu tamamen yeni bir şey. Rahat, gerçek ve sıcaklıkla parlayan.

Gezellig.

Sonsöz

"...VE EĞER BU EVLERE BİR BAKARSAÑIZ, BİRÇOĞUNUN HAFİFÇE ÖNDE EĞİLDİĞİNİ GÖREBİLİRSİNİZ," diyorum Spiegelgracht'ta sıralanan evleri göstererek. "Bunların çoğu eskiden üst katlarda oturup alt katlarda çalışan tüccarlara aitti. Mallarını bir makara sistemiyle yukarı çekebilmek için evlerin tepelerine kancalar takmışlardı ve evler bu şekilde inşa edilmişti, böylece mallar yukarı çıkarken binaya çarpmıyordu. Ve yıllar geçtikçe, eğim giderek daha dramatik bir hal aldı, ta ki bu hale gelene kadar..."

"Çok güzeller," diyor kısa sarı saçlı Amerikalı bir turist. "Makara sistemi bugün hâlâ kullanılıyor mu?"

"Aslında evet," diyorum. "Gerçi çoğu zaman asansör kullanıyorlar, ama birinin ev taşıdığını her zaman anlayabilirsiniz çünkü ön tarafta elektrikli bir mekanizma olacaktır. İnanılmaz derecede dar merdivenleriniz varsa ve binanın içinde asansör yoksa, yaratıcı olmanız gerekir. İşte Hollandalıların mimariden su yönetimine kadar her konuda mükemmelleştiği yer de burası."

Sarışın Amerikalı, yıllar yıllar önce izlediğim bir kurt adam dizisindeki aktöre benzeyen kızıl saçlı kocasına yaslanıyor. Muhtemelen sadece bir tesadüf.

Sezon dışında, denizin daha soğuk olduğu zamanlarda turlarım her zaman dolu olmuyor. Bu işi kabul ettikten altı ay sonra bile sabahları işe gitmeyi hâlâ seviyorum. Her gün insanların yüzündeki o hayranlığı görüyorum ve beni aynı şekilde doldurabilecek başka bir şey olduğunu sanmıyorum.

"ABD'nin neresindensiniz?" soruyor Amerikalı ve ben Los Angeles deyince kocasıyla birlikte sırtıyorlar.

"Dünya küçük," diyor. "Orada epey zaman geçirdik, on yıldan fazla bir süre Los Feliz'de yaşadım."

Kadın başını sallayarak adamın elini sıkıyor. "Seattle'ın kişiliklerimize daha uygun olduğunu fark edene kadar Los Angeles ve Seattle arasında gidip geldim."

"Muhtemelen buradaki havayla benim başlangıçta yaptığımdan daha kolay başa çıkabilirsin," diyorum gülerek ve sonra üzerimizdeki gri bulutları işaret ediyorum. "Yaklaşık on dakika içinde sıırıslık olacağız."

Adam hazırlıklı olduklarını göstermek için muzaffer bir edayla şemsiyesini havaya kaldırdığında, neredeyse o olduğundan emin oluyorum. Fotoğraf çekirmek için sıradan bir yol olup olmadığını merak ediyorum. "Seni Amsterdam'a ne getirdi?" diye soruyor.

Bu soru hemen hemen her turda karşıma çıkıyor ve cevabım hep aynı oluyor:

"Aşık oldum," diyorum.

Bir insanla ve bir yerle.

Nihayetinde, Wouter ve ben boşanmamaya karar verdik ve evliken flört etme gerçeği endişelendiğimiz kadar garip değildi. İkimiz de bu işte iyiliğimiz için vardık ve en kötü senaryo gerçekleşirse, oraya vardığımızda bununla başa çıkabileceğimizi düşündük. Arkadaşları hala bizimle sürekli dalga geçiyorlar, çünkü yalan söylediği için onu kolayca affetseler de, henüz göremesek de delicesine aşık olduğumuzu anlayabiliyorlardı.

Dairede, bizimmiş gibi hissettirecek kadar marjinal bir ilerleme kaydettik. Mutfaktaki backsplash ile birlikte duvarlara daha fazla sanat eseri ekledik - bazıları onun, bazıları benim- ve yatak odamı misafir odası-boş ofis kombinasyonuna dönüştürdük. Tadilat devam eden bir süreç; bugünlerde zeminlere de el atacağız ama hiç acelemiz yok. Daire biz hazır olana kadar bekleyecek.

Birkaç ay önce, Wouter ve ben Los Angeles'a gittik ve yeğenim Hazel'i ziyaret ettik - o kadar sevimli ki saatlerce uyumasını izleyebilirdim - ve Phoebe ve Maya bir randevu gecesi geçirebilmeleri için bize izin vermekten çok mutlu oldular. Ona çok fazla lale baskılı tulum ve güvenlikle işaretlenmeme neden olacak kadar çok stroopwafel kutusu getirdim ve ne zaman aşık bir kitap bulsam eve Hollandaca resimli kitaplar gönderiyorum - ki bu sık sık oluyor, çünkü o okuma seviyesini daha yeni geçtim. Wouter'in değişim programından sonra ABD'ye ilk dönüşüydü, bu yüzden bu dönemi In-N-Out'a yaptığımız gezilerle, sahilde ve Getty'de geçirdiğimiz uzun öğleden sonralarla doldurduk.

Ve bu sefer ailemin evine girdiğimizde el ele tutuştuk.

-

İLK BAŞTA, ikimiz de George Costanza'nın papyonlu görüntüsüne karşı koyamadığımız için böyle olduğunu düşündük.

Ama sonra elbiseyi buluyorum, ayçiçeği desenli bir kılıf bir vintage dükkanının vitrininden bana bakıyor ve Wouter'e uygun bir kravat bulmak hiç de zor değil.

Hala beyaz değil ama yine de hiçbir zaman geleneksel yoldan gitmedik.

Hollanda'nın güneybatısında bir sahil eyaleti olan Zeeland'da hepimiz için bir ev kiralamak için yaza kadar bekliyoruz. Hazel neredeyse bir yaşında ve herkes ona bayılıyor, ancak zamanının çoğunu kumda George'un peşinden koşarak geçiriyor.

Tüllü bir çadır esintide sallanıyor ve çiçek aranjmanları her sandalye sırasını işaretliyor. Ayçiçeği elbisemin içindeyim, sahil evinin arka tarafında kocamı bekliyorum - çünkü koridorda birlikte yürümek istediğimize karar verdik.

Wouter çiçekli kravatı ve kömür rengi takım elbisesiyle beliriyor, beni gördüğünde gülümsemesini gizleyemiyor. Ben de saklamasını istemezdim.

"Şaka yapıyor olmalısın," diyor. "Hayatımın geri kalanında sana bakabileceğime inanmıyorum."

Onun sözleriyle yanaklarım ısınıyor, çünkü her nasılsa birbirimizi kızartmanın yollarını hiç tüketmedik. "Umarım bakmaktan daha fazlasıdır."

Topuklu ayakkabılarımla bile sadece köprücük kemiğine kadar geliyorum, bu yüzden sağ yanağımı öpmek için eğilmesi gerekiyor. "Çok daha fazlası." Ama çadıra doğru ilerleyebilmemiz için bana elini uzatmadan önce duraklıyor. "Bekle. Bir sorun var" diyor, kaşları çatılıyor.

Belli olmamasını umuyordum ama beni her zaman okuyabilmişti. "Gerginim," diye itiraf ediyorum. "Bunu daha önce yapmamıştık."

"Gergin... benim yüzümden mi?"

"Hayır. Asla." Onu kravatından tutup yaklaşıtıyorum. Rüzgârın da etkisiyle sakallı ve dağınık saçlı ve ben onu tam da böyle seviyorum. "Geçen sefer her şey o kadar gizliydi ki tamamen açık olabileceğimize inanmak zor."

"Tamamen," diye onaylıyor, elleri belime inerken ağzı kulağıma kayıyor. "Ve bununla, seni daha sonra dans pistinde parçalayacağımı kastediyorum."

"Biraz hırpalamayı balayına sakladığınız sürece sorun yok."

İki buçuk haftamızı kendi ülkemizde, büyüleyici pansiyonlardan ücra kulübelere kadar turist olarak geçiriyoruz. Ortaçağdan kalma bir kilisenin içinde yer alan bir kitapçıyı, teknelerin başlıca ulaşım yöntemi olduğu bir kasabayı, yıldız şeklindeki bir köyü keşfedeceğiz.

"Yine de ne demek istediğini anlıyorum," diyor Wouter. "Bir yanımda, seyirciler arasında oturup itiraz etmeyi bekleyen bir hükümet yetkilisi olmasından endişe ediyor."

"Seninle aynı hücreyi paylaşacağım."

Gülümsediğinde gamzesi ortaya çıkıyor. "Danika, seni bu kadar çok sevmem gerçek dışı. Bunu seninle iki kez yapacağım için bu kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Ve bu sefer, hiçbir evrak işi yapmamıza gerek yok," diyorum. "Tek yapmamız gereken orada durup güzel görünmek, ki bu konuda zaten çok başarılısın. Sonra da pasta yemek." Beni daha yakın tutarken kısık bir kahkaha atıyor, çenesi saçlarıma yaslanırken parmakları benimkilerle birleşiyor. "Ik hou het meest van jou."

Birkaç sessiz saniye boyunca her şeyi içimize çekeriz. Bugünü içimize çeker, geçmişini soluruz. İlk aşkın masumiyeti, kalp kırıklığı, yetişkinler olarak birbirimizi yeniden keşfetmenin heyecanı. Bazen iki kıtaya ve on buçuk yıla yayılan bu yolculuk sonsuzmuş gibi geliyor ve belki de en şaşırtıcı olanı bunu hiçbir şeye değişmeyeceğim. Bu muhtemelen bu gece baş başa geçirdiğimiz son an olacak, ama sorun değil - artık hiçbirinin saklı kalmasına gerek yok.

En sevdiğimiz insanların bizi beklediği sahile doğru bakıyorum.

Bi

Z. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Karıyla evlenmek istiyor musun?"

Sonra bana bu hayatta her şeyden çok sevdiğim o bakışı attı.

Ülke, her şeker kaplı pastadan ya da altın saatinde kanallarda parlayan güneşten daha fazla. "Evet," diyor, elimi ağzına götürüyor ve bileğimi, avucumu, onsuz asla bütün hissetmediğim parıldayan altın bandımı öpüyor. "Seviyorum."

Teşekkür

Öncelikle, Hollanda kitap topluluğuna en sevimli, en misafirperver insan grubu oldukları için teşekkür etmeliyim. Bu kitap -onuncu kitabım, ki bunu yazmak kesinlikle gerçeküstü geliyor- bu yeni ülkeyi bir ev gibi hissettirmeye yardımcı olmak için burada olmasaydınız var olamazdı. Sanne Zwart (tekrar), Destiny Stapper, Borre Boluijt, Monique Oosterhof, Julia Pennington, Dilayra Verbrugh ve çok daha fazlasına teşekkürler.

Luitingh-Sijthoff'ta geçmişte ve günümüzde birlikte çalışmaktan zevk aldığım herkes: Rianne Koene, Hedda Sanders, Vivian Leandro, Sanne van Leeuwen, Bou Laam Wong, Joyce van Vliet ve Tonny Klaassen.

Editörüm Kristine Swartz, gelen kutusuna biraz dağınık halde ulaşılar bile kitaplarımın kalbini her zaman görüyor. Berkley'de ayrıca Mary Baker, Jessica Plummer, Kristin Cipolla ve Petra Braun'a muhteşem kapak için çok minnettarım. Penguin UK'de, özellikle Madeleine Woodfield ve Mylene van Musscher'a kitaplarımla bu tarafta ilgilendikleri için teşekkür ederim.

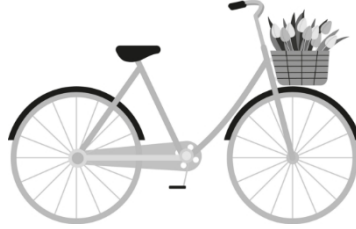
Elizabeth Bewley, siz bir menajerin rock yıldızısınız ve size sürekli duyuyorum.

Sevgili arkadaşlarım ve ilk okuyucularım Alicia Thompson, Tarah DeWitt, Jessica Joyce, Carlyn Greenwald ve Kelsey Rodkey'e hepinize sanal stroopwafel gönderiyorum. Merdivenler ve manevi (ve zaman zaman fiziksel) destek için Veronika Zaytseva'ya teşekkür ederim. Bölüm 14 ile başlamanızı tavsiye ederim.

Beş bin mil uzakta olsalar bile her zaman yanımda olan Seattle'lı arkadaşlarıma ve aileme.

Ve kocam Ivan'a -bazen senin için söyleyecek sözüm kalmayacak diye endişeleniyorum ama bu kez değil. Her şeyi değiştiren soruyu sorduğun için teşekkür ederim. O soruyu biliyorsun.

Amsterdam'da Neler Oluyor

RACHEL LYNN SOLOMON

READERS GUIDE

Tartışma Soruları

1. Amsterdam'a hiç gittiniz mi? Gittiyseniz, izlenimleriniz nelerdi? Gitmediyseniz, kitaba başlamadan önce herhangi bir önyargınız var mıydı ve kitabın sonunda bu önyargılar nasıl değişti?
2. Dani ve Wouter yeniden bir araya geldiklerinde, ikisi de geçmiş deşmek konusunda isteksizdir. Geçmişleri hakkında dürüst ve savunmasız bir konuşma yapmaları neden bu kadar uzun sürüyor?
3. Dani, Amsterdam'ın ünü söz konusu olduğunda, "stereotiplerin bu sağlıklı karışımı - laleler, takunyalar, yel değirmenleri - ve hoşgörölü - ot, mantar, Kırmızı Işık Bölgesi" olduğunu belirtiyor. Kitabı okuduktan sonra bu klişelerin doğru olduğunu düşünüyor musunuz? Benzer şekilde karşıt üne sahip başka şehirler var mı?
4. Sizce Dani ve Wouter mantık evliliği olmasaydı birbirlerine geri dönmenin yolunu bulabilirler miydi?
5. Sizce Dani'nin tükenmişlikle mücadele ettiğini fark etmesi neden bu kadar uzun sürdü?
6. Kitabın sonlarına doğru Dani, dramatik bir değişim yeteneğine sahip olduğunu fark ederek şaşıyor. Özellikle de

Bu taşınma onun sadece dünya görüşünü değil, kişiliğini de değiştirdi. Siz kendi hayatınızda benzer bir sismik değişim yaşadınız mı? Buna ne sebep oldu?

7. Eğer bu kitabı Wouter'in bakış açısından okuyabilseydiniz, sizce onun karakter çizgisi nasıl olurdu?
8. Londra ve Paris gibi şehirler romantizm söz konusu olduğunda tanıdık ortamlardır, ancak Amsterdam'ın spot ışıkları altında pek fazla anı olmamıştır. Sizce bu neden kaynaklanıyor ve sizin ideal romantizm destinasyonunuz neresi olurdu?

Bir alıntı için okumaya devam edin

İş veya Zevk

"BU KİTAP GERÇEK BİR SEVGİ EMEĞİYDİ," diyor ciltli kitaplardan oluşan bir masanın arkasında oturan kadın, makyajsız yüzüyle, bahçe hortumundan su içmeye çalışırken yarı çığlık atıyor. "Sonunda elimde tutabileceğim bir şey olduğuna inanamıyorum! Kapağı da hiç fena değil."

Seyirciler tam zamanında gülüyor. Arka sırada, Noemie'nin yanımda yaltaklandığını hissedebiliyorum. "Onun o kitap için harcadığı çabadan daha fazla emek harcayarak bir kase mısır gevreği yaptım," diye fısıldıyor.

Haksız değil, bunu bizzat yaşadım. Yine de kuzenimi dürtüyorum. "Saygılı ol."

"Ben. Mısır gevreğine."

Tepki vermemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Maddy DeMarco'nun duygusal manipülasyona varan sıcak, pratik bir özgüvenle salonu yönettiği sahneye odaklanıyorum. Kitapçı, 1,6 milyon Instagram takipçisinin sadece bir kısmıyla dolu: çoğunlukla kadınlar, çoğunlukla beyazlar, çoğunlukla MADSAVINGS10 indirim kodunu kullanarak satın aldıkları sürdürülebilir keten giysiler giymişler. İlk başta bunun bir tarikat olduğunu düşündüm ve tamamen dürüst olmak gerekirse, hala emin değilim. Maddy'nin sakarin pozitifliği artık bana pek hitap etmiyor - ne zaman kendimi sevmeye ihtiyaç duysam, bu daha çok elde taşınan ve pille çalışan bir şey olarak şekilleniyor. Maddy'nin sosyal medyada trajik bir şekilde çok az (okunuşu: sıfır) paylaşım yaptığı bir şey.

Kariyerini boş olumlamalar ve bariz tavsiyeler üzerine inşa etti. Örnek olarak kitabın adı *Git Biraz Su İç: Kişisel Bakım, Kendini Keşfetme ve Susuz Kalmama Rehberi*.

"İnsanlar sık sık viral bir paylaşımı nasıl bir yaşam tarzı markasına dönüştürdüğümü soruyor," diyor Maddy keten giysili bir bacağını diğerinin üzerine atarken. Doğal dalgaları, geçen yıl kül sarısı saçlarımı kestirmeden önce denediğimi itiraf etmekten utandığım pahalı bir yağ ile mükemmel bir şekilde parlatılmış. "Ve cevap basit: Uyumuyorum." Bu birkaç kahkaha daha alır. Sessiz bir inilti

Noemie. "Hayır, size karşı dürüst olmak istiyorum çocuklar. Ben hiçbir zaman kendini toparlayamayan insanlardan biriydim - durun, bunu söyleyebilir miyim? Burada çocuk var mı?" Devam etmeden önce gözlerini kısarak izleyicilere bakıyor. "O kadar strese girerdim ki su içmeyi bile unutturdum! Hastanelik olacak kadar susuz kalana kadar kendim için bir şeyler yapmayı bıraktığımı fark ettim. *Basit* şeylerden bahsediyorum, kendi işimi kendim görmemi sağlayan şeylerden. Su içmek gibi. Ve bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordum."

O hastane ziyaretinde kitabının üç bölümünü yazdım, onun sesini yakaladığımdan emin olmak için Instagram'ını inceledim. Her dört yorumdan biri onun ne kadar ilişkilendirilebilir olduğuna bayılıyordu - ve bu, üzerinde LIVE LAUGH GIRLBOSS yazan duvar asmaları satan biri.

Yazım süreci boyunca, Maddy'nin benimle sadece ekibi aracılığıyla iletişim kurması konusunda ısrar ettiğinde, ekibi bana gübrelenebilir peçetelere karaladığı notların fotoğraflarını , yazının *biraz daha dünyevi* hissettirmesi gerektiğini söylediğinde, onu ilişkilendirilebilir tutmaya çalıştım. Onu sevmeyi çok istedim, paylaşımlarının insanlara en iyi ve en karbon-nötr hayatlarını yaşamaları için ilham verdiğine inanmak istedim. Çünkü kitaptan önce de ondan hoşlanıyordum. Birkaç yıl önce, bugünlerde akışını dolduran duvar asmalarından ve sürekli #reklamlardan çok önce, beni "takip et" düğmesine basmaya zorlayan hem istek uyandıran hem de özgün bir yanı vardı.

Ghostwriting göz alıcı bir iş değil ve bu bitmiş ürünle ilgili hiçbir şey *Chandler Cohen* diye bağırmasa bile, sonunda Maddy ile tanışma fikri garip bir şekilde başımı döndürdü - çünkü bir parçam hala biraz yıldız çarpmış durumda. Kitap birkaç gün önce çıktı ve Seattle'daki turuna kadar bir kopyasını almak için kendimi beklettim, başlık sayfasındaki imzasının bunu bir işbirliği olarak pekiştireceğine ikna oldum. Geçen hafta kapıma gelen ciltli kitap kutusunu açmadım bile.

En çılgın hayallerimde, belki Maddy de onun için bir kopya imzalamamı ister diye düşündüm. İkimiz arasında bir şaka. Ve bir şekilde bu, on birinci saatteki tüm yeniden yazmaları ve tırnak etlerimdeki geri dönüşü olmayan, endişe kaynaklı hasarı telafi ederdi.

Bölüm 6: İçinizdeki İyimserden Yararlanın. Belki de kitap gerçekten bir etki yaratmıştır.

Maddy bir kolunu havaya kaldırıyor. "Ellerinizi kaldırabilir misiniz - burada kim mutlu olmaktan çok uzak olduğu halde gülümseyen bir fotoğrafını paylaştı, gönder düğmesine basmak neredeyse bir yalan gibi geldi?" Neredeyse her el havaya kalkıyor. "Bunda utanılacak bir şey yok. Bunu pek çok kez yaptım. Ama birçoğunuzla bağlantı kurmamı sağlayan şey gülümseyen yüzümün fotoğrafları değil, kaz ayaklarımın fotoğrafları. Çatık kaşlarımın. Hatta gözyaşlarımın bile." Telefonunu pantolonunun cebinden çıkarıp kendi akışında geziniyor. "Bir dahaki sefere bir şey paylaştığınızda, bunun gerçek benliğinizi ne kadar temsil ettiğini düşünün. Ve sonra sadece gönder tuşuna basma. Yeni bir fotoğraf çek. Yeni bir başlık yazın. Bırakın konuşmayı iç güzelliğiniz yapsın."

Noemie, "O zaman benim etkinlik özetime bayılacak," diyor.

Önümüzde bir kadın parmağını dudaklarına götürerek arkasını dönüyor. Noemie sessizleşir ve masum gözlerini kırpıştırarak ona bakar.

"Bizi dışarı atıracaksın," diyorum. "Peki o zaman yayıncıma ne diyeceğim?"

"Onlara gerçeğimi yaşadığımı ve kalbimden geçenleri söylediğimi söyleyebilirsiniz. On ikinci bölüm de bununla ilgili değil miydi?" Ne yazık ki, evet.

Maddy'nin kendisine sponsor olan markalara en az dört atıfta bulunarak çevrimiçi ve çevrimdışı hayatlarımız hakkında yaptığı kapsamlı açıklamalarla geçen yarım saatin ardından asistanından bir işaret alıyor ve ellerini bir kez çırpıyor. "Korkarım tüm zamanımız bu kadardı! Bu güzellikleri sizin için imzalamak için sabırsızlanıyorum ama imzalamadan önce... hepinizden benim için bir şey yapmanızı istiyorum." Yüzüne sinsî bir sırıtma yayıldı. "Sandalyelerinizin altına uzanırsanız, kendinize ait bir şişe su bulacaksınız."

İçeri girdiklerinde su şişelerini fark etmeyenler, onları ilk kez keşfettiklerinde hevesli, elektrikli bir enerji telaşı yaşıyor.

"Şimdi o bebeği açmanı istiyorum" -Babam su şişesinin kapağını açıyor ve seyircilerin şerefine kaldırıyor. Kaşlarımı abartılı bir şekilde kaldırarak geri dönüştürülmüş plastiğimi Noemie'ninkine vuruyorum-"ve büyük, lezzetli bir yudum alıyorum."

"NOEMIE imza kuyruğunda elini kitabın parlak kapağında gezdirerek "İsminizi görememek sizi rahatsız etmiyor mu?" diye soruyor.

Öyle oldu. Başlarda. Ama şimdi bir kitabın piyasaya sürülmesine eşlik eden bir kopuş hissi var. Ünlü bir hayalet yazar olarak, kimsenin ortak yazarı olmak için işe alınmadım - onların bakış açısından yazmam gerekiyor. Onlar gibi *olmak* için. İlk yazarım, evlenme teklif ettikten sonra adamı ulusal televizyonda rezil bir şekilde terk eden bir *Bachelor* yarışmacısı, tam bir zevkti ve hala nasıl olduğumu soran e-postalar gönderiyor. Ama bunun normal olmadığını çabucak öğrendim. Çünkü sonra Maddy ve TikTok'ta ünlü olan ve kendi protein karışımları serisi olan bir kişisel antrenör için bitirdiğim, edebiyatın tanımını gerçekten zorlayan bir kitap vardı.

Belki de rekor bir hızla bitirdiğim bu birkaç yüz sayfayı, tüm o geç saatlere kadar süren gecelerin ve iptal edilen planların somut bir sonucu olarak elimde tutmanın verdiği bir tatmin vardır. Ama aynı zamanda kendimi bu kitaptan tamamen soyutlayabilirim ki bu ruh sağlığım için ya harika ya da korkunç bir şey. Belki ikisi de.

"Bu benim kitabım değil," diyorum basitçe, Maddy DeMarco markalı su şişemden bir yudum daha alarak. Garip bir şekilde iyi bir su ve nedenini bilmek istediğimden emin değilim.

İmza sırası ilerliyor, insanlar kasaya ödeme yapmaya gitmeden önce Maddy'den fotoğraf için poz vermesini istiyor. Onu bu şekilde sevdikleri için hiçbirini suçlayamam. Yaşam tarzlarını değiştirmenin hayatlarını değiştirebileceğine inanmak istiyorlar - sonuçta onun için işe yaradı.

"Benimle beklediğin için teşekkürler," diyorum ve Noemie'nin gözleri kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin ardında yumuşuyor, alaycı dış görünüşü bir anlığına kırılıyor. "Bunun senin ideal Cuma gecen olmadığını biliyorum."

"Geçen Cuma gününü bir müşteriye neden *Time*'da kapak haberini garanti edemediğimizi açıklayarak geçirdiğimi düşünürsek, bu kesinlikle bir yükseltme." Hâlâ en iyi halkla ilişkiler profesyonel kıyafetlerini giyiyor: daralan pantolon, papatya desenli peplum üst, kolunun üzerine dökülen bir blazer ceket. Uzun siyah saçları düzleştirilmiş ve kabarmıyor, çünkü o değil Noemie eğer o varsa hatta bir tek uçuk.

Bu arada, kordonlu pantolonum, solmuş Sleater-Kinney tişörtüm ve Eylül başı için fazla sıcak olan siyah kot ceketimle 1996'dan beri güneş görmemiş gibi görünüyor olmalıyım. Bana D vitamini yok, teşekkürler.

"Bu konuda seninle tartışamam." Gümüş rengi ojemden bir koparıyorum, kuzenimin hemen görebileceği bir leke. "Ve hey, ne kadar uzun süre burada olursak, diğer herkes Wyatt'ın yeni evine taşınma partisinde değilmiş gibi davranabilirim."

Noemie, ondan mı yoksa tam tersini mi öğrendiğimden asla emin olamadığım o tanıdık şekilde yüzünü buruşturuyor. Noemie Cohen-Laurent benim hem tek kuzenim hem de en yakın arkadaşım. Aynı sokakta büyüdük, aynı okullara gittik ve hatta şimdi aynı evde yaşıyoruz, ancak ev onun ve ben aylık kirayı çok indirimli ödüyorum.

İkimiz de gazetecilik okuduk, dünyayı nasıl değiştireceğimize, kimsenin anlatmadığı hikayeleri nasıl anlatacağımıza dair gözlerimiz parlıyordu. Ekonomi bizi farklı yönle itti ve biz mezun olmadan önce Noemie son sınıfta staj yaptığı halkla ilişkiler firmasında tam zamanlı olarak işe alınmıştı bile.

"Sanırım bu gitmemeye karar verdiğin anlamına geliyor?"

diyor. "Bunu yapamam. İstersen gidebilirsin, ama-"

Noemie başını hızlıca sallayarak sözümü kesti. "Dayanışma. Wyatt Torres benim için öldü."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Bir taraf seçmesi gerektiğini hissetmesini istemedim, onun tarafını seçme riski olmasa bile. Yine de, birkaç hafta önce aramızda neler olduğunu bilen tek kişi : Yıllar süren özlemden sonra, yatağa yuvarlanırken ellerinin vücudumda çaresizce dolaşmasına bakılırsa, karşılıklı olduğunu düşündüğüm inanılmaz bir gece. Yeni dairesini boşaltmasına yardım etmiştim, yorgun ve çakırkeyiftik ve vücutlarımız doğal, zahmetsiz bir şekilde birbirine *uyuyordu*. Wyatt'ın koyu renk saçları karnıma dökülüyor, bronz teni ona dokunduğum yerde titriyordu. Beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi tırnaklarını sırtıma geçirmesi.

Ama sonra *konusabilir miyiz* mesajı geldi ve konuşma sırasında şu anda bir ilişki aramadığını itiraf . Ve ben de

İlişki Kızı, dedi, genellikle cc'lenmiş bir e-postaya cevap veren o kişi için ayrılmış olan tüm hoşnutsuzlukla. Arkadaşlığımıza çok değer veriyordu ve ikimizin de incinmesini istemiyordu.

Ben de öyle değilmişim gibi davrandım.

"Yine de birlikte iyi olabilirdik," diyorum sessizce, ayaklarımı hizada ileriye doğru zorlayarak.

Noemie omzuma nazik bir el koyuyor. "Biliyorum. Çok özür dilerim. Bu gece çok daha iyi vakit geçireceğiz, söz veriyorum. Eve geri döneceğiz ve çok fazla Hint yemeği sipariş edeceğiz, çünkü daha sonra beş gün boyunca yemek artıkları yiyebilmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum. Sonra da Netflix'te kesinlikle birlikte olmamaları gereken ortaklarla kötü emlak kararları alan insanları izleyebiliriz."

Sonunda sıra bize geldi, kitapçılardan biri bizi öne çağırıyor. Maddy'nin gülümsemesi neredeyse hiç kaybolmadı, onca fotoğraftan sonra etkileyici bir başarı.

"Merhaba," diyorum, elim titreyerek elimdeki kopyayı öne doğru itiyorum, ki bu sadece biraz utanç verici. Bu kadın gibi davranarak sayfalarca yazdım ve şimdi bir metre önümde olduğu için zar zor konuşabiliyorum. Biri iletişim diplomamı elimden alsın.

"Merhaba," diyor . "Kime ?" "Chandler. Chandler Cohen."

Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir gözünü kapatıyor. Her an bir zil çalabilir. Dördüncü bölümde internet trollerini alaşağı etmesine güleceğiz ve on altıncı bölümde ayrıntılı olarak belgelenen, eskiden yaptığı tüm insanları memnun etme işlerine gözlerimizi devireceğiz. "Bu nasıl heceleniyor?"

"Oh-um," diye kekeliyorum, İngiliz alfabesindeki tüm harfler bir anda aklımdan uçup gidiyor. "Chandler... Cohen?" Maddy bana boş ve beklenti dolu bir bakış atıyor.

Hayır. Bu mümkün değil, değil mi? Onca gidip gelmeden sonra adımı bile hatırlamaması? Tüm taleplerinden sonra?

"Chandler'ı tanımıyorsun-" diye söze başlıyor Noemie ama kaburgalarına bir dirsek atarak onu susturuyorum.

Elbette, çoğunlukla Maddy'nin ekibiyle iletişim kurdum... ama sözleşmelerde benim de adım vardı. Taslaklarda. Bitmek bilmeyen e-posta zincirleri. Bunu ben yazdım.

Onun için lanet bir *kitap* ve benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Hecelemeyi mırıldanmak zorundayım, ama eflatun kalemini başlık sayfasının üzerinde gezdirip bir kitap ayraç koyarak deneyimli bir profesyonel gibi bana geri verirken görüşüm bulanıklaşıyor.

Maddy güneşli bir sırtıyla bizi uğurlarken "Teşekkür ederim," demeyi başarıyorum.

Sahneye en uzak olan resimli kitap koridoruna güvenli bir şekilde girdiğimizde, uzun ve titrek bir nefes alıyorum. Sorun yok. Sorun yok. Belli ki benden kitabımızı imzalamamı istemeyecekti.

Onun kitabı.

Çünkü bir hayaletin tüm amacı budur - kimsenin beni görememesi gerekir.

"Ona kim olduğunu söylemeliydin," diyor Noemie, bir eliyle kapitone Kate Spade'ini kavrarken diğer eliyle su şişesini sıkıyor. "Söyledim, eğer bana acımasızca saldırmıyaydın."

"Bu sadece daha utanç verici olurdu." Kitabı göğsümde sıkıca tutuyorum çünkü tutmazsam dükkânın diğer tarafına fırlatabilirim. "Belki de isimlerle arası iyi değildir. Bir sürü insanla tanışıyor. Eminim kızlara patronluk taslamakla meşguldür."

"Doğru." Noemie'nin duruşu hâlâ sert. "Yine de onu takip etmeyi bırakacağım." Ve bunu kanıtlamak için telefonunu çıkarıyor, ancak dikkatini başka bir şey çekiyor. "Kahretsin, bu iş. Bir basın bülteninin yanlış taslağı yayınlandı ve müşteri çok *kızgın*. Yapmak zorunda kalabilirim..." Parmakları ekranın üzerinde gezinirken sözünü kesiyor.

Noemie'nin hayatı benimkinden çılgınca farklı olsa da aramızda sadece iki yıl olduğu aklıma geliyor. The Catch beş yıl önce beni işten çıkardığında ve sonunda BuzzFeed, Vice ve HuffPost'a ayak uyduramayarak kapandığında, o bir ev satın alıyordu. Ben yeni yerel müzisyenler ve Seattle'ın şehir merkezinin gelişimi hakkında serbest makaleler satmaya çalışırken, o yüksek profilli müşterilerle hokkabazlık yapıyor ve 401(k)'sine aylık hatırı sayılır bir katkıda bulunuyordu. Benim otuz bir yaşına karşılık o yirmi dokuz yaşında, ancak yetişkinlik konusunda bu kadar iyi olması neredeyse şok edici.

Sadece iki yıl ama yine de bazen asla yetişemeyecekmişim gibi geliyor.

"Git," diyorum, elindeki kitapla onu dürterek. "Anladım."

Ona ihtiyacım olduğunu söyleseydim, muhtemelen her ikisini de yapmanın bir yolunu bulurdu: beni rahatlatmak ve müşterisini kurtarmak. Ama çoğu zaman, iş ve başka herhangi bir şey Noemie'nin dikkatini çekmek için savaştığında, iş kazanır.

"Sadece eminsen," diyor. "Eve dönüp DoorDash'i çalıştırmak ve işim bittiğinde yemek için bana birkaç samosa ayırmak ister misin?"

"Aslında biraz daha dışarıda kalabilirim."

Bana uzun uzun bakıyor, sanki ona söylemediğim bir şey varmış gibi endişeli. The Catch'in personel sayısını azalttığını öğrendiğimde de bana böyle bakmıştı. Bir zamanlar hayalim olan işim beni yeni bir hayal bulmaya zorluyordu.

"Nome. Ben *iyiyim*," diyorum, o kadar çok vurgu yapıyorum ki, güven vermekten çok tehdit edici geliyor.

Bana sıkıca sarılıyor. "Seninle gurur duyuyorum" diyor. "Daha önce sylemediysem diye söylüyorum." Taslağımı ve düzeltmelerimi teslim ettiğimde ve daha sonra kitabın çıkış gününde, işe erken gitmek zorunda kaldığında ama uyandığımda beni çörek ve simitlerle beklediğinde söyledi. "Bir *kitap* yazdınız ve yayınladınız. Hatta iki tane, bir tanesi de yolda. Bunu senden almasına izin verme."

şu anda onu ne kadar sevdiğimi kelimelere dkebileceğimden emin değilim, bu yüzden sadece ona sarılıyorum ve bildiğini umuyorum. Açıkçası bugün kelimelerle aram pek iyi değil.

Bu kitapçının en güzel yanlarından biri de bir barı olması ve oraya giderken Maddy'nin yanıma oturduğunu hayal etmekten nefret ediyorum. Ona bir içki ısmarlamayı teklif ederdim ve sonra sadece *Go Drink Some Water*'ı yakından tanıyan birinin bilebileceğı bir şey söyledim. Nefes nefese kalacak, özür dileyecek, kitaptan ne kadar mutlu olduğunu anlatacaktı. Onca ayın sadece bir maaş çeki olmadığını, *nemli* olduğunu teyit ederdi.

Ama bu aslında Maddy DeMarco ile ilgili değil.

Wyatt'ın yatağındaki çarşaflara, her zaman zamanında gelmeyen maaş çeklerine, kuzenimin güzel evindeki asla tek başıma karşılayamayacağım güzel yatak odasına dolanmış öz-değer demeti. Zihnimin arka tarafındaki ısrarlı tıkırtı, şüpheli bir şekilde

yanlış kariyer yolunu seçip semediğimi ve yeniden başlamak için çok geç olup olmadığını merak ediyorum. Ve nasıl yapacağımı bilip bilmediğimi.

Ne zaman ilerlemeye çalışsam, bir şey beni geri çekmek için bekliyor.

İki barmen çok ciddi bir sohbeta dalmış gibi görünüyor, bu yüzden dikkatlerini çekmek için boğazımı temizlemem gerekiyor. Çok tatlı bir elma şarabı sipariş ediyorum ve Maddy'nin kitabını çantama koymadan önce kitabın baş sayfasını açıyorum.

Zaten bataklığa saplanmamış olsaydım, bu beni daha da derine batırırdı.

Chandler Cone için, macenta mürekkeple yazıyor. İ bakalım!

EMERALD CITY COMIC CON

8-10 EYLÜL, WASHINGTON EYALETİ KONGRE
MERKEZİ

The Nocturnals'dan Oliver Huxley olarak tanınan Finn Walsh ile tanışın! Herkesin en sevdiği ineği bir kez ECCC'de ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Bu hafta sonu onu nerede görebileceğinizi burada bulabilirsiniz:

PANEL:

Her Kahramanın Bir Kahramana İhtiyacı Vardır: Familiarlar,
Dostlar ve Yancılar 8 Eylül Cuma, 18:00, Oda 3B

İMZA STANDI:

Cumartesi, 9 Eylül, 16:00, Salon C OTOGRAFLAR: \$75 -
FOTOĞRAF OP: \$125

İLK BAŞTA, tam olarak yazıda söyleneni yapmaya niyetlendim: aşırı derecede sarhoş olmak, ki bu muhtemelen Maddy'nin kastettiği şey değildi ve bu çok tatlı elma şarabıyla da mümkün olmayabilirdi. Hain kitabı kapatıp, benden bir koltuk ötedeki adamın dikkatini çeken bir iç çekiyorum.

Bakışlarıyla karşılaşp özür dileyen bir ifade takınıyorum ama beklediğim yargılayıcı kaş çatma yerine elma şarabı şişeme doğru başını sallıyor. "Neyi kutluyoruz?"

"Kendime olan saygımın parçalanması, kariyerimde yaptığım büyük hatayla desteklendi. Ve daha başlamadan biten bir ilişkinin cenazesi." Şişeyi kaldırıyorum ve irkilmemeye çalışarak bir yudum alıyorum. "Bu bir cenaze töreni aslında. Her iki şeyin de çöküşünü en ön sıradan izliyorum. Muhteşem bir şekilde." Ya da en azından Chandler Cone izliyor.

"Bu biletleri almak kolay değil." Ellerini birleştirir, sonra saygılarını sunar gibi başını eğer. "Sevgililer, bugün burada toplanma sebebimiz-"

Her şeye rağmen bir kahkaha patlattım. "Sanırım bu düğünde söylenecek bir şey. Ya da bir Prince şarkısının başında."

"Ah kahretsin, haklısın." Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yine de güzel şarkı."

"Harika şarkı."

Mümkün olan en ihtiyatlı şekilde, bu yabancıya daha yakından bakıyorum. İmza gününde olduğunu sanmıyorum ama yine de salon tıklım tıklımdı. Muhtemelen çok olmasa da benden daha yaşlı görünüyor; kumral saçları yanlardan daha kısa ve tepeden sarkık, şakaklarında biraz kırılmış, o anda bunun çok çekici bulduğum bir şey olduğunu keşfediyorum. Koyu renk kot pantolon ve rahat bir siyah düğmeli bluz giymiş, bir kolunun düğmesi bilekten açık, sanki

Takarken dikkati dağılmış ya da uzun bir gün geçirmiş ve düğme pes etmiş olabilir.

"Yine de üzgünüm," diyor. "İşiniz ve ilişkiniz hakkında." Bunu el sallayarak geçiştiriyorum. "Teşekkürler, ama her şey yoluna girecek. Sanırım." *Umarım.*

Kolayca arkamı dönüp ona iyi akşamlar dileyebilirdim. Sessizce içkimi yudumlar ve eve dönüp yemek yemeye, değersiz televizyon seyretmeye ve debelenmeye devam ederdim. Daha önce hiç barda biriyle sohbet etmemiştim - genellikle diğer insanlarla göz temasından kaçınmakla meşguldüm- ama ondaki bir şey beni konuşmaya devam etmeye zorluyor.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, belki de egomun bu gece biraz desteklenmeye ihtiyacı vardır.

"Peki ya sen?" Şişemi elime alıp onun bardağına doğru işaret ederek söylüyorum. "Yalnız içiyorsun çünkü..."

Uzaklaştığımda yüzünü izliyorum, bir anlık ürkekliğini yakalıyorum. O kadar kısa ki, bunu yaptığının farkında olduğundan emin değilim - belki de ben hayal etmişimdir. Ama sonra kendini toparlıyor. Rahatlamış gibi görünüyor.

"Aynı senin gibi. Kariyerle ilgili varoluşsal korku." Sesinin tonunu düşürerek barmen çiftini işaret ediyor. "Yirmi dakika önce dışarı çıkacaktım, ama sonra onların özel hayatlarıyla fazla ilgilenmeye başladım."

Parmağını dudaklarına götürüyor ve ben de barmenlerin ne dediğini duymaya çalışıyorum.

"O kobaylar benim sorumluluğumda değil. Onları dairemizde tutmakta ısrar edecekseniz, arkalarını temizlemeniz gerekir."

"En azından onları isimleriyle çağırabilirdiniz."

"O küçük canavarlara Ricardo ve Judith demeyi reddediyorum."

"Tıpkı geçen hafta verdiğin partiden sonra bulaşıkları yıkamayı reddettiğin gibi mi? Hani şu kendi acılı köpeğini kendin yap barı olan?"

"Kulak misafiri olduğun için sana seslenmek istiyorum ama seni suçlayamam," diyorum. "Bu kaliteli bir eğlence."

"Değil mi? Şimdi nasıl biteceğini öğrenene kadar gidemem." Sonra bir kaşını kaldırıp aptalca yanımdaki barın üzerine koyduğum su şişesine gözlerini kısarak baktı. "Su şişende...'Live Laugh Girlboss' yazmasının bir nedeni var mı?" Ellerini kaldırdı. "Yargılamıyorum, sadece merak ettim."

"Oh, bu mu? Hidrasyon temelli bir MLM'nin parçasıyım. Gerçekten çok derindeyim.

Belgesel diziyi her an yayınlayabilirler."

Hiç vakit kaybetmeden, sakince bardağını yerine koyar. Gözlerini barda gezdiriyor. Tekrar konuştuğunda fısıltıyla konuşuyor. "Senin için birini çağırmam gerekiyor mu?"

"Korkarım artık çok geç." Su şişesini salladım. "Ama size bu bebeklerden bin tane satabilirim, en az hapis cezasıyla kurtulabilirim."

"Mesele şu ki," diyor birkaç parmağının ucuyla bara vurarak, "muhtemelen üç yüz dolar için bir kullanım alanı bulabilirim. Belki dört. Ama geri kalanıyla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sadece bunları satacak başka insanlar bulman gerekecek. Sana bir bağlantı kurabilirim, kendi patronun olman için gereken tüm eğitimi verebilirim."

"Buna kanmayacağım." Bana sırtıyor, dişleri parlak beyaz. Onu ne kadar uzun süre incelersem, o kadar sevimli oluyor. Her şey ayrıntılarda gizli; yüzündeki kırmızımsı tüyler, zengin ela gözlerinin sıcaklığı, parmak eklemleri boyunca uzanan çiller, gömleğinin düğmelerinin açık olduğu ve çıplak teninin görüldüğü sol bileğine kadar. Ve onun bana bakışı kendimi bütün gün hissettiğimden daha iyi hissettiriyor olabilir. Bütün hafta. Wyatt'tan beri bütün ay.

"Ben Drew," diyor. "Yine de bana adını söyleyememeni tamamen anlıyorum. Yasal nedenlerden dolayı. Şov falan derken."

Başka bir gülümsemeyi tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Tanrım, çok çekici. "Chandler," diyorum. "Şuradaki imza gününde idim." Sanki bu giriş, gerçeğin başka bir parçasını gerektiriyormuş gibi kitabı sürükleyerek çıkarıyorum. "Ne iş yapıyorsun? Kadınları MLM'lerden kurtarmaya çalışmadığın zamanlarda kitapçı barlarında mı içiyorsun?"

"Yani, Tanrım, bu neredeyse tam zamanlı bir iş." Sonra parmaklarını birbirine geçirmeden önce içkisinden bir yudum daha alıyor. "Satış işindeyim. Ne yazık ki çok ilginç değil."

"Katılmıyorum. Bu tamamen ne sattığınıza bağlı. Örneğin, köpekler için minik yağmur botları mı? Büyüleyici ve hemen fotoğraflarını görmem gerekiyor."

"Teknoloji satışı," diye konuyu değiştirmeye hevesli görünmesine neden olan küçük bir iç çekişle detaylandırıyor. Ki, teknoloji satışı kulağa pek de heyecan verici bir kariyer gibi gelmiyor. "Peki ya sen?"

Eğer bu milyon dolarlık soru değilse. "Ben bir yazarım. Gazeteciyim sanırım ama bir süredir gurur duyduğum bir şey yazmadım." Elma şarabımdan bir yudum alıyorum, çok tatlı olduğunu hatırlıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Tüm kapitalist makine bize yetişkin olma konusunda gerçekten yalanlar sattı. Her birimizin mükemmel bir şekilde uyum sağlamış, etkileyici bir şekilde başarılı bir insan olarak gelişmemiz gerektiği izlenimine kapılmıştım. Okul boyunca bize hep bunu söylediler, değil mi? İsteddiğimiz her şey olabileceğimizi. Özel olduğumuzu. Ama şimdi ben sadece..." *Üstünde adım olmayan kitaplar yazıyorum. Azalan kıramı ödemek için mücadele ediyorum. Bocalıyorum.* "Otuzlu yaşlarında bir Y kuşaağı olmak bir buçuk yolculuktur," diye bitiriyorum.

"Buna içerim."

Boş bardağı bırakmadan önce uzun bir yudum alıyor, sonra bir elini masanın üzerine koyuyor, işaret parmağı ahşap damarlarda geziniyor. Sanki bundan sonra ne söyleyeceğini dikkatle düşünüyormuş gibi. Loş bir ampul, yanaklarından boynuna doğru inen ve boğazının ç sıkışan çillerin girdabını yakalıyor. Saçının tam rengi değil, fark ediyorum; bazıları daha koyu, bazıları daha açık. Bütünöyle güzel bir takımyıldızı.

"Genelde bunu yapmadığımı söyleyerek önsöze başlamalıyım ama... Buradan çıkmak ister misin Chandler?" Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Vay canına. Bu gerçekten kötü bir cümleye benziyor. Yemin ederim, burayı terk edip başka bir yere gitmek isteyip istemediğini gerçekten merak ediyorum. Daha fazla yemek olan bir yere, çünkü açlıktan ölüyorum ve menüdeki 'yükü totchos' pek iştah açıcı görünmüyor."

Ona planlarım olduğunu söyleyebilirim. Doldurulmuş totchoların kulağa harika geldiğini ve oturduğumdan beri bir sepet sipariş etmeyi düşündüğümü. Ve yine de.

Drew bunun kötü bir replik gibi göründüğünü söylüyor, bunun farkındayım ama belki de Noemie'nin evine geri dönüp kendim için üzölmeye hazır değilim. Bu asla yapacağım bir şey değil ama yine de şu anda bu

Tam da evet demek için bir sebep gibi. Yarısı boş elma şarabımı fırlatıp sadece onun ilgisiyle sarhoş olabilirdim.

Cüzdanımı alıp barın üzerine birkaç dolar atıyorum. "Hadi buradan gidelim."

Yazar fotoğrafı: Dennis Heeringa

RACHEL LYNN SOLOMON, *The Ex Talk*, *Weather Girl* ve gençler ve yetişkinler için yazılmış diğer romantik komedilerin *New York Times* çoksatan yazarıdır. Aslen Seattle'lı olan yazar, şu anda Amsterdam'da gurbet hayatını sürdürmekte ve burada sık sık şehri keşfederken, kırtasiye malzemeleri toplarken ve ilk kazağını örmek için cesaretini toplarken bulunabilmektedir.

YAZARI ÇEVİRİMİÇİ ZİYARET EDİN

RachelSolomonBooks.com

X [RLynn_Solomon](https://twitter.com/RLynn_Solomon)

@ [RLynn_Solomon](https://www.instagram.com/RLynn_Solomon)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

